Lawrence Sanders

Peter S'nin iğfali

cep kitapları

Lawrence Sanders'in Diğer Yapıtları:

MAĞRURLAR

DOYUMSUZLAR

BENCİLLER

ALTINCI EMİR

ÖKSE

IRZ

MAFİA'NIN SESİ

Yazarlığa gazetecilikle başlayan Sanders, ünlü dergilere yazdığı yazılarla tanındı. Asıl ününü yıllar önce yayınlanan **«The Anderson Tapes»** (Mafia'nın Sesi/Bilgi Yayınevi) adlı kitabına borçludur. Bu kitabından sonra kendini tamamen yazarlığa veren Sanders, ardı ardına **The Pleasures of Helen** ve **Love Songs** ile ününü perçinledi. Ama 1973'te yayınlanan **The First Deadly Sin**/Mağrurlar (E yayınları) yazarın baş yapıtı sayılır. Sonradan Frank Sinatra ile Faye Dunaway'in başrollerini paylaştıkları bir filme de konu olan kitap, aylarca liste başı oldu, pek çok dile çevrildi, milyonlarca satış yaptı. **Mağrurlar**'daki baş kahraman Edward X. Delaney, Sanders'in daha sonraki **The Second Deadly Sin** (Doyumsuzlar/E Yayınları) ve **The Third Deadly Sin** (Benciller) adlı kitaplarında da görülür. Üç kitapta da, New York polis örgütünden emekliye ayrılmış olan dedektif Delaney içinden çıkılması güç cinayetleri aydınlatır, katilin yakalanmasını sağlar.

Sanders'in diğer kitapları arasında **The Tangent Objektive, The Sixth Commandment** (Altıncı Emir/İnkilap Aka) ve **The Tenth Commandment** (Ökse/Altın Kitaplar), **The Case of Lucy Bending**/Irz (Altın Kitaplar) gibi, yine bestseller listelerinde yer almış romanlar bulunmaktadır.

Sanders'in son romanı olan **The Seduction of Peter S.**, daha öncekilerden çok değişik bir roman. Tam olarak bir polisiye değil. Daha çok insanı «yolundan sapmaya» zorlayan nedenlerin bir çözümlemesi gibi... «Yalnızca kitaplar ve oyunlarda tek bir nedeni vardır insanların; gerçek yaşamda ise, bir düzine neden vardır bir işi yapmak için...» demektedir bu romanın kahramanı Peter Scuro...

THE SEDUCTION OF PETER S.
LAWRENCE SANDERS
türkçeleştiren: belkıs çorakçı

●

1983 G. P. Putnam's Sons, New York
1983 cep kitapları a.ş. istanbul

1983 Putnam's baskısından eksiksiz olarak
türkçeleştirilmiştir.

●

Cep kitapları: 33/çağdaş romanlar: 22
birinci baskı: mart 1983

●

kapak filmi ve baskısı: ebru grafik
dizgi-baskı: dizerkonca matbaası
cilt: aslan mücellithanesi

Lawrence Sanders

Peter S'nin iğfali

cep kitapları a.ş.
p.k. 183 sirkeci

1

Benim adım Peter Scuro. Hayatta durmadan kendi kendime, «Hepsi bu mu?» diyerek yaşayan tiplerdenimdir.

O gün dedim ki: «Dünyayı Âdem babadan beri habire şaşırtıp duran bütün o zor soruların cevabı nasıl bulunur, biliyor musun? Ben biliyorum. Tanrı'yı şakacı, oyuncu bir tip olarak düşün. İlâhi bir komedyen. O zaman her şey çözümleniyor. Haksız yere ıstırap çekmeler. Adaletsizlikler. Acılar. Tanrıyı öyle düşündün mü, hepsi birden anlam kazanıyor. Bir deprem oldu da bin kişi mi öldü? Harika bir numara. Anlıyor musun ne dediğimi? Bebeğin biri kan kanseri olarak mı doğdu? Kimse daha büyük bir numara çekemez. İlâhi komedyen. Bir düşün de bak. Fikir oturmaya başladı mı, artık yan gelir gösteriyi alkışlarsın.»

Sol Hoffheimer'in koca suratı, garip bir gülümsemeyle sarktı. «Peter, şu söylediğinin yarısına inanıyor olsan, hayatta eğlenerek yaşardın. Ama hiç keyfin yok. Buruk ve güceniksin. Güzel bir fark bu. Sen gerçek bir kuşkucu değilsin. Özentinin birisin.»

«Doğru,» dedim. «Çakı gibi olmaya çalışıyorum ama içim yufka.»

Menajerimin 45'inci sokaktaki yazıhanesindeydik. Dışarda çılgın bir rüzgâr durmadan kar tanecikleri kusuyor, içeride kaloriferin çıkardığı madeni sesler duyuluyordu. Puro dumanıyla dolmuştu oda.

«Anladığım kadarıyla seçmelerde şansın iyi gitmemiş galiba,» dedi Hoffheimer.

«Seçmeler mi? Ne seçmesi? Bana bir göz attılar, hemen kapı dışarı ettiler. Daha genç bir tip arıyorlarmış.»

«Olur böyle şeyler,» dedi menajerim filozofça bir tavırla. «Rejisör kafasında istediği adamın şeklini canlandırır, ondan sonra da...»

Tüm dünyaya yönelik bir parmak işareti yaptım. «Ben

on iki yıldır birisinin kafasındaki şekle uymaya çalışıyorum,» dedim. «Herhangi birinin. Çok çabaladım. Durmadan dolaştım. Kapıları yıkasıya yumrukladım. Önüme çıkanı kaptım. Elime ne geçti? Birkaç kıtıpiyoz rolle, on iki yılda sekiz bin dolar para. İşte benim tiyatro kariyerimin özeti sana.»

«Çok fazla insan var,» diye omuzlarını kaldırdı Hoffheimer. «Hepsine yetecek kadar iş yok.»

«Bana mı anlatıyorsun? Esas canımı yakan, her yıl bir yığın yeni yetme delikanlının da ortalıkta belirmesi. Bugünkü seçmelerde öyle çocuklar gördüm ki, sana yemin ederim, babaları olabilirdim. Çoğu yakışıklı, yapılı, kendine güvenen tipler. Önümüzdeki Ocak ayında otuz altı yaşında oluyorum. Ne oluyor durumum o zaman? Sol... durmadan o pırasa bıyıklı İngiliz uşağının dublajını mı yapacağım? Evet, efendim! Hayır, efendim! Yıkılmak üzereyim artık.»

«Dinle beni,» dedi menajerim. «Ben de senden daha hırlı durumda değilim. Benim yaşım kırk sekiz. Aşağı yukarı yirmi beş yıldır bu meslekteyim. Başladığımda, kafamda milyonlarca dolarlık işlerin hayalleri vardı. Anlarsın işte... batı kıyısına telefon açmak, 'Merhaba, bebek,' demek, 'Ben Sol. Sana enfes bir yeni işim var!' Güzel yıldız adayları. Şampanyalı partiler. Öyle olacak sanmıştım. Oysa, Peter, batı kıyısında bir tek kulu bile tanımıyorum. Yıldız adayı olarak da tek bildiklerim, kaldırım yosmaları.»

Güldüm. «İkimiz de olağanüstü başarısız adamlarız, Sol,» dedim.

«Hayır,» dedi o. «Şu kapı yarın açılabilir ve içeriye yeni bir Clark Gable ya da Marilyn Monroe girebilir.»

«Ama giren eski kiraları istemeye gelen ev sahibin de olabilir.»

«Evet,» dedi Hoffheimer ekşi ekşi. «O da olabilir.»

Ucuz bir puronun selofanını yırtıp açtı, Zippo çakmağıyla yaktı, dumanı tavana doğru üfledi, ayaklarını kaldırıp masanın üzerine koydu. Gözü pencerenin dışına, uçuşan karlara dönmüştü.

Sol Hoffheimer'in yaşı ilerledikçe yüzüne daha iyi uymuştu. Eskiden suratı çok kocaman, çizgileri çok kaba dururdu. Oysa yaşlandıkça zaman ona bir otorite kazandırmış, adam bayağı zarif olmaya başlamıştı.

Jenny Tolliver onun için, «Silik Roma İmparatorların-

dan biri,» derdi. «Onu harmani ile gözünün önünde canlandırırsan ne kadar haklı olduğumu anlarsın.»

«Sen kendini başarısız mı sayıyorsun, Peter!» diye sordu menajerim birden.

«Pek yakın,» dedim. «Tuzağa kısılmış durumdayım. Eğitimim başka bir şey yapmama izin vermez ki! Erkek butiklerinde mayo mu satayım? Ucuzcu dükkânlarda patates soyma âletlerinin tanıtımını mı yapayım? Tiyatrodan başka becerim yok benim. Oysa tiyatoda da istenmiyormuşum gibi görünüyor.»

Hoffheimer, «Eğer vazgeçersen ömrünün sonuna kadar pişmanlık çekersin,» dedi.

«Belki o pişmanlığa razı olmak zorunda kalırım. Karnımı doyurmak için.»

Menajerim ayaklarını aşağıya indirdi, masanın üzerinden öne doğru eğilip suratıma dikkatle baktı.

«On dolar borç verebilirim,» dedi.

Kalkıp paltomu, şapkamı, kaşkolümü, eldivenlerimi toplamaya başladım.

«Sağol, Sol,» dedim. «Ama istemem. Senden epey borç almış durumdayım zaten.» Kapıya doğru yürüdüm, sonra durup ona döndüm. «Noel'den önce görüşemezsek, mutlu noeller dilerim.»

«Evet,» dedi Hoffheimer. «Sana da mutlu noeller.»

Elim kapının tokmağı üzerindeyken tekrar döndüm.

«Şu onluğu alayım, Sol,» dedim. Gülümsemeye çalışıyordum.

2

İlkbahar belki bütün dünyaya ait olabilir ama, kış New York'un öz malıdır. Beşinci Cadde boyunca o çelik rengi ışık altında yürürken, tüm dertlerime rağmen, o anda orada bulunduğuma memnun olduğumu hissettim.

Gökyüzü garip bir maviydi. Rüzgâr hızlıydı. Damlardan uçan karlar insanın yüzüne gözüne batıyordu. Alış-

verişe çıkanlar ite kaka ilerliyor, bayraklar çekiliyor, borular çalınıyor, hoparlörlerden noel şarkıları saçılıyordu. Capcanlıydı her şey. Bu tablonun içindeki hiç kimse, hiçbir zaman ölmeyecekti.

Yakası ve kolları biraz tirfillenmiş Burberry pardesümün önü açık, etekleri bacaklarıma vura vura ilerledim. Boynumda upuzun kaşmir bir kaşkol vardı. Son işverenimden iskontolu olarak satın almıştım. İrlanda tipi triko şapkayı da kafama çapkın bir edayla yan oturtmuştum. Şapka çalmak zor değildi. Kalabalık bir mağazaya şapkasız girer, başında şapkayla çıkıverirdi insan.

Gergin atmaca gibi bir suratım vardı. Sırf kenar ve köşelerden oluşmuş bir surat. Saçlarım öyle siyahtı ki, mordu hemen hemen. Cildim esmer, dişlerim kesme şeker taneleri gibi bembeyaz ve düzgündü. Yüzümdeki gülümseme biraz alaycıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Hamlet'den çok, Iago.

Uzun boylu, yapılıydım. Adımlarım sıçrar gibi çevik, duruşum biraz küstahçaydı. Kalabalığa dalış yapıyormuş gibiydim. Karşımdan çarpan bıçak gibi rüzgâra karşı, hayata karşı çıkış yapıyordum âdetâ.

Arasıra vitrinlerde kendi hayalime bakıyordum geçerken. Başka çağda, başka yerde doğsam, belki korsan, saray soylusu, ya da bir züppe olabilirdim. Atak, canlı buluyordum kendimi. Ama bazen, gecenin üçünde, acaba yürürken ayağımı sürüyor muyum diye de merak ettiğim oluyordu.

Adımlarım 48'inci sokakta yavaşladı. Lüks dükkânlar oradan başlıyordu. Deri ve ipek. Dövme gümüş ve yoğurulmuş altın. Dünya servetleri zarif biçimde işlenmiş, sanatsal şekilde sergilenmiş. Yararına cazibe katılmış.

İçeri girip gülerek, «Şunu alıyorum,» deme gücünü öyle özlüyordum ki! Gerek yokken satın almak, canı isteyince fırlatıp atmak ne zevkli şeydi! Üstünlüğünü çevreye bir nefret edasıyla göstermek.

Yalnızca ithal malı havyar ve benzeri yiyecekler satan bir dükkânın camından içeriye baktım. İçerdeki müşteri yığını, tezgâhtarın dikkatini çekebilmek için itişip kakışıyordu.

Başımı çevirdim. Bu paralı dünyada kendime yer bulamamanın acısı içindeydim.

3

Batı 54'üncü sokağın Sekizinci Cadde'ye yakın yerinde, Kaybedenlerin Yeri diye, pek kalabalık bir bar-restoran vardı. İşsiz aktörlerle nöbeti biten polisler sık sık oraya giderlerdi.

Loş, dumanlı bir yerdi. Duvara ok atıp yarışma yapılan bir köşesi vardı. Bir yanında tavana zincirle asılmış dev bir televizyon göze çarpardı. Duvarlar ünlü aktörlerin imzalı resimleriyle kaplıydı. Ama onların birtekinin bile buraya adımını atmadığı belliydi.

Bar, girişin karşı duvarındaydı. Kapıdan girdim, ok atan birkaç tanıdığa el salladım, dosdoğru bara ilerledim. Bir ayağımı pirinç boruya basıp şapkamı hafif arkaya doğru ittim.

Barmen Jimmy yaklaşıp önüme rastlayan yerdeki sigara küllerini, ekmek kırıntılarını sildi.

«Peter,» dedi. «Noelin kutlu olsun.»

«Yaaa, ben de sana ve ev halkına aynı dilekleri sunarım. Bana bir Dickens versene, evlat.»

İnsan buraya ilk geldiğinde cesaretini toplayıp Dickens'in ne olduğunu sorabilirse, Jimmy «Oliver Twist!» diye açıklardı. «Yani içinde hem zeytin (olive) hem de limon kabuğu (twist) bulunan bir martini.

«Nasıl gidiyor işler?» Jimmy bir yandan ayaklı bardağı, bir masaj salonunun reklamını taşıyan karton altlık üzerine koydu.

«Bombok,» dedim en tatlı sesimle.

«Sen de fark ettin sonunda, ha?» Barmen altın dişini göstererek sırıttı, sonra uzaklaştı. İçkimden ufak bir yudum aldım, sıvının aşağıya inip içimi ısıtmasını beklerken çevreme tembel bakışlarla baktım. Tanıdığım birkaç kişi bana el salladı, ben de karşılık verdim. Polisler ve aktörler. Ama hepsi... kaybedenler.

Bekâr kadınlar da gelirdi bu bara. Yani tek başına. İçkilerinin üzerine eğilir, barın arkasındaki aynada kendilerini seyrederlerdi. Benden iki tabure solda müthiş bir parça vardı! Ayaktaydı! Sırtında koyu renk vizon manto... ta ayak bileklerine kadar. Ve başında ona uyan bir somb-

rero. Kaç hayvancık katledilmişti acaba bu kılığı yaratmak için?

Aynada ona baktım. Krokodil çanta, altın Dunhill çakmak, ucu yaldızlı sigaralar. Altın yüzükler, bilezikler, kalın bir kolye... boyuna oturmuş. Tırnaklarının sonu gelmek bilmiyordu. Elleri pek genç görünümlü değildi. Yüzüne şapkanın kenarı gölge yapıyordu. Üstelik kocaman camlı güneş gözlüğü takmıştı.

Ben yaşını anlamaya çalışırken o barın üzerine bir kâğıt para bıraktı, çantasını kapattı, dosdoğru bana yürüdü.

«Elli,» dedi boğuk bir sesle.

«Ne?» Şaşalamıştım.

«Elli,» diye tekrarladı o sabırla. «Elli dolar.»

İçin için gülümsedim. Park Avenue yosmalarının ne işi vardı Sekizinci Cadde'de?

«İltifat sayarım,» dedim gülümseyerek. «Gerçekten elli dolar harcayabilecek birine mi benziyorum?»

«Budala,» dedi o. «Ben elli dolara ihtiyacı olan birine mi benziyorum?»

Bakıştık.

«Yani elli doları siz mi ödeyeceksiniz?» diye sordum alçak sesle.

O başını evet anlamında salladı. «Evet mi, hayır mı?»

O anda neden hiç tereddüt etmediğimi ömrümün sonuna kadar merak edip duracağım.

«Nereye?» diye sordum.

«Senin eve,» dedi.

«Telefon etmem gerek.»

«Et o halde. Ben senin içkini bitiririm. Zeytini pek severim.»

Yağ kokan mutfağın yanındaki telefonu çevirdim. Duvarlara yazılar karalanmıştı. Kendi evimi aradım. Oda arkadaşım Arthur Enders beşinci zilde açtı.

«Art,» dedim. «Ben Peter. Hemen evi boşaltabilir misin?»

«Ne?» dedi Enders titrek bir sesle. «Peter... anlayamadım.»

«Ev bana bir saat için lazım,» dedim. «Yalnız olmam gerek. Hemen. Çok da önemli.»

«Ne oldu ki?»

«Art, yapar mısın bunu benim için? Saat altıda Jenny ile Blotto'da buluşmam gerek. Hemen çıkıp oraya gider, onu bekler misin, ha?»

«Şey... eğer önemliyse...»

«Önemli. Sonra anlatırım. Ben aşağı yukarı altı buçukta Jenny ile seni Blotto'da bulurum. Yemeği ben ısmarlayacağım.»

«İş mi buldun?» dedi Enders heyecanla.

«Bir tür iş buldum,» dedim. «Hemen çıkıyorsun, değil mi? Söz mü?»

«Önce bir tuvalete gidebilir miyim?»

«Çabuk et,» deyip telefonu kapattım.

Bara döndüğümde kadın içkimi bitirmiş, zeytinimi yemiş, limon kabuğumu kemirmekteydi. Hesabımı Sol Hoffheimer'in parasıyla ödedim, çıktık. İnsanlar bize garip garip bakıyordu. Aldırış etmedim.

Takside kentin yukarı kesimine doğru giderken iki kere konuştuk. 61'inci sokakta ben, «Kaybedenler Kulübü'nde ne işin vardı?» diye sordum.

«Serserilik,» diye karşılık verdi.

Yetmiş ikinci sokakta, «Neden ben?» diye sordum.

«Nisbeten temiz görünüyorsun,» dedi.

4

75'inci sokağın batı kesiminde, evden çevrilme, altı katlı bir apartmanda oturuyordum. Kaldırımdan giriş kapısına üç basamak merdivenle çıkılıyordu. Kapının dışında koyu yeşil çöp bidonları duruyordu. Burası on iki daireliydi. Kuzey pencereleri sokağa, güney pencereleri bir tek aylantus ağacının bulunduğu arka avluya bakıyordu.

Arthur Enders'le ikimiz, birinci kattaki tek yatak odalı daireyi paylaşmaktaydık. Yalnızca iki kere hırsız girmişti buraya. Kapıda üç kilit ve bir zincir vardı artık. Altımızdaki giriş katının pencereleri de demirliydi tabii.

Her ay yer değişiyorduk. Birimiz yatak odasında, öteki salondaki kanapede yatıyordu. Ay bitince, salondaki, odaya geçiyordu. Mutfak ufacık, banyoda yalnızca duş. Bu hap kadar yere ayda 450 dolar veriyor, yine de kendimizi şanslı buluyorduk.

Beş yıl boyunca burayı hep geçici saymıştık. Ben yağlı bir rol kapana kadar... Arthur Büyük Amerikan Oyunu'nu yazıp bitirene kadar. Dökülmekte olan eşyalarımız, arkadaşlarımızın armağanıydı. Ya misyonerlerden satın alınmış, ya da çöplüklerden toplanmış şeylerdi.

Portakal sandıklarını kitap rafı olarak kullanıyorduk. Bir sütun kaidesini yan devirmiş, sehpa yapmıştık. Lambalar fotoğrafçı reflektörü, yemek masasıysa, dört blok üzerine yan yatırılmış bir kapıydı. Perde kornişlerinden kapı köşelerinden elbiseler sallanıyordu. Lime lime halılar, kedi sever bir dostumuzun armağanıydı. Marley tabanı yer yer örtüyorlardı. Marleyler de öyle eskimişti ki, altındaki kahverengi tabaka belli oluyordu aralardan.

Üç kilidi açıp kadını bu mezbeleliğe soktuğum zaman çevresine şöyle bir bakıp, «Tanrım!» dedi.

«Pek bir şey değil,» diye kabullendim.

«Pek mi?» dedi. «Hiçbir şey değil!»

Ama yine de kürküyle sombrerosunu çıkardı, oturma yerinden yayı fırlamış bir koltuğun arkasına koydu. Sonra da güneş gözlüğünü çıkardı. Ona ilk defa olarak bakabildim.

Kırkların sonları, diye tahmin yürüttüm. Doğal güzel sayılmazdı ama kuaförlerle makyaj uzmanları var olanı iyi değerlendirmeyi başarmışlardı. İnşallah aerobik hareketleriyle iyi bir masöz de aynı şeyi vücuduna yapmıştır, diye düşündüm. Şampanya rengi, bol, yünlü bir elbise giymişti.

Yüzü güçlü bir yüzdü kuşkusuz. Belki de gereğinden fazla. Katı gözler, sağlam çene. İnce dudakları ruj ve parlatıcı etkisiyle canlandırılmıştı. Kızıla boyalı saçları, sert alın çizgisini yumuşatmak için krepe yapılmıştı. Boynu gergindi. Omuzları geniş, göğsü iri. İnceleyici bakışlarıma rahatlıkla dayandı.

«İyi mi?» diye sordu.

«Harika,» dedim.

«Pek tatlısın,» diyerek yanağıma dokundu. «İçecek birşey var mı?»

«Kırmızı şarap.»

«Denize düşen yılana sarılır, derler.»

En iyi İngiliz aksanımla, «Aslında şarabım Chianti,» dedim.

Buna güldü. Ben şarabı getirirken o da yatak odasından çıkıyordu.

«Erkek elbiseleri,» diye gözlemde bulundu. «Hepsi senin bedeninde ve senin tarzında da değil. Herhalde oda arkadaşın bir erkek.»

«Öyle.»

«Homo değilsin ya?»

«Tersine,» dedim. «Seni ne diye çağırmamı istiyorsun?»

«Martha. Zaten adım bu. Seninki ne?»

«Peter.»

Bunu şakaya almadı. İçimden şükrettim.(*)

Şarabı iki yudumda bitirdi, onu tekrar yatak odasına götürdüm. Bu ay bereket versin ben kalıyordum odada.

Vücudunun dolgun ve sağlam olduğu ortaya çıktı. Meme başları kırmızı damlalar gibiydi. Bedeni kalındı ama, beli vardı. Oylukları adaleliydi. İri, güçlü bir yapı. İtici görünmedi gözüme.

Beni süzerek, «Çok güzelsin,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

«Sapık bir şey istemiyorum,» diye açıkladı. «Dosdoğru, sağlam bir iş olsun.»

Dediğini yaptım.

Daha sonra, solumamız normale döndüğü zaman ben, «Gerçi beni ilgilendirmez, Martha,» dedim. «İstersen sana ne de diyebilirsin ama, bu tür şeyi sık sık yapıyor musun sen?»

«Seks mi? Her an.»

«Ne demek istediğimi anladın. Barlardan yabancıları toplamak, demek istiyorum.»

«Keyfim istedikçe. Bundan alınıyor musun?»

«Elbette ki hayır. Ama tehlikeli değil mi?»

«İşin keyfi orada zaten. Rizikosunda. Bak, arkadaş, bu iş yepyeni bir oyun. Benim gibi kadınların sayısı her yıl artıyor. Bağımsız, cebinde parası olan, eğlencelerinin pa-

(*) İngilizce argoda «Peter», erkeğin kamışı anlamına da gelir... (Ç.N.)

rasını ödeyebilecek durumda bulunan kadınlar. Geçmişte kaç kadın yapabilirdi bunu?»

«Haklısın,» dedim düşünceli bir sesle. «Beni seçtiğine sevindim.»

Yanağımı öptü, sonra elbiselerini ve çantasını toparlayıp banyoya yöneldi.

«Suyu çektikten sonra kulpu şöyle biraz oynat ki akıntı kesilsin,» diye seslendim arkasından.

«Elbette,» dedi. «Böyle bir yerde, hep öyledir.»

Çabucak giyindim, salona geçtim, mantosunun ceplerini aradım. Dört Mevsim'in bir kibriti. Astarda MT harfleri işlenmiş. Etiket Barcarole Butik'in. Biliyordum o yeri. Korkunç pahacı bir butikti.

Banyodan çıktı, bana birkaç kâğıt para uzattı. Ortasından katlamıştı. Bakmadan alıp cebime soktum.

«Seni nasıl arayabilirim, Peter?» diye sordu ben vizonunu giydirirken.

Telefon numarasını bir kâğıda yazıp soyadımı da söyledim. Mesaj bırakabilirdi. Kâğıdı çantasına koydu.

«Sana bir taksi bulayım,» dedim. Yanağımı tekrar öptü.

Onunla birlikte çıktım. Paltomu giymemiştim. Ana kapıya yürürken, ilk katta oturan Bayan Fultz'a rastladık. Bize keskin bakışlarla baktı.

Martha'yı bir taksiye bindirdim. Gülümseyip baş selamıyla vedalaştık. Derken soğuk içime işlemeye başladı. Apartmana kadar koşarak döndüm.

Saatıma baktım. Cartier'in Hong Kong malı taklidi. Blutto'da Jenny ve Arthur'la buluşmama yirmi dakika vardı.

Beni seven bir kadını aldatışım ilk olmuyordu. Yöntemler belliydi. Dişleri fırçala (iki kere), duş yap (iki kere)... en önemlisi, saçları yıka. Parfüm kokusu çıkmak bilmezdi. Seks kokusu da öyle.

Giyindikten sonra banyonun lavabosuna işedim. O sersem rezervuar kulpuyla oynayacak vaktim yoktu. Sonra çenemi, boynumu kolonyaladım, gerisini Tanrı'ya emanet ettim.

Cebimdeki paralara baktım. Üç tane yirmilik. Yani bana on dolar da bahşiş vermişti. Güzel. Yola çıkmadan aynada kendime baktım. Değişmemiştim.

5

Antikacı dükkânlarını, butikleri ve uniseks güzellik salonlarını Columbus Caddesine getiren Batı Yakası rönesansı, Blotto'yu da getirmeyi başarmıştı. Burası sarmısak miktarını İtalyan mutfağına işaret sayanların yemek yediği bir yerdi.

Kapıdan girdiğimde kalabalık **ristorantenin** gürültüsü kulakları sağır edecek düzeye ulaşmıştı bile. Ortalık sos, zeytinyağı ve sarmısak kokuyordu. Blotto'nun özel Pomodora sosunun dişleri temizlediği iddia edilmekteydi. Barın üzerindeki bir bezde: «Neşeli Noeller ve Mutlu bir 1986!» yazısı okunmaktaydı.

Ter içindeki garsonlar sağa sola koşuşturuyor, tepsileri kafaların hizasından daha yüksekte tutmaya uğraşıyorlardı. Çaresiz kalan metrdotel ayakta bekleyenlere bara yanaşmaları için bağırıyor, pikaptan **Arrivederci Roma** çınlıyordu. Bir yerlerde bir tabak şangırtıyla yere düştü, bir kadın bağırdı, bir barmen dolgun bir bahşiş aldığını belirtircesine önündeki kampanayı çaldı.

Çevreyi taradım, Jenny Tolliver, Arthur Enders ve King Hayes adlı zenci mankeni köşe masayı tutmuş oturur durumda gördüm. Kalabalık arasından kendime yol açarken metrdotelin elini sıktım, birkaç garsonun omzunu tıpışladım, tanıdığım birkaç kişiye el salladım.

Jenny'ye eğilip, bana doğru kaldırdığı yüzünü öptüm.

«Sevgili, anlayışlı dostum nasıl bu akşam?» diye sordum.

«Çok güzel kokuyorsun,» dedi. «Nereden geliyorsun?»

Gülümseyerek, «Arthur, King,» diye onları da selamladım, boş kalan sonuncu sandalyeye oturdum, ortadaki sürahiden kendime biraz şarap aldım. «Hesap benden,» dedim hepsine.

Arthur Enders soluk gözlerini kıpıştırarak, «Ne oldu böyle?» diye sordu.

«Zengin amcam öldü.» Sonra konuyu değiştirdim.

Yemek listelerine baktık ama, en ucuz yemeği ısmarlayacağımızı zaten biliyorduk. Köfteli Spagetti, yeşil salata, bir sürahi şarap daha. O berbat şaraptan.

Sonunda siparişimizi alacak bir garson bulduk ve birbirimize günün olaylarını anlatmaya başladık.

Onlara gittiğim denemede başarılı olmadığımı, fakat bir dublaj için anlaşma yaptığımı, Sol Hoffheimer'in de bunun üzerine bana yemek ısmarlayacak kadar parayı avans olarak verdiğini söyledim.

Arthur Enders o Nebraska aksanıyla, yarından itibaren geçici olarak Macy mağazasında tezgâhtarlığa başlayacağını duyurdu. Haftanın üç gününde orada erkek elbiseleri satacaktı. Noel süresi boyunca.

King Hayes hâlâ postanedeki geçici işinde çalışmaktaydı. Jenny Tolliver kumaş desinatörüydü. O da çarşaf deseni için bir sipariş almıştı.

«Başka bir çarşaftan çalacağız ama, tıpkısı olmamalı ki hapse girmeyelim,» diye güldü.

Derken garson yemeğimizi masaya bıraktı, tuzluk ve biberlik elden ele geçti, sonra yağla sirke geçti, derken rende peynir geçti, en sonra da kadehlerle sürahi dolaştı.

İştahla, kahkahalar içinde, tadını çıkara çıkara yedik. Üçüncü sürahi şarap da geldi. Ben otuz beş yaşındaydım. Arthur'la King otuz iki yaşındaydılar. Jenny ise yirmi sekizdi. Hayatta başarı bizi bekliyordu. Umudumuzu kesmiş değildik. Hayalimizdeki şeyler her neyse, hâlâ mümkündü.

O kalabalık, dumanlı, kokulu yerde arkamıza yaslandık, o kötü şaraptan ilkel yemeklerden, tatlı sohbetten memnun, keyiflendik.

Hayat bizim, diye düşünüyorduk. Arasıra bir aksilik olabilirdi tabii. Ama sonunda başarısızlığa uğrama ihtimali yoktu. Ayağa kalktığımızda, paraları masaya bir soylu edasıyla, kayıtsızca fırlattım. Evrenin kralıydım.

6

Jenny Tolliver, Central Park'ın batısına yürüyüp oradan otobüse binmeyi önerdi. Ama ben beklemekten nefret ederdim. Onu 95'inci sokaktaki evine kadar taksiyle götürmekte direndim.

Garip bir kadın, diye düşünüyordum. Zaman zaman sağduyulu, düşünceli, bazan da şen... neşe içinde. Dört yıldır sürmekteydi yakınlığımız. Beni bağlı tutan, usanmamamı sağlayan da onun o çelişkileriydi.

Takside giderken bana doğru eğildi, «Benden nefret edeceksin,» dedi.

«Herhalde,» diye karşılık verdim. «Neden?»

«Ayın yanlış zamanındayım.»

Düşündüm: Oh, çok şükür, Ulu Tanrım! Sonra yüksek sesle konuştum: «Ah, ne hayal kırıklığı!» Sesim gerçekten üzgün gibiydi.

O daha sokuldu. «Ama yapabileceğim başka şeyler de var,» dedi. «Yani benim sana yapabileceğim.»

«Yoo, olmaz,» dedim bu sefer. «Karşılığını veremeyeceğim zevkleri kabul edersem ne biçim bir adam durumuna düşerim, düşünsene!»

Geri çekilip yüzüme beğeni dolu bakışlarla baktı.

«Amma sahtekârsın,» dedi. «Büyük sahtekârsın doğrusu!»

Güldüm, onu kucaklayıp kendime yasladım. «Ama karnın ağrıdığı zaman içmek için bulundurduğun o brandiden bir kadeh kabul ederim,» dedim. «Ondan sonra da giderim. Yarın çalışıyorum.»

Kocaman, eski bir binada, yüksek tavanlı, küçük bir dairede kalıyordu. Binanın lobisi art-deco, asansörleri mürallerle doluydu. Dairenin içiyse Jenny'nin kişiliğini yansıtmaktaydı. Modern İsveç mobilyaları, yeşil-mavi karışımı renkler, duvarlarda soyut grafikler, kanapede bir Snoopy.

Bana bir kadeh brandi doldurdu, sonra değişmek üzere banyoya doğruldu. Sehpadaki mineli kutudan bir sigara aldım, rahatça oturup bacaklarımı üstüste attım, içkimi yudumlayıp sigaramı tüttürdüm. Amma şanslı adamım ben, diye düşündüm. Artisttim ne de olsa. Mütevazi numarası da yapabilirdim.

Jenny banyodan çıktı. Saçlarını açmış, sabahlığını giymişti. Yalın ayaktı. Kanapeye, benim yanıma yerleşti. Kolumu onun omzuna atıp kendime çektim.

«Brandi?» diye sordum.

«Biraz,» dedi.

Brandiden bir yudum aldım, ağzımda tuttum, onu öperken sıvıyı onun ağzına geçirdim. Geri çekildi, yutkundu, öksürdü.

«Öpüşüm zehirlidir, sarhoş eder,» dedim. Övünen bir Fransıza benziyordum.

«İnsanın gırtlağından inerken de yakıyor,» dedi.

Jenny Tolliver kestane rengi saçlı, yumuşacık bir kadındı. Saçlarına öyle âşıktım ki, ölürsem o saçlardan bana bir çelenk öreceğine dair söz almıştım ağzından.

Yüzünün hiçbir çizgisi diğerlerini bastırmıyordu. Hepsi birbirine uyuyordu. Yüzü uzun, vücudu gibi yumuşak hatlıydı. Her şeyi sakin, dertsiz bir görünüm içindeydi.

En beğendiğim yanı da fiziksel bütünlüğüydü. Tam ve mutlak bir insandı. Sahte bir yanı yoktu. O hali, güzelliğinden bile önemliydi.

«Kalite» derdim kendi kendime onu düşündükçe. Acaba onu bu kadar beğenişim, kendim de kalite olmadığından mı, diye de merak ederdim.

«Sarılmak güzel şey,» dedi, bana daha da sokuldu.

«Bu konuda şöhret yapışım boşuna değil tabii.»

«Ne yapacağız biz, Peter?» diye sordu birden. Brandiden acele bir yudum aldım. «Sen ve ben ne yapacağız?»

Başımı eğip ona baktım. «Benden bıkmaya mı başladın, Jenny?» dedim alçak sesle.

«Hayır.»

«Bu sorular nereden çıkıyor öyleyse?»

«Bilmem... çok... sıradan bir ilişkimiz var gibi geldi birden.»

«Sen öyle istiyorsun sanıyordum,» diye itiraz ettim.

«Belki de öyle istiyordum... bir zamanlar. Artık emin değilim, Peter. Birlikte otursak olmaz mı?»

«Nerede?» diye sordum. «Benim evde olmaz. Kiranın yarısını ödemek için Arthur'a ihtiyacım var. Burada, tek odada mı? Bir haftada birbirimizi boğmaya kalkarız.»

«İstersen sen...» Birden Jenny sustu, kolumu kendi omzundan ayırdı.

Ben teneke gibi bir gülüşle, «...düzenli bir işe girerim, ha?» dedim. «Sabahları dokuzda başlayıp akşam beşte bitecek bir işe. Ne tür iş? Böyle bir iş bulsam bile istemem zaten. Jenny, sahne oyunculuğundan vazgeçmemi gerçekten istiyor musun?»

«Yooo,» dedi yavaşça. «Sen istemiyorsan ben de istemem. Ama...»

Bir an sessiz kaldım. Onu kaybetmek istemiyordum. Sonra konuştum. «Bugün Sol'a kırılma noktama yaklaşı-

yorum dedim. Gerçekten de yaklaşıyorum. Gel seninle bir anlaşmaya varalım, tamam mı? Bana bir yıl daha süre tanı. Ne dersin? Bu işe zaten on iki yılımı verdim. Bir yıl daha vermek beni öldürmez. Eğer bir yıla kadar da bir şey başaramamışsam, bu işten vazgeçeceğim. Burjuvalara katılacağım o zaman. Düzenli bir işe gireceğim. Bir yıl süre tanır mısın bana?»

Uzandı, yüzümü aşağıya çekti, beni öptü. Dudakları yumuşak, tatlıydı.

«Peki,» dedi. «Gelecek yıl Noel'e kadar. Söz mü?»

«Elbette. Sana hiç yalan söyledim mi?»

«Herhalde,» diye içini çekti. «Ama aslını bilmediğime göre...»

Kapıdan çıkarken elimi sabahlığının içine daldırdım, yumuşak memelerinden birine dokundum. O gözlerini kapadı.

«Peter,» dedi hafif bir sesle.

«Sel ne zaman bitiyor?» diye sordum.

«Cumartesiye.»

«Cumartesi benim de para alma günüm. Güzel bir yere gidip nefis bir yemek yiyelim, sonra buraya gelip âlem yapalım. İki kişilik âlem olur mu dersin?»

«Dener bakarız,» dedi Jenny.

Takside eve giderken aktörlerin şansını düşündüm. Romancı kitap yazar. Basılmasa da yazmaya devam edebilir. Ressam, satamasa da resim yapabilir. Şair isterse dünyanın en güzel sonelerini yazıp tuvalete atar, üzerine sifonu çeker. Ama oyuncunun oyuncu olabilmesi için karşısında seyirci olması şart.

Acaba Jenny Tolliver'le ilişkim, daha doğrusu tüm dostlarımla ilişkim, bir sevgi ve anlayış ihtiyacından çok, seyirci ihtiyacından mı doğuyor, diye merak ettim.

Şoföre delikli camın arasından bir şey söylemek üzere öne doğru eğildim. Çizgi filmdeki Temel Reisi taklit ederek, «Ben ne istersem onu yerim,» dedim.

«Nasıl istersen, abi,» dedi şoför.

7

Birçok işsiz aktör gibi ben de noel mevsimi için geçici olarak bir işe girmiştim. Doğu 57'nci sokakta pek moda bir erkek butiği olan, King's Arms'da, Salı ve Cumartesi günleri sabah ondan akşam sekize kadar satıcılık yapıyordum.

Bu görevimi çok sıkıcı bulmaktaydım. Bunun nedeni herhalde satmakta olduğum malların çok güzel ve pahalı olmasındandı. Cüzdanlar, süet deriden, inci düğmeli yelekler, binici pantolonları... benim paramın yetmeyeceği şeyler. Müdür açıkgöz biri olduğuna göre, çalmayı da beceremeyeceğim şeyler.

Bu sıkıcı durumu biraz daha dayanılır hale getirebilmek için, gelen müşteriler karşısında çeşitli rollere giriyor, bununla oyalanmaya çalışıyordum. Bazen homoseksüel oluyordum, bazan ukala bir İngiliz, bazan saf bir göçmen, hattâ bazan batıya iltica etmiş bir Rus dans sanatçısı. Müşteriler bunları yutuyor, heyecanlanıyordu. Kendim olmamak yoluyla, dayanıyordum bu işe.

Perşembe günü öğle yemeğine bir saat daha erken çıkıp erken dönmeye gönüllü oldum. Burberry pardesümü pelerin gibi omzuma attım, kaşkolumu boynuma doladım, şapkamı yana eğdim. Bilemediğim bir içgüdünün itmesiyle, Madison Caddesi'nin kuzeyine doğru yola koyuldum.

Kasvetli bir gündü. Gökyüzü griydi. Hava kül kokuyor, insanlar hızlı hızlı yürüyordu.

Barcarole Butik blokun orta yerindeydi. Eski model şık bir taş evi, dört katlı bir butik haline getirmişlerdi. Kadın mantoları, tayyörleri, elbiseleri, spor giyimleri, aksesuarları, mücevherleri. Çoğu Milano ve Roma'dan. İndirim falan yapılmazdı Barcarole'da.

Kapıdaki bıçak gözlü bekçi girmeme izin verdi. İlk katta dolaşırken bizim esrarengiz M.T'ye rastlamayı ummaktaydım. Öyle miydi sahiden? Bilemiyordum. Hediye beğenmeye çalışan müşteri taklidi yaptım. Kısa zamanda gördüm ki buradan Jenny'ye hediye almaya asla param yetmez.

Farkına vardığım zaman şoka uğradığım bir şey daha vardı. King's Arms'da bir iş gününde kazandığım para,

Martha'nın bana o bir saat için verdiğinden daha azdı. Moral bozucu bir karşılaştırmaydı bu doğrusu.

Dükkândan çıktım, birkaç dakika da o ağız sulandıran vitrinlere baktım. Tam yılbaşı vitrini. Konfetiler, yaldızlar, iki şahane tuvalet. Biri siyah, biri beyaz. Boyunlarında tüyler, ellerinde dirseğe kadar eldivenler. Cansız mankenler bile rahatsız oluyordu imrenen bakışlarımdan.

Karşı kaldırıma geçip köşede durdum, paralı, şık Doğu Yakası kadınlarının Barcarole'a girip çıkışlarını seyrettim.

Genci de, yaşlısı da, dimdik, gururlu ve zengindi. Adım atışlarına bir tür dehşetle baktım. Para nasıl da kendi güzelliğini yaratıyordu.

Orada on dakika kadar durdum. Gözümü alamıyordum. Sonunda olduğum yerde döndüm, bir yere uğrayıp sosisli sandviç yedim, portakal suyu içtim. King's Arms'a dönmeden önce, telefonum için anlaştığım cevap servisini aradım. Mesaj beklediğimden değil ama, âdet etmiş olduğum için.

Santral bana Martha adlı bir kadının telefon numarası bıraktığını, aramamı beklediğini söyledi.

Verilen numarayı çevirdim.

Martha beni yarın görmek istediğini söyledi.

Herhalde ayarlayabilirim, dedim.

8

Martha gerçekten çok uğraştırdı beni. Sırtını kavislendiriyor, atlar gibi şahlanıyordu. Pes etmedim. Elimden geleni yaptım. Bir yandan da, inşallah tırnakları sırtımda Jenny Tolliver'in görebileceği izler bırakmaz, diye dua ediyordum.

Bir süre sonra tabii bu tür küçük kaygılar yok oldu, ben de kendi tempomu buldum, beni kullandığı için onu cezalandırmaya kalktım. O da bundan çok hoşlandı.

Sonunda tükenmiş olarak kendimi attım, dudaklarımı onun memelerine dayadım. Beni bırakmadı. Sımsıkı tuttu. Soluk soluğaydı.

«Ah, Büyük İsa,» dedi.

«Peter,» diye hatırlattım ona.

«Beni dinle, tuvalete gitmem gerek. Ama yataktan kalkma. Seninle konuşmak istediğim bir şey var. En iyisi de yatakta konuşmak.»

Banyoya giderken çantasını almadı. Kapıyı kapadığı anda yataktan fırladım, o çantayı taradım. Cüzdan, ehliyet, kredi kartları, makyaj malzemesi, prezervatifler, kağıt mendiller, anahtarlar falan filan.

Adı Martha Twombly idi. Daha da önemlisi, kartvizitleri onu Barcarole Boutik'in Müdiresi olarak gösteriyordu. **Müdire!** Tekrar yatağa girdim, sigaramı yaktım. Gelip yanıma yattı.

«Çok iyiydi,» dedi.

«Tatmin garanti. Ya da paranı geri alırsın.»

«Hıı,» dedi gülümseyerek. «Evet... Peter, arkadaşların var mı senin?»

Başımı çevirip ona baktım. «Elbette arkadaşlarım var.»

«Bana birini bulabilir misin?»

O zaman anlamaya başladım. «Ahh, yazık,» dedim Marlon Brando'yu taklit ederek. «Keşke ben kendim aday olsaydım.»

Güldü. «Kişisel bir şey değil, Peter. Sen bir harikasın ve bu gerçek. Ama ben... değişiklikten hoşlanırım.»

«Söylemiştin. Çağdaş kadın. Kendi zevklerini kendin seçiyordun.»

«Evet öyle.»

«Tabii, birini bulurum,» dedim. «Nisbeten temiz birini.»

«Güzel. Sen ayarla. Sonra bana telefon et. Bu zahmetine yirmi dolar veririm.»

«Değer,» dedim.

Bana keskin gözlerle baktı. «Ama altmış kadar iyi değil, değil mi? Dert etme, Peter, bir arkadaşım da seninle tanışmak istiyor. İlgilenir misin?»

Duraklamadan, «Elbette,» dedim.

«Pazartesi, olur mu? Saat üçte. Kocası iş seyahatına çıkıyor da.»

«Harika.»

«Oldu o halde,» deyip popoma bir şaplak attı. «Şimdi hemen gidiyorum ben.»

«Sen taksiye bindireyim.»

«Çok naziksin,» dedi.

9

Arthur Enders öyle solgun bir tipti ki, bir seferinde ona, «Hafif güneş yanığı bir albino» demiştim. Cildi süt gibi, saçları saman sarısı, gözleri akçıl bir maviydi.

Evi iki yıl paylaştıktan sonra Arthur birden homoseksüel olmaya karar verdiğini açıklamıştı.

«Fiziksel bir ihtiyaç duyduğumdan değil,» diye anlatmıştı içtenlikle. «Bunu yalnızca entelektüel açıdan istiyorum. Eğer tiyatro oyunları yazacaksam, her tür insanın neler hissettiğini, nasıl tepki gösterdiğini bilmeliyim. Her şeyi denemeliyim.»

«Harika!» diye karşılık vermiştim ben de. «Ananı öldürmeyi, kızkardeşinle yatmayı da deneseydin bari.»

Enders sonunda New York'un en beceriksiz homoseksüeli oldu ve ona Bay Klutz diye isim takıldı. Bir gece bir sado-mazohistle çıktı, kelepçelerin anahtarını kaybetti, zavallı adamı yatağın demirinden ayırabilmek için çilingir çağırmaları gerekti.

Bir başka seferinde yanına vazelin alacağına zamk aldığı anlatılırdı. Sonunda homoseksüeller ona bu işten vazgeçmesi için yalvarır oldular.

Enders'in hayatının bu dönemi bir yıl kadar sürdü, sonunda yazılarına yetecek kadar malzeme topladığını ileri sürerek vazgeçti.

«Çok iyi,» dedim ona. «Şimdi artık bu saçma sapan iç çamaşırlarını atar mısın lütfen?»

Cuma günü oda arkadaşıma akşam yemeğini ben ısmarladım. 72'nci sokaktaki ızgaracıya gidip hamburger söyledik. Votka içtik, yarım somun sarmısaklı ekmek yedik.

«Yazdığın oyun nasıl gidiyor?» diye sordun. Nebraska'da büyüyen bir delikanlıya ait dört saat süren bir epik yazıyordu.

«Sanırım artık oluyor,» dedi Enders hevesle. «Beşinci düzeltmeyi yapıyorum. Bir tek tersime giden şey, çocuğun gençliğinin çok iç karartıcı geçmesi.»

«Eğer çocukların çocuklukları mutlu geçse, Amerika'da oyun yazarları olmazdı.»

«Herhalde haklısın,» dedi Arthur. «Peter, sen hiç kendi çocukluğundan söz etmiyorsun.»

«Normaldi,» diyerek omuzlarımı kaldırdım. «Ne iyiydi ne de kötü.»

«Ailen var mı?»

«Elbette ailem var. Annem babam öldü ama, Spokane' de oturan evli bir kızkardeşim var. Kocasının araba yıkama yeri var. Sekiz çocuklular. Her yıl bana doğum günümde tebrik kartı yollar ama bir ay geç yollar. İlişkimiz iyidir.»

«Benim ailem çok kalabalık,» diye içini çekti Enders. «Hiçbiri de asla ölmez. Keşke bana para yollamasalar artık. Durumları müsait değil, biliyorum.»

«Müsait olmasa yollamazlar. Hem zaten yazdığın oyun Broadway'de sükse yapınca bütün borçlarını ödersin onlara.»

«Evet,» dedi Enders keyiflenerek. «O doğru.»

Hamburgerlerimiz, yanında patates kızartması, domates dilimleri ve soğanla geldi. Arthur biraz daha sarmısaklı ekmek ısmarladı. Bir şişe Heineken söyleyip ikimiz paylaştık.

«Baksana,» dedim. «Dün bizim butiğe garip biri geldi. Daha önce de üç kere gelmişti aynı kadın. Burcu burcu para kokuyor. Pahalı şeyler alıyor. En iyilerini. Ama hep değişik numaralar alıyor. Ben de birkaç erkeğe hediye alıyor diye düşünmüştüm, tamam mı?»

«Oğullarına mı?» diye sordu Arthur Enders saf saf.

«O kadar da yaşlı değil,» dedim bir yandan yemeğimi yerken.

«Güzel mi?»

«Kendine iyi bakıyor. Her neyse... nedense dükkâna beni görmeye geliyor diye bir fikre kapıldım. Ne zaman gelse, alışverişini benden yapıyor. Dün bir kaşmir kazak aldı, ben fişi keserken de, 'Benimle yatmak ister misin?' diye sordu.

«Şaka ediyorsun!»

«Yemin ederim,» diyerek bir avucumu havaya kaldırdım. «Ben de inanamadım ama istediği gerçekten buydu. Hem bu kadar da değil. Para vermeye de hazırdı.»

«Daha neler! Kaç para?»

«Elli.»

«Vay canına.»

«Heveslenmedim desem yalan,» diye devam ettim. «Şipşak bir işe elli dolar.»

Jenny Tolliver'e deliler gibi âşık olan Enders gücenik bir sesle, «Jenny'ye bunu yapamazsın,» dedi.

«Tabii yapamam. Bu yüzden de kadına, 'Ben karımı seviyorum,' dedim. Güldü. İlgi gösterebilecek başka birini tanıyıp tanımadığımı sordu.»

«Peter, bu iş biraz gırgıra benziyor.»

«Yoo,» dedim ciddi bir sesle. «Ne istediğini bilen, acıkmış bir kadın. Parasıyla satın almaya da hazır.»

«Ulu Tanrım, şu dünyanın haline bak,» dedi Enders hayretle.

«Kahveyle konyak isteyelim mi?»

Arthur son zamanlarda pipo içmeye başlamıştı. Piposunu doldurdu, üç kibrit harcadı, yakamadı, bir kenara bıraktı. Konyaktan bir yudum alıp dişlerini sımsıkı kenetledi.

«Elli dolar, ha?» diye sordu.

Şaşalamıştım. İlk defa da şaşmıyordum bu konuya. Masumları kandırmak amma da kolaydı.

«İlgileniyor musun?» dedim rahat bir sesle.

«Şeyy, bilemiyorum.» Enders kaşlarını çatmıştı. «Nerede olacak bu iş?»

«Öff, ne bileyim, bizim eve götür. Ben bütün gün yokum. Hem, bana bak, her şeyi denemek istiyorum diyen de sensin.»

«Vay canına,» diye sinirli sinirli güldü. «Gene uğrar mı dükkâna dersin?»

«Geleceğinden eminim. Ayarlayayım mı bu işi sana?»

«Şey... Onunla ne kadar süre... birlikte olmam gerekir?»

«Sana kalmış... ama bence bir saatten fazla uzatma.»

10

Erkek fahişelerin de bir adı var mı, bilmiyorum. Jigolo kelimesi epey yaklaşıyor ama, o da briyantinli saçları, fırça bıyığı ile durmadan tango yapan bir adam getiriyor akla.

Benim Martha Twombly ile yaptığımı anlatmaya uygun bir kelime gerçekten yok. Ama Arthur Enders'le yaptığımı anlatacak kelime var. Pezevenk. Başkasına vücut bulmak için para alan insan.

Birden aklıma geldi. Ben bu işi yapıyordum belki... ama Martha Twombly de yapıyordu. Ben erkeği buluyordum, o da kadını. Dünya başaşağı dönmüştü yalnızca. Acaba o da hizmetleri için para alıyor muydu benim gibi?

51'inci sokaktaki Fransız barında Jenny Tolliver'i beklerken bunları düşünüyordum.

King's Arms'dan çıkıp dosdoğru buraya gelmiştim. Butik kılığım hâlâ üzerimdeydi. Lacivert bleyzer, gri pantolon, kauçuk pabuç, beyaz gömlek, kravat.

Barın aynasında kendimi alaycı gülüşlü, yakışıklı, esmer bir adam olarak gördüm. O gülümsemede şeytanca bir şey var, diye karar verdim. Kandırıcı bir şey. Kalçamda da şişkin cüzdanımın temasından gelen rahatlık. King's Arms'dan aldığım para, artı, Martha'nın parasından kalanlar.

Jenny Tolliver saat sekiz buçuğu biraz geçe koşarak kapıdan girdi. Soluk soluğa, capcanlıydı. Tiyatrolar dağıldığında barı dolduran kalabalık gitmişti artık. Garson bizi bir köşe masaya oturttu. İçkilerimizi ısmarladık, elele tutuşup gülümsedik.

Jenny siyah ipek pantolonu ve bal rengi buluzuyla çok güzeldi. Yüzünde pek az makyaj vardı. O güzelim kestane rengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Bu restoranda ondan güzel bir yaratık daha yoktu. Kendisine de söyledim bunu.

«Peter,» dedi gülerek. «Bu restoranda yalnızca üç kadın var şu anda.»

«Biliyorum. Ama erkeklerin de bazıları hiç fena sayılmaz. Neler yaptın bugün bakalım?»

Evini temizlemiş, çamaşırları yıkanmaya, temizlenecekleri temizleyiciye götürmüş, alışveriş etmiş, sonra günboyu evinde, desenleri üzerinde çalışmıştı. Günün birinde kendi stüdyosunu açmakta pek kararlıydı.

«Eserlerimin dosyası giderek kalınlaşıyor,» dedi mutlu mutlu. «Bazıları enikonu güzel. İşteyken yaptıklarımdan çok daha iyi şeyler. Korkunç bir insanım, değil mi?»

«Nesi korkunç?» dedim. «Sen girişimci olmak istiyorsun. Kendi kendinin patronu olmak istiyorsun. Tüm Ame-

rikalıların hayali. Bunu hangi yoldan yaparsan yap, haklı bir amaç.»

«Yani sence amaç, aracı mazur mu gösterir?»

Sırıttım. «Birisi bir şey söylemişti: Eğer aracı amaç da mazur göstermezse, ne mazur gösterir başka? Haydi, yiyeceğimizi de ısmarlayalım.»

İkimiz de kurbağa bacağı söyledik. Yemek öyle sarmısaklıydı ki, bitirdiğimizde kokusu gitsin diye bir tabak maydanoz ısmarlayıp onu da yedik. Üstüne espresso ve Strega ısmarladık.

«Nefis bir yemekti,» dedi Jenny. Elimin üzerini öptü. «Teşekkür ederim.»

«Şimdi ne yapmak istersin?» diye sordum.

Gözlerini yarı kapayıp düşündü. Dirseğini masaya dayamış, yanağını avucuna almıştı. Saçları omzunun üzerinde parıldıyordu. Işıklar altında öyle çekiciydi ki duyduğum istekten dizlerimin kesildiğini hissettim.

«Yapmak istediğim şey,» diye başladı ağır ağır. «Hey, Peter, dinliyor musun sen?»

«Elbette dinliyorum.»

«İlk yapmak istediğim, bir şişe beyaz şarap satın almak.»

«Sonra?»

«Bir Sunday **Times** gazetesi almak.»

«Sonra?»

«Benim eve gidip ayaklarımızı uzatmak, şarap içip Times okumak. Önce sen okuyabilirsin. İzin verdim.»

«Peki sonra?»

«Sonra, şarap bitince de yatmak.»

«Bunda itiraz edilecek bir nokta göremiyorum,» dedim. «Yapalım haydi.»

Ve yaptık.

Doğum günümde bana bir bornoz almıştı. Yumuşacık ve kapişonlu. Belinde kuşağı da vardı. Onun evinde bırakıyor, arasıra, gerektikçe giyiyordum. O da naylon bir gecelik ve aynı renkte bir sabahlık giymişti.

Gece saat birde şarap bitti ama Times bitmedi. Ben spor sayfalarını bir tarafa fırlatıp, «Haydi, yatalım,» dedim.

O başını salladı.

«Bir şeyin yok ya?» diye sordum. «Aylık tufan bitti mi?»

Tedbirli bir cevap verdi. «Herhalde. Ama Peter, iyisi mi yarına kadar bekleyelim. Sence bir sakıncası var mı?»

«Ne münasebet.»

«Sabahları sevişmeye bayılırım,» dedi rüyadaymış gibi. «Çok daha yakın ve sevgi dolu oluyor. Uyanıp da yanında birini bulmak çok güzel.»

«Birini mi?»

«Seni,» diye düzeltti acele. «Ne demek istediğimi anlıyorsun. Peter, gücenmediğinden emin misin?»

«Belki dayanamam, dirseğini yer bitiririm.»

«Bu gece çok tatlı ve anlayışlı davrandın,» diye içini çekti. «Ekmeklerime bile sen tereyağ sürdün. Bunu daha önce hiç yapmamıştın.» Birden gözlerini kısıp bana baktı. «Peter... bir şey yapmadın ya? Korkunç bir şey yapmış da, bana suçluluktan iyi davranıyor değilsin, değil mi?»

İnledim. «İşte anlayışlı sevgili olmanın ödülü,» dedim. «Hayır, hiç korkunç bir şey yapmadım.»

«Yemin eder misin?»

Güldüm ve onu öptüm.

Yatak olan kanapeyi açtık, lambaları söndürdük, soyunduk. Ben pancuru ayarladım, sokak ışığının içeri girmesini sağladım, onun yanına uzandım, çarşafla battaniyeyi çekip attım.

Onu seyretmekten asla usanmazdım. Küçük memeliydi. Beli incecikti. Bacakları bitmek bilmiyordu. Cildi düzgün, kavisleri düzgündü. Gözümü doyurmayan, dokunma isteğimi körüklemeyen hiçbir yanı yoktu.

Bir an için, bu kadın Peter Scuro'dan daha iyisine layık, diye düşündüm. Ama sonra caydım. Birbirimizin kollarında, mırıldanarak uyuduk.

Sabahleyin uyurgezerler gibi. aynı anda zevkin doruğuna ulaştık. Durmaksızın öpüştük, hırıltılı soluduk. Ateşli tenlerimiz uyandı, ikimiz birlikte onun o güzel saçlarına dolanıp çığlıklar attık.

On dakika sonra o yine uyumuştu. Ben mümkün olduğu kadar yavaş onun kollarından sıyrıldım, giyindim, çantasından anahtarlarını alıp kapıdan çıktım. Kapıyı arkamdan iki kere kilitledim. Asansörle inip hemen Broadway'e yöneldim. Buz gibi hava cildimi acıttı. Tüm kent kış uykusuna yatmış gibiydi.

Broadway'den taze küçük kahvaltı ekmekleri, krem peynir, füme balık, iki büyük füme jambon, bir koca Ber-

muda soğanı, bir kutu da portakal suyu aldım. Döndüğümde Jenny hâlâ uyuyordu. Kahveyi ateşe koydum, masayı kurdum, sandviçleri hazırlamaya koyuldum.

Son işleri bitirirken başımı kaldırdığımda, yataktan bana bakmakta olduğunu gördüm.

«Seni kalleş,» diye seslendim. «Ta başından beri uyanıktın sen. Beni çalıştırmak için yatıp duruyorsun orada.»

Çıplak kollarını bana uzattı. «Gel buraya,» dedi.

Yatağın kenarına oturdum, onu kucakladım, kemiksiz sırtını okşadım. Geri çekilip yüzümü avuçlarına aldı, gözlerime derin derin baktı.

«Çok güzel, çok güzel, çok güzel,» dedi.

«Seni sömürdüm,» diye karşılık verdim. «Sen derin uykudayken tecavüz ettim sana.»

«Hah!» dedi.

Fırlayıp banyoya daldı, çıktığında sabahlığını giymişti. Ben kahveleri fincanlara boşaltmaktaydım. Yüzü tertemiz, yeni yıkanmıştı. Sandalyesini çektim, ensesine eğilip öptüm. O yukarı uzandı, beni kendine çekti.

«Sevgilim,» diye soludu.

«Herbert kim?» dedim.

«Kim mi?»

«Herbert. Bu sabah kendinden geçtiğinde durmadan Herbert, Herbert, Herbert deyip duruyordun.»

«Seni düzenbaz,» dedi. «Sana hiç sadakatsizlik etmedim, sen de bunu bal gibi biliyorsun.»

Biliyordum, doğru.

Bulaşıkları ona bıraktım, banyoya girdim, sıcak duşu açtım. Onun elektrikli traş makinesiyle çenemdeki mavi gölgelerin rengini biraz açmaya çalıştım. Sonra tekrar giyindim.

Jenny duş yapıp giyinirken ben onun **Peter'in koltuğu** dediği koltukta rahat rahat oturuyordum. Times'daki iş ilanlarına bakmaktaydım. Benim yapamayacağım işler için ne çok eleman arandığını görmek eğlendiriyordu beni. Gazeteyi bir kenara fırlattım, keyifle çevreme bakındım.

Güvenli, sıcacık bir yuva. Ben tadını çıkarayım diye. Dün geceki sarmısaklı kurbağa bacakları gibi tıpkı. Ama onu sürekli olarak her gün yemek?

Jenny banyodan çıktı. Giyinmişti. Ayağında çizmelerle. Dışarı çıkmaya hazırdı.

«Sıkı sarın, dışarısı çok soğuk,» dedim.

Ama çıktığımızda güneş ortalığı ısıtmış, rüzgâr da dinmişti. Kadınlar, erkekler, paltolarının önü açık dolaşıyorlardı.

Central Park yolunda, ayini yeni bitmiş bir kilisenin önünden geçtik.

Jenny Tolliver, «Noel akşamı benimle gece ayinine gelir misin?» dedi.

«Hayır, teşekkür ederim. O filmi daha önce görmüştüm. Müzikleri güzel, konusunda iş yok.»

«Ailen Katolik sanıyordum.»

«Öyleydi. Ama azizlerin de tıpkı günahkârlar gibi ölüp gitmiş olduğunu anladığım zaman ben o işten vazgeçtim.»

11

Pazartesi sabahı, Bronco jean pantalonlarının bir televizyon reklamı için kovboy olarak ön görüşmeye gidecektim. Blucinimi giydim.

«Batılı kovboya benziyor muyum?» diye sormuştum Jenny Tolliver'e.

Arthur Enders o gün çalışıyordu. Ortaklaşa taksiye bindik, Yedinci Cadde'yle 36'ncı sokağın köşesine gittik. Enders oradan Macy'ye kadar yürüdü, ben de Madison Caddesi'ne saptım.

Yapım şirketinin kapısına umutlu kovboylar yığılmıştı. Bir kısmının blucinler; şimdiden solmuştu. Domuz derisi ceketler, Stetson şapkalar giymişlerdi. Bir tanesi yüksek çizmelerine mahmuz bile taktırmıştı.

Yaşlar on sekizle kırk arasındaydı. Yakışıklıydı hepsi. Çoğu güneş yanığıydı. Ya doğal yanık, ya da yapay. Vücutları biçimliydi. Martha Twombly olsa bu grupla amma zevklenirdi, diye düşündüm.

İki saat bekledim. Bu sürenin çoğunu ayakta geçir-

dim. Sonunda iç büroya çağrıldım. Bir kadın vardı orada. Uzun boylu, donuk bir sarışın. Bana şöyle bir göz attı, gülümsememe karşı gülümsemedi.

«Üzgünüm,» dedi tonsuz bir sesle. «Daha genç birini arıyoruz. İsterseniz dışardaki sekretere adresinizi bırakın...» Sesi söndü, bitti.

Ona, «Ben de senin!» deyip sevindirmedim.

Sokağa çıktığımda çalışır durumda bir sokak telefonu buldum, Martha Twombly'yi bana bıraktığı numaradan aradım. Bu numara kendi ev numarası olamazdı. Rehberde yoktu ev numarası. Barcarole Butik de değildi elimdeki numara.

Ya ev telefonunu rehbere geçirmek istememişti, ya da dükkânda özel bir hattı vardı. Çünkü telefona, santraldan geçmeksizin, kendisi cevap verdi.

Üçüncü zilde açtı.

«Ben Peter,» dedim.

«Umarım arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmaya karar vermemişsindir,» dedi.

İş kadını sesiyle konuşuyordu.

«Orada olacağım. Saat üçte.»

«Tamam.»

«Adı ne?»

Kısa bir sessizlik oldu, sonra «Glenda,» dedi.

«Glenda,» diye tekrarladım. Gelelim mülakat istediğin o genç adama...»

Neden böyle dolambaçlı konuştuğumu bilemiyordum ama... bana akıllıca bir şey gibi görünüyordu.

«Yarın uygun mu?» diye bitirdim sözümü.

«Programıma bir bakayım,» dedi ciddi bir sesle. «Evet, yarın pek güzel uyuyor. Öğlende.»

«Güzel. Aramızda kalac...»

Ama telefonu kapatmıştı bile.

Telefon kulübesinin içi soğuktu. Yakındaki kahveye gidip kızarmış ekmekle kahve söyledim. Kahvemi içerken düşündüm. Şimdiye kadar Martha Twombly'den 120 dolar almıştım. Yaptığım aracılıkla 20 daha gelecek, sonra elli de Glenda'dan gelecekti. Belki Glenda da bahşiş verirdi.

Aktörlük mesleğinde son üç ay içinde kazandığımdan fazlaydı bu para. Üstelik vergi dışı paraydı. Maliyenin ruhu duymayacaktı. Tatlı iş. Bitsin istemiyordum.

Telefon edip Sol Hoffheimer'i aradım, Bronco blucin reklam filmleri seçmesini kaybettiğimi bildirdim.

«Fazla yaşlıyım,» dedim. «Dokuz yaşında birini arıyorlar.»

Hoffheimer gamlı bir sesle, «Evet, ne demek istediğini anlıyorum,» dedi.

«Sol, konfeksiyon işinde çalışan kimseyi tanıyor musun?»

«Yedinci Cadde'de bir kuzenim var.»

«Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim...»

Mankenlik yapan bir kadın arkadaşımın Barcarol Butik hesabına bir süre çalıştığını ama ücretini alamadığını söyledim. Avukatını mağaza sahiplerinin üzerine salmak istiyor, dedim.

«Sol, Barcarole'un sahibi kim, bulabilir misin?»

«Kuzenime sorayım. Bilmiyorsa bile öğrenir. Beni bir iki güne kadar ara.»

Hazır bu yakınlara gelmişken Madison Caddesi boyunca yürüyüp, yoluma çıkan tüm acentalara, televizyon film yapım şirketlerine ve reklam kuruluşlarına adresimi, telefonumu ve dosyamın kopyalarını bırakmaya koyuldum.

Ama böyle olması bugün hiç moralimi bozmadı. Parayı nereden kazanacağımı biliyordum artık.

12

Glenda hemen hemen yirmi dakika geç geldi. Ufak tefek bir esmerdi. Kısacık saçları başında bir tolga gibi pırıl pırıldı. Çirkin değildi ama, silikti işte. Kimse tersini söyleyemezdi bunun. Çok pahalı giyinmişti. Şık bir kadın.

Her tarafa bakıyor, bir benim yüzüme bakmıyordu. Elimle evin içini gösterip, «Biz buraya Tac Mahal diyoruz,» dedim.

Boğulur gibi bir sesle, «Bence çok... çok garip bir yer,» dedi.

Birden ağlamaya başladı.
«Hey, o kadar da kötü değil burası,» dedim.
Başını iki yana sallarken saçları uçuştu.
«Bir şey ister misin?» diye sordum anlayışla.
Alçak sesle, «Su,» dedi. «Lütfen.»
Elimde bardakla döndüğümde, kanapede oturuyordu. Yüzünü elleri arasına almıştı. Başını kaldırması için omzuna dokunmam gerekti. Suyu koca koca, telaşlı yudumlarla içti, sonra bardağı kenara koyup yanına oturmama izin verdi.
«Ne oldu?» diye sordum yumuşak sesle.
Çantasını karıştırıp kağıt mendil aradı.
Burnunu çeke çeke, «Ömrümde böyle şey yapmamıştım,» dedi.
Ona gülümsedim. «Bak, istersen hemen mantonu, şapkanı giyip buradan çıkabilirsin. Bu kadar üzülmene değecek bir şey değil.»
Meydan okuyan bir sesle, «Hayır,» dedi. «Sonuna kadar gideceğim.»
«Emin misin?»
«Evet.»
«Peki. Ama unutma, fikrini her an değiştirebilirsin.»
Elini tutup onu yatak odasına götürdüm. Düzeltilmemiş yatağı görünce yeniden ağlamaya başladı. Onu yatağın kenarına, yanıbaşıma oturttum, kolumu omuzlarına sardım.
«Niye sonuna kadar gitmek istiyorsun, Glenda?» diye sordum yavaşça.
«Kocamın yüzünden. Durmadan beni aldatıyor. Bunu biliyorum. Neyim ki ben... Kasaplık et mi?»
«Yoo,» dedim ciddi ciddi. «Kasaplık et değilsin.»
Derin bir soluk aldı, yaşlı gözlerle bana çekingen çekingen baktı.
«Ne yapacağımı... bilemiyorum,» diye itiraf etti titrek bir sesle. «Yani... soyunacak mıyız... yoksa ne?»
«Sana bağlı,» dedim.
Bir düşündü. «Herhalde soyunmamız gerek. Elbisemin buruşmasını istemem.»
Parmakları öyle titriyordu ki ona yardımcı olmak zorunda kaldım. Çırılçıplak kalınca hemen yatağa girdi, çarşafı çenesine kadar çekti. Ben soyunurken başını öte tarafa çevirdi.

Yatağa girip onun yanına uzandım. Vücudum onunkine değiyordu. Çıplak omzuyla kolunu okşamaya başladım.

«Çok güzelsin,» diye mırıldandım, «Çok güzelsin.»

Hemen bana döndü. «Öyle miyim?» diye sordu hevesle. «Gerçekten güzel miyim?»

Ellerimin altında canlanması için onu yarım saat kadar öpüp iltifat etmem gerekti. Sonunda meme başları dikleşti, teni pembeleşti. Beni kucaklıyor, tırnakları batıyor, ağzından istemediği soluklar kurtuluyordu.

«Ah, Tanrım,» diyordu durmadan. «Ah, Tanrım!»

Sonunda bitti. O benden önce, benimle ve benden sonra bitirdi. Ama beni bırakmadı. Sımsıkı sarıldı. Eğilip yüzüne baktığımda yine ağlamakta olduğunu gördüm.

«Yine ne oldu?» diye sordum.

«Öyle mutluyum ki,» dedi gözyaşları arasından.

Giyinirken, yine görüşebilir miyiz, diye sordu. Çok sevinirim, dedim. Telefon numarasını yazıp verdim. Acaba bir kartvizit mi bastırsam, diye düşündüm. Özel Muamele Müdürü demek en doğrusuydu.

Paramı kapalı, yapışık bir beyaz zarf içinde verdi. Kibar bir hareketti bu doğrusu.

Onu taksiye götürdüm. «Çok naziksin,» dedi. Bayan Fultz o sıra çöpünü döküyordu. Biz geçerken garip garip baktı. Ben ona bakmadım.

O gece Arthur Enders, King Hayes ve ben Blotto'da yemek yedik. Onlar köfteli spagetti yediler, ben tartarlı biftek ısmarladım.

13

Bir zamanlar bende büyük bir trajedi ustasının yetenekleri var diye inanırdım. Ama sahne yöneticilerinden biri apayrı kanıdaydı:

«Scuro, sende doğal bir fars yeteneği var,» demişti

bana. «Hem sahnede, hem de sahne dışında. Her hareketin fars senin.»

Bu yargının pek de haksız olmadığını kabullenmem gerek. Hayatımda yeralan olayların pek çoğu fars türündeydi gerçekten.

Madde 1: Annemle babam bir gece kulübü yangınında ölmüşlerdi. O gece böyle bir yere ömürlerinde ilk ve son defa olarak gidiyorlardı.

Madde 2: Lise ikideyken, on beş yaşındaki bir kızın ailesinden gelen şikâyet yüzünden Notre Dame'dan atılmıştım. Kızın on sekiz olduğundan öyle de emindim ki! Ama sormayı ihmal etmiştim.

Madde 3: Bir yaz boyunca, sirkin birine katılmış, palyaço olarak turneye çıkmıştım. Küçük çocuklar beni pek tutmuştu.

Madde 4: Küçük bir Chicago kabaresinde, **Kral Lear** ve **Macbeth**'den tiradlar söylemeye çalışan sarhoş bahriyeli rolüyle dinleyicileri çok güldürmüştüm.

Madde 5: New York'a geldikten bir yıl sonra Sally Lee Soorby ile tanışıp onunla evlenmiştim. Georgia'dan gelme, eskiden bando şefi olan bir kızdı.

Onunla, o sarışın tazeliğine kapıldığım için, bir de yataktaki istekliliği için evlenmiştim. Bir yıl kadar sonra boşandık. O Georgia'ya döndü, balıkhanesi olan bir adamla evlendi.

Hayatımın neden hep böyle rastgele karşılaşmalar, gülünç raslantılar ve garip kazalarla dolu gibi göründüğünü artık pek merak etmez olmuştum.

Kimse kendi kaderinin mimarı değildi. Bu iş tümüyle şans meselesiydi. Parayı bastırıyor, şansı bekliyordunuz.

«Kendini akıntıya bırak,» derdim hep kendi kendime. «Bakalım seni nereye sürükleyecek!»

Martha Twombly ile karşılaşmam ve oradan doğan garip olaylar da, bu absürd tiyatronun yeni bir perdesi, diyordum kendi kendime. Kader bana bu tiyatroda hangi rolü verdi acaba, diye merak ediyordum.

14

Salı sabahı Hoffheimer'e telefon ettim. Sol içine derin bir soluk çekip konuşmaya başladı.

«Barcarole Butik, Roman Enterprises adlı firmanın. Merkezleri Empire State binasında. Bir yıl öncesine kadar kumaş, moda, deri, kitap yayını ve zeytinyağ işleriyle uğraşan bir İtalyan şirketinin malıymış. Kalkıp da Barcarol'ü Roman Enterprises'e sattıkları zaman herkes çok şaşırmış. Çünkü mağaza bir altın madeni diye biliniyormuş. Ama Roman da oranın asıl sahibi değil. Roman'ın sahibi başka şirket, onun da sahibi başka şirketmiş. Kuzenim diyor ki, bu işin en yukarısına vardığında, Mafia parası dönüyormuş.»

«Mafia parası mı?» dedim. Gözlerim kamaşmıştı.

«Öyle. Dünyanın en fazla para kazanan üç kuruluşu nelerdir, biliyorsun, değil mi? General Motors, Mafia ve bir de Vatikan. Mafia'nın brüt geliri bu üçünün arasında en düşük olanı. Ama iş net kâra gelince... mamma mia!»

Peki, Sol. Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun.»

Telefonu kapatırken bu soruyu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Yine de, böyle bir bilgi işime yarayabilirdi.

Bütün gün eve uğramadım, Arthur Enders'in Martha Twombly ile rahat etmesine olanak verdim. Times Meydanındaki tiyatro yapımcılarını dolaştım, sekreterlere pas verdim, adres ve telefon bıraktım.

Salı gecesi Jenny Tolliver'le çıkacaktım.

Onun evinde yatmadım. Gece yarısını biraz geçe kendi evime döndüm. Enders uyanıktı. Yazdığı oyun üzerinde çalışıyordu. Ben girerken kafasını kaldırıp sırıttı.

«Bir şişe votka aldım,» dedi. «Mutfakta duruyor. Kendine bir içki hazırla.»

«İçkiyi boşver,» dedim ona. «Martha'yla işler nasıl gitti?»

«İyi gitti.» Enders hâlâ sırıtıyordu. «Bana on dolar bahşiş verdi. Amma hoş kadın!»

«Öyle görünüyor.»

Bana, seni tekrar görmek isteyebilirim, dedi. İsterse arayacak. Ona telefon numaramızı verdin mi, Peter?»

«Cevap servisinin numarasını verdim. Demek... memnun kaldı ha?»

«Herhalde. Gülüp duruyordu. Öff, Peter, ne kuvvetli kadın o öyle! Canım burnumdan geldi.»

«Kadınlardan para almak moralini bozmadı ya?»

Enders kaşlarını çattı, gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. «Bozması gerekir sanırdım. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bunda bir gariplik hissetmiyorum. Martha diyor ki, parasal bakımdan bağımsızlığa ulaşmış pek çok kadın, mesleklerine dönük olduklarından, duygusal bir ilişkinin fırtınalarını istemiyorlarmış. Koca ve çocuk da, hattâ sürekli birlikte çıktıkları bir erkek arkadaş da istemiyorlarmış. Yani hayatlarının bu döneminde istemiyorlar bunları, diyor. Bu nedenle makûl bir fiyata, profesyonel düzeyde seks hizmeti veren erkeklere gerçekten ihtiyaç var, diyor. Ne kadar ilginç, değil mi? Sen de öyle bulmuyor musun, Peter? Yazsam müthiş bir oyun olurdu bu konu.»

«Adını ne koyardın? Nasıl İsterseniz'i başkası kullandı.» (*)

Arthur ayağa kalktı, arka cebinden cüzdanını çekti. «Bak, bu işi sen ayarladın. Kazandığım paradan on dolarını sana vermek istiyorum.»

«Yoo, olmaz, alamam,» dedim.

«Bu yalnızca bana verdiği bahşiş. Elli dolar demiştin, elli dolarımı aldım. Sen de işi ayarladığın için bir şeyler kazanmalısın.»

«Pekâlâ,» deyip parayı Enders'in parmakları arasından çektim. «Sağol.»

Çarşamba sabahı telefon servisimi aradım. Martha'dan mesaj vardı. Kendisini aramamı istiyordu. Daha birinci zilde telefonu açtı. Sesi ciddiydi. Kısa konuşuyordu.

«Seni bu gece saat onda, ilk rastlaştığımız yerde görmek istiyorum.»

«Kaybedenler'de mi? Orada olurum. Ne di...»

«Saat onda,» diye tekrarlayıp telefonu kapattı.

Gün boyu, acaba Enders'le randevusu bizim oğlanın anlattığı kadar iyi gitmedi mi diye merak ettim durdum. Eh, eğer şikâyet ederse, herkes bir olmaz derdim ona.

Kaybedenler'e saat ondan birkaç dakika önce gittim.

(*) Shakespeare'in **As You Wish** adlı oyunu.

Martha Twombly oradaydı. Arka taraftaki loca gibi yerlerden birinde, içkisine eğilmiş, oturuyordu. Barda ve masalarda birkaç kişi vardı ama, bereket versin benim tanıdığım kimse yoktu.

Karşısındaki yere oturdum, servis yapan kız gelince votka istedim. Martha kendi bardağını dikip bitirdi, bir sek viski daha söyledi. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti yine. Koyu renk, ince çizgili bir kumaştan klasik bir tayyör, dantelli, fırfırlı bir jabo.

«İyi akşamlar,» dedim tatlı tatlı. «İyi görünüyorsun.»

Cevap vermedi.

«Ne oluy...» diye başlarken sözümü kesti.

«Bana bak,» dedi sert bir sesle. «Sana bir arkadaşımla randevu ayarladığımda, ona telefon numaraları vermeni, benden habersiz yeni randevular düzenlemeni istemiyorum.»

İşte o zaman, onun da bu işten para aldığından emin oldum.

«Glenda mı?» diye sordum yumuşak bir sesle. «Seni tekrar görebilir miyim dedi, ben de telefon numarası verdim. Ne mahzuru var bunun?»

Masanın üzerinden eğilip öfkeli suratını bana yaklaştırdı. «Böyle şeyler yapmanı istemiyorum.»

«Bak, ben bu oyunda acemiyim,» dedim. «İşin kuralları varsa, bana daha önceden söylemen gerekirdi. Arkadaşına nazik davrandım, diye bana çıkışmaya hakkın yok.»

Yavaş yavaş sakinleşti, bir sigara çıkardı, yakmamı bekledi.

«Haklısın galiba,» dedi. «Ama artık anlamışsındır.»

«Anladım.»

«Ben de acemiyim bu işte,» diye itiraf etti. «Yavaş ve tedbirli gidelim, sorunları keşfedip çarelerini bulalım.»

Başımı salladım. «Glenda hizmetten memnun kalmış mı?»

«Sanırım sana âşık oldu.»

Güldüm. «Tanrı korusun. Şu sıra bir sevgilim var, başkasını da istemem.»

Yüzüme bir garip baktı. «Seni pek iyi tanımıyorum, Peter. Çalışıyor musun?»

«İşsiz aktör,» dedim.

«Tahmin etmeliydim. Tam tipisin.»

«Aç mı gözüküyorum yani? Noel mevsimi nedeniyle King's Arms erkek butiğinde iki haftalık bir işe girdim. Bilir misin orayı?»

«İyi mağazadır,» dedi. «Noelden sonra ne olacak?»

«Hiç. Boş kalacağım.»

«İyi,» dedi birden. «O zaman her şey daha kolay olur. Birer içki daha içelim.»

Bu kadınla kadeh kadehe yarışırsam, sabaha karşı kendimi ilk yardım hastanesinde bulacağımdan emindim. Bu seferki votkalı suyu ağır içmeye karar verdim.

«Cuma gecesi boş musun?» diye sordu.

Sırıtarak, «Dostlarım için boşum,» dedim. «İşim var mı diye soruyorsan, hayır, cuma gecesi bir işim yok.»

«Güzel. Eski bir arkadaşım pazartesi batı kıyısından uçakla geldi. Alış veriş edecek, birkaç tiyatroya gidecek. Park Caddesi'ndeki Bedlington'da kalıyor. Her gece çıkıyor. Dostlarının evine yemeğe dâvet ediliyor, tiyatrolara, yeni diskoları keşfe gidiyor. Cumartesi sabahı tekrar uçakla dönecek. Bu yüzden cuma gecesine program yapmamış. Sakin bir yemek, birkaç kadeh içki istiyor.»

«Mantıklı gibi.»

«Yanına bir kavalye istiyor. Sana yüz dolar verecek. Ayrıca taksi, lokanta falan gibi masrafları da ödeyecek. Gece için bir arkadaş istiyor yalnızca. İlgilenir misin?»

«Tabii. Arkadaşlıktan başka bir şey istemiyor mu?»

Martha Twombly omuzlarını kaldırdı. «Orası sana kalmış. Ama bak, seni uyarıyorum, yaşı altmışa yaklaşıyor. Kraliçe gibi güzel ve soylu. İki kere boşanmış. Çok zeki ve zengin. Yatırım danışmanlığı yapıyor ve çok da başarılı.»

«Adı ne?»

«Grace Stewart. Onu cuma akşamı saat sekizde Bedlington'dan al. Beni hayal kırıklığına uğratma, Peter.»

«Hiç uğrattım mı? Ha, aklıma geldi, Arthur'la nasıl anlaştınız?»

Martha güldü, bardağını dikip bitirdi. «Arthur pek tatlı ama biraz etkisiz. Benim tipim değil. Yine de... ondan da çok hoşlanacak bazı kadınlar tanıyorum. Birer içki daha içelim mi?»

«Sen buyur. Benimki iyi.»

Viskileri yarına çıkmayacakmış gibi yuvarlıyordu ama, pek bir etkisi olduğunu da göremiyordum. Belki yüzü biraz

pembeleşmiş olabilirdi ama, hâlâ dimdik oturuyor, dili de hiç dolaşmıyordu.

«Hiç siyah tanımıyorsun, değil mi?» diye sordu birden.

«Tanıyorum,» dedim hemen. «Tanıdığım bir siyah var. İri yarı. Yarım gün aktör, yarım gün manken, yarım gün şu ya da bu.»

«İlgilenir mi dersin?»

«Bir denerim.»

«Otuza fit olur mu?»

Yüzüne taş gibi baktım. «Üzgünüm. Ben eşit şartlara inanan işverenlerdenim.»

«Pekâlâ,» diye güldü. «Elli ona, yirmi de sana ayarlama ücreti.»

İçkisini bitirdi, çantasını aradı.

«Masanın altına uzan,» dedi.

Uzandım. Avucuma bir takım kağıt paralar sıkıştırdı.

«Elli,» dedi. «Yirmi Arthur işi için, yirmi siyah için, geri kalanı da bu boktan içkiler için.»

«Buraya Kaybedenlerin Yeri demeleri boşuna değil. Siyah adam için sana telefon ederim. Adı King.»

«King mi?» dedi. «Demek ben de Mayıs Kraliçesi olacağım. Senden hoşlanıyorum, Peter.»

«Ben de senden.»

«Hayatım pek güllük gülistanlıktı diyemem. Bir yığın kötü darbe yedim. Ama zamanla, esas şansı sezme yolunda bir içgüdü edindim. Bence bu işte umut var. Yavaş ve dikkatli gidelim. Hem birkaç dolar kazanırsın, hem de biraz eğlenirsin.»

Bilmediğim bir geleceğe doğru itiliyormuş duygusuyla, boş boş gülümsedim.

15

Martha yukarı doğu yakasına gitmek üzere taksiye binecekti. Beni de yol üstünde indirmeyi teklif etti. Sekizin-

ci Cadde'den kuzeye doğru ilerledik, ben Blotto'dan bir köşe uzakta indim.

King Hayes yoktu. Barmen onun daha önce geldiğini, sonra gittiğini söyledi. Bir şişe Manischewitz Concord şarabı aldım. King bunu Dom Perignon'a tercih ederdi. Çıkıp batıya doğru yola koyuldum.

Hayes, Broadway'e yakın, tek kişilik odaları olan bir otelde otururdu. Bir yığın enerjik hamamböceğiyle paylaştığı bir odası vardı. Koridorun ucundaki banyo berbat durumdaydı. Duvarlar hep yazıyla doluydu. Konuklar ağızlarından solumak zorundaydılar. Koku burunlarının direğini kırıyordu çünkü.

«Kim o?»

«Peter Scuro.»

Kilit, sürgü, zincir sesleri duyuldu, kapı aralandı, King aralıktan baktı, sırıttı. Ben içeri girdikten sonra o yine aynı muamelelerin tersini uygulayıp kapıyı kilitledi.

Etrafıma bakındım. «Amma mütevazi...» dedim.

Burası benim evden yüz kere daha beterdi. Yatak diye, çizik çizik madeni bir somye konmuştu. Köşede lekeli bir lavabo vardı. Pencerelerden birinin camı boyanarak kapatılmış, önüne yeşil bir perde çekilmişti. Kenarda bir elektrik ocağı duruyordu. Sallanan bir masa, iki berbat koltuk, sigara yanıklarıyla dövmelenmiş bir de çekmeceli dolap.

Duvarlara King Hayes'in mankenlik resimleri büyütülüp asılmıştı. Spor kılıkta, mayolu, bir bira bardağını şerefe kaldırırken... bir yığın da çıplak resim. Adam Mikelanj'ın Davud'u gibiydi. Biraz da daha iyiydi üstelik.

Kesekağıdını ona uzattım. «Noel baba geldi,» dedim.

King kağıdın içine baktı, sonra gözlerini tavana doğru devirdi. «Tanrım, sana şükür!» dedi. «Dur, iki bardak çalkalayayım.»

«Bana verme. Sen iç.»

Dengesiz koltuklardan birine özenle, dikkatlice oturdum, King eski bir fıstık ezmesi kavanozunun tozunu silkip içine şarap doldururken ona baktım. Kavanozu şerefime kaldırdı.

«Tanrı senden razı olsun,» dedi, şarabı içti, tekrar doldurdu.

Kocaman, kocaman, kocaman bir adamdı. Ve kara, kara, karaydı. Dergilerindeki ilanlar arasında bir de zenci bulundurmak gereğini duyan müşteriler genellikle, yazın

fazlaca güneşte kalmış beyazlara benzeyenleri seçerlerdi. Ama Hayes kesinlikle Afrikalıydı. Yayık burnuyla, kalın dudaklarıyla, su katılmadık Afrikalı. Bu yüzden pek fazla mankenlik işi çıkmıyordu ona. Aktörlüğe gelince... **Otello** kaç kere sahnelenebilirdi ki?

Rıhtım işçiliği, kamyon şoförlüğü, taksicilik, güreşçilik, fedailik, aşçılık, garsonluk, masörlük, tayfalık yapmışlığı, hattâ İncil satmışlığı vardı.

Karşımda oturup şarabını yudumluyor, tatlı tatlı gülümsüyordu. Vakit kaybetmedim. «Seks isteyen bir kadın tanıyorum,» dedim.

«Şanslısın.»

«Siyah birini istiyor.»

«Oh-ho,» dedi Hayes. Hâlâ gülümsüyordu. «Beleş mi veriyor?»

«Hayır, elli dolar veriyor.»

Gülümsemesi solup yok oldu. «Bu dalda çalıştığını bilmiyordum, Peter.»

«Yeni başladım,» dedim. «Yepyeni bir kariyer.»

«Öyle,» diye karşılık verdi Hayes. «Nereye gidebiliriz ama?»

«Benim eve. Cuma günü. Arthur bütün gün çalışıyor o gün. Ben de toz olurum. Tamam mı?»

«Elli dolara... herhalde.»

«Yarın gece onda Blotto'da beni bul, sana ayrıntıları vereyim.»

«Benim ellimden pay alacak mısın?»

«Hayır. Benim pay müşteriden çıkıyor.»

«Tanrım,» diye başını iki yana salladı. «Annem bir duyarsa gebertir beni.»

16

Bedlington şık bir oteldi. Orada çalışanlar ayak uçlarına basarak yürür, fısıldaşarak konuşurdu. Parke yerlere solmuş şark işi halılar sermişlerdi. Otelin modern dünyaya

uymak için attığı tek adım, eski bilardo salonunu kokteyl salonu olarak değiştirmesi olmuştu.

Bayanlara yalnızca masalarda servis yapılıyor, onlar bara oturmuyordu.

Saat tam sekizde oraya vardım. Bir tek dahili telefon vardı. Yaldızlı sedefli, geçen yüzyıldan kalmış gibi bir şey. Açıp Bayan Grace Stewart'ı istedim.

«Ben Peter Scuro,» dedim.

Müzik gibi bir ses, «Ah, evet,» dedi. «Tam dakikasında geldiniz. Lütfen beni kokteyl salonunda bekleyin. Kendinize ne isterseniz ısmarlayın, bana da bir cin-tonik yapsınlar. Barmene benim için olduğunu söyleyin. Adı Harry'dir barmenin. Nasıl istediğimi o bilir.»

Salon mağara gibi kapkaranlıktı ve barmenden başka kimse de yoktu. Kendim için de, Bayan Stewart için de içkileri ısmarladım. Harry kocaman bir bardağa tam üç damla tonik damlatıp bardağı eğerek her tarafında dolaştırırken hayranlıkla baktım. Sonra kalanını döktü.

Bu sefer bardağa iki buz parçası koydu, üzerini de ağzına kadar cinle doldurdu. Bunu uzun saplı bir kaşıkla yavaşça karıştırdı, en son olarak da içi biberli bir yeşil zeytin koydu.

«İlginç,» dedim. «Bunu bir gün denemeliyim.»

Yatağınıza yol yakınken deneyin, efendim,» diye saygılı bir öğüt verdi Harry.

İki içkiyi alıp bir köşe masaya geçtim. Kendi içkimin yarısına gelmiştim ki bir kadın salona girdi, karanlıkta çevresine bakındı ve bana doğru yürüdü. Ben gülümseyerek ayağa kalktım.

«Bayan Stewart?» dedim.

«Grace,» diye düzeltti. «Siz de Peter'siniz. Ne kadar iyi.»

El sıkışı mertçeydi. Fok derisi bir mantoyu koluna almış, taşıyordu. Elinden alıp onu oturttum. Hareketleri hızlı, çevikti ama Martha'nın hakkı vardı. Doğrusu altmışlıktı kadın.

Pırıl pırıl bir kumaştan şık bir elbise giymişti. Ama benim asıl dikkatimi çeken, gümüş payetli takkesiydi.

«Yarmulke'nize bayıldım,» dedim.

Güldü, elimi sıktı. «Sizinle çok iyi geçineceğiz gibime geliyor,» dedi.

Gerçekten de iyi anlaştık.

Bu gece için kocaman bir limuzin araba kiralamıştı. Arabanın televizyonu ve kuzu derisinden döşemesi vardı. Yayılıp oturdum.

«Fakirler ne yapıyor, merak ediyorum,» dedim.

«Aldırış ediyor musun?» diye sordu.

«Pek sayılmaz.»

Kentte, **Dünyaya Açılan Pencere** denilen yerde yemek yedik. Şarap garsonu listeyi uzattığında Grace Stewart bana, «Şaraptan anlar mısın?» diye sordu.

«Şişenin kulpu varsa iyi şarap olduğunu bilirim.»

Bilgili bir uzman havasında ısmarladı. Ben de onun içtiğini içtim, onun yediğini yedim. Kaybedenlerin Barı'ndan çok uzaklardaydım. Çevreme baktığımda, ben aslında buranın insanıyım, diye karar verdim.

Tiyatro hayatımdan komik olaylarla, fıkralarla, taklitlerle onu eğlendirmeye hazırlanıp gelmiştim ama bana fırsat tanımadı. «Benim için kendini yormak zorunda değilsin.» dedi.

Bana batı kıyısının skandal dolu hayatından olaylar anlattı. Beverly Hills, Bel Air, film ve televizyon kişileri... herkesi tanıyordu. Her yere gitmişliği vardı. Dedikoduya bayılıyordu. Bu konuda gaddardı da.

«Amma kötüsün,» dedim.

«Öyleyim, değil mi?» dedi mutlu mutlu.

İçki yarışında başa çıkamayacağım bir kadın da buydu işte. Yemekten sonra barda oturduk, o iki votka içti, ben bir. Manhattan adasının kuzeyine doğru bakıyor, gerdanlık gibi ışıkları seyrediyordu.

«Tatlı bir insansın,» diye yanağımı okşadı. «Yakışıklısın da... ayıp bir tarzda.»

«Ayıp mı?»

«Karanlık bir yakışıklılık. Bundan hoşlandım.»

Limuzine bindiğimizde şoförden bizi Onbirinci Cadde'de, 47 ve 48'inci sokaklar arasındaki bloka götürmesini istedi.

«Güzel yer,» dedim.

«O yeri görmek istiyorum. Tabii hâlâ oradaysa ve ben de bulabilirsem.»

Keskin hatlı, katı bir yüzü vardı. Buruşuk değildi. İncecik, kıvrak vücutluydu. Elleri çok gençti. Gümüş takkenin altındaki saçları kırlaşmıştı. Çorap giymemişti. Bu be-

nı eğlendirdi. Bacaklarına baktığımı hemen yakaladı. Güldü, elimi tuttu, kendi baldırına yasladı.

«Traş ettim,» dedi.

Aradığı yeri bulduk. Denizcilerin gelip gittiği bir bardı. Yerler talaşla kaplıydı. İçerisi öylesine dezenfektan kokuyordu ki, insanın gözü yaşarıyordu. Sarhoşun biri köşede horlamaktaydı.

Etrafıma bakarken, «İnşallah tabancanı yanına almışsındır,» dedim.

Sakallı barmene bir cin ısmarladı.

«Açılmamış bir şişe getir,» diye emretti. «Kapağını önümde açacaksın.»

«Nasıl isterseniz, bayan.»

Bana döndü. «Hakkımda ne düşünüyorsun?» Mavi gözleri birden buz gibi kesilmişti.

«Çok iyi arkadaşsın.»

«Saçmalığı kes. Paranı nasılsa alacaksın. Gerçekten ne düşünüyorsun?»

«Pekâlâ,» dedim. «Bence çok akıllısın, başarılısın ve yalnız bir kadınsın. Bana anlattığın o Hollywood hikâyelerine bakarsak, oradaki hayat seni eğlendiriyor ama aslında sen o hayatın bir parçası değilsin. Gözlemcisin sen. Kibar olduğun belli. Ama yılda belki bir iki kere kendini o çevreden koparıp böyle bir yere gelmeyi seviyorsun. Kendini buna mecbur hissediyorsun. Dünyanın gerçekte ne biçim bir yer olduğunu kendi kendine hatırlatabilmek için.»

«Yaklaştın,» dedi. «Ama tam tutturamadım. Ben kibarım, ha? Kırk yıl önce ben bu mezberelikte servis yapardım. Garsondum. Hell's Kitchen denilen mahallede doğup büyüdüm. Şimdi artık buradan çıkalım, Park Caddesindeki günde yüz dolar kira ödediğim daireye dönelim.»

Tuttuğu daire kadifelerle, glayörlerle, kristal vazolarla dolu bir yerdi. Salon, yatak odası, arslan pençesi ayaklı bir banyo. Sessiz bir lüks. Abartılmış hiçbir şey yoktu.

«Taşınabilirim buraya,» dedim.

«Keşke pazartesi tanışmış olsaydık,» diye cevap verdi. «O zaman taşın derdim sana. New York'a tekrar geldiğimde seni yine bulabilir miyim?»

Bunu belki Martha Twombly beni denemek için soruyordur, diye düşündüm.

«Elbette,» dedim. «Martha bana haber verin.»

Başını salladı. «Bardan bir şey ısmarlayayım mı?»

«Teşekkür ederim ama, bu gecelik yeterince içki içtim,» dedim.

«Ben de öyle,» dedi. «Ama daha iyisi de var.»

Yatak odasına geçti, elinde gümüş bir kutuyla döndü. Kapağını açıp içindekileri gösterdi.

«Uyarıcı, ha?» dedim. «Korkarım ben kullanırsam değerini bilmem, ziyan olur. Sen buyur.»

Birini açıp derin derin kokladı.

«Kadınların da hayalleri vardır, bilirsin,» dedi.

«Hiçbir zaman kuşku duymadım. Seninkiler nedir?»

«Eh, şu, bu. Soyunmak ister misin?»

Üstümdekileri çıkarmaya başladım. Tam yere yığılan pantolonumun paçaları içinden çıkarken başımı kaldırdım, onun hâlâ kanapede, giyinik olarak oturmakta olduğunu gördüm.

«Ya sen?» diye sordum.

«Sanmıyorum,» dedi.

Beni çıplak olarak salondaki şezlonga yatırdı, kendi brokar koltuğunu yanıbaşıma çekti, yarı kapalı gözleriyle beni yukardan aşağı süzdü.

«Çok güzel,» dedi.

«Teşekkür ederim. Yapmamı istediğin herhangi bir şey var mı?»

«Şu anda hayır.»

Serin parmaklarıyla bana şöyle bir dokundu... heyecanlandım.

«Cildine iyi gelir,» dedi.

Daha sonra bana yüz dolar ücret ve yüz dolar da bahşiş verdi. Ona iyi uçak yolculukları diledim. El sıkıştık, ayrıldık.

17

Jenny Tolliver Noel tatili için ailesinin yanına gideceğini söyledi. Ailesi Rutland, Vermont'da oturuyordu. Babası emekli olmuş bir lokomotif makinistiydi. Annesiyle bir-

likte bayatlamış düğün pastasına benzeyen bir evde yaşamaktaydılar. Jenny 24 Aralık sabahı yola çıkacak, yılbaşı akşamı dönecekti.

«Noeli birlikte geçiremiyoruz,» dedim. «Gece âyinine gitmem dedim diye mi?»

«Hayır,» dedi Jenny. «Annemle babam yaşlanıyor. Tatilde beni yanlarında istiyorlar. Gitmem gerek bence de. Peter, eğer istersen benimle birlikte gel, çok sevinirim.»

«Sanmam,» dedim. «Kimin nesi bu diye meraklanırlar, sana sorular sorarlar, ziyaretin berbat olur. Ama nasılsa yılbaşı gecesi dönüyorsun. Arthur'la konuşurum, belki bir parti veririz. Lüks bir şey değil. Bira ve jambon. Ne dersin?»

«Hoş bir şey. Ben yokken uslu duracak mısın?»

«Her zaman durmuyor muyum?»

«Yalancı,» dedi üzgün bir sesle.

Noelden önceki cumartesi, benim de King's Arms'daki son günümdü. Paramı aldım, müdüre soğuk bir baş selâmı verdim, Madison Caddesi boyunca Barcarole Butik'e yürüyüp acaba Jenny'ye Noel armağanı almaya param yeter mi diye bakmak istedim.

Müşterilerin şıklığı ve zenginliği beni bir kere daha hayran etti. Ömrümde bu kadar çok vizonu bir arada görmemiştim.

Jenny'nin seveceği nefis bir Hermes eşarp buldum. Gerçi fiyatı benim ödemeye hazır olduğumdan biraz fazlaydı ama, belki deseninden kendi çizimleri için bir şeyler çalabilir diye düşünüp kendimi rahatlattım.

Tam mağazadan çıkarken vitrinde pırıl pırıl parlayan gümüş payetli bir takke gördüm. Grace Stewart'ın giydiğinin aynıydı. Raslantı olamayacak kadar garip, diye düşündüm.

Martha Twombly'nin arabuluculuk yaptığı bu insanlar onun arkadaşları değildi aslında. İyi müşterilerdi bunlar. Biraz açıktan hizmeti de hakkedebilecek kadar iyi müşteriler. İlgim uyanmıştı. Talep ortadaydı. Sorun yalnızca arz tarafında başgösterebilirdi.

Salı gecesi Jenny ile yemek yerken eşarpı ona verdim. Çok sevindi. O da bana üzeri aşk düğümü desenli altın kol düğmeleri verdi. Tiffany'den. Öpüştük, birbirimize mutlu Noeller diledik.

Güzel birer biftek yedik, onun evine gidip kendimizi yatağa attık. Çok istekliydi. Bana sarılıyor, ısırıyordu.

«Hey, yavaş ol,» dedim. «Yalnızca bir haftalığına gidiyorsun.»

«Seni tüketmek istiyorum,» diye karşılık verdi. «Geride ben yokken başka kadınlara verebileceğin hiçbir şey kalmasın istiyorum.»

Homurdanıp onu kollarıma aldım.

Dışarda fırtına olsa ne iyi olurdu. Rüzgâr uğuldasa, tipi fır dönse. Ama pırıl pırıl, soğuk bir geceydi. Biz yine de kendimizi sıcacık bir güven içinde hissediyorduk. İki kişilik bir dünya.

Az sonra, konuşmaya başladığında bana aşktan söz etti. Her dediğini kabullendim. O şahane geceyi mahvetmek istemedim.

18

O hafta Jenny'nin uzakta olması iyi bir şans olmuştu. Oldukça meşgul bir hafta geçirdim. Arthur Enders'le King Hayes de öyle. Cumartesi günü müşterileri eve birbiri ardından alıp çıkarıyor, saniyeler üzerine kurulu bir program uyguluyorduk.

Her birine bir «seans» demekteydik. «Seansın nasıldı?» «Benim öğlende bir seansım var.» «Amma yaman bir seansdı.» Hafta boyunca Hayes üç seans, Enders'le ben de ikişer seans yaptık. Bu nedenle yılbaşı gecesi vereceğimiz partide bira yerine şampanya ikram etmeye karar verdik.

Salı günü saat üçte benim Joan adında bir kadınla seansım vardı. Kısa boylu, tombuldan da tombulca bir kadındı. Kilo aldığından bu yana kocasının kendisine el sürmediğini söyledi. Şişmanlığı adama itici geliyormuş.

Bana öyle gelmedi. Joan seksten önce kendisini dövmemi istedi, yaptım. Bana her zamanki elli dolardan başka, on dolar da bahşiş verdi. Bütün para, bumburuşuk beşlik-

lerle birlikler halindeydi. Besbelli günlük ev masraflarından arttırmıştı bunları.

Bu işin iyi bir iş olduğunu artık anlamıştım. Yalnız, nasıl daha iyi hale getirilebileceğini düşünüyordum. Esas sorun, fiziksel sorundu.

Tecrübeli bir fahişe bir gecede rahatlıkla on seans yapabilir herhalde, diye düşünmekteydim. Ama erkekler o rekora yaklaşamazlardı bile.

Enders, Hayes ve ben haftada üçer seansın hakkından gelebilsek bile, elimize 150 dolar ve bir de bahşişler geçecekti. Kolay kazanılmış paraydı gerçi. Vergi dışıydı. Ama yine de, pek servet sayılmazdı. Eğer bu iş gelişecekse, zorluk herhalde yeni yetenekler keşfedip elemanlar bulmaktaydı.

Tüm erkek arkadaşlarımı ve tanıdıklarımı aklımdan geçirdim. En azından üç tanesi uygun gibi geldi bana. İki aktörle bir manken. Hepsi de meteliğe kurşun atıyordu. Mankenin yaşı elliye yaklaşmaktaydı. Kır saçlı, iş adamı kılıklıydı ama, yatakta yaman olduğu söylenirdi.

Emek payımı arttırmaksızın gelirimi arttıracak bir organizasyon kurmanın yollarını aradım. Ayrıntıları saptadım, Martha Twombly'ye sunmak üzere hazırladım. Onun da önerime katılacağından emindim.

19

Öyle harika bir parti oldu ki, geceyarısına pek az kala bir polis kapıya dayandı, gürültüyü biraz azaltmamızı, komşulardan şikâyet geldiğini söyledi.

«Her halde Bayan Fultz'dandır,» dedim. «Sevgili bitişik komşumuzdan.»

Gürültü etmemeye dikkat edeceğimize söz verdik, polise bir bardak şampanya içirip, yolcu ettik. Kapı adamın arkasından kapanır kapanmaz çığlıklar yine ayyuka çıktı.

Jenny Tolliver gelmişti. Enders'le Hayes de kendi kız-

larını getirmişlerdi. Üç yeni adayı da davet etmiştim. Onlar da yanlarında bayanlarla geldiler. Üç başka çift, birkaç da tek vardı. Kadınlı erkekli toplam beş kişiydi tekler.

Erkeklerden bazıları yanlarında içki getirmişti. Kadınlardan ikisi de ortaklaşa dev bir pepperoni pizza yaptırmıştı. Jambonları pişirdik, patates salatası yaptık, ekmeklerle şampanyayı ortaya koyduk. Yiyeceğimiz içeceğimiz pek boldu. Kıtlığını çektiğimiz tek şey, oturacak yerdi.

İş adamı kılıklı manken çok şık giyinmişti. Yanında getirdiği kadın bir başkasının karısıydı. Zaten yarı sarhoş gelmişlerdi bize. Mankenin adı Wolcott Sands'di. Dergi ilanlarında, televizyon reklamlarında, avukat, yönetim kurulu başkanı, amiral rollerine falan çıkardı.

«İşler nasıl, Sandy?» diye sordum.

«Hayattayız,» dedi.

İkimiz o dapdaracık mutfaktaydık. Sands sek viskisine buz almaya gelmişti.

«Boş vaktin var mı?»

Adam bana baktı. «Cinayet hariç, her şeye vaktim var,» dedi. «Fiyatı iyiyse belki ona bile varım. Kulağına bir iş mi değdi?»

«Tanıdığım bir kadın var,» dedim sohbet sesimle. «Kocası bir süre için seyahatta. Biriyle yatmak istiyor kadın. Duygusal ilişki kurmaksızın. Güvenebileceği birine elli dolar vermeye hazır.»

«Elli mi?» diye bağırdı Sands. «Sen bana yerini ve zamanını söyle!»

Gülümsedim, omzunu okşadım, salona döndüm.

Parti daha da gürültülü bir hale geldi. Kadınlardan biri kavalyesinin üstüne başına kustu, Arthur Enders, Jenny Tolliver'le kızılderili güreşi yapmaya kalktı, King Hayes'in soyunmasına zorlukla engel olduk. Ama ne kavga çıktı, ne de kan döküldü.

Eleman adayı olarak seçtiğim iki işsiz aktörle konuştum, onlara da Wolcott Sands'a söylediklerimi söyledim. İkisi de heveslendi ama iş o kadarla da kalmadı, bir tanesi 68'inci Sokakta oturduğu daireyi kendi seansı için kullanmayı bile önerdi.

Gece saat iki dolaylarında konuklar yavaş yavaş gitmeye başladılar. Bir saat içinde de bizim ev boşaldı. Jenny kaldı. Enders kanapede sızmıştı.

Jenny ile ikimiz yiyecekleri kaldırıp ortalığı toplamak

için çaba gösterdik. Çöpü dökmek, az da olsa temizlik yapmak gerekiyordu. Üstünkörü bir şeyler yaptıktan sonra yatak odasına geçtik, Enders'in horultusunu duymamak için kapıyı kapadık.

«Sandy ile ne konuşuyordunuz ikiniz?» diye sordu Jenny soyunurken.

«Sandy mi?» dedim. «Ne zaman?»

«Mutfaktaydınız. Kafa kafaya vermiştiniz.»

«Ha, şu...» dedim. «Bana kendisiyle yatmak için para teklif eden bir kadınla ilgili hikâye anlatıyordu.»

«Bence hiç komik değil. İğrenç bir şey.»

«Ya erkek kadına para verirse? O da iğrenç mi?»

«Elbette. Kim yaparsa yapsın, vücudunu satmak demek.»

Tepkim yumuşak oldu. «Belki de satacak başka şeyleri yoktur,» dedim.

«Peter, sen hiçbir kadına para verdin mi?»

«Hayır.»

«Ben de öyle umuyordum. Bu çok... çok...»

«Biliyorum,» dedim. «İğrenç bir şey. Jenny, işler göründüğü kadar basit değil. Ben bazı erkekler tanırım. Hem de sert tipli erkekler. Sekse para vermeyiz der dururlar. Ama aynı erkekler kadınlara hediyeler alır, onları tiyatrolara, pahalı restoranlara götürür, hattâ belki bir haftalığına tatile falan da götürürler. Ve hâlâ da sekse para vermiyoruz diye yemini billah ederler. İkiyüzlülük değil mi mu?»

«Birbirlerini seviyorlarsa, değil.»

«Ben seksten söz ediyorum, aşktan değil. Eğer bir erkek, bir kadını istiyorsa, ya da kadın erkeği istiyorsa, o zevkin karşılığını para olarak ödemenin neresi yanlış?»

«O zaman seksi aşağı bir düzeye indirmiş oluruz. Bir martini daha mı içelim, yoksa sevişelim mi, gibilerden bir düzeye iniyor. Harikulâde bir şeyi sıradan ve önemsiz bir şeymiş gibi aşağılamış oluyoruz.»

«Sen romantiksin,» dedim gülerek.

«Keşke sen de olsaydın,» dedi üzgün üzgün.

«Ben de öyleyim,» dedim. «Ama ikimiz ayrı ayrı şeyler istiyoruz.»

«Sen ne istiyorsun?»

«Şu anda seni.»

Daha sonra sözü yine aynı konuya getirdim. Onu inandırmak önemli gibi geliyordu bana.

«Bak,» dedim, «diyelim ki bir kadın sevmediği bir erkekle evleniyor. Ne sebeple olursa olsun. Adam belki zengindir, belki de iyi adamdır, güvenilir biridir, çalışkandır, iyi ev erkeğidir, her neyse. Bu kadın geleceğini düşünüyor demektir. Ama adamı gerçekte sevmiyorsa, yine vücudunu satmış sayılır.»

Jenny ihtiyatla, «Şeyy,» dedi, «...pek de sayılmaz.»

«Ama adamı sevmiyor. Yine de onunla yatıyor. O adam kendisine bakıyor diye. O zaman orospu sayılmıyor mu bu kadın?»

«O eve iyi bakıyor, çocukları iyi büyütüyorsa sayılmaz. Orospular öyle şeyler yapmazlar.»

Sessiz kaldım.

O devam etti. «Hem zaten o kadın zamanla, yıllar geçince, belki sever o adamı.»

«Belki,» dedim. «Ama emin olma. Ters yöne de sürüklenebilir. Benim demek istediğim, hepimiz şu ya da bu şekilde kendimizi satıyoruz. Seni alalım. Sen sanat yeteneğini satıyorsun, öyle değil mi?»

«Elbette. Ama o benim işim. Özel hayatımla hiç ilgisi yok. Kendimi sana sattığımı düşünmüyorsundur umarım.»

«Tabii,» dedim. «Bu lüks ev ve bir de sana verdiğim pırlantalar için.»

«Domuz,» dedi, kolumu çimdikledi. «Haydi artık uyuyalım.»

Soluğu derinleşene kadar sarılıp bırakmadım onu. Sonra yavaşça kolumu omzunun altından çektim, saçlarını okşayarak yüzünden kaldırdım. Mutlu mutlu mırıldandı.

Uzun süre uyanık yattım ve sorunun çekirdeğine inemediğimizi düşündüm. Jenny de bir şey satıyordu. Aşkını. Ben de o aşka bir hedef oluşturuyordum. Ben de bir şey satıyordum, öyle değil mi?

Bu karmaşıklık canımı sıktı. Elli doların hayatı ne kadar kolaylaştırdığını düşünerek uykuya daldım.

20

Sol Hoffheimer karısının musluk tertibatında bozukluk olduğunu, belki ameliyata yatacağını söyledi. Küçük kızı bir ortodontiste gitmiş, adam dişleri düzeltmek için 3000 dolar istemişti. Platin tel mi takacak, ne yapacak, diye mırıldanıyordu Sol. Bunlar yetmiyormuş gibi iki gün önce 78 model arabası da Long Island otoyolunda bozulmuştu.

«Sol,» dedim. «Belki de yukardaki hoşlanmıyor senden.»

«Ben de ondan kuşkulanmaya başlıyorum,» dedi. «Geçen hafta toplam olarak brüt beş dolar kazanmışım. Nasıl kazandım, bilyor musun? Taksiye bindiğimde yerde beş dolar buldum. Öyle sevindim ki!»

Sol'un yazıhanesine paket içinde öğle yemeği getirmiştim. İki kahve, iki pastırmalı sandviç, iki elma. Paltolarımızla oturup yedik. Kazan bozulmuş olduğundan kalorifer de yanmıyordu.

«Demek işler kötü,» dedim.

«Kötü değil, hiç yok.»

Cüzdanımı çıkardım, üç tane on dolarlık çekip masaya koydum. «Borcumun bir kısmı,» dedim. «Çok teşekkürler sana.»

Sol paraya baktı. «Verebilecek durumda olduğundan emin misin?» diye sordu.

«Bir iki işe başvurmanı istiyorum,» dedi Sol. İki kağıdı masanın üzerinden bana itti. «Birisi sabun reklamı. Doktor kılıklı birini arıyorlarmış galiba. Öteki de güney Bronx'la ilgili bir belgeselde seslendirme. Onu iyi kolla. Rejisörü yaman bir tip.»

Kâğıtları paltomun cebine koyarken, «İyi gibi, ha?» dedim. «Sağol, Sol. Bir denerim. Söylesene, müşterilerinden hiç benim kadar reddedilen oluyor mu?»

«Suç senin değil,» dedi tiksinmiş gibi. «İş öyle oldu. Her role altı milyon aday var.»

«Kaç müşterin var, Sol?» diye sordum. Bakışlarım kenardaki klasman çekmecesine kaymıştı.

«Kim sayar?» dedi Hoffheimer. «Her gün telefon ediyorlar, sonra bakıyorsun, sırra kadem basıyorlar. Belki

Iowa'ya, ya da her neresiyse, evlerine dönüyorlar. Şu sıra aşağı yukarı kırk kadar düzenli müşterim var diyebilirim. Yarısı kadın, yarısı erkek. Aşağı yukarı.»

«İçlerinde iyi para kazanan var mı?»

«Müşterilerim iyi kazansa, buz gibi yazıhanede oturur, karımın Fallop tüplerini merak eder miydim?»

«Yirmi erkek, ha?» dedim düşünceli bir sesle. «Çoğu genç mi?»

«Öyle. Neden?»

«Merak ettim de.»

Yirmi dakika sonra sokağa çıktığımda o iki kâğıdı cebimden çıkardım, hiç bakmadan yırtıp rüzgârda uçurdum.

21

King Hayes'in bir seans için randevusu vardı ama, kadın yanında bir pudriyer dolusu kokain getirmiş, onun da kendisiyle birlikte çekmesini istemişti. King reddedince kadın suratına tükürüp ona «pis zenci» demiş, çıkıp gitmişti.

Ben bir kadınla seans yaptım, o da işimiz başarıyla bittiğinde, «Harikaydı, haydi bir daha yapalım,» dedi. Elimden geldiği kadar diplomasi kullanarak, elli dolarlık ücretin tekrarları içermediğini anlatmaya çalıştım. Pek memnun bir müşteri olarak ayrılmadı oradan.

Martha Twombly ile bir toplantı zamanının geldiğine karar verdim.

Telefon edip kendisiyle görüşmek istediğimi söyledim. Önemli mi, diye sordu. Önemli dedim. O gece dokuzda evine gelmemi istedi.

«Sana bir içki ikram edebilirim ama yemek ikram edemem,» dedi.

«Oldu,» dedim. «Adres?»

Adresi verdi, sonra, «Bu arada söyleyeyim, benim soyadım Twombly,» dedi.

Doğu 83'üncü sokakta, York'a yakın yerde oturuyordu.

Eski bir evden bozma apartmanda, bir yatak odası, bir salondan oluşan bir dairede. Tavanlar yüksek, ev rahattı ama, benim sandığım kadar da lüks sayılmazdı. Mineli, pirinç, tahta, teneke, her türlü filler topluyordu bu kadın. Her yanda hortum. Çoğununki de trompet çalar gibi havada.

«Hepsinin hortumu kapıya dönük olmalı,» diye açıkladı. «Şans getirir.»

«Doktor Freud'un bu konuda ne diyeceğini bilmek isterdim.»

Turuncu velur, pijama tipi giysiler giymişti. Kızıl saçlı bir kadın için garip bir renk seçimiydi bu doğrusu. Yalınayaktı. Ayak tırnaklarının siyaha boyalı olduğunu görmek garibime gitti.

«Matemde misin?» diye sorarken parmağımla tırnaklarını işaret ettim.

«Evet, düşen meleklerim için,» dedi. «Güzel bir Armagnac'ım var. Tatmak ister misin?»

İsterim dedim, içkiyi ufacık, narin cam kadehlerde verdi. Öyle ince camdan yapılmışlardı ki, elimde kırılacağından korktum. Kanapenin iki ucuna oturduğumuzda bana ne konuşmak istediğimi sordu.

«Sorunlarımız var,» dedim, King Hayes'in başına geleni ve ona nasıl hakaret edildiğini anlattım.

«**Allah kahretsin!**» dedi öfkeyle. Hem de o tatlı çocuğa. Yıllardır yattığım en nefis erkek!»

«Söz meclisten dışarı mı?» diye sordum buruk bir suratla.

«Ne? Ha, evet. Tabii.»

«Esas sorun, uyuşturucuyu bu işten uzak tutmalıyız. Zaten yasallığın sınırında geziyoruz.»

«Aynı kanıdayım,» dedi hevesle. «O sersem kadın için de özür dilerim. Onu bir daha görecek değilsiniz. Bundan sonra size yollayacağım tüm arkadaşlarım da kuralları bilecek, söz veriyorum. Uyuşturucu yok!»

«İyi. Şimdi bir şey daha var...»

Elli doların içinde ikinci kereyi isteyen kadınla olan seansımı anlattım.

«Olamaz,» dedim kesin bir sesle. «Asla. Buna bir kere başladık mı, bütün gün gitmemek isteyecekler. Bu bir defalık bir anlaşma olmak zorunda, Martha.»

«Bakış açını anlıyorum,» dedi ağır ağır. «Buna ben de

katılacağım. Ama başka bir noktaya daha bakalım. Adam ya işi beceremezse?»

«O daha henüz olmadı, olacağını da sanmıyorum. Ama eğer olursa, kadın para vermesin.»

«Uygun,» diye başını salladı. «Peter, işte ben bu yüzden yavaş gidelim diyordum. İlerledikçe sorunlarla karşılaşacağımızı biliyordum. Başka bir şey var mı?»

Ona adının Twombly olduğunu, kendisi bana söylemeden çok önce bildiğimi açıklamak geldi içimden. Barcarole Butik'in müdiresi olduğunu da bildiğimi söyleyebilirdim. Bana yolladığı kadınların arkadaş değil, müşteri olduğunu anladığımı bile açıklayabilirdim hattâ.

Ama bunları açığa vurmanın pek budalaca olduğu duygusu geldi içime. Sırlara böylesine düşkünlüğünün, kendine saygıyla ilgili bir yanı olduğunu seziverdim. Dostları için bir saatlık zevk ayarlamak başka şeydi, müşterilere pezevenklik yapmak da başka şeydi. Gerçekle yüzyüze gelmek istemiyordu.

«Çok iyi bir brandi,» dedim. «Bir kadeh daha alabilir miyim?»

«Al, kalkmışken bana da biraz ver.»

Armagnac'dan almak üzere kalkarken konuştum.

«King's Arms'da işim bitti, sahne işleri de biraz tavsamış durumda şu sıra. Arkadaşlarından kazandığım para gerçekten iyi para... beni yanlış anlama. Makbule geçmiyor değil. Ama haftada, bahşişler dahil, belli bir miktarı geçemiyor. Dostların yüz dolara çıkabilir mi sence?»

«Olabilir,» dedi. «Paraları bol, Tanrı bilir ya!»

«Ben şöyle bir şey düşündüm,» diye söze başladım.

Müşteriler yüz doları önceden Martha'ya ödeyeceklerdi. O bu paradan yirmibeş dolarını kendine alakoyacak, yirmibeşi benim olacak, elisi de tuttuğumuz erkeğe gidecekti. Hesapları haftadan haftaya görecektik.

«Böyle olunca kadın, erkeğin eline para tutuşturmak zorunda kalmayacak,» dedim. «Bu hareket işin romantizmini bozuyor. Ama bahşiş vermek istiyorsa, o kendi bileceği iş tabii.»

Martha o keskin zekâsıyla, «Eğer o anda elliyi vermiyorsa, bahşişler daha bile fazla olur herhalde,» dedi.

«Bence de.»

«Senin çocuklar haftalık ödemelere razı olur mu dersin?»

«Arthur'la King olur. Bana güvenirler. Buradan da başka bir konuya geçmem gerek...»

Öneride bulunduğum üç adayı ona tarif ettim. «Manken olanı olgun erkek tipi,» diye anlattım. «Gümüş saçlı ama yakışıklı. Ellilik falan. Yatakta harikadır diye ünü var.»

«Yaşının ziyanı yok,» dedi Martlıa. «Bazı arkadaşlarım var, baba imajından hoşlanıyorlar.»

«Ayrıca aktörlerden biri Batı 68'inci Sokak'taki dairesini teklif etti. Önce orayı bir görmem gerek ama, eğer uygunsa, benim daire fazla dikkati çekmekten ve programı sıkıştırmaktan kurtulur. Hem üç yeni adam almak iş gücümüzü iki katına çıkarıyor. Umalım ki gelirimizi de iki katına çıkarsın. Yeni paylarımızla, işimizin yolunda gitmesi gerekir. Yeter ki senin arkadaşların yeterince bol olsun.»

«Orada sorun yok,» dedi biraz durakladıktan sonra. «Çok arkadaşım var, ayrıca arkadaşlarımın da arkadaşları var. Kadromuzu sürekli çalışır durumda tutabilirim. Evet, bence planı bir deneyelim. Yalnız bir tek şey var. O yeni adamları işe koşturmadan önce ben bir tartmak isterim.»

«Ne o?» diye güldüm. «Derebeyi Hakkı'nın kadın eşitliğine uygulanmışı mı?»

«Hayır,» dedi ciddi bir sesle. «Yalnızca beceriksizleri, sapıkları çalıştırmadığımızdan emin olmak istiyorum.»

«Yeni çocuklar bu deney seansı için elli dolar alıyorlar mı?»

«Tabii.»

«O halde gelecek haftaya ayarlayayım. Bu arada 68'inci Sokak'taki o yere de bakayım. Martha, eğer bu iş tutarsa sanırım ikimiz de iyi para kazanacağız. Öyle de ihtiyacım var ki!»

«Benim de,» diye kabullendi. «Virginia'da, askeri akademide okuyan bir oğlum var. İliğimi kurutuyor masrafları.»

«Yaa! Evli olduğunu bilmiyordum.»

«Evli idim. Yıllar önce adam bilinmeyen diyarlarda gözden kayboldu. İsabet de oldu.»

«Eh... ortaklığımız nakit akış tablona yararlı olacak herhalde,» dedim.

Başıyla yatak odasının kapısını gösterdi. «Anlaşmaya mührünü basmak ister misin, ortak?»

«Neden olmasın?» diye karşılık verdim.

22

İdari işlere kabiliyetim olduğunu görmek beni şaşırttı. Bundan sonraki bir iki hafta içinde bir yığın iş başardım.

Üç yeni eleman için Martha Twombly ile randevu ayarladım, üçü de sınavı başarıyla geçti. Martha özellikle Wolcott Sands'den çok memnun kaldı. Yani yaşlıca mankenden.

«Müthiş bir şey!» diye rapor verdi.

68'inci sokaktaki daireyi teftiş ettim, uygun buldum. yalnızca Playboy resimlerinin duvarlardan sökülmesini istedim.

Martha'ya her gün programlar için telefon ediyor, kendim ve beş mesai arkadaşım için saatler saptıyordum. Bir yerde fazla trafik olmasın diye iki daireyi de kullanmaya başladık.

Her perşembe gecesi saat dokuzda Martha'nın evine gidiyordum. Hesapları inceliyorduk, ben paramı alıyordum, sonra çocuklar için olan parayı da Martha'dan teslim alıyordum. İşler hep nakitle görülüyordu.

Her cuma, kadromu toplayıp, kırtasiyeciden aldığım beyaz zarflar içinde paralarını ödüyordum.

Gelirim düzenli şekilde artmaktaydı. Şubatın ilk haftasında kadrom ve ben on altı seans yapmıştık. Kendi brüt kazancım 400 doların üzerindeydi. Bahşişler de dahildi buna tabii. Burberry'den yeni bir yağmurluk, Paul Stuart'dan da spor süet ceket aldım.

Jenny Tolliver'i Dört Mevsim'e yemeğe götürdüm. Çok şaştı.

«Peter, nereden buluyorsun paraları?»

«Sana söylememiş miydim?» dedim kaypak bir ifadeyle. «Güney Bronx'la ilgili bir belgeselin seslendirilmesinde çalıştım. Herhalde hiçbir zaman ekrana gelmez ama yapımcı ilerki işler için de beni unutmayacağını söyledi.

Kadroya yeni insanlar katılırsa, artık ben kendim seans yapmak zorunda kalmayabilirim, diye düşündüm. O zaman sırf yönetim işleriyle meşgul olurdum. Jenny'ye de sadık kalırdım.

Eğer istersem...

23

Kadının adı Betsy idi. Daha kapımdan girer girmez başladı:

«Umarım bu tür şeyi bir âdet haline getirdiğimi sanmıyorsunuzdur, çünkü kesinlikle doğru değil. Bir arkadaşım beni zorlamasa, şu anda da buraya gelecek değildim zaten. Erkeklere benimle yatmaları için para vermek zorunda olmadığım da kesin. Sizi temin ederim ki bu doğru. Hem mutlu bir evliliğim var, hem de seks açısından doyumluyum, hem de kocamdan başka erkekler de beni... nasıl desek... pek itici bulmuyor.»

«Şapkanızla mantonuzu çıkarmak ister miydiniz?» diye sordum.

Bir kadında gördüğüm en kısa saçlar onunkilerdi. Başak rengi, fırça traşı. Aralardan başının pembe derisi görünüyordu. Kaşları da traş edilmiş, kalemle ince kaşlar çizilmişti.

«Ama kendi kendime dedim ki, madem herkes yapıyor, neden olmasın? Arkadaşlarım hep derler ki Betsy hiçbir şeyi denemekten çekinmez. Doğrudur da. Hayatta yaptığım bazı şeyleri anlatsam ağzınız açık kalırdı. Ama bence bütün bunlar yaşamın birer parçası ve insan eğer...»

«Bir içki ister misiniz?» diye sordum. «Beyaz şarap? Votka?»

«Hayır, teşekkür ederim. Ayrıca kabul etmeniz gerekir ki bu da çok yeni bir tecrübe. Tümüyle yabancı biriyle. Ben yepyeni deneyleri arayıp bulmaktan hiç usanmam. Biraz tehlikeli görünse bile genelde...»

Göz kapaklarım inmeye başlamıştı. Onu tutup yavaşça yatak odasına yürüttüm. Yatağı görünce bu ağız ishali durur, ya da en azından yavaşlar diye umdum. Ama öyle olmadı.

«Bence en önemli şey insanın kendine karşı salt, mutlak, komple şekilde dürüst davranması, öyle değil mi? Kendinin tam nerede olduğunu, doğada nereyi işgal ettiğini bilmesi ve kendi gerçeğini anlaması. İnsan kendi egosuyla barışık durumda olmalı. Sizce de öyle değil mi? Tabii eğer yaşamın farkında olmayı, uyanık yaşamayı istiyorsa. Ce-

vap içtedir, dışta değil. İç uzayı araştırmakla, yani kendi içimizdeki uzayı incelemekle bir dereceye kadar bütünlük elde edilebilir ancak.»

Çaresizlik içinde onu soymaya başladım. Düğmeleri açıyor, kancaları çıkarıyor, fermuarları indiriyordum. Manken gibi duruyor, istediğimi yapmama izin veriyordu.

«O **bir** şey,» diye devam etti. «Aradığımız o **BİR** şey hepimizin içinde. Haklı değil miyim? Bence hayatın anlamı bu zaten. Ancak onu ararken bizler... bana bir bardak su verir misiniz lütfen? Buzlu. Buzu çok, suyu az olsun.»

Elimde bardakla döndüğümde, battaniyenin üzerine uzanmıştı. Kollarını kaldırmış, ellerini ensesinde kenetlemişti.

Ömrümde bu kadar **çıplak** bir kadın gördüğümü hatırlamıyordum. Koltuk altları, bacakları, kasık tüyleri hep traş edilmişti. Buz kalıbı gibi dümdüz bir kadındı.

«İçkiniz?» diyerek bardağı uzattım.

Çabucak soyundum. Tekrar ona döndüğümde bardaktan bir buz almış, alnına sürüyordu.

«Bir şeyiniz yok ya?» dedim kaygıyla. «Baygınlık falan mı hissediyorsunuz?»

«Siz yapın,» diyerek bardağı bana doğru uzattı.

Aldım, ikinci bir buz seçtim, alnında dolaştırmaya başladım.

«Daha aşağıya,» dedi.

O zaman durumu çaktım. İstediğini yaptım. Tüysüz cildi, eriyen buzun nemiyle kaplandı. Gözlerini yumdu.

«Her yerime,» dedi boğuk bir sesle.

İstediği buydu. **Bütün** istediği buydu. Derisi pembeleşti, soluması hızlandı. Bütün buzları bitirdim, gidip mutfaktan yenilerini getirdim. Buzdolabındaki bütün buz kalıplarını boşalttım.

Daha sonra ona, kendini kurulayabilmesi için bir havlu getirdim. Giyinmeye başladım. Zaten ne diye soyunduğumu merak edip duruyordum.

O eteğini giyerken, «Bence insan en derin duygularını ve arzularını incelemezse ruhsal rahatlığa kavuşamaz,» diyordu. «Derine, daha derine inmeliyiz. Ta egonun çekirdeğine kadar. O karanlıkları araştırmalı, onları bilgiyle aydınlığa çıkarmalıyız.»

Ben onu taksiye bindirirken o hâlâ konuşuyordu. Bana

bahşiş vermedi ama zaten bahşiş verme deneyinin evrensel bütünlükle bir ilgisi de olamazdı.

Kendi kendime gülerek eve döndüm. Apartmanın girişinde efendiden bir adam duruyordu. Posta kutularının üzerindeki isimleri incelemekteydi. Ben girerken başını kaldırıp gülümsedi.

«Bay Peter Scuro?»

«Evet. Siz kimsiniz?»

Adam ceketinin iç cebinden bir cüzdan çıkarıp açtı ve bana yaldızlı kimliğini gösterdi.

«Detektif Luke Futter,» dedi hâlâ gülümseyerek. «Sizinle biraz konuşabilir miydim?»

24

Paltosunu, şapkasını aldım, onu en iyi koltuğa buyur ettim. Ama detektif kanapenin ucuna ilişmeyi seçti.

«Sigara içebilir miyim?» diye sordu.

«Rica ederim, buyrun.»

Uzun boylu, incecik bir adamdı. Fazla uzun bacakları biraz sarsak gibi hareket ediyordu. Manikürlü tırnakları, sarışın, ondüle saçları dikkatimi çekti. Cildi insanı şaşırtacak kadar pembe, gözleri ise katı bir çivit mavisiydi. O ince dudaklarıyla çarpık gülümsemesi olmasa, yakışıklı sayılırdı. Omuzları yeterince geniş, göbeği de yoktu. Yumuşak bir adam olmadığı belliydi.

«İtalyan kostüm giymiş detektif olarak ilk sizi görüyorum,» dedim.

Konuğum kendi üstüne baktı, pantolonundaki bir buruşuğu eliyle düzeltti, «Giorgio Armani,» diye açıklamada bulundu. «Beğendiniz mi?»

«Pek çok. Sizde bu boy varken, kruvaze yakalı da giyebilirsiniz. İçecek bir şey ister miydiniz?»

«Hayır, istemem, teşekkür ederim.» Dedektif çevresine bakındı. «Pek varlıklı bir yere benzemiyor,» dedi.

Güldüm. «Öyle mi bekliyordunuz?»

Futter elini havada salladı. «Anlarsınız,» dedi. «Bir şikâyet gelir, mecbur oluruz araştırmaya.»

«Her halde Bayan Fultz şikâyet etmiştir. Bitişik dairede yaşayan şeker teyzecik.»

«Her kimse,» dedi detektif. «Şikâyet benim elime geldi, ben de bir bakayım dedim. İki hafta kadar önceydi. Doğrusunu isterseniz pek bir şey çıkacağını sanmıyordum.»

«Buna sevindim.»

Futter'in gülümsemesi daha bir genişledi. «Ama itiraf etmem gerek,» diye devam etti. «Zamanla ilgim arttı. Size günün sekiz saatında karşı kaldırıma parkedip burayı gözledim diyemeyeceğim, çünkü böyle bir şey yapmadım. Ama ne zaman birkaç dakika boş vaktim olsa gelip bir göz atıyordum. Bir türlü anlayamadım.»

«Neyi anlayamadınız?»

«Siz vardınız, sonra burada oturan öbür adam vardı. Arthur Enders'di değil mi? Ama ayrıca daha iki adam da gelip gidiyordu. Sonra... kadınlar da vardı tabii. Çoğu güzel, iyi giyinmiş. Vizon mantolar falan filan. Bir saat kadar kalıyorlar, sonra evdeki erkek onlarla çıkıp taksiye bindiriyordu.»

«Basit,» dedim. «Bu erkekler benim ya da Enders'in kişisel dostlarıdır. Kız arkadaşlarıyla tenhada buluşabilsinler diye arasıra evi onlara ödünç veriyoruz.»

«Evet. Ama yalnızca bir saatliğine, ha?»

Omuzlarımı kaldırdım. «Ne kadar isterlerse. Ben zaman tutmuyorum.»

«Ne sandım, biliyor musunuz?» derken detektif bir sigara daha yakıyordu. «Çok güleceksiniz ama, ben önce uyuşturucu sandım. Bu kadınlar buraya iğne için, ya da bir şey koklamak için geliyorlar diye düşündüm. Siz ve arkadaşlarınız da satıcısınız herhalde dedim. Ama sonra kendi kendime, hangi satıcı müşteriyi taksiye kadar geçirir, diye sordum. Hem kadınlar dimdik, dosdoğru yürüyorlardı saat dolduktan sonra. Siz kendiniz de pek keş havasında değilsiniz.»

«Teşekkür ederim,» dedim alayla.

«O zaman uyuşturucu olmadığını anladım. Geriye bir tek şey kalıyordu... meğer ki burada briç dersleri veriyor olasınız.»

«Beni herhangi bir şeyle mi suçluyorsunuz?» Sesim taş gibiydi.

Detektif ellerini havaya kaldırıp avuçlarını bana doğru tuttu. «Yoo, durun, sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum. Dostça sohbet ediyoruz, tamam mı?»

«Öyle derseniz öyledir.»

Futter sigarasının yanan ucuna bakarak, «Burada işiniz iyi maşallah,» dedi. «Temiz, sessiz, terbiyeli. Bir saatta bitiyor, patırtı, gürültü çıkmıyor. Her halde adam başına haftada birkaç yüz kalıyordur. Belki de daha fazla. Vergisiz. Geçen perşembe burası tren istasyonu gibi işledi. Harika bir şey.»

Ben köpürmeye başlayarak, «Bakın,» dedim. «Ben yasa dışı bir şey yapmıyorum.»

«Telaşa kapılma, oğlum,» dedi detektif yumuşacık bir sesle. «Ben yasa dışıdır dedim mi, o iş yasa dışı demektir. Uygunsuz ev işletmek gibi. Fahişelik amacıyla iş tutmak gibi. Öyle şeyler. Komik gelecek, biliyorum ama, yasalarda var. Canım istediği zaman kullanmamı bekleyen yasalarda.»

«Devam edin.»

Detektif gözlerini kısıp bana baktı. «Oldukça güveniyorsun kendine, değil mi?» dedi. «Gel, ikimiz bir yürüyüşe çıkalım.»

«Tutuklanıyor muyum?»

Luke Futter güldü. «Hayır. Ben açık havada konuşmayı severim. Central Park'a mikrofon takmak oldukça zor olur da...»

Şapkalarımızı, paltolarımızı giydik.

«Pardesünüzü beğendim,» dedi detektif. «Burberry, değil mi?»

«Öyle.»

«Ben de almak isterdim ama işe trençkotla gidersem gülerler bana.»

Central Park'ın batısında bir kanapeye oturduk, önümüzden geçenleri seyrettik.

«Bunun çeşitli yolları var,» dedi Futter rahat bir sesle. «İnceliyorum diye rapor veririm, yaşlı kadın bir daha ararsa ona da aynı şeyi söylerim. Ya da, inceledim ama, dava açacak kadar kanıt yok derim. Yani demek istediğim, herşeyi bir sis tabakasının altına gömüp kaybedebilirim. Bir daha hiç kimsenin buraya burnunu sokmayacağı şekilde de idare edebilirim.»

İçimi çektim. «Kaça?» diye sordum.

«Öff, hiç sormayacaksın sanmaya başlamıştım,» diye sırıttı Luke Futter. «Yalnızca yüz dolar. Ayda.»

Uzun süre sessiz kaldım. «Aksi halde?» dedim sonunda. «O zaman ne olacak? Tutuklanacak mıyım?»

«Mümkün,» diye başını salladı detektif. «Sudan bir tutuklama. Dayanıklı olmaz. Ama sizi... şeyy... tedirgin eder. Eve girmeler, parmak izinizi almalar, avukatlar, kefaletler, gazetelerde yazılar falan filan. Herhalde baskını evde bir kadın varken yaparız.»

«Pek hoş,» dedim.

Futter, «Aslında size daha kolay yoldan da engel olabiliriz,» dedi. «Kapınızın önüne günün yirmi dört saatında bir devriye arabası parkettirdik mi, tamam. Müşterilerinizin bundan hoşlanacağını sanmam.»

«Yoo, hoşlanmazlar.»

«Eh,» dedi Detektif Futter. «Bana öyle geliyor ki pek fazla seçme şansınız yok. Ya bir riske girer, işi Tanrıya bırakırsınız, ya meslekten kendi isteğinizle ayrılırsınız, ya yeni bir yere taşınırsınız... ama ben sizi çok çabuk bulurum... ya da kent değiştirir, yeni baştan işe girişirsiniz.»

«Ya da size ayda yüz dolar öderim.»

«Tamam.»

«Korunma garantili mi?»

«Garanti yok. Ama elimden geleni yaparım.»

«Şu anda size bir cevap veremem,» dedim. «Başkalarına da danışmam gerek.»

«Elbette. Rahatça danışın. Size cuma günü uğrarım. Olur mu?»

«Olur. O zamana kadar cevabım hazır olur size.»

Detektif ayağa kalktı, siyah, kadife yakalı ceketini düzeltti. «Baksanıza, o örgü şapkayı nereden aldınız?» diye sordu. «Çok klas bir şey.»

25

«Eşşoğlu eşşek!» dedi Martha Twombly acı bir sesle.

Odanın içinde bir yukarı, bir aşağı geziniyor, sigara-

sından dumanlar çekip puf, puf diye üflüyor, Bette Davis numaraları çekiyordu.

«Herifin detektif olduğundan emin misin?» diye sordu.

«Rozetiyle kimliğini gördüm. Sahiciye benziyordu.»

«Sert çıkış yaptı mı?»

«Pek sayılmaz,» diye kabullendim. «Oldukça terbiyeli davrandı hattâ. Ama çok soğukkanlı bir tip. Martha, şu ana kadar her şey bomba gibi gidiyordu. Ama bu herif, kendimi süprüntü gibi hissetmeme neden oldu.»

«O tipi bilirim,» dedi ciddi ciddi. «Ben telefon edeceğim. Sen bir içki al bu arada istersen.»

Yatak odasına geçip kapıyı kapattı. Armagnac şişesine baktım ama, canım içki içmek istemiyordu. Futter'la konuşmam canımı sıkmıştı. Temiz değilmişim gibi bir duygu gelmişti içime.

Martha yatak odasından beş dakika kadar sonra çıktı.

«Bu tür işlerde tecrübesi olan bir avukat dostumu aradım. Bazı kaynaklardan soracak ve beni bir saata kadar arayacak. Bu arada biz de hesaplarımızı yapalım.»

Haftanın hesaplarını gözden geçirdik. Brüt gelir yine yükselmişti. Benim payım 600 dolara yakın, Martha'nınki 450 dolardı. Elemanlarımız arasında en iyi iş yapanın elli yaşındaki Wolcott Sands olması şaşılacak şeydi doğrusu. Beş seans yapmıştı bu hafta.

«Sana herif müthiş demiştim,» dedi Martha. «Kızlar bayılıyor ona, Peter. Bak, eğer bu işi sürdüreceksek birkaç erkek daha bulabilir misin?»

«Belirli tercihler var mı?»

«Belki bir siyah daha. Bir de... ah, bilemiyorum... değişik bir şey. Bir uzak doğulu mu? Kamyon şoförü tipli biri mi?»

«Arkadaşlarının değişik bir şeyler aradığını düşünüyorsun, ha?» diye güldüm. «Ama budalaca soru benimki de. Tabii arıyorlardır.» Ona Betsy'yi ve buzları anlattım.

Martha bir garip güldü. «Peter, senden hoşlanıyorum ve sana güveniyorum. Ne söylersem söyleyeyim, senden laf çıkmayacağını da biliyorum. Şimdiki yaşımın yarısı kadar gençken Chicago evlerinden birinde üç yıl çalıştım ben. Anlıyor musun? Eğer kadınların manyakça istekleri olduğuna inanıyorsan, erkekler neler bulabiliyor, bilmeni isterdim. Kadınlar onların yanında inan ki melek kalır.»

«İnanıyorum,» dedim.

«Seks çılgın bir şeydir. Öğretici kitapları vardır, broşürleri vardır, ama beri yandan bir de gerçekte olup bitenler vardır. İstediğin orospuya sor, anlatır sana.»

«Hepsi hayal.»

«Çoğu,» diye kabullendi Martha. «Bir adam hatırlıyorum, her hafta gelir dört kız birden tutardı, o kızlar da...»

Martha hikayesini bitiremeden telefon çaldı, o fırlayıp yatak odasına uçtu, kapıyı arkasından kapattı. Birkaç dakika sonra geri geldi.

«Futter gerçekten polis,» diye haber verdi. «Bir karakola bağlı çalışıyor ama özel ekipteymiş. Ahlak mı ne... ya da şimdiki adı her neyse. Arkadaşımın dediğine göre şu anda yapılacak en iyi şey ona parayı vermekmiş. Ama biz geliştikçe onun da parayı arttıracağı ortada.»

«Pekâlâ,» diye içimi çektim. «Futter'ın yüz doları ikimizden yarı yarıya çıkacak, tamam mı?»

«Elbette.»

«Ama belki seansların daha çoğunu 68'i nci Sokağa kaydırsak iyi ederiz. Futter'ın henüz orayı bildiğini sanmıyorum. Benim evi meşgul görürse parayı arttırmaya kalkar.»

«İyi düşündün,» dedi Martha. «O evi kiralamış olan çocukla konuş. Belki kirayı biz üstlenir onu orada bedava oturturuz. Yani evi gündüzleri kullanacaksak.»

«Kapıcı soru soruyor diyordu.»

«O zaman ona da ayda yirmi dolar uçlanın.»

«Tamam. Onu ayarlarım. Başka bir şey?»

«Evet,» dedi. «Bir arkadaşım bir seansta iki erkek istiyor. Üç yüz ödeyecek.»

«Hepsi beyaz mı?» diye sordum. «Yoksa çikolatalıyla vanilyalı mı?»

26

Detektif Luke Futter'la konuşmak, işimi ne kadar sallapati yönettiğimi göstermişti bana. Bu yalnızca kârlı bir

eğlence değildi. Bir işti gerçekten. Ciddi bir saygıyla da yönetilmesi gerekiyordu.

Hesaplarımı küçük bir cep takvimine yazıyordum. Bir sayfada, aşağı yukarı şu tür yazılar oluyordu: «Arthur, öğlen, 75 Sok. Jean» ya da «King, saat 3'de, 68 Sok. Harriet.» Böyle notların ilerde tehlikeli olabileceğini yeni yeni anlıyordum.

Basit bir şifre kurdum. Kendime A, Enders'e B, Hayes'e C diğerlerine de sırayla harfler verdim. Benim evim 1'di. 68 inci Sokaktaki ev ise 2 oluyordu. Kadınların adları asla yazılmıyordu. Randevular da yalnızca saatın rakamlarıyla veriliyordu. Yani notlar artık B-12-1, ya da C-3-2 gibi kılıklara girmişti. Her haftanın sonunda, hesaplar görülüp bitince, tüm yazılı kâğıtları imha ediyordum.

İkinci bir sorun da, paraları ne yapacağımdı. Bol bol harcıyordum tabii. Özellikle de gardrobumu zenginleştirmek amacıyla. Arthur'la ikimiz bir temizlikçi kadın bulduk. Haftada iki kere geliyor, evimizi biraz daha düzgün bir yer haline getirmeye çalışıyordu.

Ama param yine de birikmekteydi. Columbus Caddesi'ndeki bankada ufacık bir tasarruf hesabı açmıştım. Ama o hesaba da, sonradan maliyenin merak edeceği paralar yatırmak niyetinde değildim. Aynı şey çek hesabı açmak veya yatırım yapmak konusunda da söz konusuydu. Hiçbir şeyin kağıda geçmesini istemiyordum.

Sonunda kendime bir banka kasası tutup fazla paralarımı oraya depolamaya başladım. Kusursuz bir çözüm yolu değildi, kabul. Ama üzerimde fazla para taşımaktan, ya da evin sağına soluna saklamaktan iyiydi yine de.

Üçüncü bir zorluk da, bu beklenmedik servetimi Jenny Tolliver'e açıklamakta ortaya çıkıyordu. Bunun ilk akla gelen çözümü, elbette ki yine işsiz, fakir aktör rolünü sürdürmekti.

Ama iyi talihimi benimle paylaşmasına izin vermemek kalleşlik gibi geliyordu. Çaresiz yalan söylemeye başladım. Bu gelen paraların yasal yollardan geldiğine onu inandırmaya çalışırken cazibemin ve esprilerimin işi kolaylaştıracağını umuyordum.

27

Restorana taksiyle gitmekte direniyordum.

«Ah, Peter,» diye sitem etti Jenny. «Haydan gelen huya gidiyor sende.»

Güldüm ama, o kendi esprisinin tadına varamadı.

Gian Marino'da, Doğu 58'inci Sokak'taki İtalyan lokantasında rezervasyon yapmıştım. Yemekleri ve içkileri bilgiç bilgiç ısmarladım. Önce bir bardak Soave, bir tabak **pasta al'olio,** diablo soslu kocaman bir ıstakoz, kabak kızartması, arugula salatası. Yanında Valpolivella, sonunda benim espressomun yanında da bir Galliano.

«Ulu Tanrım,» dedi Jenny sinirli sinirli. «Bütün bunlara paran yetiyor mu?»

«Hayır,» diye onun yanağına şefkatle dokundum. «Buranın bulaşıklarını bu gece biz yıkayacağız.»

Oradan taksiyle Times Meydanı'na döndük. **Buz Adam Geliyor** oyununa sekizinci sırada biletimiz vardı. Tam perde açılırken yetiştik.

Yemek sırasında pek neşeliydim. Durmadan gülüyor, şakalar yapıyor, çift anlamlı İtalyanca sözlerimle garsonları bile kırıp geçiriyordum. Taksiyle tiyatroya giderken Gilbert ve Sullivan'dan şarkı sözleri vardı dilimde.

Ama **Buz Adam Geliyor** başladıktan sonra ruhsal durumum hemen değişti ve karardı. Hickey rolüne çıkan aktör aşağı yukarı ben yaşlardaydı. Bu role tatlı bir hava vermişti. Oyun bittiğinde seyirciler bir süre sarsılmış durumda, sessiz kaldılar, sonra ayağa fırlayıp çılgınca alkışlamaya başladılar.

«Gidelim buradan,» dedim boğuk bir sesle.

Eve dönmeyi kesinlikle istemedim. Blotto'ya uğrayıp bir içki içelim diye tutturdum. Orada da tanıdığımız hiç kimse yoktu. İkimiz barda oturduk, ben brandi istedim.

Deli gibi içtim. Bir, iki, üç... devam ettim gittim. Jenny elini koluma dayadı, beni yavaşlatmaya çalıştı ama ruhsal durumum pek çılgındı o anda. Beni durdurmak kolay değildi.

Bağırdım, çağırdım, şarkılar söyledim, yabancılara içki

ısmarlayayım diye tutturdum, tabureden düşüp yere serildiğim zaman eve dönmeyi ancak kabul ettim.

Jenny beni kendi evime götürmeyi önerdi. Çok yakındı. Blotto ile arası bir bloktu. Ama ben önce onu evine bırakmakta direndim. Sonunda bir taksi durdurabildik.

Jenny'nin apartmanının önüne vardığımızda taksi şoförüne parayı fırlattım, Jenny'nin önü sıra apartmanın giriş holüne daldım. Yukarı çıktığımızda yine brandi istedim, paltomu şapkamı çıkarmadan, deliler gibi içtim.

Jenny beni seyrederken yüzünde kaygı okunuyordu.

«Peter,» dedi «Ne oluyor?»

Boğuk bir fısıltıyla, «Bu geceki tiyatro,» dedim. «Hickey'i oynayan o adam. Ben de... asıl ben...»

Birden ağlamaya başladım.

28

King Hayes bir zenci daha buldu. Sütlü kahve renginde bir genç. Harlem dans gruplarından birinin üyesi. Basketçi yapısında bir vücudu vardı. Martha Twombly onu sınavdan geçirdi, onayını verdi.

Uzak Doğuluyu pek o kadar tutmadı. Adam Broadway'de sahne dekoratörüydü. Deneme sınavı boyunca kendi kendine kıkır kıkır güldü durdu, diyordu Martha.

Derken Wolcott Sands kanalıyla bir Hintli buldum. Ufak tefek, enerjik, marsık gibi biriydi. Martha adamın esnekliğini pek tuttu. «Vücuduna bir tek sert kemik var,» dedi. «O da hiç fena bir kemik sayılmaz.»

Kamyon şoförü tipini bulmak zor oldu. Birkaç halterciyle ve karateciyle görüştüm ama onlarda fiziksel kuvvetle inceliğin gerekli karışımı yoktu.

Sonunda ajanım Sol Hoffheimer'e telefon ettim, Batı Yakasında haftalık bir tiyatro okuma grubuna katıldığımı söyledim. **İhtiras Tramvayı**'nda Stanley Kowalski rolünü okuyacak birini arıyoruz dedim.

«Seth Hawkins diye bir çocuk var,» dedi Hoffheimer. «Amarillo'dan. Aksanı da var. Yani ömründe Hamlet oynamasına olanak yok. Ama iri kıyım, esmer ve yakışıklı. Belki Kowalski olabilir. Sahneye öyle aşık ki, her şeyi dener.»

«Onu bir ara, olmaz mı, Sol? Eğer ilgilenirse ona benim numarayı ver, telefon etsin, randevulaşalım.»

Seth Hawkins'i Kaybedenler Barı'na adımını attığı anda tanıdım. El sallayıp onu masama çağırdım ve ömrümde gördüğüm en tipik Teksas aksanına sahip olduğunu gördüm.

«Huuu,» dedi Seth. «Yorgunum!»

Biralarımızı içerken bana nasıl üniversiteye gittiğini, nasıl mezun olduğunda babasının tarlalarında yardımcı olmayı planladığını anlattı. Ama üniversitenin ikinci yılında kız arkadaşı onu kandırmış, bir tiyatro grubuna yazılmışlardı birlikte. Delikanlı küçük bir rol oynamış ve sahneye fena halde aşık olmuştu. Babası ona New York'da iki yıl süre tanımıştı ama, beş ayı kalmıştı zavallının.

«Her şey öyle pahalı ki,» diye yakındı Hawkins. «Aksanımdan kurtulmak için hocaya gidiyordum. Kaç para harcadım, biliyor musunuz?»

«Yararı oluyor mu sence?»

«Yoook, beeee!» diye patladı çocuk. «Olmuş mu size göre?»

«Yook, beeee!» dedim ben de.

Hawkins sırıttı. «Eh, hiç değilse açık sözlüsünüz. Bakın, Sol'a anlattığınız bu Kowalski işi neymiş? O oyunu baştan sona ve sondan başa ezbere bilirim. Filmini de üç kere gördüm.»

«Seth, sana hakaret etmek istemem ama, dürüst davranmak zorundayım. Bence o rol sana uymuyor. Aksandan ötürü.»

«Öyle,» dedi çocuk içini çekerek. «Bunu daha önce de çok duydum. Defalarca.»

«Mankenliği düşündün mü hiç?»

«Pek sayılmaz. Esas istediğim sahne. Siz manken misiniz?»

«Pek sayılmaz,» dedim.

«Bir işiniz var yani, ha? Bakın, burnumu sokmak istemem ama, New York'da bunca işsiz aktörün nasıl hayatta kalabildiğine hep şaşmışımdır.»

«Ben bir yolunu buldum,» dedim dürüstlükle. «Hoş bir şey değil, ben de gurur duymuyorum.. Ama haftada yalnızca iki üç saatımı alıyor ve beni yaşatacak parayı da getiriyor.»

«Öyle mi?» Hawkins ilgilenmişti. «Nasıl yapıyorsunuz bunu?»

Ben de ona anlattım.

Yüzüme bakarak, «Yoooo,» dedi. «Öyle bir şeyi asla yapamam.»

«Aktör olmayı ne kadar çok istediğine bağlı. Belki şansının açılması yaklaşmıştır. Belki zaman sorunudur. İnsan dayanırsa, sonunda fırsatını bulur.»

«Herhalde.»

«Aktörlük, hayatının en büyük amacı olmak zorunda. Tek amacı. Eğer başarı uğruna fedakârlık yapamayacaksan, daha baştan gelmemeliydin bu kente.»

«Herhalde.»

«Bir denemek istersen seni o kadınlardan biriyle buluşturabilirim. Saatı elli dolar. Kolay para.»

«Şeyy... eh, belki bir deneyebilirim. Bir tek kere.»

Martha, Seth Hawkins'in bu işi kıvırabileceğine karar verdi.

29

Kadromdaki çocukların hepsine, seanslardan sonra kadınları taksiye kadar geçirmelerini emrettim. Hem para harcamayı gerektirmiyordu, hem de iyi niyet yaratan bir hareketti.

Ayrıca her müşteriye bir içki ikram edilmesinde direndim. Tercihan beyaz şarap.

«Onları rahatlatır,» dedim. «Rahat etmelerine ilgi gösterdiğinizi düşünürler. Bahşişe etki yapar böyle olunca, göreceksiniz. Ama uyuşturucu kesinlikle yasak. Esrar bile.»

İş genişleyip zenginleştikçe, daha başka kurallar da

yürürlüğe kondu. Öğleden önce ve gece yarısından sonra seans yoktu. Eğer bir kadın **duble** (iki erkek) isterse fiyat 400 dolara çıkıyordu ama, süre olarak üç saat tanınıyordu.

Kadının biri bir «dörtlü» için bir binlik ödedi. Dört erkek aldı ve seans bütün öğleden sonra sürdü. Erkeklerin dördünün de canı çıktı.

Bazı kadınlar devamlı müşteri oldular. Bunlardan çoğu, kim hoşsa onu kabul ediyordu ama, bazıları da aynı erkekte direniyordu. Bunlara «zevce» diyorduk.

Erkeklerin çoğunun en az bir zevcesi vardı. King Hayes'in iki, Wolcott Sands'in üç tane vardı. Seth Hawkins'in gidişine bakılırsa, yakında sırf zevcelerle çalışacaktı. Müşteriler onun hizmetleri için önceden rezervasyon yapmaya başladılar.

Beni de sayarsanız, şu sıra dokuz faal erkeğimiz vardı. Martın son haftasında net kazancım 855 dolar, Martha Twombly'ninki ise 675 dolar oldu. Artık tavsiyeyle de müşteri gelmeye başlamış, hattâ tavsiyeyle gelenlerin sayısı iyice artmıştı. Martha bunlara, pazarlamasız işler diyordu.

«Daha çok erkeğe ihtiyacımız olacak, Peter,» diye uyardı beni. «Bir şey daha var... çocukların temiz kaldığından emin olman gerek.»

«Hastalık mı demek istiyorsun?» dedim. «Allah korusun da müşterilerimizden birine bir şey olmasın. Şu avukat arkadaşına bir sor. Acaba ticari ahlaksızlıktan takibata uğrar mıymışız?»

30

Kişisel gelirim öyle artmıştı ki, artık istersem tüm zamanımı programlamaya ve yönetime verir, kendim seans yapmazdım. Ama yine de haftada iki üç seans almaya devam ettim. Kendi kendime, öyle rahat para ki, vazgeçmek enayilik olur diyordum.

Kadının adı Amy idi. Önce yaşı otuzların başında

sandım. Altın rengi saçları sırtının ortasına kadar sarkıyordu. Sonra aralarda gümüş birkaç tel farkettim. Gözlerinin ve ağzının köşelerinde de kırışıklıklar vardı. En azından kırklık vardı herhalde. Belki de daha fazla. Parmağında alyans görünüyordu.

Eski model, Acem işi koyun kürkünden mantosunu çıkarmasına yardım ettim. İçine çiçekli bir yün elbise giymişti. Yakası ve eteklerinin ucu fırfırlıydı. Korkunç bir şey. Yaşına göre pek fazla genç hem de.

Ona bir bardak beyaz şarap getirdim. Gözüne doğru kaldırdı, evin içini şarabın arkasından süzdü.

«Dünyayı güzel gösteriyor,» dedi.

«Şairsin,» dedim ona.

Hafifçe gülümsedi. «Öyleyim. Şair. İki kitabım yayınlandı.»

«Harika. Para getiriyor mu?»

«Bana getiriyor. Yalnız bu işi yapmak istiyorum.»

Yatak odasında, önce benim soyunmamı istedi. Soyundum, çarşafın üzerine uzandım. Yanıma oturdu, bir avucunu çıplak göğsüme dayadı, başını eğip bana baktı.

«Ne güzel,» dedi.

«Sen soyunmayacak mısın?»

Üzerime eğildi. O kadar eğildi ki, uzun saçları yüzüme süründü.

«Sana söylemem gerek bir şey var,» dedi. «Benim bir tek memem var. Bu seni tiksindirir mi?»

«Sana ait hiçbir şey beni tiksindirmez.»

İşaret parmağıyla dudağıma dokundu. «Çok tatlı bir insansın,» dedi.

Vücudu soluk, yumuşak, beyaz gölgeye benzer bir şeydi. Memesinin çıkarıldığı yerdeki kapanmış yarayı öptüm. Yarı hıçkırığa, yarı kahkahaya benzer bir sesle soluğunu tuttu.

«Tatlı,» dedi. «Çok tatlı.»

Beni içine istemedi, yalnızca küçük sevinç çığlıklarıyla beni sevdi. Yavaşça... bu beceriyi nasıl öğrendiğini merak ettim.

Daha sonra bana bir şiirini okumasını sitedim. Hemen kabul etti. Şiiri pek anlamadım ama, seslerin dizilişi hoşuma gitti. Kullanılan kelimeler hep çan sesi gibi heceler ve kafiyelerdi.

«Çok güzel,» dedim.

Eğilip beni hırsla öptü, lavanta kokan göğsüne, o boş yere yaslandı.

Giyindikten sonra parmağındaki alyansı çıkarmaya uğraştı. Çıkarınca da bana uzattı.

«Al,» dedi. «Sende kalsın.»

Paniğe kapıldım. «Ama ben asla...»

«Lütfen. Sende kalsın istiyorum. Zaten saklamakla hata ettim.»

Ne demek istediğini anlamadım. Kendisine de söyledim. Soruma cevap vermedi.

«Takmak zorunda değilsin tabii,» dedi hafif gülümseyerek. «Yalnızca sakla. Bir hatıra.»

Onu Columbus Caddesi'ne götürüp taksiye bindirdim. Eve döndüğümde, Luke Futter orada parketmiş duran bir arabaya yaslanmış, beni bekliyordu.

31

Detektifin sırtında dizine kadar gelen yeşil bir palto vardı. Önü tahta düğmelerle kapanıyordu. Başının üzerine tüylü beyaz bir tirol şapkası konmuştu. Bandına sanki bir fırça sokulmuş gibi de iri tüyü vardı.

«Ne kadar şıksın,» dedim.

«Yürüyüşe çıkalım,» diye karşılık verdi.

Başımı çelik rengi gökyüzüne çevirdim. Yağmur çiseliyordu. Soğuk da ısıracak cinstendi. Detektifin pembe suratı bile gri görünüyordu o istiridye rengi ışık altında.

«Columbus'da güzel, küçük bir bar var,» dedim. «Adı Blotto. Sıcak ve kuru bir yer.»

«Biraz açık havada yürüyelim,» diye direndi Futter. «Uzun sürmez.»

İçimi çektim, kafalarımızı eğip Central Park'ın batısına doğru yola koyulduk.

Detektif, «Batı 68'inci Sokakta bir yeriniz daha var,» dedi. «Bana söylememiştin.»

«Doğru. Söylememiştim. Nereden öğrendin?»

«Arasıra uğrayıp yatırımıma göz atmaktan hoşlanırım. Bir de baktım, oda arkadaşın... hani adı Enders olanı... tabanı yanmış kedi gibi evden fırladı. Bir yere geç kalmış gibiydi. Onu izledim. Lâf olsun diye. 68'inci Sokaktaki o yere gitti, içeriye girdi, birkaç dakika sonra da... ne göreyim? Kürk mantolu bir kadın çıkageldi.. Ne oluyoruz? Albay Sanders gibi dizi dizi yerler mi çalıştırıyorsunuz yoksa?»

«Hayır. Yalnızca iki tane.»

«Öyle diyorsan öyle olsun. Benden sakladığını öğrenirsem hiç hoşuma gitmez. Bu iki yerin her birine ayda yüz dolar diyelim.»

«Pekâlâ,» diye razı oldum. «Tartışabilecek durumda değilim.»

Futter o sinsi gülüşüyle yan yan bakarak, «Hakkın var,» dedi.

Ağır adımlarla blokun çevresinde bir tur attık. Omuzlarımız kambur, yumruklarımız ceplerimizdeydi. Şapkalarımızın ve omuzlarımızın üzerinde yağmur damlaları belli oluyordu.

«Şimdi kötü habere gelelim,» dedi Futter.

«Eyvah,» dedim.

«O komşun olacak kocakarı. Hâlâ direniyor. Amirime gitmiş, şimdi de belediyeye şikayet edeceğim diye tehdit ediyor.»

«Allah kahretsin,» dedim öfkeyle.

«Öyle. Hemşehriler derneğine mi üyeymiş, neymiş. Oranın avukatını senin üzerine salacakmış.»

«Harika. Tek eksiğim buydu.»

«Eh...» dedi Luke Futter başını kaldırarak. «Ben kocakarıyı devreden çıkarmak için bir plan yaptım. Garantisi yok ama, sanırım başarılı olur.»

Sessizdim.

«Duymak istiyor musun?» diye sordu detektif.

«Hayır.»

«Akıllısın,» dedi Futter. «Bu sana ayrıca elliye patlar.»

«Canı yanmayacak, değil mi?»

Detektif alınmış gibi, «Beni ne sanıyorsun,» dedi. «Kötü adam mıyım ben? Kimsenin canı yanacak değil.»

32

Ayrıca, personel sorunları da vardı.

Aktörlerden biri randevularına sürekli olarak geç kalıyordu. İşine üzülerek son vermek zorunda kaldım. Yerine adam bulmam hemen hemen bir hafta sürdü.

Sütlü kahve dansçımız grubuyla turneye çıktığında King Hayes onun yerine bir siyah daha buldu. Bir cazcı. Ama o da Martha Twombly ile olan sınavı sırasında uyuyakaldığı için, uygun bir siyah aramaya devam ettik.

King Hayes'in kendisi de bir sorundu. Bana söylediğine göre «zevce»lerinden biri ona daire tutmak istiyordu. Üstünü başını da alacak, ayrıca haftada 200 dolar vererek hizmetlerinin tekeline sahip olacaktı. Bu teklif cazip geliyordu King'e.

Kulağa hoş gelebilir ama, gelirini ve geleceğini bir tek kadının keyfine emanet etmek hata olur, dedim ona. Şimdiki mesleğinde hem daha çok kazanabiliyor, hem de özgürlüğün tadını çıkarıyordu.

Hayes bu sözüme hak vermemezlik edemedi. Ama beri yandan, fiziksel olarak kendisine hiç çekici gelmeyen kadınlarla ilişki kurmak zorunda kaldığını vurguladı.

Bu şikâyetten haberim var, dedim. Kadromdakilerin çoğu sık sık aynı şikâyeti tekrarlıyordu. Ben de hiçbirinin itici bulduğu bir kadınla bir kere daha seans yapmamasına çalışıyordum.

King'e birinin kapatması olmadan önce durumu dikkatle, enine boyuna düşünmesini tavsiye ettim. Düşüneceğine söz verdi. Bundan sonraki birkaç hafta boyunca onun seanslarına hep en genç, en güzel müşterileri yollamaya özen gösterdim. Bir daha King'den haber çıkmadı ve işine devam etti.

Arthur Enders'in durumu daha da karışıktı. Ayrılmak istediğini söylediğinde, neden diye sordum, o da bana, «Doğru bir şey değil,» dedi.

Bu ahlaki bir yargı mı, diye sordum. Düşündü, taşındı, sonunda esas itiraz ettiği şeyin ahlak meselesi değil de, işin... şey... küçültücü bir iş olduğunu söyledi.

O zaman küplere bindim. Biz müşteriyle eleman ara-

sında elden para değiştokuşu olmasın diye bunca çaba sarfetmemiş miydik? Bahşiş söz konusu olmadıkça böyle bayağılıklara yer bırakmıyorduk. Ya şarapla taksiye kadar geçirme meselesi?

«Bu klas bir operasyon,» dedim ona. «Her şey kibarca yapılıyor.» İçimden, hem ne suç işliyoruz ki, diye soruyordum kendi kendime. Kurban kimdi? Kimin canı yanıyordu? Bu yeni girişimde Enders de yazıları için ilham bulmuyor muydu? İş saatleri ve kazanç, onun sanatsal amaçlarına sahip bir insana uygun düzeyde değil miydi?

Arthur'u bu düşüncelerle etkileyemeyince, işi bırakırsa yine fakir ailesinden ayda bir gelen o çeklere muhtaç olacağını hatırlattım.

«Daha ne kadar zaman onların sırtından geçineceksin?» dedim gaddarca.

Enders'in yüzü kırıştı. Birkaç saniye düşündükten sonra kadroda işe devam etmeye karar verdi. Doğru dürüst bir iş bulana kadar.

Jenny Tolliver'in dünyanın en güzel ve en iyi kızı olduğuna kesinlikle inanan Arthur bundan sonra bana, yaptığım işin ne tür bir iş olduğundan Jenny'ye söz edip etmediğimi sordu. Etmedim, dedim kısaca.

«Kendini nasıl affedebiliyorsun, anlayamıyorum,» dedi Enders hüzünlü bir sesle.

Ben gülerek, «Affettiğim yok,» dedim.

33

Bütün yalancıların aktör, bütün aktörlerin de yalancı olduğunu düşünerek Jenny'ye tekrar işe girdiğimi, King's Arms'ın beni yine işe aldığını söyledim.

«Full-time değil,» dedim. «Sürekli çalışan birinin izin günlerinde ve tatillerinde ben gideceğim. Perşembeleri mağazayı geç kapatıyorlar, bu yüzden perşembe geceleri çalışacağım.»

Bu son yalan tabii ki Martha Twombly ile buluşma günlerine özür sağlamak içindi. Jenny yalanlarımı hiç kuşkulanmadan kabul etti. İlişkimiz hiçbir zaman böylesine tatlı, böylesine yakın olmamıştı, diye karar verdim.

Başka kadınlarla olan seanslarımın, ona karşı böyle şefkat duyguları hissetmeme katkıda bulunduğunu düşünüyordum. Ama bunun nedenini ve nasıl olduğunu pek çözemiyordum. Belli ki fiziksel zevkle bir ilişkisi yoktu.

Jenny ile paylaştığım cinsel zevkler, para veren müşterilerle olandan daha mı yoğundu? Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç de değildi. O halde beni Jenny'ye çeken şey daha büyük bir şey, diyordum kendi kendime. Etin çekiciliğinden daha önemli bir şey.

Ama yeni kariyerime başladıktan sonra neden ona karşı daha fazla sevgi hissetmeye başlamıştım?

Birlikte çok güzel bir akşam geçirdik. **Café des Artistes**'de yemek yedik. Orada ona, mürallerdeki kadınlardan daha güzel olduğunu söyledim. Onlar kadar hipi değildi ama, kesinlikle daha güzeldi.

«O kadar genç de değilim,» diye hatırlattı bana.

«Benim gözümde hep jimnastik şortu ve tişort giyen bir kız olacaksın,» diye yemin ettim.

«Deli,» dedi bana. «Arthur'un piyeslerini sen yazmalıymışsın. Hatırıma gelmişken, nasıl Arthur?»

«Yine her zamanki gibi, sana delice aşık,» dedim.

«Biliyorum,» dedi ve başını eğdi. «Arthur'a cici bir kız bulmalıyım.»

«Yoo... Arthur'un işleri yolunda,» dedim ona.

Lincoln Merkezi'ndeki bir baleye gittik. **Buz Adam Geliyor**'dan sonra ben bir daha tiyatroya gitmez olmuştum. O gece komik olmaya özenen bir dizi dans seyrettik.

«Balenin komiğinden daha kötü bir tek şey var, o da operanın komiği,» dedim.

Sonuna kadar kalmadık. Yarısında çıkıp parka girdik, oradaki kahvede oturduk, beyaz şarap içip birbirimize göz kırptık.

Sonra elele, konuşmaya ihtiyaç bile duymaksızın, Jenny'nin evine yürüdük.

Yatakta çarşafı havaya kaldırdı, içine baktı, «Ne yapıyorsun orada?» diye sordu.

«Saklanıyorum.»

Güldü, çarşafın üst ucunu koltuklarının altına yerleştirdi, istediğimi yapmama izin verdi.

Saklanıyordum gerçekten. O pamuktan çadırın altında, onun o sıcak parfüm kokusunu koklayarak saklanıyordum. Her yanım kapalıydı. Hiç çıkmak istemiyordum. O karanlık, gizli yerde ömrümce yaşayabilirdim.

«Yukarıya gel,» dedi bana.

Ama gelemedim. Gözlerim neden batıyordu böyle, hiç anlayamadım. Ona sarıldım, bırakmadım.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu, sonra, «Ah, Tanrım,» dedi.

Sıcaklığı arıyordum. Soluk almak zordu. Yaşamak zordu.

«Harikasın,» dedi.

Öyleydim. Bensiz olamamasını sağlamaya çalışıyordum. Sonsuzluğu arıyordum. Kurtulamayacağı bir hastalık olmaya çabalıyordum.

«Canavar,» dedi.

Durmuyordum. Duramıyordum. Selametim oradaydı. Onu kazanamazsam, yaşamım bitecekti.

34

Adını Bay Burberry olarak veren biri numara bırakmış, aramamı istemişti. Burberry, ha? Luke Futter. Hemen aradım.

«Neredesin?» diye sordu.

«Evde.»

«Cevap servisinden geçmek istemiyorum. Başka bir numaran yok mu?»

Evin rehberde bulunmayan numarasını verdim.

«Orada bekle,» diye emretti Futter. «Beş dakika sonra sana telefon edeceğim.»

Etti de. «Şu anda seni sokak telefonundan arıyorum,» dedi.

«Paranoya mı oluyorsun?»

«Hayır. Dikkatli oluyorum. Çarşamba günü 12 ile 3 arasında evinden uzakta ol. Enders de eve gelmesin, başkaları da gelmesin. O saatler arasında eviniz boş olmalı. Anladın mı?»

«Ne oluyor?»

«Bilmek istemiyorsun sanıyordum.»

«İstemiyorum,» dedim telaşla.

Enders'in çarşamba günü 12'de orada seansı vardı. Hemen 68'inci Sokağa kaydırdık, saat 3'den önce eve gelmemesini de söyledik. Arthur pek memnun olmadı ama kabul etti. Hep ederdi zaten.

Sol Hoffheimer'i bu kadar kolay kandıramayacağımın farkındaydım. Çarşamba sabahı yazıhanesine gitmeden önce, neredeyse ona gerçeği söylemeye karar veriyordum. Sol kandırılmayacak kadar zekiydi.

Gittiğimde Sol'u da, yazıhanesini de eskisinden beter hırpani durumda buldum. Ben kapıdan girerken umutla başını kaldırdı, gelenin ben olduğumu anlayınca omuzları tekrar sarktı, purosunun ucunu kesmeye devam etti. Karısının sağlığını sorduğum zaman konuyu değiştirdi.

«Bakıyorum işin yolunda gibi,» dedi ekşi ekşi. «Yeni pardesü, güzel spor ceket.»

«Yolunda,» dedim neşeyle.

Yeni domuz derisi cüzdanımı çıkarıp yüz on dolar saydım, Hoffheimer'in masasına koydum.

«Borcum bitmiş oluyor,» dedim. «Çok teşekkür ederim, Sol. İhtiyacım olduğu bir sırada bana büyük yardım ettin.»

Hoffheimer paraya baktı. Uzanıp o küt parmağıyla dokundu.

«Harika,» dedi. «Ödeyebiliyorsun, ha?»

«Elbette.»

«Temiz para mı bu?» Yüzüme dikkatle bakıyordu.

«Alnımın teriyle kazandım.»

«Peki nasıl kazandın?»

«Bir kadın verdi bana,» dedim ve ben de gözlerimi onunkilere diktim. «Yaptığım hizmetlere karşılık.»

Hoffheimer içine derin bir soluk çekti, sonra saldı, dolgun dudakları o soluk çıkarken birbirine değip değip açıldı, bı-bı-bı-bı diye bir ses çıkardı. Kısa purosunu yakarken burnunu da yakmamak için başını yana eğiyordu.

«Sana nasıl yaşamak gerektiğini ben öğretecek deği-

lim,» dedi. «Kendim de pek beceriyor sayılmam zaten. Ama Peter...»

«Kendimi geçindirecek kadar para kazanıyorum. İyi lokantalarda yemek yemeye ve giyecekler almaya yetiyor.»

«Yahudilerin bir atasözü vardır,» dedi Sol. «Kimse kendi kamburunu görmez derler. Belki senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Sana verdiğim o iki yere gittin mi?»

«Hayır,» dedim. «Unut onları, Sol. Ben vazgeçtim artık.»

«Bunu duyduğuma üzüldüm,» diye içini çekti. «Yetenekliydin.»

«Yetenek, ha?» dedim heyecanla. «Neymiş yetenek dediğin? Herkeste var yetenek. Dünya buram buram yetenek kokuyor. Ama para getirmiyor... neye yarar o zaman? Canı cehenneme yeteneğin. Bana zerre kadar yararı olmadı.»

Hoffheimer üzgün bir sesle, «Seninle tartışacak değilim,» dedi. «Ne hayal kırıklıklarına uğradığını iyi biliyorum. Yapabileceğim tek şey, sana içtenlikle iyi şanslar dilemek. Demek artık vedalaşıyoruz.»

«O sana bağlı,» dedim.

Ajanım purosunun izmaritini rengi kaçmış çelik tablaya koydu. «Tadı berbat,» dedi. «Bir halta benzemiyor. Ne demek bana bağlı?»

«Benim para aldığım bir tek kadın değil, daha fazla kadın. Arkadaşları da var. Arkadaşlarının da arkadaşları var. Sol, bu kentte zevkleri için para ödemeye hazır pek çok kadın var.»

«Eeee?»

«Ben bir saatlik iş karşılığında elli dolar alıyorum. Buna da iş dersen hani. Haftada üç, bazan dört seans çıkarıyorum. Vergisiz.»

«Neden anlatıyorsun bana bütün bunları?»

«Bu kadınlar durmadan yeni erkekler arıyorlar. Genç, yakışlı, oldukça temiz erkekler. Düşündüm ki senin listende bulunan bazı erkekler...»

«Olmaz,» dedi Sol Hoffheimer hemen.

Arkama yaslandım, bacaklarımı üstüste attım, ona derin derin baktım.

«Amma çabuk karar veriyorsun,» dedim.

«Ben pezevenk değilim,» dedi.

«Kimse senden pezevenklik yapmanı istemiyor ki! Sen

adamları bana yolla. Bir iş var diye duydum, dersin. İşin türünü bilmediğini söylersin. Teklifi ben yaparım. Razı olurlarsa, ne âlâ. Karar onların. İstemiyorlarsa, iş yatar, biter gider. Ama sen pezevenklik yapmış olmazsın. Ben yapmış olurum.»

«Peter, Peter,» dedi Hoffheimer inleyerek. «Neler yapıyorsun sen?»

«Para kazanıyorum. Yaşıyorum. Sen de yapabilirsin. Kabul edilebilecek türden olup da teklife yanaşan her erkek için sen bir defaya mahsus yüz dolar alacaksın. Bana yollayacağın adamların hepsini kullanabileceğimden eminim.»

«Gott im Himmel!» (*) diye bağırdı Hoffheimer. «Ne işletiyorsun sen? Posta sipariş servisi mi?»

«Bu da espri mi şimdi? Benim bu bayan dostlarım genellikle aktör ve mankenlere bayılıyor. Erkeklerin durmadan kentten ayrılması, işe girmesi, evlenmesi, hötöröf olması ve tedavülden çekilmesi onların yakınmasına neden oluyor. Bu nedenle her an yeni yeteneklere ihtiyaç var. Bundan sen de para kazanabilirsin.»

«Elimi sürmek istemem,» dedi kesin bir sesle. «Bana bunu teklif ettiğin için kendinden utanmalısın.»

«Nasıl istersen,» diye omuz silktim. Ayağa kalktım, yeni pardesümü giymeye koyuldum. «Ama sen yine de düşün, Sol.» dedim bir yandan. «Tek yapacağın adamları bana yollamak.»

Sol Hoffheimer gururla, «Defol yazıhanemden,» dedi.

Beşinci Cadde'den yukarı doğru gülümseyerek yürüdüm. Hoffheimer'in konuyu böyle birdenbire reddetmesi beni sarsmamıştı. Daha sonra, düşünmeye vakti olduğunda, işin avantajlarını görebilirdi. Sol görmese bile, başka bir ajan görebilirdi. Arz sorununun cevabı bendeydi. Martha Twombly de talep sorununu halledecekti.

Sabah yağmur yağmıştı ama, şimdi hava açıyordu. Tatlı bir nisan güneşi parlamaktaydı. Sokaklar tertemiz yıkanmıştı yağmuradn. Havada da bahar kokusu vardı.

Yerimde sekerek, zıplyarak yürüdüm. İş sahibiydim. Bol da para kazanıyordum. Geleceğim güvende değilse bile, umut doluydu. Bu caddeye ait biriydim ben. Bu lüks tüketim toplumunda nihayet kendime bir yer buluyordum.

(*) Yüce Tanrı!

Ansızın, pahalı yiyecekler satan bir mezeciye girdim. Fakir zamanlarımda vitrininden içeri bakardım böyle dükkânların. Biraz havyar, biraz pate aldım. Fiyat korkunçtu ama insan bu zevkin değerini parayla ölçebilir miydi? Bir taksiye binip eve doğruldum. Gülüyordum kendi kendime.

Evimin kapısında parketmiş duran bir polis arabası vardı. Kaldırıma bir yığın komşu ve yoldan geçen insan toplanmıştı. Kapıdan içeriye bakıyorlardı. Binanın kapıcısı Sammy, polis arabasına yaslanmış durmaktaydı.

«Ne oldu, Sammy?» diye sordum.

«Bayan Fultz'un evine girilmiş,» dedi kapıcı.

«Tanrım! Kadına bir şey olmuş mu?»

«Hayır. Kendisi evde yokmuş bereket versin. Her gün öğlen civarında alışverişe çıkar, bilirsiniz. O sıra girmişler. Kapıyı bir demirle kırmış, içerisini berbat etmişler. Her tabağı, her bardağı kırmışlar, kanapeleri, koltukları bıçaklarla kesmişler. Şilteleri bile kesmişler. Belki oralara para sakladı sandılar.»

«Belki. Ne çalmışlar... söyledi mi?»

«Birkaç parça eski mücevher. Radyo. Değersiz şeyler. Her halde bir şey bulamayınca bozuldular. Salondaki halının üzerine pislemişler. Zavallı ihtiyarcık isteri nöbetine tutuldu.»

Kendi daireme giderken Bayan Fultz'un açık duran kapısından içeriye doğru baktım ama, hemen başımı çevirdim. Elimde güzel yiyeceklerimle kendi mutfağıma daldım.

35

Central Park'ın batısında, pardesülerimizin önü açık, etekleri rüzgârda dizlerimize vura vura yürüyorduk. Suratlarımızı güneşe doğru kaldırmıştık.

«İnatçı bir kocakarı,» dedim. «Taşınmıyor. Kapıya bir sürü yeni kilit taktırdı.»

Detektif Luke Futter, «Sabret,» diye avuttu beni. «Roma bir günde kurulmamıştı.»

«Bir de bekçi köpeği aldı,» diye devam ettim ben. «Huysuz bir fox-terrier. Durmadan havlıyor.»

«Öyle mi?» dedi Futter. «Eh, biz bir kere daha deneyeceğiz.»

«Sence bu tutacak mı yani sonunda?»

Detektif yüzüme her zamanki gibi çarpık çarpık gülümsedi. «Her sefer tuttu,» dedi.

Ve gerçekten de tuttu. Bayan Fultz'un dairesine bir kere daha girildi. İlkinden bir hafta sonra. Hiçbir şey çalınmadı, hiçbir eşya kırılıp dökülmedi ama, küçük fox-terrier mutfakta, taşların üzerinde ölü bulundu. Barsakları deşilmişti.

Bu bardağı taşıran damla oldu. Bayan Fultz gözyaşları içinde, buradan taşınacağını, Bensonhurst'da oturan kızıyla damadının yanına gideceğini açıkladı.

Verdiği kararı duyar duymaz hemen kapıcı Sammy'ye koştum. Enders'in yakınmaları sabrımı taşırıyordu artık. Bu fırsat, soruna da çözüm getirebilirdi.

«Sammy,» dedim. «Enders'le ben ayrı dairelerde oturmak istiyoruz. Bayan Fultz'un yerini Arthur'a kiralasanıza, ha? Kirasını düzenli ödeyen biridir. Sessizdir.»

«Bilemiyorum...» dedi Sammy başımın üzerinden gerilere doğru bakarak. «Birileri geldi, daireyi onlara yaparsam elli dolar teklif ettiler.»

«Teklifle iş görülmez,» deyip cüzdanımı çıkardım. «Al, elli nakit. İş olsa da, olmasa da. Evi tutabilirsek sana bir elli daha var.»

Evi tuttuk. Arthur yeni durumu sevinçle kabul etti, eşyalarını bitişiğe taşıdı. Evinin seanslar için kullanılmasına da razı oldu. Tek şartı, programı önceden bilmek istemesiydi. Her seans için ona on dolar ödeyeceğimize söz verdim.

Detektif Luke Futter'e üçüncü bir yer daha tuttuğumuzu söylemedim.

36

Martha Twombly verdiğim kararları onayladı ama, nakit akışının sorun çıkaracağından korkuyordu.

«Fazla hızlı gelişmiyor muyuz sence?» diye sordu.

Perşembe gecesi haftalık olağan toplantıdaydık. Onun evinde. Üzeri deri kaplı çalışma masası başında, yanyana oturmaktaydık. Hesapları inceliyor, sade kahve içiyorduk. Hortumlu filler de bizi seyrediyordu.

«Belki bir süre sıkıntımız olur,» diye kabullendim. «Ama üretimi arttırana kadardır. Haftada yirmi beş seans ortalama yapıyoruz. Yuvarlak hesap ayda yüz diyelim. En az. Brüt olarak on bin dolar eder. Bunun yarısı işçi ücreti. Sana ve bana ayda beş bin kalıyor. Yani her birimize iki bin beş yüz.»

«Tabii,» dedi. «Ama genel giderler yavaş yavaş canımıza okumaya başlıyor. Ayda iki yüz Futter'e, 68'inci Sokaktaki yerin kirası var, Enders'e evini kullandığımız için ödediklerimiz var, kapıcılara bahşişler var, o var, bu var. Biz ikimiz haftada dört yüzü temiz kurtarırsak şükretmeliyiz. Senin seans gelirin hariç tabii. Belki de işçi ücretini düşürsek daha iyi ederiz.»

«Kesinlikle olmaz,» dedim ve kalemimi elimden fırlattım. «Martha, bu iş emek-yoğun bir sanayi dalı. Kalifiye elemanlara cazip gelmesi şart. Geliri arttırmanın tek yolu, üretimi arttırmaktır.»

İkimiz de arkamıza dayandık, kahvelerimizi yudumladık ve düşündük.

Martha'nın üzerinde siyah şalvar ve erkek gömleği vardı. Yakasını açmış, kollarını sıvamıştı. Yüzündeki makyajı çıkarmış, işin garip yanı, sert çizgileri böylelikle yumuşamıştı. Daha genç, daha kolayca incinilebilir bir insan gibi görünüyordu böyle olunca.

«Üretimi artırmak demek, daha fazla erkek bulmak demek,» diye hatırlattı bana.

Sol'un adını vermeksizin, bir tiyatro ajanıyla yaptığım konuşmaları anlattım.

«Sanırım sonunda bizimle işbirliği yapacak,» dedim. «Ama o yapmasa bile, yapanını bulurum. Tükenmeyen bir

taze arz kaynağımız olur o zaman. Sen daha fazla müşteri bulabilir misin?»

«O konuda zorluk beklemiyorum,» dedi Martha. «Geçen ayki müşterilerin yüzde yetmişi eski müşterilerdi.»

«Demek bir yerlerde başarılı oluyoruz. Memnunlar.»

«Tabii. Ama ilk defa gelenlerin de sayısını arttırmak istiyorum. Onlar kendi dostlarına söylüyor, dostlar da kendi dostlarına söylüyor. Bu iş gelişecekse, dilden dile gelişecektir. Ama iki konu daha var. Birincisi, müşterilerimizin çoğu haziran, temmuz ve ağustosta tatile gider. Herhalde o sıralar işimiz biraz tavsayacaktır.»

«Hımmm,» dedim. «Turistlerle ilişki kurmanın bir yolu var mı? Yaz tatili için New York'a gelen bir yığın kadın var.»

Martha cevap vermedi.

«Öteki konu ne?» diye sordum.

«Arkadaşlarımın çoğu New York'un Doğu kesiminde oturuyor. Onlara Batı Yakası'ndan söz ettiğimde, tersleri dönüyor. Ya sokak serserilerinden korkuyorlar, ya da züppelik ediyorlar. Bence Doğu Yakası'nda bir yer açma olanaklarını da düşünmemiz gerek.»

«Kuşkusuz,» diye başımı salladım. «Ama buna büyük para gerek. Bu arada biz müşterilerimizi arttırmaya bakalım.»

«Bu da daha fazla erkek ister.»

«Tamam. Eh, galiba bu gecelik her şeyi bitirdik. Gitsem mi artık?»

«Bu gece için programım yok,» dedi tembel tembel. «Ayakkabılarını çıkar, bir brandi iç.»

Siyah deri kanapeye geçtik. Bana sokulup oturması, benim de kolumu onun omzuna atmam dünyanın en doğal şeyiydi.

«Sevgilin var mı?» diye sordum.

«Arasıra,» dedi. «Fırsat bulduğu zamanlar.»

«Evli mi?»

«Hem de ne biçim! İki de çocuğu var. Büyük patrondur. Politika, iş hayatı, yardım kuruluşları... ne istersen. Pek sık ayrılamaz kendi dünyasından.»

«Senin ne iş yaptığını biliyor mu? Yani benimle olan işini?»

«Hayır.»

«Öğrenirse seni bırakır mı?»

Başını kaldırıp yüzüme baktı. «Bunu yapamaz. Tetiğini çekmesini iyi bilirim. Karısı bilmiyor.»

«Vay canına!» dedim. «Tehlikeli bir şeye benziyor.»

«Ben idare ederim,» diye omuzlarını kaldırdı.

«Ben buradayken çıkagelmesi ihtimali yok ya?»

«Kaygılanma. Önceden telefon eder hep.»

Eğildim, çenesini kaldırıp onu öptüm.

«İlk defa beni dudaklarımdan öpüyorsun,» dedi. «Nişanlandık demek?»

«Hayır,» diye güldüm. «Senden hoşlanıyorum demek.»

Beni bir daha öpmek üzere uzandı. «Ben de senden hoşlanıyorum,» dedi.

Gömleğinin düğmelerini açtım ve sutyen giymemiş olduğunu gördüm. Etli memelerinden birini avucuma aldım.

«Malı muayene ediyorsun, yoksa kötü bir niyetin mi var?» diye sordu.

«Biz işi oluruna bırakalım,» dedim. «Acelen yok, değil mi?»

«Sabaha kadar boşum.»

37

Her şey hiç sorunsuz yürümüyordu tabii. Yönetim yeteneklerimi epey zorlayan krizlerle karşılaşıyordum sık sık.

Bir gün öğleden sonra evimde oturmuş, gelecek haftanın programı üzerinde çalışıyordum ki, Seth Hawkins telâş içinde telefon etti. Seth 68'inci Sokaktaki yerdeydi. Lois adlı bir kadınla buluşması gerekiyordu. Telefonda geri planda gelen çığlıkları, sert ayak seslerini, cam kırılmalarını duyabiliyordum.

Son hızla 68'inci Sokağa koştum, bir polis memurunun benden önce gelmiş olduğunu gördüm. Komşular çağırmıştı. Seth, belden yukarısı çıplak, bir yandan öfkeli, bir yandan korkulu görünmeyi başarıyor, bir başka adam burnundan akan kanları durdurma savaşı veriyordu.

Lois giyinikti. Yatağın üzerinde titreyip duruyordu. Polis ise, bu durumdan eğlenir gözükme çabasındaydı.

Anladığıma göre Lois randevusuna vaktinde gelmişti. Beş dakika sonra da, kocası olduğunu iddia eden bir adam çıkagelmiş, kapıyı açmazlarsa bir tekmede yıkacağına dair tehdit savurmuştu. Hawkins kapının kilidini açınca, kısa boylu, yusyuvarlak bir adam içeriye dalmış, Lois'i tokatlamış, Seth'e de saldırmıştı. Seth ondan yirmi kilo daha ağır, otuz yaş daha gençti.

Polisin anlattığına göre, kocanın niyeti Seth hakkında gayrı meşru cinsel ilişki suçuyla dava açmaktı. (O da ne demekse, diyordu polis.) Hawkins de kocayı saldırmak ve dövmekle suçluyordu. Lois'e gelince, o herkesi, kendini küçük düşürmekle suçlamakta, manevi zarara uğradığını söylemekteydi.

Polisi bir köşeye çektim, arkamı kavgacılara dönüp durdum, Bay ve Bayan Lois'i dava açamamak, suçlama yapmamak konusunda ikna etmesi için onu kandırmaya çalıştım. İçiçe katlanmış üç yirmilik, bu pazarlığı sağlamama yetti.

«Ne yapabilirim, bir bakayım,» dedi.

Yarım saat sonra daire temizlenmiş, toplanmıştı. Seth Hawkins'i bir içki ısmarlamak üzere Blotto'ya götürdüm.

«Allah kahretsin!» dedi Teksaslı. «Bir bardak suda fırtına. O kadının tek ihtiyacı, birazcık sevgi. Yemin ederim sana. Bunda ne fenalık var? Haksız mıyım?»

«Yüzde yüz haklısın,» diye teminat verdim ona.

İkinci olay pek kriz sayılmazdı ama, beni oldukça tedirgin ve kuşkulu bir duruma getirdi.

Lucille diye bir kadınla seansım vardı. Sarı saçlı, tel gibi ince vücutluydu. Soluğu hafif anason kokuyor, gözleri velfecri okuyordu.

Çevresine bakınıp, «Pek bir şeye benzemiyor burası,» dedi.

«Evet, benzemiyor,» diye kabullendim.

Beyaz şarabını getirdiğimde tadına baktı, «Bundan iyi bir içkin yok mu?» diye sordu.

«Korkarım yok,» dedim yavaşça.

«Nasıl girdin bu tür işe sen?» diye sordu.

Olayı hafife almaya çalışarak, «Yani senin gibi tatlı bir çocuğun böyle bir yerde ne işi var mı demek istiyorsun?» dedim.

«Verdiğim paranın ne kadarı sana geliyor?» dedi bu sefer.

«Bunu Martha'ya sorman gerek.»

«Kaç erkek çalıştırıyor?»

Susmak bilmiyordu. Soru peşinden soru, peşinden yine soru. Ben haftada kaç seans yapıyormuşum, tek yerimiz bu muymuş yoksa başka da var mıymış, polislerle hiç başımız derde giriyor muymuş... ben sorulardan terbiye çerçevesinde hep kaçındım.

Bu kadar meraklı oluşu hızımı kesti, iyi performans çıkaramadım. Ama o şikâyet etmedi.

Giyinirken, «Homolara da çalışıyor musunuz?» diye sordu. «Uyuşturucu var mı? Film çevirmeye ilgi duyuyor musun? Grup seksine var mısın?»

Gittiğine sevindim. Onu taksiye kadar geçirdim, çok naziksin dedi. Geri dönerken, acaba bu kadın gizli polis olabilir mi diye meraklandım.

Martha Twombly'ye telefon ettim, olup biteni anlattım. Lucille'i şahsen tanımadığını söyledi. Bir arkadaşının arkadaşıydı.

«Çantasında lavaj âleti var mıydı?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Banyoya girdi. Niye sordun?»

«Merak ettim de. Bu oyunu iyi biliyor gibi geldi bana.»

38

Sol Hoffheimer telefon etti, beni görmek istediğini söyledi. Taksiyle yazıhanesine gittim. Kapıya değil, kirli duvara dönük oturmaktaydı. Ben yüzünü yandan görüyordum. Her çizgisi aşağıya sarkar gibiydi. Eskimiş, yenik bir yüzü vardı. Tüm gücü, tüm zerafeti yok olmuştu.

«Bu işi nasıl yapacağımızı bir daha anlat,» dedi tonsuz bir sesle.

Sabırla bir kere daha anlattım. Bana yollayacağı her

uygun kişi için Sol'e nakit yüz dolar ödemek üzere anlaştık.

«Kaç kişi yollayabilirsin bana?»

Bir an düşündü. «Şu anda beş altı kişi,» dedi. «Ama bana hep yeni insanlar gelir. Yaz gelip üniversiteler tatile girdi mi başkaları da olacaktır.»

«Güzel,» dedim. «Yollayacaklarının hepsine iş verebilirim.»

Gitmek üzere kalktım.

«Seni severdim,» dedi Hoffheimer ağır bir sesle. «Ama artık sevmiyorum.»

Başımı sallayıp çıktım. Batıya, Sekizinci Cadde'ye doğru yürüdüm. Oradan taksi bulmak daha kolay olur diye düşünüyordum.

Sol'un son sözleri üzmüştü beni... ama utandırmamıştı. O da kendi kararını kendi vermişti alt tarafı. Enders gibi, King Hayes gibi, Seth Hawkins gibi, diğerleri gibi. Kimse kimseye zorla bir şey yaptırıyor değildi. Seçme şansı onlarındı.

Ama bu olayda şeytan rolünü kendimin oynadığını kabulleniyordum. Ötekiler için seçim serbestti, doğru... ama onları kışkırtan bendim. Benim teşvikim olmasa, dünyada yapmazlardı böyle bir şeyi. Onların ihtiyacını sömürmüş, zaaflarından yararlanmıştım.

Rolümü tiyatro sahnesinde görmeye çalıştım. Nice aktörler gibi ben de hayali gerçekten ayırmakta zorluk çekiyordum. Bir opera-buf oynuyordum ben. Eee, ne olmuş yani? Sahnenin gölgelerinde dolaşıyor, kırmızı pelerinimi yüzüme kaldırıp maske gibi tutuyordum. Her harekete enerji katan, her hareketi yaratan bendim.

Öteki aktörler rollerini saf saf oynuyor, kendilerine yön veren, kaderlerini hazırlayan kişinin şeytan olduğunu göremiyor, anlayamıyorlardı. İşin komik ve hoş yanı buydu.

Ömrümde oynadığım en parlak rol, diye karar verdim. Belki beni yıldız bile yapardı bu rol.

39

Haziran başında bir araba kiraladım, Jenny Tolliver'le ikimiz piknik yiyeceklerimizi arkaya attık, Jacob Riis Plajına gittik. Deniz henüz yüzülecek kadar ısınmamıştı ama güneş pek keyifliydi.

Piknik sepetimizi arabadan alıp plaja indik. Kızarmış tavuk, patates salatası, turşu, turp, (tuzu da unutmamıştık), iki şişe şarapla iki de zarif ayaklı kadeh.

Oturup kağıt bir masa örtüsü üzerine yiyeceklerimizi açtık, örtünün uçlarına uçmasın diye kum koyup ağırlık yaptık. Rüzgar tepemizde dönüp duruyordu ama güneş beton duvardan yansırken öyle sıcaklık veriyordu ki kazaklarımızı bile çıkardık.

Berrak, duru bir gündü. Dikkatli baksam Portekiz'i bile görebileceğimden emindim. Gökyüzü sonsuzdu. Ufacık bulut kümeleri tebeşir çizgilerine benziyordu. Işıklar alçalan uçakların kanatları üzerinde oynaşıyor, karşıda Ambrosa Channel'e doğru gitmekte olan kara bir şilep görünüyordu.

Piliçlerimizi yedik, şarabımızı içtik, sonra sırtımızı betona yaslayıp birer sigara yaktık. Solgun suratlarımızı güneşe tuttuk, ikinci şişe şarabı yudumladık, memnun memnun içimizi çektik.

«Benden uzaklaşma, yılın her gününü böyle geçirelim,» dedim.

«Ocak ayında iyi gelecek,» diye takıldı.

«Ocak'ta mı? Karaipler var. Yunan adaları da var.»

«Hayalci!» diye gülümsedi.

Düşünceli bir sesle, «Bal gibi olabilir,» dedim. «Ben hiç yurt dışına çıkmadım. İhtiyarlamadan önce, henüz tadını çıkarabilecek yaştayken görmek istediğim dünya kadar şey var. Bunlara da para gerek.»

Bardaklarımıza yine şarap koydu. «Belki de,» dedi. «Günün birinde.»

Bu pasifliği canımı sıktı. «İstediğin şeyler yok mu senin? Şu anda? Biliyorum var olduğunu. Daha büyük bir daireye çıkmak istiyorsun. Kendine bir stüdyo kiralamak istiyorsun. Pahalı elbiseler istiyorsun... tamam mı?»

«Evet ama ben senin kadar sabırsız değilim. Çalışır-

sam, şansım da iyi giderse, onun da günü gelir. Gelmese de, ölecek değilim elbette.»

«Gün be gün, yıl be yıl, öylece devam etmek, hiçbir zaman olağanüstü bir şey olmayacağını, olamayacağını bilmek...» dedim. Başımı iki yana salladım. «Ben sıradan bir hayata razı değilim.»

«Ben razıyım da hoşlanıyor muyum sence?» diye sordu alçak sesle.

«Tabii ki hayır. Ama beni bilirsin. Kazandım mı, büyük kazanmak isterim. Kaybettim mi de, dünyayı kıra döke, ta dibe yuvarlanmalıyım.»

«Peter, zaman zaman beni korkutuyorsun. Öyle vahşisin ki!»

«Bence yeterince vahşi değilim. Kumar nasıl oynanır, öğrenmek zorundayım. Para ile değil. Oynayacak param yok. Ama geleceğimle demek istiyorum. Onu riske atmayı bilmek gerek.»

«Ne uğruna?»

«Seyahat, giyim, bir ev, pahalı restoranlar, antikalar, sanat... böyle şeyler uğruna.»

«Yani başka bir ifadeyle, yine para,» dedi.

«Para,» diye kabullendim. «Bir de başarı duygusu. Bu dünyada beni de bekleyen bir yer var. Onu bulmak zorundayım.»

«Bu yılın sonuna kadar,» diye hatırlattı bana.

«Ne?» dedim. Hemen sonra, Noelde ona verdiğim sözü hatırladım. «O hâlâ geçerli,» diye ekledim.

«O sözü tutacak mısın?»

«Elbette. Altı ayım var daha ama.»

Güldüm, ona sarıldım, soğuk dudaklarını öptüm. Kumlara uzandık, birbirimizi sımsıkı kucakladık. Güzelim saçlarını okşadım, enfes mavi gözlerinin ta içine baktım.

«Banka soysam?» dedim birden. «O sayılır mı?»

Ciddi bir sesle, «Hayır,» dedi. «Sahnede başarı kazanman gerek. Ait olduğun yerde.»

«Başka kimse benim oraya ait olduğuma inanmıyor. Ne yapımcılar, ne de yönetmenler.»

«Eh, bence de mutlu olabileceğin tek yer orası,» dedi.

«Eğer banka soysaydım, ya da ona benzer budalaca bir şey yapsaydım, beni hâlâ sever miydin?»

Bunu uzun uzun düşündü. «Hâlâ severdim ama, bizim sonumuz olurdu,» dedi.

«Beni bırakır mıydın?»

«Para için aptalca bir şey yaparsan, ha? Bırakırdım.»

«Ama sevmeye devam ederdin.»

«Dayanırdım.»

«Keşke senin kadar güçlü olabilsem,» dedim ona. «Offf, ne kadar isterdim.»

«Peter, gözlerin nemlendi,» dedi birden.

«Rüzgârdan,» diye karşılık verdim.

Ayağa kalktım, ondan uzağa doğru birkaç adım attım. Arkam ona dönük, bacaklarımı açıp dimdik durdum, ellerimi ceplerime soktum, kabaran okyanusa doğru baktım.

Günün güzelliği acı veriyordu şu anda bana. Gökyüzünün alçalmasını, fırtınaların kopmasını istiyordum. Kötülüğün heyecanına ihtiyacım vardı.

Jenny Tolliver'in iyiliği de aynı şekilde rahatsız etti beni. Soyluluğu da. O sessiz güveni bir tür sitemdi. Her şeyi evetle hayıra indirgiyordu. Rüyalarımla alay eden, ihtiraslarımı alçaltan bir basitleştirme.

Ona döndüm. Diz çökmüş oturuyor, yiyeceklerimizden kalanları topluyordu. Sırtının o güzel kavisine baktım, kestane rengi saçlarının güneşte alev gibi parlayışını seyrettim. Soluğum boğazıma tıkandı. Bu kadın için neler feda ederim ben acaba, diye merak ettim.

40

Yaz mevsimi Martha Twombly'nin beklediğinden çok daha meşgul ve kârlı geçti. Ağustos ayında her ikimiz haftada net biner doları cebe indirir olduk. Bunlar Sol Hoffheimer'in yolladığı yeni elemanlar sayesinde oluyordu. Artık kadromda on beşle yirmi arası eleman vardı. Bunlardan bir kısmı zaman zaman işleri, seyahatları, turneleri nedeniyle seans alamıyor, bazıları da çeşitli nedenlerle ayrılıyorlardı ama, yenilerini bulmakta zorluk çekmiyorduk.

«Biz ciroya bakmak zorundayız,» dedim. «Çocukların çoğu bu işi geçici bir iş sayıyor.»

«Belki de isabet oluyor,» dedi Martha. «Kadınların da çoğu yeni yetenekler arıyor.»

Tıpkı Martha'nın tahmin ettiği gibi, müşterilerimizin çoğu yazın kentten uzaklaşmıştı. Hamptons, Fire Island, Montauk, Berkshires, Catskills gibi yerlerdeki yazlık evlerine, hattâ Poconos, Cape May, Kennebunkport, Nantucket gibi uzak yerlere gitmişlerdi.

Martha ile benim önceden kestiremediğimiz şey, bu müşterilerimizden evli olanların, yazlık evlerinde hafta içinde çok yalnızlık çektikleriydi. Herkes pazartesinden perşembeye kadar servis istiyordu.

Kent dışına eleman yollarken ücreti arttırmadık. Yalnızca yol masraflarını müşteriler ödeyecekti. İki olayda uçak yolculuğu gerekli oldu. Biri Maine'deki Bar Harbor'a, biri de Hyannis'e. Erkek fahişelerin eyaletlerarası yolculuklarıyla ilgili yasa hükümlerini merak eder oldum.

Martha, «Bildiğim kadarıyla, Mann Yasası kadınların ahlâk dışı amaçlarla eyaletlerarası yolculuğunu yasaklıyor ama, erkeklerden söz etmiyor,» dedi. «Avukat arkadaşıma sorayım mı?»

«Boşver,» dedim. «Battı balık yan gider.»

41

Cumaları gecenin on ikisinde, tüm kadro Blotto'da buluştuğu zaman, herkes işinden söz edip sohbet eder, ben de para zarflarını dağıtırken, her seferinde söz dönüp dolaşıp haftanın içindeki garip olaylara geliyordu.

Wolcoot Sands'in devamlı bir müşterisi vardı. Seans sırasında Sands'in takma sakal bıyık takmasını istiyordu.

Seth Hawkins'in hizmet verdiği bir kadın, yatağa kovboy çizmeleriyle yatmasını istemişti.

King Hayes'in bir «zevce»si, oğlanın vücuduna bebek

yağı sürmekten hoşlanıyordu. King tepeden tırnağa pırıl pırıl olunca, kadın giyinip evine dönüyordu.

Böyle zararsız gariplikiere kolayca razı oluyorduk tabii. O yaz işler artarken de ortaya daha aşırı gariplikierin çıkacağı belliydi zaten. Öyle olaylar oldu ki, Martha ile ikimiz kuruluşumuzun ününü koruyabilmek için kuralların sayısını arttırmayı düşünmeye başladık.

Uyuşturucu yasağı kesinlikle uygulanacaktı. Belirgin sarhoşluk, ister elemanda, ister müşteride olsun, yasaktı. Aşırı gürültü, bağırmak, çağırmak da yasaktı. Müşteri özellikle istemedikçe, pis kelimeler kullanmak yasaktı. Müşteriyle biz bilmeden özel randevu kararlaştırmak, kadrodan hemen atılmakla cezalandırılıyordu.

İzin verilen hareketler, müşteri tarafından istendiği takdirde tabii... şunlardı: Cinsel temas, fellasyo, sodomi, kunnilungus, anilungus. Elemanların hepsi bu hizmetlerin tümünü vermeye istekli değildi elbette. Bu durumda sorun, daha çok bir programlama sorunu oluyordu.

Sadizm ve masohizm başımızın derdiydi. Bu alanda nelere izin verilebileceğini saptamak çok zordu. Genel olarak elemanlara, tarafların sağlığı ve güvenliği tehlikeye girmedikçe, müşterinin isteğine uyma talimatı veriliyordu.

Fiziksel şiddetten kaçınılacaktı. Hele de iz bırakanlardan. Dikkatli davranmak kaydıyla su oyunlarına izin vardı. Dudak dudağa öpüşmeye ancak müşteri başlayabilirdi. Prezervatifler dağıtılacak, ama müşterinin talebi üzerine kullanılacaktı. Vibratör gibi diğer mekanik araçlar da öyle.

Bu davranış kurallarının her şeyi kapsayacağını umuyorduk ama kısa zamanda gördük ki hiçbir kural demeti, insanoğlunun cinsel hayal, düşünce ve kurnazlıklarının tümünü kapsayamaz. Örneğin:

Martha iki kadınla bir erkek arasında olacak bir seans istendiğini söylediğinde, meraklandım ve gönüllü oldum. Kadınlardan birinin faal, diğerinin seyirci olacağını varsaymıştık normal olarak.

Gelen kadınlar pek garip bir ikiliydi. Daha genç olan Janet, ufak tefek, esmer, dolgun vücutlu, yumuşacık tenliydi. Yaşlısı Gertrude ise uzun boylu, kemikli, at gibi iri hatlı, kısa saçlıydı. Sesi kalın, erkek gibi çıkıyordu.

Broadway'de oynayan yaz tiyatrolarından çene çaldık, beyaz şaraplarını yudumladılar. Gertrude kahverengi siga-

ralardan bir tane yakıp içti. Janet pırıl pırıl gözleri, dolgun dudaklarıyla, benden ikinci bir şarap daha istedi.

Sonra üçümüz yatak odasına geçtik ve soyunmaya başladık. Kadınların giydiği iç çamaşırının kişiliklerini yansıttığına her zaman inanmışımdır. Janet'in dantelli ipek sütyeniyle bikinisi beni hiç şaşırtmadı. Gertrude'un çamaşırlarını ise tarif etmek bile güçtü. Kaba pamuklu dokuma donu, neredeyse diz kapaklarına kadar iniyordu. Bermuda şortuydu adeta.

Hepimiz soyunup yatağa girince Janet, «Önce o,» dedi bana.

Gertrude sırtüstü yattı. Kolları iki yanında, kazık gibiydi. Meydan okuyordu o vücut bana. Ağır, adaleli, geniş omuzlu, geniş kalçalı...

Tüm hünerlerimi döktüm ve sonunda onu canlandırdım. Ellerim memeleri, kalın beli, sert oylukları üzerinde dolaştı. Cildinin ürperdiğini hissediyordum.

Janet yan yatmış, dirseği üzerinde doğrulmuş, bizi dikkatle izlemekteydi.

Gertrude'un soluması hızlandı, parmakları enseme uzanıp beni aşağıya çekti. Dikleşen meme başlarından birini öpmek üzere eğildiğim sırada Janet'le toslaştık. O da Gertrude'un öbür memesine eğiliyordu.

Şaşırarak başımı kaldırdım. Janet çok heyecanlıydı. Dudakları, elleri, öbür kadının vücudunda dolaşıyordu.

«Sevgilim, sevgilim, sevgilim,» diye mırıldanmaktaydı. «Nihayet... nihayet... Neden bu kadar beklettin beni?»

Janet başını kaldırınca kendisine bakmakta olduğumu gördü.

«Artık sana ihtiyacımız yok,» dedi kesin bir sesle.

Kalkıp salona geçtim, bir şarap içtim, oturup kadınları nasıl da hiç tanımadığımı düşünmeye başladım.

42

O mutlu yaz boyunca Martha şaşılacak kadar çok sayıda turiste hizmet sağladı. Görünüşe göre hepsi de New York'dan dönerken güzel bir anı götürmek istiyorlardı.

Amerikalı konukların çoğu okul öğretmeniydi. Yeni alanlarda bilgi edinmeye heves ediyorlardı. Geri kalanı meslek kadını olup, ya Avrupa'ya gidiyor, ya da Avrupa'dan dönüyorlar, yol üstü New York'a uğramış bulunuyorlardı. Normal işlerine dönmeden önce, son bir keyif istiyordu canları.

Ayrıca İngiltere'den, Fransa'dan. Almanya'dan, İtalya'dan, Suudi Arabistan'dan, Arjantin'den ve özellikle de Japonya'dan gelmiş paralı kadınlar pek boldu. Bunların hiçbiri bahşiş bakımından cömert değildi ama, her zamanki müşterilerden bıkmış olan elemanlarımız için onları ağırlamak yine de hoş bir değişiklik oldu.

Seth Hawkins İsveçli ikizlerle yaptığı o hırçın seansı haftalarca anlattı.

Arthur Enders bebek kadar güzel bir Koreli ev kadınına hizmet verdi. Kadının kâfuru koktuğuna yemin edip duruyordu.

Claire adlı bir Fransız kadını akrobat hızıyla tüm kadroyu elden geçirdi. Bu işi iki haftalık New York ziyareti sırasında tamamlayıp bitirdi ve kendisine «Claire de Loony» (*) diye isim takılmasına hak kazandı.

Siyah elemanlardan biri (King Hayes değil), bir sekseniik siyah bir dilbere gönlünü kaptırdı, onun peşinden Senegal'e gitmesine zorlukla engel olabildik.

Yaz ilerledikçe, turistlerin çoğu elemanların otel odalarına gelmesini ister oldu. Martha başlangıçta bunu hiç istemedi. Güvenlik görevlilerinin tatsızlık çıkaracağından korkuyordu. Ama giderek daha çok sayıda otel randevusunun sağ salim sonuçlanabilmesi üzerine, orada da bazı olanaklar bulunduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

«Bence bu işin kavalyelik dalını da güçlendirmeliyiz,» dedi. «Çocukların çoğu şık giyiniyor, utandırmayacak tiplere benziyorlar. Pek çok kadın yemeğe çıkacak, tiyatroya

(*) Çılgın Claire. (Ç. N.)

gidecek, partiye gidecek kavalye arar. Parası iyi, üstelik yasal iş. Hattâ...» Biraz düşündü. «Sana seans için Batı Yakası'na gitmek istemeyen arkadaşlardan söz etmiştim ya... Elemanları onların evlerine yollamayı düşünebiliriz belki de, ha?»

«Call-boy(*) servisi mi yani?»

«Öyle. Ne dersin?»

Bir an düşündüm. «Neden olmasın?» dedim sonunda. «Ama yalnızca bekâr kadınlara olabilir. Tercihan da akşam saatlerinde. Yakışıklı bir erkek, evli bir kadının evine günün ortasında çıkagelirse komşular dedikodu etmeye başlar.»

«Hakkın var herhalde. Müşteriyi korumak zorundayız.»

Parmağımı şıklattım. «Buldum!» dedim heyecanla. «Şu kocaman duvar kâğıdı kataloglarından alırım. Evinde seans isteyen kadın çıkarsa, eleman koltuğuna o kitapları kıstırıp gider. Kim onu durdurur, soru sorarsa, ben dekoratörüm der.»

«Peter,» dedi Martha Twombly bana hayran bakışlarla bakarak. «Sen bu meslek için biçilmiş kaftansın!»

43

Call-boy servisi, yaz sonunda başladı. Gerçi cirosu hiçbir zaman üç randevu evimizinkine yaklaşamadı ama, yine de brüt kâra büyük ölçüde katkıda bulundu. Ayrıca işgücümüzü yeniden arttırmak gereğini de ortaya çıkardı. Sol Hoffheimer de çabalarını iki katına çıkardı.

Ekim ayı başlarında, Kaybedenler Barı'nın arka masalarından birinde Sol'un adaylarından biriyle buluştum. Çocuk Tyrone Power'in gençliği kadar yakışıklıydı. Önerimi yaparken elimden geldiği kadar ikna edici olmaya çalıştım. Ama çabalarıma aşağılayıcı biçimde kaşlarını çatarak karşılık verdi.

(*) Call-girl: Telefonlu kiralık kız gibi, kiralık erkek ya da «tel-erkek» servisi. (Ç.N.)

Dayak atma tehdidini savurduktan sonra hemen ayağa fırladı, yürüdü gitti. Bu ilk reddedilişim değildi. Filozofça davranmayı öğrenmiştim. Kolay parayı bu kadar çabuk reddedebilen aç aktörlere hınçlı bir hayranlık duyuyordum.

Bira bardağımı aldım, bara yürüdüm. Birden dirseğimin dibinde bir adam bitiverdi. Alaycı bir sesle, «Eh, herkesi kazanamazsın herhalde,» dedi.

Dönüp yüzüne baktım. Kısacık boylu, sıska bir adamdı. Lekeli bir yağmurluk giymişti. Avurtları birbirine geçmiş gibi bir hali vardı. Küçük, kısık gözleri, kara bir bıyığı, mor dudakları, balık solungacı gibi yalpalanan iri kulakları hemen dikkati çekiyordu.

«Efendim?» dedim donuk bir sesle.

Yabancı adam kurt gibi sırıtarak, «Yalvar istediğin kadar,» dedi. «Çok hoşuma gidiyor. Arka masada o yakışıklı çocukla konuştuğunu gördüm.»

«Neden söz ettiğini anlamıyorum bile,» dedim.

«Bal gibi anlıyorsun. Adın Peter Scuro. 75'inci Sokakta işlettiğin ev için yeni bir eleman ayartmaya çalışıyordun. Konuşsak fena olmaz galiba. Gel benimle...»

Arkasını döndü, topallayarak benim demin kalktığım masaya yürüdü. Önümde yürürken, bir ayakkabısının yükseltilmiş olduğunu gördüm. Tabanı sekiz santim yüksekliğinde vardı.

İlk tepkim, kaçmak isteği oldu. Ama bu hiçbir işe yaramazdı. Adam adımı da biliyordu, adresimi de. İster istemez, içkim elimde, masaya yürüdüm.

«Adım Quink,» dedi. «Sidney Quink. El sıkışmayı teklif edecek değilim.»

«Teşekkür ederim,» dedim alayla.

«Herhalde ne kadar bildiğimi merak ediyorsun,» diye sırıttı. «Hemen hemen her şeyi biliyorum. Yetmiş beşinci ve Altmış Sekizinci Sokaklardaki iki yerinde aşağı yukarı yirmi, ya da daha fazla erkek çalıştırıyorsun. Müşterileri Madison Caddesi'nde kadın elbiseleri satan mağazadaki kadın yolluyor. Her birine para alıyor. Doğru mu?»

«Nereden duydun bunları?» diye sordum.

«Bir küçük kuş haber verdi.»

Bana sorular soran o sarışın kadını hatırladım. «Küçük kuşun adı Lucille miydi?» diye sordum.

«Bana soru sormazsan ben de sana yalan söylemem.

Maşallah iyi iş yapıyorsunuz. Ben de o paradan bir lokma istiyorum.»

Zaaf gösterirsem mahvolurum, diye düşündüm. «Polis olamayacak kadar bodur ve çirkinsin,» dedim.

Quink yüzünü buruşturdu. «Ağır ol, ağır ol, işi şahsiyete dökmeyelim,» dedi. «Ben ilişkileri iş düzeyinde tutmayı yeğlerim. Bence beş bin yeterli olur.»

«Delisin sen!» diye patladım.

«Yine de size bol bol para kalır,» dedi adam sakin sakin.

«Ne vereceksin peki bana bu beş bin karşılığında?»

Sidney Quink masanın üzerinden bana doğru eğildi, leş kokan soluğunu yüzüme doğru savurdu. «Sessizlik!» dedi.

«Sessizlik mi?»

«Evet, öyle.» Bundan sonra arkasına yaslandı, sapsarı dişlerini tekrar gösterdi. «Eğer razı olmazsan polise gitmek zorunda da değilim. Gazetelere, mahalli televizyona giderim. Haber programcılarına. Böyle bir hikâyeyle neler yapmazlar, bir düşünsene! 'Doğu Yakalı Sosyete, Batı Yakalı vücutlara para ödüyor!' Yaman başlık.»

İçime derin bir soluk çektim. Bu sıradan bir düzenbaz değildi. Büyük bir tehlikeydi. Başarmak için bunca emek verdiğim her şeyi mahvedebilirdi. Hattâ güvenliğimi ve geleceğimi tehlikeye bile sokabilirdi.

Soğukkanlı ol, diye uyardım kendi kendimi. Soğukkanlı görün.

«Eeee?» diye sordu Quink.

«Şu sıra sana cevap veremem,» dedim dürüstlükle. «Başkalarının da söz hakkı var.»

«Tabii,» diye karşıladı şantajcı bu sözümü. «Haklısın. Haftaya aynı gece yine burada bulurum seni. Paraları kullanılmış ve küçük kupürler halinde getir. Yirmi dolardan büyüğü olmasın, seri numaraları da birbirini izlemesin.»

«Bunu daha önce de yapmışa benziyorsun,» dedim.

«Tecrübeliyimdir,» dedi Sidney Quink. «Unutma, bir tek haftan var, sonra konuşmaya başlıyorum.» Masadan kalkmaya çalışırken birden durdu. «Belki beni de kadrona katsan akıllılık edersin,» dedi. «Müşterilerinizden bazıları yirmi beş santime heves edebilir.»

Ona nefretle baktım.

44

Martha Twombly hikâyemi dikkatle dinledi. Bitirdiğim zaman ayağa kalktı, odada dolaşmaya başladı.

«Tam bir çirkef herhalde,» dedi.

«Bildiğin gibi değil. Modası geçmiş argolar kullanıyor. Soluğu da öyle kokuyor ki, duvara üflese boyaları kalkar. Martha, ne halt edeceğiz?»

Cevap vermedi. Kadehlere Armagnac koydu, birini bana uzattı, sonra yine gezinmeye başladı.

«Benim adımı verdi mi?» diye sordu.

«Hayır. Yalnızca müşterileri Madison Caddesi'nde kadın elbiseleri satan dükkandaki kadın yolluyor dedi. Doğru mu bu?»

«Elbise dükkanı, ha?» diye gülümsedi Martha. «Oysa bizimki o caddenin en kibar mağazalarından biri. Barcarolo. Bilir misin?»

«Duymuştum,» dedim rahat rahat. «Orada mı çalışıyorsun?»

«Orayı yönetiyorum,» dedi sert bir sesle. «Onca zengin kadını nereden buluyorum sanıyordun?»

Sonunda bir koltuğa yığıldı, bacaklarını üstüste attı, içine derin bir soluk çekti. Siyah kadife bir kaftan giymişti. Önü, yakasından eteğinin ucuna kadar, bir fermuarla kapanıyordu. Ayakları yine her zamanki gibi çıplaktı.

Orada öylece suratını asmış otururken, lambanın ışığı yüzüne zalim gölgeler düşürüyor. Martha birden yorgun ve yaşlı bir görünüm almış bulunuyordu. Bardağını kaldırıp içindeki brandiyi dikti, sonra ürperdi.

«İtoğlu,» dedi acı bir sesle. «Benim patronlar iki bıçkın. Şu ana kadar, çevirdiğim bu işlerden haberleri yok.»

«Öğrenirlerse ne olur? Kovarlar mı seni?»

Havlar gibi bir kahkaha patlattı, biraz daha Armagnac almak üzere kalktı.

«Kovmak, ha?» dedi. «Hiç sanmam. Onlar da ortak olmaya kalkar. Biz neye uğradığımızı anlayamadan, kendimizi onlar hesabına çalışır buluruz. Haftalık bir maaş verirler bize. Kulağına soksan doldurmayacak kadar bir şey.»

«Dişli herifle re benziyorlar,» dedim.

«Yeterince dişlidirler. Ayrılıp kendi başıma kalmayı planlıyorum. Artık Barcarole'a ilişki merkezi olarak ihtiyacımız yok aslında. Yeni müşterilerimizin çoğunu bize eski müşteriler yolluyor. Buradan, evimden çalışayım diyorum. Bir yandan da Doğu Yakası'nda bir yer arayayım. Ama bu durumda hepsi fasarya.»

«Bir dakika,» diye onun sözünü kestim. «Yanında çalıştığın bu adamlar Quink'in icabına bakabilir mi?»

«Bir tek telefonla.»

«Ama onlardan bunu istemeye yanaşmıyorsun.»

«Para ağacını kesmek demek olur.»

«O halde ne yapmak istiyorsun? Para mı vereceğiz Quink'e?»

Yaklaşıp yanağımı okşadı, yüzüme sevgiyle baktı.

«Tatlı bir çocuksun,» dedi. «Sana bayılıyorum. Ama Quink gibi birinin beş bini alınca bize nezaketle teşekkür edip ortalıktan kaybolacağına sen bile inanıyor olamazsın. Geri gelecektir. Kanımızı kurutana kadar para emecektir bizden.»

«O halde onun icabına ben bakmak zorundayım,» dedim ciddi bir sesle.

Yüzünde şaşkınlık okundu. «Sen mi bakacaksın?»

«Tabii. Onu bir süre oyalarım. Bu kolay. Biraz da hırpalarım. Bu da kolay. Ondan en az yirmi beş kilo daha ağırım. Üstelik adam sakat.»

İçine derin bir soluk çekti. «Daha önce ömründe böyle şey yaptın mı sen?»

«Hayır. Ama yapabilirim.»

«Olmaz, yapamazsın,» dedi.

«Hey, dur bir dakika!»

«Olmaz,» dedi yine. Odanın içinde dolaşmaya başladı tekrar. «Sen beni dinle önce. Sen kimseyi dövemezsin, Peter. Yumuşacık bir adamsın. Kabul et bunu. İşimiz konusunda nasıl bir tutum takındığına baksana. Sence biz zengin hanımlarla, parasız ama yetenekli gençleri biraraya getiren bir servis işletiyoruz. Düşüncen bu derece romantik. Biz pezevenklik yapıyoruz aslında, Peter. Bunu kafana iyice sok. Yasa dışı randevuculuk yapıyoruz. Et satıyoruz.»

Yüzümün kızardığını hissediyordum. İki elimi havaya kaldırmış, avuçlarımı ona doğru tutmuştum. Üzerime kurşun sıkıyormuş gibi.

«Sana anlatmıştım,» diye devam etti. «Ben Chicago'da

da bu oyunun içindeydim. Pis bir oyundur bu oyun. Rüşvetçi polisleri, şantajcıları mıknatıs gibi çeker. Sinekleri çeken bok yığınları gibi çeker. Hiçbir romantik yanı yoktur. Tek getirdiği, bol bol paradır. Ben bu yüzden bu işe kalkıştım. Sen de öyle.»

Boğulur gibi bir sesle, «Allah belanı versin!» dedim.

Durup bakışlarını yüzüme dikti. «Çekilmek mi istiyorsun?» diye meydan okudu.

Başımı eğdim. «Hayır, çekilmek istemiyorum.»

«O zaman kafanı kullan. Sen Quink'i tepeleyecek adam değilsin.»

Savunmaya geçip ona baktım. «Eh, madem ki yapamayacağımı sanıyorsun, ona para vermeyi de istemiyorsun, patronlarından yardım istemeye de yanaşmıyorsun, ne haltedeceksin o zaman?»

«Bir tek yolu var. O polis. Futter.»

«Olmaz,» dedim hemen. «O adam olmaz.»

«Neden?»

«Çünkü o Bayan Fultz'un icabına baktı. Bu sefer de ona koşarsak, onsuz yapamayacağımızı düşünecek. Hem fiyatını yükseltecek, hem de bir daha asla ondan kurtulamayacağız.»

«O bir tehlike,» diye bana katıldı. «Ama seçme şansımız yok. Futter bizim batmamızı istemez. Sayemizde epey para topluyor. Quink gibi bir serseriyi ortadan kaldıracak tecrübe ve bilgiye de sahip. Tabii para vereceğiz ama Quink'e vereceğimiz kadar vermeyeceğiz.»

«Futter'ın ne yapmasını bekliyorsun?»

«Eh,» dedi belirginlikten uzak bir ifadeyle. Yüzünü benden uzağa çevirdi. «Quink'in icabına bakmasını. Bir daha bizi rahatsız etmemesi için.»

Biraz daha brandi aldım. «Hoşuma gitmedi» dedim. «Ama kendim de daha iyi bir çare bulamıyorum.»

Martha deri kanapeye yerleşti, kolunu bana doğru uzattı. Söz dinleyip yanına oturdum. Ensemi okşamaya başladı.

«Anlat bana bu Futter'ı,» dedi «Hakkında ne biliyorsan, A'dan Z'ye kadar anlat. Görünüşü nasıl, nasıl giyiniyor, nasıl konuşuyor? Evli mi? Kaç yaşında? Sapıklıkları var mı?»

Detektifin o çarpık gülüşünü, zarif giyinme yolundaki

umutsuz çabalarını, görüşmeleri ve para alışverişini açık havada yapma tutkusunu iyice tarif ettim.

«Hıı-hııı,» dedi. «Bak, yapacağın şey şu Onunla hemen ilişki kur. Olup bitenleri olduğu gibi anlat. Hiçbir şeyi atlama. Quink hakkında hemen rapor istediğimizi, çünkü ödeme gününe kadar yalnızca bir haftamız olduğunu söyle.»

Kuşkuyla, «Pek fazla verimiz yok,» dedim.

Martha, «Onu dert etme,» diye öğüt verdi. «Eğer bu Futter gerçekten detektifse, adamı bulacaktır. Ahlak zabıtasında çalışıyordu, değil mi? Ona Quink'in büyük ihtimalle Lucille adında bir fahişeyi çalıştırdığını söyle. Belki onun yardımı olur.»

«Ne para vereceğiz?» diye sordum.

«Beş yüzden fazla değil. Yani adamı bulmak için. Ama Quink'den kurtulursak daha fazla da verebileceğimizi ima et. Becerebilir misin?»

«Elbette,» dedim. Alınmıştım. «Ne de olsa, aktörüm ben.»

«Öylesin, tatlım. Bir şey daha var. Futter rapor vermeye hazır olduğu zaman onu buraya çağır. Ortağım seninle konuşmak istiyor de.»

«Bunu başarabileceğimden emin değilim. Çok kuşkulu bir adam. Mikrofonlara, teyplere fitil oluyor. Her işini dışarda konuşuyor.»

Martha güvenle, «Razı olacaktır,» dedi. «Ona ortağının müşterileri bulan seksi bir kadın olduğunu söyle. Merakı mantığını yenecektir. Bu işin girdisini çıktısını, insanlarını ne kadar tanırsa, elindeki kozun o kadar büyük olacağını düşünecektir.»

«Pekâlâ,» dedim. «Yapacağım istediğini.»

Avucunu yanağıma dayadı, yüzümü kendisine çevirdi. Soluğu dudaklarıma değdi.

«Gücenmedin, değil mi, Peter?» dedi yumuşacık bir sesle. «Hakkında söylediğim o kötü şeylerden alınmadın ya?»

«O kadar kötü bir şey söylemedin,» dedim. «Hem doğruydu da herhalde.»

«Yine dost muyuz?»

«Elbette.»

«İyi,» dedi. «Bir sevgilim var zaten. Benim ihtiyacım, dost.»

45

Bir kadınla bir seans yaptığımda, onu bir saattan daha uzun süre, daha iyi tanıma isteğini pek ender duyuyordum. Seks artık bir tiyatro olmuştu benim gözümde. O seanslar da birer perdelik oyunlardı.

Ama Jenny Tolliver söz konusu oldu mu perde hiç kapanmıyordu. Belki de beni çeken, onun gizemi, diye düşünüyordum. Bir türlü sonuna kadar tanıyamıyordum onu.

Yatakta bazan vamp kesilebiliyordu. Servis yaptığım müşterilerin en yamanından da ateşli olabiliyordu. Bazan da sessiz ve mazlum oluyordu ama. Ruhsal durumları çok değişkendi. Sessizlik dönemleri insanı tedirgin ediyordu. Yüzüme sanki beni tartıyor gibi bir bakışı vardı öyle zamanlarında.

Bu tutarsızlığım istemiyordum. Onu tek parça olarak görmek, kolayca çözebilmek istiyordum. Ama yapamıyordum. Durmadan kayıp gidiyordu elimden.

«Hiçbir sefer aynı kadın olmuyorsun,» dedim ona çaresizlik içinde.

Yüzüme sır saklıyormuş gibi gülümsedi.

Acaba onu seviyor muyum, diye merak ettim. Sonra da aşk nedir diye merak ettim. Değişik bir uyumdu herhalde. Martha ile buluşmamdan sonraki gece gördüm onu. Daha bir gece önce Martha ile Quink sorununu tartışmıştık. Jenny bende bir bozukluk olduğunu hemen farketti.

«Ne oldu, Peter?» diye sordu.

«Hiçbir şey.»

«Bir terslik olmuş olmalı. Keman teli gibi gepgerginsin.»

«Bir şeyim yok,» dedim ona.

«Var. Kapkaranlıksın. Bir tatsızlık var. Hissediyorum.»

Ruhsal durumumu bu kadar iyi anlıyordu.

Ben aksi aksi, «Yatmak istemiyorsam, söyle, bitsin,» dedim. «Hakaret sayacak değilim. Bendeki ego, anıtsal bir şey.»

«Bunu hep söyleyip duruyorsun ama doğru değil,» dedi. «Senin egon çabucak kırılabilecek bir şey aslında. Sen ne zaman yatmak istersen ben de isterim. Bunu biliyor-

sun. Ama...» diye ekledi düşünceli bir sesle. «Son zamanlarda epey seyrekleşti, değil mi?»

Bu bütünlüğüne, bu güvenine hayranlık duydum. Aktörler gibi hayaller içinde değildi. Bir tek rol oynuyordu. Kendini. Seyirciye, alkışa da ihtiyacı yoktu. Kendi güdülerini tarttığını pek sanmıyordum. Öfkelendirici bir durumdu bu.

«Bugünlerde pek şık giyiniyorsun,» diye bir gözlemde bulundu.

«Kings'e Arms'da bana indirim yapıyorlar,» diye bir yalan uydurdum.

«Sahne işlerinde herhangi bir yenilik var mı?»

«Belki,» dedim kısaca. «Haydi, Blotto'ya gidelim, Arthur'la Hayes orada mı, bakalım.»

Zaman zaman ona her şeyi itiraf edip af dilemek geliyordu içimden. Ama ondan insaf görmeyeceğimi çok iyi biliyordum. Yalan söylediğim için değil, kendisi benden üstün olduğu için de değil. Ticari sadakatsizliğimle ona neler yaptığım için bile değil hattâ. Onu dehşete düşürecek şey, kendime neler yaptığım konusu olacaktı. Beni, kendini mahvetmeye yönelmiş bir insan olarak görecekti.

Hayallerimi hiçbir zaman anlayamayacaktı. Bir alkolik, bir hasta gibi değerlendirecekti beni. Mahva gitmekte olduğunu gören, fakat vazgeçecek kadar isteği ve gücü olmayan biri.

Acırdı belki bana. Ama asla affetmezdi.

Onunla çaresizlik, umutsuzluk içinde seviştim, Rus gizli polisi gibi davrandım, budala gibi davrandım... bir yandan da onu kandırmayı ne kadar daha sürdürebileceğimi düşündüm.

46

«Daha neler, Martha!» diye bağırıp şaşkınlığımı abartmalı bir sendelemeyle vurguladım. «Şu hale bak! Bu ne kılık?»

Parlak ipek bir elbise giymişti. O kadar dardı ki, korsesi hizasında enine buruşuklar oluşmaktaydı. Yakasının açığından memeleri dışarı fırlamak üzereydi. Memelerinin arası Lanetliler Vadisi'ni düşündürüyordu. Çok sivri topuklu, bilekten atkılı pabuçlar giymişti. Makyajı da aşırı, parfümü de aşırıydı.

«Bu kıyafeti Barcarole'den almış olamazsın,» dedim.

«Oradan almadım zaten,» dedi. «Ama güven bana. Ne yaptığımı biliyorum ben.»

Salonda çevreme bakındım. «Bir değişiklik var,» dedim.

«Pek büyük değişiklik yok,» dedi. «Fillerin yerini değiştirdim, o kadar.» Seramik Kore filinin hortumunu okşadı. «Bu dev dilberi sehpa olarak kullanmaya karar verdim. Beğendin mi?»

«Çok yakışmış,» dedim, yüzüne merakla baktım. «Ama bu antika kılığını açıklamadın.»

«Ben orospuyum,» dedi. «Bunu biliyordun, değil mi?»

«Yani kalben mi orospusun?»

«Evet,» diye gergin gergin gülümsedi. «Ne zaman gelecek senin polis?»

«Dokuzda demişti. Bak, Martha, onu buraya gelmek için kandırana kadar anamdan emdiğim süt burnumdan geldi.»

«Benim seksi bir kadın olduğumu söyledin mi ona?»

Söyledim ama o söz kurşun bir balon gibi kaldı. Uçmadı. Sonunda ona, operasyonu anlamak için ortağımı tanıması gerektiğini söyledim. Razı oldu ama pek de sevinmedi.»

«Sevinmesi benim öncelik listemde pek ön sırayı almaz,» dedi Martha. «Bak, Peter, o gelince bırak konuşmaları ben yapayım, olmaz mı?»

Ellerimi İtalyanlar gibi havaya kaldırdım. «Patron sensin,» dedim.

«Yalnızca bu gecelik. Böyle adamlar daha önce de elimden geçti. İnan bana.»

«İnanıyorum. Birer içki alsak mı?»

«Olmaz,» dedi. «O gelene kadar olmaz. Geldiğinde o ne içerse biz de onu içeriz.»

«Oo-hooo,» dedim. «Psikolojik yöntem mi uygulayacaksın ona?»

«Onun gibi bir şey. Bahse girerim ki bürbon içecek. Sen başka bir şey içecek diye girer misin iddiaya?»

«Zarif olmaya çalışıyor. Bence skoç isteyecektir. Beş dolarına.»

«Kabul.»

Oturup rahat bir sohbete başladık. Derken kapı çalındı.

Martha, «Onu sen içeri al, sonra da şu koltuğa oturt,» dedi. «Benim tam karşımdakine.»

Kapıya gidip düğmeye bastım. Geri döndüğümde Martha'nın kanapenin bir ucunda oturmakta olduğunu gördüm. Hafif öne eğilmişti. Memeleri dışarı fırlamaya hazırdı. Bacakları üstüste atılmış, dapdar etek dizlerinin yukarısına kadar sıvanmış.

«Whistler'ın Ana'sı,» diye sırıttım, «Bize iyi şanslar dile, Anne!»

Futter'ı içeriye aldım, ikisini tanıştırdım, adamı Martha'nın dediği koltuğa oturttum. Martha ona doğru eğildi.

«Size teşekkür etmek istiyorum,» dedi içtenlikli bir sesle. «Fultz işindeki yardımınız için. Uzman gibi hallettiniz sorunu.»

Futter omuzlarını kaldırdı, elini havada bir öne bir arkaya salladı.

«Size Luke diyebilir miyim?» dedi Martha neşeyle. Sonra cevap beklemeksizin, «Söze başlamadan önce birer içki alalım mı?» diye devam etti. «Neyi tercih edersiniz?»

Futter alaycı bir gülüşle, «İçki istemem,» dedi, Martha'nın gerdanına baktı. «Ama alkollü içeceklerden başkası yoksa, o zaman bürbon alayım.»

«Bürbon!» diye bağırdı Martha. «En sevdiğim. Peter, bu şerefi sen üstlenir misin? Her şey mutfakta.»

Ben dolapları arayıp şişeyi ve bardakları bulmaya çalışırken onların salonda gülüştüklerini duyuyordum. Martha keskin zekâlı bir kadındı. İşlerin yoluna gireceğini birden ta içimde hissediverdim.

Bürbonlarımızı elimize alınca detektif cebinden küçük bir defter çıkardı, sayfalarını çevirmeye başladı. Gözlerini Martha Twombly'den ayırmakta güçlük çekiyordu.

«Sidney Quink,» dedi. «Bulması zor olmadı. Gerçek adı, Samuel Quillan. Bu serseriler takma ad alırken asıl adlarının baş harflerini hep korurlar. Komik doğrusu. Üzerine o harfleri işletmiş oldukları jartiyerleri mi vardır, nedir?»

«Luke,» diye kıkırdadı Martha. «Çok hoşsun.»

«Öyle mi? Her neyse, bu Quink, ya da Quillan denen herifin sicili kolum kadar uzun. Berbat hem de. Şu sıra pi-

re dolu bir otelde yatıp kalkıyor, üç tane yaşı geçmiş fahişe çalıştırıyor. Biri sizin dediğiniz Lucille. Herif Florida'da ve California'da hapis yatmış, daha da bir yığın şey. Şu anda kefaleti falan yok.»

Defteri şırak diye kapadı, içkisinden bir yudum aldı, önce Martha'ya, sonra bana, sonra yine Martha'ya baktı.

«Bulduğum bu kadar,» dedi.

Martha, «Luke,» diye başladı o içtenlikli sesiyle. «Peter'le ben ormanda unutulmuş bebekler gibiyiz böyle durumlar karşısında. Senin tecrübene ve bilgine güveniyoruz. Sen söyle bize : Ne yapacağız?»

Luke Futter ayağa kalktı, içkisi elinde, salonda dolaşmaya koyuldu. Konuşurken parmakları masa kenarlarının altlarında dolaşıyor, kitap raflarının arkasını yokluyor, resimlerin çerçevelerini sıvazlıyordu.

Hatta bir ara bir masa lambasını kaldırıp dibine bile baktı. Demin oturduğu koltuğun yastığını eline alıp kabarttı, yerdeki Acem halısının uçlarını bir tekmeyle ters çevirip sonra yine düzeltti. Kapıların tepesini yokladı, perdeleri hafif çekip arkalarına göz attı.

Bütün bunları öyle rahat yapıyordu ki, pek arıyor diyemezdi insan. Sıradan bir paranoya hastasının normal süreciydi sanki hareketleri.

«Ona para verebilirsiniz tabii,» dedi. «Ama bir kere kancayı size taktı mı, bir daha kurtulamazsınız ondan. Korkutmaya çalışırsanız, bir telefonla, ya da bir imzasız mektupla işinize son verdirebilir. Sırf hırsından... anlarsınız. Komplo da kurabilirsiniz ona. Ama yalnızca iki gününüz kaldı. Arada yine de konuşmaya zaman bulabilir.»

«Pekâlâ,» dedi Martha, «Neleri yapamayacağımızı söyledin. Şimdi de neleri yapabileceğimizi söyle.»

Futter boş bardağını elime tutuşturdu. «Doldurur musun?» dedi «Lütfen.»

Üç bardağı alıp mutfağa geçtim, yeni içkilerle döndüm. Detektif koltuğa tekrar yerleşmiş, oturuyordu. Bacaklarını üstüste atmıştı. Sigarasını ağır ağır içiyor, Martha'ya bakıyor, kadının çıplak dizlerini çarpık bir gülümsemeyle süzüyordu.

«Ben halledebilirim,» dedi alçak sesle. «Ama size beş bine patlar. Quink'e vereceğinizin aynısı. Tek farkı, bunun bir seferlik olması. Söz veriyorum.»

«Beş bin dolar mı Luke?» diye tekrarladı Martha.

«Nakit olarak. Tıpkı onun istediği gibi. Ufak, kullanılmış banknotlar. Seri numaraları birbirini izlemesin. Hepsi benim için değil. Bu işe birkaç arkadaş sokmak zorunda kalacağım. Üçe bölsek, pek de fazla düşmez zaten.»

«Ne yapacaksın?» diye sordum.

Detektif bana boş boş baktı.

«Onu bir daha asla görmeyeceksiniz,» dedi. «Bilmeniz gereken de bu.»

«Ya çalıştırdığı fahişeler?» diye sordu Martha. «Onlar para isteyecek bu sefer.»

«Orada sorun yok,» dedi Futter ona. «Evet? Kabul mu, red mi?»

«Kabul,» dedi Martha kesin bir sesle. «Peter?»

Alçak sesle, «Kabul,» dedim ben de. Sıkıntı içindeydim. «Seçme şansımız yok galiba.»

Luke Futter, «Öyle,» dedi. «Hiç yok hem de.»

Martha, «Beş bin sana ve nakit olarak, öyle mi, Luke?» diye bir kere daha tekrarladı.

«Tamam.»

«Ve bu adam bir daha bizi rahatsız etmeyecek, ha?»

«İyi anladınız.»

«Pekâlâ,» dedi Martha. «Yap öyleyse.»

Detektif bana döndü. «Şöyle ayarlayacağız...» diye başladı söze.

47

Luke Futter'ın talimatına göre, Kaybedenler Barı'na yarım saat erken geldim. Bara oturdum. Arkadaki aynadan kapı girişini görebiliyordum. Bir bira söyledim, ağır ağır yudumlamaya koyuldum.

Elimde bir ayakkabı kutusu içinde, ufak ufak kesilmiş gazete parçaları getirmiştim. Kutu kahverengi kâğıda sarılmış, sicimle sımsıkı bağlanmıştı.

Futter bana, Quink'i dışarıya çıkar, demişti. Bu bara pek çok polis gelirdi çünkü.

Quink tam saatında geldi. Kapıdan girip bakındığını gördüm. Sonra topallayarak bara doğru ilerledi, yanımdaki kutuya baktı. Akıllılık ettiğime sevindiğini söyledi.

Barda tanıdığım pek çok insan olduğunu, paketi onların önünde vermek istemediğimi söyledim, hemen kalkıp kapıya yöneldim. Quink beni izlemek zorunda kaldı.

Dışarıya çıktığımızda, yine Futter'ın talimatı üzerine. Sekizinci Cadde'ye doğru yürümeye başladım. Bir ara yavaşladım, şantajcının bana yetişmesi için bir şans tanıdım. Sonra hemen karton kutuyu Quink'in ellerine tutuşturdum. Sakat adam kutuya baktı, elinde evirip çevirdi.

Batı 54'üncü sokağın köşesine parketmiş duran tozlu mavi Plymouth'dan iki yapılı adam indi. Bize yaklaşmaları zamanlama açısından çok iyi ayarlanmıştı. Ne fazla hızlı, ne de fazla yavaş yürüyorlardı. Oradan geçmekte olan yayalar hiç dikkat bile etmediler.

Ben durdum. İri adamlar iki yandan yaklaşıp Quink'i koltuk altlarından yakaladılar, yarı taşıyıp yarı sürükleyerek Plymouth'a doğru götürdüler. Direksiyonda Futter'ın oturmakta olduğunu gördüm.

Quink gözden kaybolmadan hemen öne, o çarpık suratını bana doğru döndürdü. «Piç kurusu!» dedi acı bir sesle.

48

«Otur,» dedi Martha Twombly. «Bir brandy iç. Çok sarsılmış görünüyorsun.»

İçkiyi tutan elim titremekteydi. Olup bitenleri ona anlattım.

«Tam Futter'ın dediği gibi oldu herşey,» diye bitirdim sözlerimi. «Birkaç saniyede oldu bitti. Kimsenin ruhu duymadı. Martha, ne olacak şimdi Quink'e?»

«Gerçekten bilmek istiyor musun?» diye sordu bana.

«Hayır Ya sen?»

«Hayır.»

«Futter sözünü tutacak mı sence?»

«Yani Quink'den ses çıkacak mı, ha? Sanmam.»

«Onu demek istemedim. Futter sonradan bir beş bin daha istemeyecek, değil mi? Bir şantajcının yerine öbürünü koymuş olmayalım demek istiyorum.»

Yüzüme alaycı bir gülümsemeyle baktı. «Sana bir şey göstereceğim,» dedi.

Yatak odasına geçti, elinde küçük bir teyple geldi, start düşmesine bastı. Luke Futter'la yaptığımız konuşmanın son bölümünü dinledim.

Martha: «Beş bin sana ve nakit olarak, öyle mi, Luke?»

Futter: «Tamam.»

Martha: «Ve bu adam bir daha bizi rahatsız etmeyecek, ha?»

Futter: «İyi anladınız.»

Martha: «Pekâlâ... yap öyleyse.»

Futter: «Şöyle ayarlayacağız...»

Martha makineyi susturdu.

«Ulu Tanrım!» diye bağırdım. «Neredeydi peki?»

Kore malı filin hortumunu okşadı. «Burada. İçi oyuktur ama, ağır olduğundan, dikkati çekmeksizin kaldırıp da altına bakamamıştı.»

İçime derin bir soluk çektim. «Bulsaydı neler yapardı, düşünemiyorum bile.»

«Ciddi bir arama yapmayacağını tahmin etmiştim. Hele ben de Sadie Thompson rolündeyken. Peter, erkekler çok akıllı olabilir ama, iki memeyle bir popo gördüler mi beyinleri uçar gider bir anda. O polis eteğimin yukarısını görebilmeye öyle çok çaba harcıyordu ki, doğru dürüst düşünemiyordu bile. Hatırlarsan her şeyi iki kere tekrarlattım ona. Bizi hırpalamaya kalkarsa, bu banttakiler onu yıkmamıza yeter. Bundan iki kopya çektireceğim. Biri senin. Kasana koy, sakla.»

«Öyle zekisin ki, beni korkutuyorsun,» dedim.

«Değilim,» diye gülümsedi. «Bence Detektif Luke Futter'le yine de başım derde girecek. İkimizin başı değil ama, benim başım. Sanırım adam beleş seans aramaya gelecek yakında.»

«Nasıl idare edeceksin?»

«Bende herpes hastalığı var diyeceğim,» dedi Martha

hemen. «Ve ona tanıdığım enfes bir fahişeyle bir randevu ayarlayacağım. Parasını da kendim ödeyeceğim.»

Güldüm, brandimden bir yudum aldım. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

«Güzel kızlardan söz açılmışken,» dedi Martha, «Yeni bir müşterimiz var, görsen inanamazsın. Adı Coral. Bize onu sürekli bir müşterimiz tanıştırdı. Peter, bu Coral çok rastlanmadık bir şey. Uzun boylu, söğüt gibi, cildi saten, vücudu inanılmaz, yüzü de ömründe gördüğün en güzel yüz. Bence onu sen kendin al.»

«Alırım,» dedim. «Nefis bir şeye benziyor.»

Martha ayağa kalktı. «Seni kapı dışarı ettiğim için özür dilerim ama, bir saata kadar sevgilim geliyor,» dedi.

«Hangi sevgilin? Avukat olanı mı yoksa büyük iş adamı olanı mı?»

«Benim bir tek sevgilim var. Avukat yalnızca işler içindir. Politikacı olanı zevk ve eğlence için.»

Kapıda ciddi bir sesle, «Bana beş dolar borçlusun,» dedi. «Futter bürbon içti.»

Parayı minnetle uzattım.

49

Elemanların çoğunun sürekli müşterileri, ya da «zevce»leri vardı ama benim hiç yoktu. Hizmet verdiğim tüm müşteriler bana iltifatlar yağdırmasına rağmen, pek azı benimle ikinci bir seans istiyor, üçüncüsünü kesinlikle hiç kimse istemiyordu.

Sonunda bir kadın bana bir ipucu verdi.

«Fazla kusursuzsun, canım,» dedi. «Her hareketi biliyor, hep doğru düğmelere basıyorsun. Büyük âşık rolü oynuyorsun. Tek eksiğin... ihtiras. Biraz da kendin terlemeyi beceremez misin acaba?»

Bunlara inanamıyordum. Oyuncu olarak gururumu yaralıyordu bir kere.

Coral 75'inci sokaktaki daireye girdiği anda, ben bu kadını kendime «zevce» olarak istiyorum, diye karar verdim. Martha'nın anlattığı kadar vardı... hatta daha fazlası da vardı. Hayatımın performansını vermek üzere hazırlandım.

İnce telli, başak gibi saçları, enfes sırtının ortalarına kadar iniyordu. Çağlayan gibi. Cildi mat porselen, mavi gözleri sevinç doluydu. Burnu bir harikaydı bence. Dolgun dudakları inanılır gibi değildi. O minik kulakları yemek istedim birden.

Siyah kaşmirden dik yaka bir kazak, mantar rengi yünlü bir etek giymiş, beline buruşuk deriden enli bir kemer takmıştı. Kazak o kusursuz göğsü üzerinde geriliyor, kemer arı kadar ince belini ortaya koyuyor, etek kalçalarının nefis biçimini belli ediyordu.

Sesi Tallulah Bankhead gibi kalın, gülüşü boğuktu. Kusursuz bir kadın, diye düşündüm. Belki bir tek o ince, tek taşlı bilezik. Elleri de biraz irice gibiydi.

Ama bu küçük kusurlar ancak aptalları durdururdu.

«Aktör müsün, hayatım?» diye sordu bana.

«Öyleydim,» dedim. «Nereden bildin?»

«Kişiliğin var. Bayılırım aktörlere.»

O yaramaz gülüşüyle birlikte, dilini dudaklarının dışına uzatma huyu vardı. Cennetten çıkma bir ifade.

«Hiç sahneye çıktın mı?» diye sordum ona. «Yeterince güzelsin.»

«Teşekkür ederim, hayatım. Evet, bir zamanlar sahne hevesim vardı. Şarkıcı olmak istiyordum. Bir iki küçük kulüple anlaşmam oldu. Ama sonra kocam izin vermedi.»

«Ne yazık, dedim. «Dünyayı ezer geçerdin bence. Ne tür şeyler söylüyordun?»

Coral çapkın bir gülüşle dilini dudaklarının dışında dolaştırıp, «Aşk şarkıları genellikle,» dedi.

O enfes vücudu çıplak görebilmek için sabırsızlanıyordum. Yatak odasına geçtiğimizde benden soyunmamı istedi ama kendisi soyunmak niyetindeymiş gibi davranmadı.

«Hayal kırıklığına uğradım,» dedim.

«Uğramazsın, hayatım. Söz veriyorum.»

Ben soyununca ona uzandım ama geri çekildi.

«Yoo, yoo,» dedi. «Şimdi sen şuraya yat, benim seni sevmeme izin ver.»

«İstediğin buysa peki,» dedim suratımı asarak.

Yatağın kenarına oturdu, tüy gibi hafif elini vücudumda dolaştırdı. Dolgun dudakları meme başlarıma kapandı, dişleri çimdikledi, sonra yarı kapalı gözleriyle bana baktı.

«Hoşuna gitti mi?» diye sordu o boğuk fısıltısıyla.

«Senin yaptığın her şey hoşuma gider. Ama keşke izin versen de...»

«Şşş,» dedi Coral. «Kıpırdama. Herşeyi ben yapacağım.»

Öyle de yaptı. Serin parmakları, sıcak ağzıyla. Ustalığı şaşılacak gibiydi. Amma iyi mesleğim var, diye düşündüm. Hem de ilk defa düşünmüyordum bunu.

«Vücuduna bayıldım,» dedi o boğuk boğuk. «Çok güzel bir erkek vücudu.»

O usta okşamalarına dayanabildiğim kadar dayandım. Ama bir ara küçük bir çığlık atıp ona uzanmaya çalıştım. Beni sımsıkı tutmuş, hapsediyordu. Dişlerinin keskinliğini hissedip hıçkırdım.

Çaresizlik içinde, elimi eteğinin altına uzattım, deli gibi kavramaya çalıştım. O ipek külotun içinde bir penisle hısyelerin tipik biçimi geldi elime.

«Süpriz!» diye bağırdı Coral.

50

Kasım ayında işler pek sıkıydı. 75'inci ve 68'inci sokaktaki üç evin yanı sıra, henüz küçük, ama gelişmekte olan bir call-boy servisi çalıştırıyorduk. Kavalye servisimiz de potansiyeli olan bir daldı.

Sorun personel sorunuydu. Yaklaşık kırk elemanlık bir işgücüm vardı. Ama bunların yalnızca yarısı sürekli kadrodaydı. Bunlar arasında beyazlar, siyahlar, İspanyol asıllılar, Uzak Doğulular, bir de saf kan Cherokee kızılderilisi bulunmaktaydı.

Geri kalanı, geçici kimselerdi. Sahne işleri arasında, New York'a geldikçe iş alıyorlardı bir kısmı. Bir kısmı da evleniyor, ya da batıya gidip televizyona girmeye heves

ediyorlardı. Genellikle vakitleri boşalınca benimle temas ederlerdi. Ne olursa olsun, hâlâ yeni yeteneklere ihtiyacımız vardı.

Sol Hoffheimer'e gittim.

Masasının üzerine büyük, sarı bir zarf fırlattım.

«Dört yüz,» dedim. «Nakit. Ufak banknotlar. Say.»

Hoffheimer zarfa elini sürmedi. Yalnızca baktı.

«Ne yapıyorum ben?» dedi şaşkınmış gibi.

«Para kazanıyorsun,» dedim. «Paranın vicdanı yoktur. Yeşil bir kâğıt parçasıdır yalnızca. Kirli bir yirmi dolarla aldığın mal, temiziyle aldığının eşidir.»

«Diyorsun sen.»

«Sorunumuz var,» dedim kesin bir sesle. «Daha çok eleman gerekli. Eldekilerin çoğu geçici. Süreklilerin sayısını arttırmak zorundayım.»

«Sürekli, ha? Ha-ha, çok hoş.»

Ona aldırmadan devam ettim. «Şimdi senden istediğim, gazeteye küçük, kibar bir ilan vermen. Parasını ben ödeyeceğim.»

«Damızlık aranıyor diye mi?»

«Dalga geçme. 'Kazançlı bir kariyer için genç erkekler aranıyor,' diyeceksin. Ya da ona benzer bir şey. İstersen ben bile yazarım sana.»

Ajanım sessizleşti.

«Sol,» dedim yumuşak bir sesle. «Bu işten istediğin an vazgeçebilirsin. Kayıtlarıma göre daha şimdiden iki bin kazanmışsın. Sonunda suçluluk krizin tutarsa, başkasını bulurum.»

Hoffheimer cevap vermedi.

«Bir kağıt ver bana,» dedim. «İlanı hemen yazıvereyim.»

Bir sorun da programlama meselesiydi. Müşterilerimizin çoğu, kendilerine göre, belli bir saat istiyordu. Bir kısmı da belli bir erkeği istiyordu. Bazı sürekli müşteriler her hafta aynı saatta, aynı erkeği tutmaktaydı. Bazan haftada bir, bazan iki, bazan da üç kere. Programlamak öyle zordu ki, ufak bir masa bilgisayarı almayı bile ciddi ciddi düşündüm.

Bu zorlukları Martha ile konuştum. Sonunda Doğu Yakası'nda bir daire tutmanın zamanı geldiğine karar verdik.

«Üç yatak odalı,» dedim not alırken. «Günün on iki saatında kullanılabilecek bir bina. O zaman bize günde en

çok 36 seans olanağı tanır. Bence şimdiki personelle bu kadarını başaramayız ama yine de günde yirmi seans mümkün olur, ne dersin?»

«Elbette,» dedi Martha. «O zaman bize ayda brüt altmış bin getirir. Yarısı elemanlara gidince, geriye kira, masraflar ve bizim payımız için otuz bin kalır. Bence ayda beş bin düzeyinde bir kiraya çıkabiliriz.»

«Biraz ağır,» diye başımı iki yana salladım. «Ama herhalde lüks bir yer olursa işe de katkıda bulunur.»

«Tabii öyle. Daha ucuzunu bulmaya çalışalım ama, masrafı da göze alalım. İşin kötü yanı, ikimizin de ev aramaya vaktimiz yok. Senin ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Ben de Barcarole'dan ancak 1 Ocak'ta ayrılıyorum. Peter, avukat arkadaşım emlak işleriyle epey uğraşır. Bizim için kulağını açık tutmasını söyleyelim mi ona?»

«Bir şey bulursa ona para vermemiz gerekecek, değil mi?»

«Şart değil. Beş binlik apartman arayanların sayısı çok olamaz. Belki kendi payını mal sahibinden ya da emlak komisyoncusundan alır.»

«İyi. Üç ya da dört yatak odalı. Möble de olmalı.»

«Söylerim,» dedi.

«Bir şey daha var. Detektif Luke Futter seni görmek istiyor. Dostluk ziyareti.»

«Allah kahretsin,» dedi Martha.

51

Arthur Enders beni yemeğe davet edince, bunun ardından neyin geleceğini tahmin ettim ama, yine de hemen kabul ettim. Batı 72'nci sokakta, ızgara biftek yapan bir yerde yedik. Enders'i işe aldığım gün de buraya gelmiş, hatta aynı masaya oturmuştuk. Ama bu sefer istiridye, az pişmiş bonfile, kırk dolarlık bir şişe Pommard ısmarladık.

Arthur yine her zamanki gibi solgun ve şaşkındı. Çata-

lını iki kere yere düşürdü, bir kere de lokması boğazına kaçtı, sırtına vurmak zorunda kaldım.

Kahvesini içerken sakinleşti. Ama hâlâ cesareti yetmiyordu. Onun yerine ben konuştum.

«Ayrılmak mı istiyorsun?»

Enders dilsiz gibi kafasını salladı.

«Nedenini bana söylemek ister misin? Parası iyi.»

«Parayla ilgisi yok,» dedi Enders. «Sana doğru dürüst bir sebep bile söyleyecek durumda değilim. Yalnızca... doğru yapıyormuşum gibi hissetmiyorum.»

«Suçluluk mu? Ahlak mı? O saçmalıklar mı?»

«Herhalde,» dedi Arthur sefil bir sesle. «Biraz ondan... sanırım. Ama daha çok, kendimi nasıl gördüğüme dayanıyor. Sürüngen gibi.»

«Sürüngen mi? O da ne demek? Ben sürüngen miyim yani?»

«Bak,» dedi Enders açık açık. «Bunun seninle ilgisi yok. Yalnızca beni ve ne tür bir hayat sürmek istediğimi ilgilendiriyor.»

«Nasıl yaşayacaksın? Ailenin sırtından mı?»

«İdare ederim.»

«Tabii,» dedim. «Spagetti ve köfte. Blotto'da. O bitmeyecek oyununu yazadururken. Bir gün bitirsen bile satabilme olanağın zilyonda bir.»

«O zaman bir tane daha yazarım,» dedi Arthur inatla. «Giderek daha iyi yazıyorum. Bundan eminim.»

Yüzüne baktım. «Kalleşin tekisin sen,» dedim. «Yeteneğin var sanıyorsun. Ben de yeteneğim var sanırdım ama bak beni nereye getirdi!»

«Direnmeliydin.»

«Ne kadar zaman?» dedim heyecanla. «Hamlet'te makyaj yapmaksızın hortlak rolüne çıkabileceğim güne kadar mı? Anlasana, Arthur, er geç öleceğiz. Herhalde de geç değil, erken öleceğiz. Ben de, sen de, herkes de. Hayat kısa ve değerli bir şey. Onu ziyan etmeyi gerçekten istiyor musun?»

«Para için zengin kadınlarla yatarken ziyan ettiğime inanıyorum. Hayat o kadar değerliyse, anlamlı bir şey yaparak katkıda bulunmak daha iyi değil mi?»

Bunu kabullenemezdim ama Arthur'un gideceği artık belliydi. Herkesin korkak olduğu toplumda, hiç kimse kor-

kak sayılmazdı. Bir tek kahraman çıksa, hayatı tehlikede olurdu.

«Ne yapıyoruz ki bu kadar kötü?» diye sordum. «Kimin canı yanıyor?»

«Benim,» dedi Enders üzgün üzgün. «Anlayamadığım bir biçimde. Yalnızca ayrılırsam daha rahat edeceğimi biliyorum.»

«Ve herhalde evini artık seanslar için kullandırmayı da istemeyeceksin.»

«Evet, öyle. Her taraf seks kokuyor.»

«Para kokusu o, budala. Eh, biraz zor olacak ama, idare ederiz.»

Kahvemizle konyağımızı ağır ağır yudumladık. Masanın karşısından o solgun, çekingen, tavşan surata bakarken birden içime şefkat duyguları doldu. Hayatta kaybetmeye mahkûm diye gördüğüm bu insana karşı büyük bir hayranlık hissettim.

«Arthur,» dedim. «Dostluğumuz bitecek değil, değil mi?»

«Ulu Tanrım!» dedi Arthur. «Tabii arkadaş kalacağız. Bunu ben de istiyorum. Gerçekten. Hem sonunda senin başına ne geleceğini de görmek istiyorum.»

«Evet,» dedim ekşi ekşi sırıtarak. «Ben de istiyorum.»

52

Oscar Gotwold, taş bebek gibi bir adamdı. İri, yuvarlak bir kafası vardı. Hemen başını sallamaya başlayacağını, hiç durmadan öylece devam edeceğini sanıyor, bekliyordu insan. İnce çizgili elbisesinde göbeği çıkıntı yapıyordu. Saçları dökülmüş, başının arkasında at nalı biçiminde kır kıllar kalmıştı yalnızca.

Zarif elleri vardı avukatın. Tırnaklarına özenle manikür yapılmıştı. Ayakları ufacıktı. Zeki gözleri, bu yoklaşmış dünyaya alayla bakıyordu. Sesi hep güler gibiydi. Kendi ciddiyetiyle alay eden bir adamdı.

Bir Martha'ya, bir bana bakarak, «Kişisel kanıma göre...» diye başladı, bize işimizin türünü hatırlattı ve özel kapısı olan bir apartman seçmemizin yararlı olacağını önerdi.

«Göze çarpmayı istemezsiniz,» dedi. «Komşuların merakını asgari düzeyde tutmak gerek. Kapıcıların, asansörcülerin dikkatinden kurtulmak da önemli.»

Böyle apartmanların pek az olduğunu Gotwold da biliyordu. Hele de bizim istediğimiz mahallelerde, bizim istediğimiz büyüklükteki daireler arasında. En iyisi, o büyük taş evlerden bir tane tutmaktı ama, parası korkunç olurdu.

«Hiçbir şey bulabildin mi, Oscar?» diye sordu Martha.

Oysa adamın konuyu aceleye getirmeye niyeti yoktu. Birkaç olmayacak evden söz edip bize işkence ettikten sonra, asistanının bir şey bulduğunu söyledi. Bulunan yer, yirmi dokuz katlı bir binanın tepesindeki çekme daireydi. Doğu 81'inci sokakla üçüncü caddenin köşesinde. Üç yatak odası, bir de yine yatak odasına çevrilebilecek çalışma odası vardı. Möbleliydi. Çarşaflara ve kap kacağa kadar, herşey vardı içinde.

«Diş fırçanızı elinize alıp hemen yarın taşınabilirsiniz,» dedi.

Daire halen üç yıllık kontratla kiralanmış durumdaydı ama, kiralayan adam vergi dairesiyle sorunları hallolana kdar kalmış Roma'ya gitmişti. Şimdilik daireyi aydan aya kendisi bşkalarına kiralıyordu. Tutanlar genellikle kent dışından gelen genel müdürleri falan ağırlamak isteyen büyük şirketlerdi.

Binada üç yüz daire vardı. Yani lobisi kalabalıktı. Gündüzleri iki, geceleri bir kapıcı görev başındaydı. Güvenlik tertibatı olarak her dairede alarm sistemleri, her katta kapalı devre televizyon kameraları, kapıcı masasında da kontrol düğmeleri vardı.

«En iyi yanı, çekme katın kendi servis asansörü olması,» diye devam etti adam. «Kendi özel kapınız, yolunuz var. Çekme kattakiler enterkomda geleni tanıyıp da asansörü serbest bırakan düğmeye basmadıkça, yukarıya çıkılamıyor.»

«Oscar,» dedi Martha. «Bu yeri sen kendin gördün mü?»

«Gördüm. Çok şık döşenmiş bence. Çok modern. Bol cam ve paslanmaz çelik. Salon koskocaman. Bej ve kum rengi döşenmiş. Halılar kaliteli. Üç yatak odasının her bi-

ri başka renk, Pembe, mavi ve yeşil. Üç banyo ve bir tuvalet var. Teras, çalışma odası, kiler, mutfak, yemek salonu.»

«Ulu Tanrım!» dedim. «Kaça bu yer?»

Oscar Gotwold bize şeytan gibi bir gülümsemeyle baktı. «Ayda yedi bin beş yüz,» dedi.

Sessizleştik.

«Bir yıldan uzun kontrat yapmıyorlar,» dedi avukat. «Sahibi kendi vergi sorununu halleder de dönmek isterse diye. Bir yıllığına tutarsanız, herhalde kirayı yedi bine kadar düşürürler. İki aylık da depozito.»

Ben zayıf bir sesle, «Bizim vermek istediğimizden daha fazla, dedim.

«Farkındayım,» diye karşılık verdi Gotwold. «Ama bence bir kere görün en azından.»

«Pekâlâ,» dedi Martha ciddi ciddi.

«İyi. Şimdi de size biraz öğüt verebilir miyim?»

«Elbette.»

«İşinizin... şeyy... kendine özgü yapısı nedeniyle, orayı kiralarsanız faaliyetlerinizi gizlemeniz gerekir bence. Yöneticiye ve kapıcıya para vermek gerekecektir. Ama özel asansör olsa bile, diğer katlardaki kiracılar sizin yoğun trafiğinizi mutlaka farkedecektir.»

«Ne öneriyorsunuz?» diye sordum.

Avukat aynı cin gibi gülümsemeyle, «Gidiş gelişleri açıklayabilecek saygın bir iş ya da dernek falan,» dedi. «Müşterilerin ve elemanların orada bulunuşunu açıklayacak bir şey.»

«Bir butik mi?» diye sordu. Martha.

Gotwold, «Olamaz,» dedi. «Binanın yeri öyle bir şeye elverişli değil. Bence bir tür hizmet daha iyi olur. Belki yoga dersleri veren bir okul, ya da o esoterik doğu dinlerinden birini tanıtan bir kurs falan.»

«Okul mu?» dedim. «Ben tiyatro dersleri verebilirim.»

«Öyle mi?» dedi avukat. «Tiyatro okulu, ha? Bu çok uygun olabilir. Asansörün fazla işlemesini de açıklar. Hatta pirinç bir tabela bile takabilirsiniz.»

«Peter'in Dramatik Sanatlar Okulu,» dedim.

«Harika!» diye sırıttı Oscar Gotwold.

53

Jenny Tolliver Şükran Bayramı için ailesinin yanına gitmişti. Arthur Enders'in randevusu vardı. Martha Twombly grip olmuştu. King Hayes, Wolcott Sands ve kadrodan birkaç kişi, Blotto'da akşam yemeği yiyip sarhoş olmayı planlıyorlardı. Ben de davetliydim ama, özür diledim. O akşamı tek başıma geçirmek istiyordum.

Garipti bu. Yalnızlıktan pek hoşlanan insan değildim. Ama son zamanlarda, çevremdeki insanların kalabalığı arasında boğuluyor gibi hissediyordum kendimi. Sessizliğe, sükunete, düşüncelerimle başbaşa kalacak bir zamana ihtiyacım vardı.

Öğle yemeğimi geç yedim, tatilde kendime seans ayarlamadığım için, uyumak üzere evime gittim. Akşam üzeri uyanınca televizyonu açtım, votkamı elime aldım. Yeni aldığım uzun saplı İsveç bardaklarından biriyle içiyordum.

Saat onda, kalkıp duş yaptım, traş oldum, yeni smokin ceketimi giydim. Ceplerimi pat pat okşayıp altın Dupont çakmağımla Gauloise sigaralarımın (o yıl çok modaydı) yerli yerinde olduğundan emin olmaya çalıştım. Sonra da dondurucu yağmurun altına adımımı attım.

Doğu Yakası'nda bildiğim bir piyanolu bara gitmek üzere taksiye bindim. Ama orası Şükran Bayramı yüzünden kapalıydı. Şoföre beni 57'nci sokaktaki Parker Meridien Oteli'ne götürmesini söyledim.

Şık kokteyl barı pek kalabalıktı. Tüm masalar ve banketler doluydu. Kendime barın köşesinde bir yer buldum, yarım şişe şampanya ısmarladım. Bir sigara yakıp bardağımdan bir yudum aldım, gururla etrafıma bakındım.

Salondaki tek yalnız kişi bendim. Birkaç erkek grubu, daha az sayıda kadın grubu vardı ama, geri kalanlar hep çift çiftti. Birbirine doğru eğilmiş erkekler ve kadınlar. Ne yalnızlık hissettim, ne de imrendim. Bu âşıklara iyi niyetle, içimden mutluluk dileyerek baktım.

Martha bana yumuşaksın dediği zaman, ya da yeni mesleğimizi romantik görüyorsun dediği zaman haklıydı aslında. Beni böyle suçlaması, işime ve uğraşıma daha dikkatle bakmama yol açmıştı.

Ama onun bu gerçekçiliği, bence sinisizmden başka bir şey değildi. Şampanyamı içip gülümseyen çiftlere bakarken birden farkına vardım. Ben sıradan bir vücut taciri değildim.

Hayal satıyordum ben. Rüya satıyordum.

Bir seansa yüz dolar ödeyen bu kadınlar aslında bir hayali somutlaştırma çabasında değiller miydi? Tuttuğu o yetenekli taklitçi adamın yatakta Clark Gable gibi olmasını isteyen kadına ne demeli? Yanında krem şantiye getiren müşteriye? Mario Lanza plakları dinlemezse etkilenmeyen müşteriye?

Bütün bu kadınlara, en muammalı hayallerinin, en olmayacak dileklerinin gerçekleşme olanağı tanıyordum ben.

Yani bu açıdan bakıldığında, adeta psiko-terapist rolü oynuyordum. Kadınların tatmin olmalarını sağlıyordum.

Kendime bu yeni bakış açımdan çok memnun kalmıştım. Yarım şişe şampanya daha ısmarladım, smokinimin ipek yakasını memnun memnun okşadım.

54

Martha'ya Coral'la olan seansımı anlattığım zaman gülmekten yerlere yıkılacak sanıyordum ama o gözlerini fincan gibi açtı ve öylece kalakaldı.

«İnanamıyorum! Peter, ömrümde güzel transvestit çok gördüm ama Coral'ın kadın olduğuna yemin edebilirdim!»

«Ama değil,» dedim aksi aksi. «Ben iyi biliyorum.»

Martha başını eğdi, «Üzgünüm,» dedi. «Ama senin de kabul etmen gerekir, çok yaman bir pilice benziyordu.«

«Unut bunu,» dedim. «Senin suçun değildi.»

İçini çekti. «Bir sorunum daha var,» dedi. «Bir kadın var... adı Becky. Seans istiyor. Kendisi dul. Parası taşacak kadar bol. Bize yollayabileceği bir yığın paralı arkadaşı da var.»

«Eeee? Sorun neresinde bunun?»

«Becky seksen dört yaşında.»

«Devenin başı!»

«Dinle beni... senin çocuklar arasında seksenlik biriyle yatmaktan gurur payı çıkaracak kimse yok mu acaba?»

«Hadi hadi,» dedim. «Öyle erkek yoktur.»

«Bilemiyorum,» dedi Martha düşünceli bir sesle. «Ben Chicago'daki o evde çalışırken müşterilerden birinin Peru'da yüz yaşında bir yadınla yattım diye övündüğünü duymuştum.»

«O kadarı da fazla.»

«Tabii öyle,» dedi o neşeyle. «Ama hayat öyle zaten, Peter. Sen alır mısın onu?»

İnledim. «Kalp krizi geçirirse suç senin.»

Becky ufak tefek, tombulca, çevik bir kadındı. Hafif mavi renk verilmiş beyaz saçları vardı. Cildi kadife bir şeftaliydi. Canlı kahverengi gözleri, şeytan gibi bir gülüşü de vardı. Her parmağında koca koca yüzükler parıldıyordu. Baş parmaklarında bile.

Çinçilla mantosunu çıkarmasına yardım ettim.

«Çok çok güzel bir manto,» dedim.

«Beğendin mi?» diye sordu. Memnun olmuştu. «Zevk sahibiymişsin, evlat. Mantoyu geçen yıl aldım. İnanır mısın, gelinlerimden bir tanesi bana, 'Bu yaşta mantoya ne ihtiyacın var, anne?' dedi. Düşünebiliyor musun? Mantonun tadını çıkaracak kadar yaşayamayacağımı söylemeye çalışıyordu.»

«Eh, üzülmeyin ona,» dedim. «Siz ebediyen yaşayacaksınız. Kaç çocuğunuz var?»

«Beş çocuğum, on dört torunum, üç de torunumun çocuğu. Hepsi hayatta **ve sağlıklı, çok şükür.**»

«Harika bir şey,» diye gülümsedim. «Noellerde hediye listeniz müthiş olmalı.»

«Para veriyorum,» dedi Becky. «Herkese uyuyor, kimse de dükkâna götürüp değiştirmeye kalkmıyor. Sen evli misin, evlat?»

«Boşandım. Cici bir kızla tanışmayı da gerçekten istemiyorum.»

«Öyle diyorsan öyle olsun,» diye omuz silkti. «Ama pişman olacaksın. Benim evliliğim öyle mutluydu ki, herkesin öyle mutlu olmasını istiyorum. Harikulade kırk sekiz yıl geçirdim.»

«Kocanız nasıl öldü?»

«Boğazına kılçık kaçıp boğuldu,» dedi Becky. «Özel bir partide. İşin garibi, Morris hiç balık sevmezdi. Nezaketten yiyordu.»

Yatak odasına geçtiğimizde dantelli ipek çamaşırlarını pek beğendiğimi söyledim.

«Paris'den aldım,» dedi gururla. «Güzel şeyleri severim.» Benim çıplak vücuduma baktı. «Evlat, vücudun güzel ama, feci şekilde zayıfsın. Herhalde iyi beslenmiyorsun.»

«Besleniyorum,» diye itiraz ettim. «Besin dolu yiyecekler yiyorum.»

«O halde neden kaburgaların görünüyor?» Yüzümü elleri arasına aldı. «Beni dinle, evlat, canımı yakmaktan korkma. Bir yerim kırılmaz. Sağlam bir kocakarıyım ben.»

Sağlamdan da ileriydi. Yamandı. Çılgın bir sevgiliydi. Bir an yataktan fırlamamak için başucu tahtasına tutunmak zorunda kaldım.

Vücudu dik, canlı, yastık gibiydi. Küçük, pembe memeleri, düzgün oylukları, puflacık poposu vardı. İnşallah seksen dört yaşımda ben de böyle formda olurum, diye düşündüm.

Bana epey cilve yaptı. Bir süre sonra ihtirası bana da bulaştı, yaşını unuttum. Hiç duymadığım yöntemler biliyordu. Ona yetişmekte zorluk çekiyordum.

İşin sonu geldiğinde ben hıçkırıklar içindeydim. Ağzımdan çeşit çeşit sesler çıkıyordu. Becky omzumu okşayıp beni avuttu. Anlamıştım. Morris kılçıktan boğulmamıştı. Yorgunluktan ölmüştü.

Becky sürekli müşterimiz oldu, tüm kadroyu elden geçirdi. Çocuklar ona Büyükanne Moses diyorlardı. Canlılığına, mizah anlayışına, kişisel sorunlarını dinleyip öğüt verme tarzına hayrandılar.

Her seansa gelişinde, delikanlıya evde pişmiş enfes büsküviler getirmek adetindeydi.

55

Oscar Gotwold komisyoncuya, o yöneticiye telefon etti, yönetici de Delacroix'nın kapıcılardan birine Martha Twombly ile beni içeri alıp çekme katı gezdirmesi için talimat verdi.

Kendini Max olarak tanıtan kapıcı bizi özel asansörle yukarıya çıkardı. Yirmi dokuzuncu katta, dairenin kapısını anahtarlarla açtı, bize acele etmememizi, rahat rahat gezmemizi söyledi. Çıkarken kapıyı kapatacak, ona da gidiyoruz diye haber verecektik.

Dairenin içinde ağır ağır dolaşmaya başladık. Salon gerçekten pek büyüktü. Öteki odalar da genişti. Çok iddialı döşenmiş bir yerdi.

Yatak odaları, banyolar ve mutfak, çarşaftan tüm aksesuara kadar herşeyiyle tamamdı. Salonda ve büyük yatak odasında televizyon cihazları vardı. Çalışma odasında bir müzik dolabı, diğer odalarda da hoparlör tertibatı bulunuyordu.

L biçimindeki teras güneye ve batıya bakmaktaydı. Central Park'ın bir kısmı görünüyordu. Aşağı Manhattan, Batı Yakası, uzakta, sisler arasında da New Jersey gözler önündeydi.

Tekrar içeri girdik, salonu nasıl fuaye olarak, çalışma odasını da büro olarak kullanabileceğimizin planını yapmaya başladık.

Martha, «Geçen gün bir müşteri bana, bizim elemanları garson olarak tutup arkadaşlarına parti vermekten söz etti,» dedi. Öğle yemeğinden sonra da herkes işe koyulacaktı. Kadına bu tür hizmet vermediğimizi söyledim. Ama bu yer olursa, rahat rahat parti verebiliriz. Mutfağın büyüklüğünü gördün mü?»

Aşağıya indik, Max'le konuştuk, sonra yürüyerek Martha'nın evine yollandık. Kar yağmış, gece donmuştu. Kaldırımların durumu çok tehlikeliydi. Martha koluma girdi. Onun evine varıncaya kadar konuşmadık.

Orada hemen işbaşı yaptık. Esas zorluk, ilk ayın kirasıyla iki aylık depozito toplamı olan 21.000 doları ödemekti. Ondan sonra yalnızca ayda 7000 ödeyecektik. Bir de tele-

fon, elektrik, çamaşır, rüşvetler, Hoffheimer'in ücreti falan filan.

Futter bu yeri görürse ayda beş yüz ister herhalde,» dedim.

Martha, «Bir de hizmetçi şart,» dedi. «Günde sekiz saatlık. Ayrıca temizlikçiler. Sen haftada üç yüz de bu işlere çık.»

Gerçi 68'inci sokaktaki yerle benim evi elden çıkarmakla biraz kârımız olacaktı. Ama bu çekme kat yine de büyük yatırım istiyordu. Ona hiç kuşku yoktu.

Haftada altı gün açık olsak, günde on iki saat çalışsak, yani öğlende başlayıp gece yarısı kapatsak, ortalama yirmi beş müşteri demek olurdu günde. Yani aylık brüt 65.000 dolar para girerdi içeriye. Ama kadronun parası dağıldı mı, geriye yaklaşık 32.500 kalmış oluyordu.

Hoş, kira ile genel giderleri düşsek bile, kalan para hâlâ cazipti. Herhalde ayda net 22.000 kalabilirdi elimize. Martha 20.000 tahmin ediyordu.

«Ayda her birimize on bin fena para sayılmaz,» dedi. «Gel, yapalım şu işi.»

«Yapalım,» diye ona katıldım.

56

Benim esas sorunum Jenny Tolliver'di. Doğu yakasındaki bir çekme kata taşınabildiğimi ona nasıl bir yalanla yutturabilirdim? Zayıf hayal gücümü kullanıp bir düzine kadar açıklama buldum ama hiçbiri yutulmazdı. Tabii ona gerçeği söylemek de mümkündü ama buna cesaret edemiyordum.

Oysa gam çekmem gerekmiyormuş.

Noel gecesini birlikte eğlenerek geçirmeyi planlamıştık. Süslenecek, Dört Mevsim'de geç saatte akşam yemeği yiyecek, sonra bir Yunan gece kulübüne gidip dansedecek, tabakları atıp kıracaktık.

Jenny'ye kültive incilerden, boynuna tam oturan bir gerdanlık aldım. İnciler beyaz saten üzerine dikilmiş, boyuna öyle takılıyordu. Siyah kadife kutu içindeydi. Bin dolardı ama aldırmıyordum. Çılgın bir haldeydim. Smokinimi giyip Tiffany'dan aldığım yeni oniks kol düğmelerimi taktım, yakama da minyatür orkideyi iliştirdim.

Jenny bana kapıyı açtığında... sırtında eski püskü bir sabahlık, belinde bir kordon kuşak vardı, yüzünde de hiç makyaj yoktu.

«Neyin var?» diye sordum telaşla. «Hasta mısın?»

«İçeriye gir,» dedi soğuk bir sesle. «Seninle konuşmak istiyorum.»

Eyvah, diye düşündüm.

«Dün King's Arms mağasının oralardaydım,» dedi yüzüme bakarak. «Bir uğrayıp sana merhaba diyeyim diye düşündüm.»

«Ha...,» dedim. «Dün orada çalışmıyordum.»

«Müdür bana hiçbir zaman orada çalışmadığını söyledi. Geçen yıldan beri uğramamışsın oraya. Peter, neden yalan söyledin bana?»

«Yalan değildi,» dedim. «Tam yalan sayılmazdı. Bir içki içebilir miyim?»

«Hayır,» dedi. «Neler yapıyorsun sen? Bunca yeni elbise, pahalı lokantalar... nereden geliyor bütün bu para?»

«Bir miras,» dedim birden. «Zengin bir amca.»

«Bir zengin amca daha, ha? Sonu gelmez sayıda zengin amcaların var, Peter. Lütfen bana gerçeği söyle. Ne halt karıştırıyorsun sen?»

«Şeyy... ıı... uzun hikâye.»

«Dünya kadar vaktim var.»

Odada dolaşmaya başladım. Onun o açık, temiz bakışından uzak kalmaya çalışıyordum. Paltomun önü açık, şapkam hafif yana eğikti.

«Peter,» dedi alçak sesle. «Porno filmlerde mi rol aldın?»

«Ne?» diye güldüm. «Elbette ki hayır. Hem o işte para yok zaten.»

Sonunda vazgeçtim. Ona gerçeğe oldukça yakın birşey söyleyecektim.

«Bir kadın,» dedim alçak sesle. Gözüm halıdaydı. «Yaşlı, yalnız bir kadın. Bana para veriyor.»

«Jigolo musun sen?»

«Bir nevi.»

«Onunla yatıyor musun?»

«Yoo, hayır,» dedim aceleyle. «Öyle bir şey yok. **Yaşlı** bir kadın demiştim, unuttun mu? Yetmiş var en az. Yalnızca restoranlara götürüyorum onu. Kavalyelik yapıyorum. Hokey oyunlarına götürüyorum. Bayılıyor hokeye. Ama seks yok. Öyle bir şey değil. Çok yalnız biri.»

«Adı ne?»

«Şey... Martha Twombly.»

«Nerede oturuyor?»

«Doğu Yakası'nda.»

«Onu ne kadar sık görüyorsun?»

«Haftada iki ya da üç kere.»

«Ve sana para mı veriyor?»

«Evet.»

«Ne kadar?»

«Eh... elli, yüz dolar gecede. O civarda.»

«Demek oradan haftada birkaç yüz dolar kazanıyorsun, ha?»

«Eh, aşağı yukarı,» dedim tedbirli tedbirli. «Bazen daha fazla.»

«Ve bu parayla da yeni paltolar, elbiseler, gömlekler, ayakkabılar, mücevherler alıyorsun, ha?»

«Şey, bazen bana armağanlar veriyor.»

«Allah belanı versin!» diye haykırdı bana. «Bana yalan söylemekten hiç mi vazgeçmeyeceksin? Zekâma nasıl hakaret ettiğinin farkında mısın sen? Kendimi nasıl hissettiğimi göremiyor musun? Bir kadından daha fazlası var, öyle değil mi?»

«Evet,» diye içimi çektim.

«Evet,» dedi o da. «Bir yığın kadın var. Bir yığın. Para için yatıyorsun onlarla, değil mi?»

«Durum pek öyle değil,» diye itiraz ettim.

«Değil mi?» dedi. «Ne yapıyorsun peki? Hepsini hokey maçlarına mı götürüyorsun?»

«Anlamıyorsun,» dedim ve bu zavallı, dertli kadınları çekingenliklerinden ve umutsuzluklarından kurtarmaktaki rolümü etkili şekilde anlatmaya başladım.

Ben konuşurken Jenny Tolliver ayağa kalktı, mutfağa geçti. Elinde bir bardak brandi ile döndü. Kendisi içindi o içki. Bana bir şey getirmemişti. Bir zamanlar benim olan koltuğa oturdu... konferansımı dinledi.

Sonunda, ben sözümü bitirince, o alçak sesle konuştu. «En kötüsü... bu olanların içinde en kötüsü, senin bunlara gerçekten inanıyor olman, değil mi? Kendini kandırmayı her zaman başarmışsındır. Her zaman!»

«Haksızlık ediyorsun,» dedim. «Hem de doğru değil zaten. Hayatımı kazanmaya mecburum. Gerçekçiyim ben. Salıne işi yoktu, ben de...»

«Kötü oyuncu olduğun için iş bulamadığın hiç aklına geldi mi?»

«O senin fikrin,» dedim alçak sesle.

Brandisinden bir yudum aldı, içine derin bir soluk çekti. «Artık gitsen iyi olacak,» dedi. Dudakları titriyordu. Gözlerinde de bir pırıltı sezdim ama emin olamadım.

Ona özlem dolu bakışlarla baktım. Ne kadın! Bir daha asla bulamazdım onun gibisini. Şimdi, ayrılırken farkına varıyordum ne kaybettiğimin. O bütünlüğü, vücudunun o zerafeti, sevişmesinin o zenginliği.

Arthur Enders'le konuşurken başarılı olan son numarayı kullandım.

«Yine dost kalabiliriz,» dedim en çekici gülümsememle. «Olmaz mı?»

Gözlerinde hiç nem izi yoktu. Bana keskin bakışlarla baktı.

«Hayır,» dedi. «Sanmıyorum.»

57

Broadway'e doğru yürüdüm, sonunda çalışır durumda bir sokak telefonu buldum ve Martha'yı aradım.

«Bu gece meşgul musun?» diye sordum.

Dili dolanıyor gibiydi. «Ne oldu?» diye diklendi. «Sevgilin ekti mi seni?»

«Onun gibi bir şey.»

«Beni de. Haydi, gel.»

Taksi bulmam yirmi dakika sürdü. Central Park bo-

yunca şoför durmadan Noel gecelerinde müşterilerin az bahşiş verdiğinden yakındı durdu.

«Ne iş bu böyle?» diye soruyordu tekrar tekrar.

«Hepimizin derdi var,» dedim.

Martha askısız gümüş lame bir kılık içindeydi. Kızıl saçları kuaförden çıkma, makyajı da profesyoneldi. Gümüş ayakkabılarını ayağından fırlatmış, atmıştı.

Üzerimdeki smokin ceketine bakıp buruk buruk gülümsedi.

«Birbirimizden beteriz, değil mi?» dedi. «Giyinmişiz, kuşanmışız, gidecek yerimiz yok.»

«Partiye var mısın?» diye teklif ettim. «Ben hazırım.»

«Çok geç oldu. Ben yarı sarhoşum bile. Al... sen de iç.»

Füme balık yiyor, slivovitz içiyordu. Teneke de, şişe de halının üzerinde, yanıbaşındaydı.

«Benden paso,» dedim yüzümü buruşturarak. «Ben Armagnac içebilir miyim?»

«Buyur, Ne oldu senin kızla?»

«Neler yaptığımı öğrendi. Hikâye de orada bitti.»

«Üzüldüm, Peter,» dedi.

«Er geç olacaktı zaten. Ama yine de, kasığıma tekme yemiş gibi oldum. Özleyeceğim onu. Sana ne oldu?»

İçkisini yudumladı. «Benimkinin karısıyla çocukları tatil haftası için Tobago'ya gittiler. İki güne kadar kendisi de onlara katılacak. Ama Noel gecesini benimle geçirmeye söz vermişti. Küçük, dikkati çekmeyen bir yerde yemek yiyecektik... ki bu da ilk defa olacaktı. Onunla hiç insan önüne çıkmadım. Sonra buraya dönecek, geceyi eğlencelerle geçirecektik. Ama son dakikada telefon edip iptal etti. Siyasi bir tip onu yemeğe çağırmış, o da hayır diyememiş. Kendini pek kötü hissediyordu ama, yararı yok ki!»

«Üzgünüm, Martha.»

Omuz silkti. «Nasılsa öder bunu,» dedi. «Şu ya da bu şekilde.»

«Ceketimle kravatımı çıkarabilir miyim?»

«Rahat etmeye bak. Kapının zincirini tak, sonra gel, yanıma otur.»

Kolumu çıplak omzuna attığımda ağırlığını benim üzerime yasladı. Garip kokuların karışımı vardı üzerinde. Teninin kokusu, hafif bir parfüm, füme balık ve slivovitz.»

«Anlatsana bana sevgilini,» dedim, «Zengin mi?»

«Paralar karısının. Sosyete kadını ve çok da hırslı. Sanırım Başkan karısı olmak istiyor.»

«Şaka mı ediyorsun?»

«Hayır. İmkânsız da değil. Bu gece birlikte yemek yediği adamın elinde çok koz var. Benim arkadaşı desteklemeye karar verirse, hızla yükseltir onu. Belki gelecek valimiz olur.»

«Vay canına!»

«Çok uygun bir aday: Uzun boylu, yakışıklı, evli, çocukları fotojenik. Televizyonda pek iyi görünüyor. Karısının ailesinde para bol olduğundan kampanyayı da iyi yürütürler.»

«Adını söylemeyeceksin, değil mi?»

«Hayır. Bir öpücük ver bana.»

Dudaklarında balık tadı vardı.

«Bu kadar oynaşmak yeter,» dedi. «Yatağa gidip dertlerimizi unutalım.»

Yatak odasında yavaş yavaş soyunduk. Bir yandan, gelecek hafta yapacağımız işleri konuşuyorduk. Delacroix çekme katı için kontrat imzalamak, fonları transfer etmek, hizmetçi tutmak, resepsiyon fuayesi için bir büro masasıyla sandalye satın almak, telefonları bağlatmak, vs.

Ben çıplaktım. Yatağa, onun yanına yatmak üzereydim. Birden durup, «Bir dakika,» dedim.

Salona döndüm, cebimden siyah kadife kutuyu çıkardım, Martha'ya getirdim, eğilip onu yanağından öptüm.

«Mutlu Noeller, canım,» dedim.

Sırıttı, kutuyu açtı, içine keskin bir soluk çekti.

«Çok güzel,» dedi. «Hem de çok. Teşekkür ederim. Hediyen dolapta asılı. Ön tarafta. Git de bak.»

Baktım. Kahverengi kaşmir bir robdöşambr buldum orada. Eski karım, tanıdığım başka birkaç kadın, Jenny ve şimdi de Martha... hepsi de bana ya sabahlık, ya da bornoz vermişlerdi hediye olarak.

Hemen giydim.

«Tam uydu,» dedim. «Sağol. Sevgilinle aynı numara giydiğimize sevindim.»

«Daha irisin,» dedi. «Önemli olan kısımda yani. Senin kız, incileri almadan arayı bozduğu için sevindim. Mutlu Noeller, sevgilim.»

Tam hediyemi asarken bir şey takırdayarak dolabın tabanına düştü. Almak üzere eğildim.

«Bu nedir?» diye sordum. Deriden örme bir kırbacı havaya kaldırıp gösterdim. «Senin binici olduğunu bilmezdim.»

«Eğlence...» dedi o rahat bir sesle. «Yerine koy, yatağa gel.»

İncileri takmak istedi ve direndi. Tokasını kapatmasına yardımcı oldum. Çiftleşmemiz isteriyle karışık bir kavga gibiydi. İçinde hiç şefkat yoktu. Yalnızca umutsuzluk vardı. Birbirimize hakaret dolu, pis kelimeler söyledik.

Sonra yorgun ve bitkin birbirimizden ayrıldık, gözgöze bakıştık.

«Tanrım!» dedi Martha... ve birden ağlamaya başladı. «Sarıl bana.»

Ben de sarıldım.

58

Yılbaşı gecesi ben hâlâ son eşyaları ambalajlamaktaydım. Boşalttığım daireyi Wolcott Sands'e kiralamıştım. Elbiselerim, plaklarım, kitaplarım, kasetlerim, tiyatro senaryolarım gibi şeyler Doğu Yakası'ndaki adrese taşınmıştı çoktan.

Ama yılın son gününde, ben iki Mark Cross bavula gömlekler, kravatlar, mücevherler, tuvalet malzemesi, içki şişeleri ve nakit olarak üç bin dolar para doldurmaktaydım. Çekme kata ilk parayı ödedikten sonra bana bu kadar kalmıştı.

Gece yarısı dışarlarda kopan çığlıkları ve havai fişekleri duyduğum anda işi yarım bırakıp biraz şampanya içtim, sonra bavulları bitirdim, yatağa girip yattım, Sabahleyin taptaze ve dinlenmiş olarak uyandım.

Batı Yakası'ndan kibarca taşınmaya karar vermiş olduğumdan, kendime kocaman bir Cadillac limuzin kirala-

mıştım. Araba öğleden sonra tam 3'de geldi. Şoför bavullarımı taşıdı, ben dairenin kapısını kapadım ve bir daha arkama bakmadım. Kendimi rahatlamış ve neşeli hissediyordum.

Buz gibi bir gündü. Hava çelik renginde, ama parlaktı. Central Park'da yer yer karlar göze çarpıyordu. Doğu Yakası'ndaki apartmanların camlarında güneş ışıkları oynaşmaktaydı Limuzinin içi sıcacık, güzel kokuluydu. Klas, dedim içimden.

Delacroix'da kapıcı Max bavullarımı yukarıya taşımaya yardım etti, ona bol bahşiş verdim. Etkilendi. Daireye girince, mutfak taşının üzerinde bir şişe Armagnac buldum. Yanında Martha'dan bir not vardı. «Yeni yerimize hoş geldin.»

Üçüncü caddedeki bir dükkâna gidip biftekli sandviç yedim. Yanında patates kızartması vardı. Bir şişe de Löwenbrau söyledim. Sonra çekme kata döndüm, yeni getirdiğim eşyaları büyük yatak odasına ve çalışma odasına yerleştirmeye başladım.

Gece yarısından biraz önce işlerimi bitirdim, Martha'nın brandisini açtım, bir kadehe biraz boşalttım. İçkim elimde, terasa çıktım, durdum. Kent ayaklarımın altındaydı.

Aşağıda gerdanlık gibi ışıklar parıldıyordu. Yakutlar, pırlantalar, zümrütler. Kent karanlıkta daha da zengin görünüyordu. Göz kırpıyor, pırıldıyor, neler neler vaadediyordu.

Bu harika manzaraya uzun uzun baktım, nerelere kadar yükseldiğimi düşündüm, daha nerelere varmak istediğim geldi aklıma.

Ama hava çok soğuktu. Titredim, tekrar içeriye girdim.

59

Ocak ayının felâket getirmesine ramak kaldı. Bizi hemen hemen mahva sürükleyen, beklenmedik neden, hava durumuydu.

Beni çekme katın terasından içeriye girmeye zorlayan o soğuk, Kanada'dan gelen bir soğuk hava dalgası ve cephe sisteminin ön habercisiydi. Donlar oldu, buz gibi rüzgârlar esti, karlar yağdı, yollar buz tuttu. Kent hemen hemen iki hafta boyunca felce uğradı.

Korkunç günlerin birinde sıcaklık eksi otuz dereceye düştü. Tipinin içinde benim evin yolunu bulabilen azgın kadınların sayısı yalnızca dört oldu.

Bizi kurtaran da, **call-boy** servisimiz oldu. İlk karların başlamasıyla birlikte telefonun sesi kesilmek bilmedi. Sadık elemanlarımız, duvar kâğıdı örneklerini koltuklarının altına kıstırıp buzlarda kaymamaya çalışarak kendilerini hevesle bekleyen müşterilere ulaştılar. Bahşişler yüksek, faaliyet yoğun olduğundan, nakit krizi dönemini bu sayede atlatmayı başardık.

Ayın ortalarına doğru hava düzelirken bizim durumumuz da düzelmeye yüz tuttu. Pazar öğleden sonra çekme katta bir parti verip tüm elemanlarımızı kokteyle davet ettik, onları yeni işyerine alıştırıp yeni uygulanacak sistemi anlatmak istedik.

Ev sahibesi görevini Martha Twombly üstlenmişti. Davetlilerin hepsini yakından(!) tanıyan biriydi. Yaptığı açış konuşmasını hepsi dikkatle dinlediler.

Martha onlara kendisinin resepsiyoncu olarak, fuayedeki masada çalışacağını söyledi. Müşteriler parayı seanstan önce ona vereceklerdi. Müşteri (inşallah) tatmin olmuş durumda ayrılıp gittikten sonra, eleman da kendi elli dolarını alacaktı.

Bu duyuru tezahüratla karşılandı.

Elemanlara seanstan sonra mümkün olduğu kadar çabuk buradan gitmeleri önerildi. Yatak odaları temizlenebilsin diye. Delacroix'da oturan komşular soru sorarsa, Peter'in Dramatik Sanatlar Akademisi'nde öğrenciyiz diyeceklerdi.

Bu duyuru da gülüşmelerle karşılandı.

Dakikaları iyi hesaplayıp zamanında hazır bulunmanın çok önemli olduğunu vurguladı Martha. Müşteriler bekletilmekten hoşlanmıyordu. Bunlardan başka, ay boyunca en tatminkâr üretkenlik düzeyine ulaşan elemana, yüz dolarlık bir de ikramiye verilecekti.

Bu seferki duyuru alkışlandı, Wolcott Sands ayağa kalkıp, yeni kuruluşun şerefine kadeh kaldırmayı önerdi.

60

Ocak ayının o çok zor geçen birinci haftası boyunca Martha Twombly her sabah, çöp bidonlarının yığılı durduğu kaldırımlarda, karlara bata çıka, bin güçlükle çekme kata ulaşmayı başardı. Yanında Barcarole Butiğin müşteri listesinden son günü çektirdiği fotokopiyi de getirdi.

Bir de, Nicole Radburn'u getirdi. Onu bana, «Luke Futter'dan beni kurtaran bayan,» diye tanıştırdı. Şaşırmıştım. Martha polise tanıştıracağı fahişeyi genç ve güzel diye tarif etmişti. Oysa ben Nicole'u ne genç buldum, ne de güzel. En azından yirmi altı yaşında vardı. Güzelden çok, çarpıcı bir insandı.

Taze kahveyi demlenmeye koydum, o koca salonda üçümüz oturduk, havadan yakınıp işten sohbet ettik. Karşımdaki iki kadın şakadan birbirine düşmanmış gibi davranıyordu ama, aralarında gerçek bir bağlılık bulunduğunu anlamakta gecikmedim. Nikki, Martha'ya 'Madame Defarge' diyordu. Martha da ona 'Bayan Meme' demekteydi.

Akşam bastırırken kar tekrar başladı. O gece on beşle yirmi beş santim arasında kar bekleniyordu. Bizim bayanlar yemeği dışarda yemeği planlamışlardı ama, ben onlara hazır çorba, ızgara piliç ve salata önerdim.

Bu kapalı yer pikniğini hemen kabul ettiler, pabuçlarını ayaklarından fırlatıp oturdular. Ben bu arada votka martinileri hazırladım. Kadınlar mesleklerinin iyi ve kötü

yanlarını karşılaştırıp tartışırlarken ben gülümseyerek dinliyordum. Bu arada Nicole Radburn'a da dikkatlice bakabilme fırsatı bulmuş oldum.

Hemen hemen benim boyumda vardı ama yapısı 2 numara Faber kalemi gibiydi. Uzun siyah saçlarının arasında yalnızca bir tutam beyaz saç parıldıyordu. Üçgen yüzü, keskin hatlı bir çenede son buluyordu. Ağzı büyük ve aydınlıktı. Güldüğü zaman büyük kahkahalar atıyordu.

Üstüste öyle çok kazak giymişti ki, vücudunun nasıl olduğunu pek göremiyordum ama herhalde zayıftı, katıydı, çevikti. Jenny Tolliver'in o yumuşak dolgunluğu yoktu Nicole'da. Ama buna karşılık, Jenny'nin hiçbir zaman sahip olamayacağı kinetik bir kuvveti vardı.

Martha ona Peter'in Dramatik Sanatlar Akademisi'ni paravan olarak kullandığımızı anlattığı zaman, Nicole telefonu rehbere bu adla kaydettirmeyi önerdi. Ona, kendisinin de paravan kullanıp kullanmadığını sordum.

«Yalnızca vergi nedeniyle,» dedi ciddi ciddi. «Ben okul öğretmeniyim. Yasal bir iş. Ruhsatım da var. Canım istediği zaman Manhattan'daki ilkokullarda geçici olarak yedek öğretmenlik alıyorum. Aslında çok iyi hocayımdır. Bu da bana yasal bir paravan sağlıyor. Oradan kazandığım parayı kuruşuna kadar yazıyorum beyannameye.»

«Ne dersi veriyorsun?»

«İlkokul İngilizcesi ve kompozisyon. İngiliz edebiyatından masterim var. Eskiden tam gün öğretmendim. Bu oyuna iki yıldır girdim.»

Martha, «İki harika yıl,» diye sırıttı.

Nicole, «İki kârlı yıl,» derken sırıtmadı.

Kalkıp mutfağa geçtik, yemekleri hazırladık. Daha sonra çalışma odasında Armagnac içip televizyondaki hava raporlarını dinledik. Otobüsler çalışmaz olmuştu. Taksi de bulunmuyordu sokaklarda pek.

«Allah kahretsin,» dedi Martha. «Nikki, evlerimize varmak niyetindeysek bir an önce harekete geçmemiz gerek galiba.»

«Bakın, burada üç yatak odası var,» dedim. «Gece yatısına kalsanıza, ha? Size ödünç pijama verebilirim.»

«Martha?» diye sordu Nikki.

«Bana göre hava hoş,» diye karşılık verdi Martha da. «Ama pijamaya boşver. Ben doğal kılıkta uyurum.»

«Ben bir gömlek alayım,» dedi Nicole. «Sağol, Peter.»

Televizyonda kötü bir film seyrettik ve bu arada brandilerimizi bitirdik. Sonra mutfağa gidip konserve krem-şokolayı hazırlayıp yedik, daha sonra da odalarımıza çekildik.

Gece yarısını biraz geçtiğinde ben yatağımda, hiçbir zaman sahnelenmemiş olan «Herkes Yerine!» adlı oyunu okuyordum. Kötü bir oyundu ama, bana çok uyan bir rol vardı içinde. Eskimiş sayfaları kimbilir kaçıncı defa okurken, o rolle neler neler yapabileceğimi düşünüyordum.

Yatak odamın kapısı aralandı, Nicole Radburn kafasını içeri uzattı.

«Merhaba,» dedi.

«Merhaba,» dedim.

«Girebilir miyim?»

«Tabii.»

Kapıyı arkasından kapattı. Benim pijama ceketlerimden birini giymişti. Bacakları uzun, kasları biçimliydi. Koşucu bacağı gibiydi bacakları. Cildi de esmerdi. Sağ oyluğunda iri bir beni vardı. Kadife bir daire.

«Yalnızca ziyaret,» dedi. «Seks yok. Tamam mı?»

«Tamam,» dedim. «Ama bir şartla. Martha neden sana Bayan Meme diyor, söyleyeceksin.»

Ceketin düğmelerini açıp gösterdi.

«İnanılmaz bir şey,» dedim. «Kaç kişinin gözünü kamaştırdın sen bunlarla?»

«Çok kişiyi mutlu ettim. Tırnak törpün var mı?»

«Banyodaki dolapta karton törpüler var,» dedim.

Banyoya gidip döndü. Elindeki törpü paketine bakıyordu. «Seksek dokuz sent mi?» diye çığlık attı. «Soygun bu. Ben bizim ucuz dükkânda aynısını elli dokuz sente alıyorum.»

Güldüm. «Otuz sent tasarruf etmek bu kadar önemli mi sence?»

«Hem de nasıl,» dedi. «Kuruşları kartal gibi kollarım.»

Yatağımın kenarına oturdu, bir ayağını yukarı çekip tabanını yatağa dayadı. Pijama ceketinin önü açıktı ama, içine beyaz bir bikini külot giymişti. Vücudu sağlam ve kemikliydi. Kaburgaları belli oluyordu. Kalça kemikleri de.

«Harikasın,» dedim. «Nasıl koruyorsun formunu?»

«Haftada üç kere kulübe, jimnastiğe gidiyorum.»

«Benim de yapmam gerek.»

Battaniyeyi kaldırdı, çıplak vücuduma baktı.

«Durumun iyi,» dedi sonra. «Her şeyin iyi.»

Üstümü tekrar örttü, bir yandan tırnağını törpüleyerek odaya göz gezdirdi.

«Çok güzel bir evin var, Peter,» dedi.

«Bu paraya, güzel olsun müsaadenle.»

«Martha anlatmıştı. Dert etme. Çıkarırsınız nasılsa.»

«Eğer kar kesilirse,» dedim. «Senin işin nasıl gidiyor?»

«Şikâyet edemem. Geçen yıl brüt elli bin almışım. Öğretmenlikten gelenler hariç.»

«Fiyatın ne?»

«En az yüz. Sapıklara daha çok.»

«Patronun var mı?»

Yüzüme baktı. «Yok,» dedi. «Başlarken vardı. Ama mali bakımdan mantıklı bir şey değil. Ben de ektim onu.»

«Nasıl başardın?»

«Sürekli müşterilerimden biri çetin cevizdir. O sağladı. Bizim pezevenge bir türban sardı.»

«Türban mı?»

«Anlarsın,» diye eliyle işaret etti. «Sargı. Kafasını yardı herifin. O da bir daha beni rahatsız etmedi. Kendi kendime çalışıyorum.»

«Yeni müşterileri nasıl buluyorsun?»

«Çoğunu eskiler yolluyor. Birçok yerin halkla ilişkiler servisinde adım var. Konvansiyon ve konferanslar oldu mu, işim iyi gider. Çıkıp iş aramak zorunda kalışım enderdir. Herhalde daha on yıl dayanırım, beğenilirim, diyorum. Ama yılda elli binle bile, yatırım sermayesi biriktirmek zor.»

«On yıl çalışsan yarım milyon yapar.»

«Yetmez,» diye başını iki yana salladı. «Vergiden muaf belediye tahvilleri aldım. Hepsini ona yatırsam, ortalama yüzde on getirse, yılda ancak elli bin getirir emekliliğimde.»

«Yalnız elli bin mi? Bence epey para!»

«Enflasyon ortalaması yılda yüzde on olursa, hiç de öyle sayılmaz. Bundan on yıl sonra elli bin dolar bir boka benzemez, çünkü bakarsın bir ekmek on dolara satılır.»

İçimi çektim. «Ben bu kadar ince mali konulardan anlamam.»

«Yani sen geleceğin için bir hazırlık yapmıyor musun?»

«Aklımın ucundan geçmiyor.»

«Geçmesi gerekir. Anonim şirket, holding şirketi, Keogh Planı, amortisman... bunlar ne demek, biliyor musun?»

«Hiç,» diye itiraf ettim. «Ama öğrenmeye başlamak isterdim. Öğretir misin bana?»

«Tabii. Ben de mali sihirbaz sayılmam ama hiç değilse anahatlarını anlatabilirim.»

«Harika,» dedim. «Bir gün birlikte yemek yiyebilir miyiz?»

«Neden olmasın? Martha sana telefon numaramı verir. Seni tekrar görmek isterim. Ama seks yok, tamam mı? Satabileceğim bir şeyi bedava vermem. Anlıyorsun, değil mi?»

«Elbette,» dedim. «Seks yok. Ama arkadaş olamayız demek değil bu yine de.»

«Bir arkadaşım daha olsun isterdim doğrusu. Tek arkadaşım Martha.»

«Nasıl tanıştın onunla?»

«Yıllar önce annemin Chicago'daki evinde çalışırdı. Aslında Madame Defarge benim isim annemdir.»

Nicole törpü kutusunu bırakmak üzere banyoya döndü, tekrar çıktığında eğilip yanağımı öptü. Güzel kokuyordu.

Yatağımın yanında durdu, pijama ceketinin önünü açıp poz verdi.

«Yaşıma göre fena değil, ha?» dedi.

Vücudu yay gibi, gergindi. Barakuda niteliği var gibiydi. Yatakta erkekleri hıçkırıklara boğar herhalde, diye düşündüm.

«Ben olsam, beni tavandan kazıyarak temizlemek zorunda kalırlar,» dedim. «Kaç yaşındasın, Nikki?»

«Yirmi dört,» dedi hemen. «Otuza doğru gidiyorum. Konukseverliğine teşekkürler, Peter. İyi insansın. Hadi hoşça kal.»

Elini sallayıp odadan çıktı. Başucu lambamı söndürdüm, örtüleri üstüme çektim, gözlerimi kapadım. Ama o esmer, gergin vücut gözümün önünden gitmedi. Belindeki biçimli kavis, o inanılmaz meme başları.

Uyukluyordum. Oda da giderek soğuyordu. Yatakta tedirgin tedirgin dönüp duruyordum. Bir saat kadar sonra Martha sessizce odama süzüldü, yatağıma girdi, beni ısıttı.

61

Hava koşullarına ek olarak, beklenmedik masraflar da Ocak ayında tüm rezervimizi süpürdü götürdü.

Bir kere çarşaf ve havlu stokumuz yeterli olmaktan çok uzaktı. Düzinelerce çarşaf, yastık yüzü, el havlusu ve banyo havlusu satın almak zorunda kaldık. Ne de olsa her seansdan sonra yatakları değiştiriyorduk. «Burası klas bir işletme,» diye tutturuyordum ben çünkü.

İşler açıldığı zaman tam gün bir hizmetçi tuttuk. Onu bize, bir iş bulma acentası yolladı. Patsy adında, bazalt rengi ciltli bir Haitiliydi. Yaşını elli sekiz'den yukarı yükseltmiyordu.

Martha, «Ben de yirmi üçüm öyleyse,» dedi.

Her halde Patsy sosyal sigorta kaçağıdır diye düşündük, haftada kırk sekiz saat çalışmak için net iki yüze fit olacağını hesapladık.

Bir saat kadar çalıştıktan sonra, olup bitenleri kavradı ve üç yüz istedi.

Teslim olduk. Cadı gibi çalışkandı. Üstüne üstlük olağanüstü bir aşçıydı da. Cuma akşamları geç saata kadar kalıp bize **bouillabaisse** pişirmesi için ona açıktan para vermeye bile başladık.

Bundan sonraki mali şok, Dedektif Luke Futter kanalıyla geldi. Adam artık ayda bin dolar istiyordu.

«Bak,» dedi çarpık çarpık sırıtarak. «Doğu Yakası'nda her şey daha pahalıdır. Hem Batı Yakası'ndayken ben kendi bölgemde çalışıyordum. Ama buradan üç dört arkadaşa pay vermek zorundayım. Ne de olsa, onların çöplüğü bu taraf. Bin dolarla kurtulmanız şans bence.»

Homurdanarak parayı uçlandık. İnşallah bu para bizi sokak polislerinden falan da korur diye umuyorduk.

Delacroix'nın kadrosuna da rüşvet dağıtmamız gerekiyordu. Chanel 5 kokusu kullanan o züppe yönetici, ayda pazarlıksız üç yüz dolar istedi. Üç kapıcıyı nasıl halledebileceğimizi bilemediğimizden, gündüzcü iki kişinin yaşlıca olanını, Max'ı çağırıp danıştık.

Yukarı geldiğinde ona bira ikram ettik, neler yaptığımızı anlattık. Kaldırımlarda yetişmiş bir Brooklynliydi.

Kimsenin kolay kolay telaffuz edemeyeceği Yunanca bir ismi vardı. Bizi dikkatle dinledi, sonra, «Gürültülü partiler olmuyor ya?» diye sordu.

«Kesinlikle hayır,» diye teminat verdim ona.»

«Lobide sarhoşlar falan?»

«Asla,» dedi Martha. «Uyuşturucu da yok. Bizim müşterilerimiz kibar kadınlardır, çocuklar da terbiyeli davranırlar.»

Max bıyığını burarak, «Size ayda iki yüze patlar,» dedi. «Yüzü benim, yetmiş beşi öbür gündüzcü kapıcının, yirmi beşi de gececinin.»

«Razı olurlar mı buna?» diye sordum.

«Akılları varsa,» dedi Max korkunç bir ifadeyle.

Haftada iki kere de temizlikçiler geliyordu. Çamaşırcı faturamız korkunçtu. Telefonu bağlatma masrafı, depozitosu derken paralar suyunu çekmekte, Şubat başında ödenecek 7000 dolarlık kiranın da günü yaklaşmaktaydı.

Ama hava düzelmeye başladıkça müşteriler de sökün etmeye başladı, gelirimiz hemen yükseldi. 14 Ocak'ta yedi kişi, 20 Ocak'ta on iki kişi, 23 Ocak'ta on altı kişi, 29 Ocak'ta da yirmi bir kişi geldi. Ayın son günü sihirli sayıya ulaştık. O gün Peter'in Dramatik Sanatlar Akademisi'ne yir mi beş öğrenci geldi.

«Başaracağız!» dedi Martha zafer dolu bir sesle.

62

Çekme kata taşındıktan sonra ben artık seans almayıp zamanımın tümünü yönetime hasretmeye karar verdim. Martha öğlenden akşam sekize kadar çalışıyordu ama, yine de benim kişisel ilgimi bekleyen sorunlar doğabilmekteydi.

En azından, geç kalan, ya da gelmeyen elemanların yerine birini bulmamız gerektiği ortadaydı. Bu da haftada üç dört kere oluyordu. Gelmeyenin yerini kendim doldurmaktan başka çarem yoktu.

Ama ayın sonuna doğru programda bulunmayan, eşi benzeri olmayan bir seans yapmak zorunda kaldım.

Çalışma odasında, gelecek haftanın programı üzerinde çalışıyordum. Martha içeriye girdi, çalışma masamın kenarına oturdu.

«Bir sorun,» dedi. «Fuayede bir kadın var, seans istiyor. Daha önce görmediğim, duymadığım biri. Bir arkadaşım yolladı diyor. İsmini verdiği kadını tanıyorum. Sürekli müşterimiz. Telefon ettim, evet, ben tavsiye ettim, dedi. Bekleyen kadının adı Connie. Ona gelmeden önce telefon edip randevu almak gerektiğini söyledim. Neredeyse gözyaşlarına gömülecekti. Çok sinirli, Peter. Ne yapacağız?»

«Ne biçim bir şey?»

«Fena sayılmaz. Saçlarını düzeltip biraz makyaj yapsa güzel bile olabilir. Sen kendin almak ister misin onu? Mavi oda boş.»

Bir an düşündüm. «Pekâlâ,» dedim sonunda. «Bu tür işlerden hoşlanmam ama, şu anda kimseyi geri çevirecek durumda değiliz. Yolla içeriye.»

Connie için sinirli demek bile azdı. İsteriye yakın durumdaydı. Yüzü tebeşir gibi bembeyaz, gözleri kıpır kıpırdı. Ağzının köşesini ikide bir aşağıya çeken bir de tiki vardı.

Martha'nın dediği gibi, saçlarını tarasa, makyaj yapsa, çok değişirdi. Barcarole'a bir uğrasa, onun da yararı olurdu. Neredeyse söyleyecektim bunu ona. Biçimsiz bir torba elbise giymişti. Vücudunu iyice saklamıştı.

Mavi odaya girerken elimde iki bardak da beyaz şarap vardı. Kendimi tanıttım, gülümsedim, sonra yatak odasının kapısını kilitlemek üzere döndüm.

«Yapmayın,» derken sesi çığlığa pek yakın çıktı.

«Peki,» dedim hemen. «Kilitlemedim, bakın... İsterseniz oturun artık. Bir şarap için. Tanıyalım birbirimizi.»

Konuşmalar hep benden geliyordu. Ondan bir tepki koparmak kolay değildi. Orada öylece sopa gibi oturuyor, ellerini titremesin diye birbirine kenetleyip duruyordu. Dişiyle durmadan alt dudağını ısırmaktaydı. Bir anda kırılıp tuzla buz olacak diye korkuyordum.

En yumuşak sesimle, «Bak, Connie,» dedim. «Eğer vazgeçmek istersen, danışmadaki bayan paranı sana iade eder.»

Uzun süre sessiz kaldı.

Neden sonra, «Hayır,» dedi. «Sonuna kadar gideceğim.»

«İstersen perdeleri kapatayım.»

«Açık bırakın,» dedi çatlak bir sesle. «Her şeyi görmek istiyorum.»

Elbiselerini çıkarmak ister misin?»

«Arkanı dön.»

Söz dinleyip döndüm ve kendim de hızla soyundum. Yatağa, onun yanına yattığım zaman, onu sırtüstü, ellerini göğsü üzerinde kavuşturmuş buldum. Gözleri de kapalıydı. Artık değnek değil, bir taş olmuştu. Gerginlikten titriyordu.

«Connie,» dedim yavaşça. «Bakire değilsin, değil mi?»

Başını iki yana salladı.

Dolaşık saçlarını okşadım, ona yavaşça dokundum. Anlayışlı erkek rolüne çıkmıştım, öyle oynadım ben de. Parmak uçları. Dudakların değmesi. Mırıltılı iltifatlar. Çapraz kollarını açtım. Ona ne kadar güzel olduğunu söyledim. Fısıltıyla.

Gözleri açılmadı.

«Bak bana,» diye direndim. «Her şeyi görmek istiyorum demiştin.»

Göz kapakları titredi, yarı yarıya açıldı, gözlerime baktı.

Gülümsedim. «Yalnızca benim,» dedim. «Senin kadar korkan biri.»

Bir süre geçti. Uzun bir süre. Ama sonunda başardım. Orada öylece yatıyor, tavana bakıyordu.

«Acıyor mu?» diye soruyordum durmadan. «Durmamı ister misin?»

Hiçbir şey söylemedi. Enerjimin tükenmek üzere olduğunu hissediyordum. Tam o sırada, sanki bunu hissetmiş gibi, o da tepki gösterdi. Vücudu kasıldı, canlandı. Bacakları yukarı kıvrıldı. Beni kavrayıp kendine yasladı, solumaya başladı.

«Benden hoşlanıyor musun?» diye fısıldadı. «Gerçekten hoşlanıyor musun?»

«Bayılıyorum. Çok çekici bir kadınsın. Çok güzelsin. Harikasın.»

Vücudu ipek gibi oldu. Bana cevap verdi. Gözleri sımsıklamdı. Sonunda ikimiz de bağırıyor, garip bir şarkı söylüyorduk sanki. Sonra da beni bırakmadı. Daha sıkı sarıldı.

«Connie,» dedim. «Ne oldu?»

«Benim ırzıma geçildi,» dedi.

Geri çekilip ona baktım.

«Tanrım!» dedim. «Ne zaman?»

«İki yıl, üç ay, on dört gün önce.»

«Ve bu da ilk defa...?»

«Evet,» dedi.

63

Kenarı çatlamış kahve fincanını Sol Hoffheimer'in masasından aldım, burnuma yaklaştırıp kokladım.

«Sabahın onunda içki içmeye ne zamandan beri başladın?» dedim.

«Senin hesabına çalışmaya başladığımdan beri.»

«Sen benim hesabıma çalışmıyorsun ki... kendi hesabına çalışıyorsun.»

«Her ne ise,» dedi ajanım bezgin bir sesle. «Bugün ne satıyorsun, kanser mi?»

«Hiçbir şey sattığım yok. Veriyorum. Bedavadan.» Masanın üzerine bir zarf attım. «Sekiz yüz. Güzel değil mi?»

«Bana gurur veriyor,» dedi Sol Hoffheimer.

«Sol, dinle beni. İlanlar iyi sonuç veriyor, senden de iyi çocuklar geliyor. Ama o ilk görüşmeyi yapmak durumu benim çok vakit kaybetmeme neden oluyor. Çocukların yarısından fazlası reddediyor teklifimi.»

«Eee?»

«Yani eğer o ilk görüşmeleri sen yaparsan çok büyük bir yardımda bulunmuş olursun.»

Sol sessizleşti.

«Paran artacak tabii,» diye devam ettim hemen. «Kabul ettiğimiz her eleman için yüz elli. Ayda belki bir binlik gelir.»

«Belki de pezevenklikten bir yıl,» dedi Hoffheimer.

Omuzlarımı kaldırdım. «Her işin bir de riski vardır. Kâr ne kadar yüksek olursa, risk de o kadar büyüktür.»

Ajanım kahve fincanını dikip boşalttı, sonra masasının çekmecesinden bir şişe ucuz viski çıkardı, fincanı tekrar doldurdu. Elleri titriyordu.

«Bundan sonraki terfiim nedir?» diye sordu. «Havlu mu tutacağım?»

Öfkeyle, «Sen bu işi kokuşmuş, yasa dışı bir çete olarak görüyorsun,» dedim. «Oysa hiç de öyle değil. Enfes bir çekme kat dairemiz var. Müşterilerimiz varlıklı, şık giyinmiş kadınlar. Çoğunun adı sosyete dedikoduları arasında, gazetelerde sık sık geçer. Bazıları koca şirketlerde yönetici olarak çalışıyor. Bu düzeydeki kadınlar, birinci sınıf olmayan şeye el sürmezler. Sol, biz temiz, çekici bir atmosfer içinde, profesyonel servis veriyoruz.»

Hoffheimer bana garip garip baktı. «Sen gerçekten inanıyor musun bütün bu saçmalıklara?»

«İnanıyorum, çünkü hepsi doğru. Eğer bu iş klas bir operasyon olmasaydı, ben de bulaşmak istemezdim.»

Çekme kata dönmeden önce Times Meydanında bir eczaneye uğrayıp koca bir kutu Fourex marka prezervatif aldım.

64

New York eyaletinde özel okul açmakla ilgili yasaları inceleyen Oscar Gottwold bize bir şirket kurmayı önerdi. Ayrıca Peter'in Dramatik Sanatlar Okulu adına bir çek hesabı açtırıp tüm yasal masrafları da o hesaptan ödemeyi önerdi. Telefonu, kirayı falan filan. Karısının kuzeni olan genç, kurnaz bir muhasebeci tavsiye etti, bu adamın bize defterlerimizi düzenlemekte ve hesaplarımızı yoluna koymakta yardımcı olabileceğini söyledi.

«Hep zarar göstermek isteyeceksiniz tabii,» diye devam etti avukat. «Genel masraflar sizinki gibi yüksek olduğu zaman bu aslında kolay. Önemli olan, gelecek yıl Maliye Gelirler Müdürlüğüne gösterecek kağıtlarınız olması. Önümüzde bir paravan faaliyet ayarlamaya yetecek kadar da zaman var.»

Gottwold, Martha'yla benim aylık kârımızı çek hesabından çekmemize karşı çıktı. Akademinin böyle büyük maaş-

ları mazur göstererek kadar kârı olmayacağını öne sürdü. Haftada bir, yüz dolar gibi mütevazi bir parayı maaş olarak çek hesabından almamızı, bunu deklare edip üzerinden kişisel gelir vergimizi ödememizi söyledi. Karısının yeğeni, bu yasal giderleri karşılayabilmek için ayda bankaya ne kadar para yatırmamız gerektiğini hesaplayıp bize söyleyecekti.

Böylece, Peter'in Dramatik Sanatlar Okulu adına bir çek hesabı açtırdık. Aynı zamanda sürekli müşterilerimizden çek kabulüne de başladık.

Bir yenilik daha oldu. Bu önce şaka gibi başladı ama, o kadar kârlı göründü ki, devam ettik.

Değerli bir müşterimiz, bir arkadaşının doğum gününde ona armağan olarak bir seans satın alınca, ben şaka olsun diye yüzer dolarlık hediye çekleri çıkarmayı önerdim.

Bu düşünce bizi pek eğlendirdi. Az sayıda hediye çeki bastırdık. Bu belgeler sahte parşömen üzerine basılmıştı. «Hamili, Peter Dramatik Sanatlar Akademisinde bir Ders almak hakkına sahiptir,» diye yazıyordu üzerinde. Bu iş öyle çok tutundu ki, daha çok hediye çeki bastırmak zorunda kaldık.

Martha, «Bundan sonra sıra herhalde kredi kartıyla çalışmaya da gelecek,» dedi.

Akademi'nin kuruluşu, bir tek istemediğimiz sonuca yol açtı. Arada bir yığın çocuk uğruyor, programımız, öğretmenlerimiz, ücretimiz hakkında sorular soruyordu.

Martha onlara, ancak beş yıl profesyonel tiyatro oyunculuğu yapmış olanlara hizmet veriyoruz diyerek bunların çoğunu atlatmayı başardı. Bu da tutmazsa, saatı yüz dolar gibi korkunç bir para söylüyor, en heveslilerin bile cesaretini kırıyordu.

Bu arada işler gelişmeye devam etti. Şubat'ın ilk haftasında genellikle üç odamız da dolu olarak çalıştık. Çalışma odasını da işyeri haline getirmeyi düşünmedik değil. Ama paramız biraz birikene kadar erteledik sonradan bunu.

65

Tüm mali gelişmeleri Nicole Radburn'la tartışıyordum. Böyle işlere aklı çok iyi erdiği gibi, bizim mesleğimize özgü sorunların çözümüne de alışkındı.

«Bu bir hizmet sanayii,» dedi bana. «İnsanlarla iş görenler, sorunlara da hazır olmalıdır.»

Haftada birkaç kere uğruyordu çekme kata. Ya sabah, öğleye doğru, ya da akşam, son işini bitirdikten sonra. Gelmeden önce de hep telefon ederdi.

Zaman zaman, son müşteri çıkıp gittikten sonra ikimiz çekme katta yemek yiyorduk. Gelirken hep biftek, bir şişe şarap, biraz da tatlı getirirdi.

Gece yatısına kaldığı zamanlar, büyük yatak odasındaki yatakta, birlikte yatıyorduk ama, seks yok kuralına bağlı kalıyorduk. Yakınlığımız arttıkça, bu kuralın sıkıcılığı da azalıyor gibiydi.

Ben yatakta **Variety**'yi okurken Nicole çıplak olarak banyodan çıktı. Duş yapmıştı. Saçlarına bir havluyu türban gibi sarmış olduğunu gördüm. Dolabın kapağındaki boy aynasına doğru yürüyüşüne baktım. Aynanın karşısında durdu, kendini eleştirici bakışlarla inceledi.

«Bence fena değil,» diye seslendim odanın ucundan.

«Yaşlanmak beni korkutuyor,» dedi gözünü aynadan ayırmaksızın. «Sen hiç düşünür müsün bu konuyu?»

«Yalnızca günün yirmi dört saatında düşünürüm.»

Ona yapımcılarla yöneticilerin daha genç tipler araması yüzünden kaybettiğim işleri anlattım, nasıl her yıl Broadway'e sürü sürü genç yeteneklerin akın ettiğini söyledim.

«Benim mesleğim de pek farklı değil,» dedi.

Yatağın üzerine çıkıp oturdu, ayak tırnaklarını kırmızıya boyamaya koyuldu.

«Her yıl kente daha çok sayıda genç fahişe geliyor,» dedi. «Gazetelerde de okuyorsundur. On dört, on beş yaşında kızlar. Belki daha da genç. Kolay yenilebilecek rakipler değil yani.»

«İnsanın on dört yaşında biriyle riske girmesi için manyak olması gerek.»

«İşin kötü yanı, makyaj yapıp ona göre giyinince yaşları reşit gibi duruyor,» dedi Nicole. «Herifler bakınca genç, dolgun bir piliç görüyorlar karşılarında. Bu yüzden giriyorlar riske. Seksin vicdanı yoktur.»

«Sen iyi form tutuyorsun ama,» diye avuttum onu.

«Tabii ama yeni yetme de değilim. İşte bu yüzden belki on yıl daha çalışabilirim diyorum.»

Tırnaklarını boyayışını seyrettim. Dudaklarını kıvırmış, bakışları dikkatliydi. Eli titremiyordu cilayı sürerken.

«Bir sapığım var, tırnaklarımı boyamaya bayılır,» diye anlattı. «Ama şu sıra kent dışında.»

«Nikki, seni hiç rahatsız ediyor mu bu iş? Yani mesleğin?»

«Zerre kadar rahatsız etmiyor,» dedi. «Belki annem de bu oyunun bir parçası olduğundan. Beni uzak tutmaya pek uğraştı ama, neler olup bittiğini biliyordum. Söylemiştim, değil mi, iki yıl önce başladım ben bu işe. O zamana kadar temizdi hayatım. Ve başlarken gözüm açık olarak, kendi kararımla, isteyerek başladım.»

Bu güven duygusuna hayranlık duydum. Jenny Tolliver kendi yolunda nasıl kararlıysa, Nikki de kendi yolunda öyle kararlıydı.

«Başlangıçta kolay olmadı,» diye kabullendi. «Nice kız tanırım ki, ya alkolik, ya da uyuşturucuya alışır. Birkaç intihar da bilirim. Bu işte aklını başında tutabilmek büyük disiplin işidir.»

«İnanıyorum,» dedim. «Onca sapık!»

«Esas büyük sorun o değil. Esas büyük sorun, ilk sorun. Yani vücudunu satmaya, kiralamaya karar vermek. Ben kendime işin avantajlarını ve dezavantajlarını gösteren listeler yapmıştım. Soruna mantıkla yaklaştım.»

Tırnaklarını bitirdi, şişeyi sıkıca kapattı, masaya koydu. Sırtüstü yatıp ayaklarını havada salladı.

«Avantajlar,» diye devam etti bir yandan. «Büyük para kazanmak, bağımsız olmak, dokuzdan beşe işe gitmek zorunda kalmamak, bir de, şimdi ayrıntısına inmek istemediğim bir güçlülük duygusu. Dezavantajlar da, yasal rizikolar, müşterinin saldırmaya ya da öldürmeye kalkması, ihtiyarladığım zaman ne olacağı. Sonunda yapmaya karar verdim ve pişman da olmadım. Öteye git de, bana biraz yer aç.»

Yanıma uzandı. Havluyu başından çıkarmıştı. Uzun,

siyah saçları dudaklarımı gıdıklıyordu. Sabun kokusu vardı saçlarında. Bacağı bacağıma ipek gibi değiyordu.

«Nikki, biz elemanların çoğunu, eskiden benim ajanım olan bir tiyatro ajanından buluyoruz. Para da veriyoruz tabii. Adamın paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Zaten sırf o yüzden yapıyor bu işi. Ama çok rahatsız oluyor, onu da biliyorum. Yani... şey... ahlak açısından. Bu seni hiç tedirgin etti mi?»

«Asla,» dedi hemen. «Ahlak dediğin nedir ki? Salt bir şey değil o. Benim biraz tarih de okumuşluğum vardır. En ünlü devlet adamlarının, sanatçıların, ressamların ve düşünürlerin bile köleleri varmış. Onların yaşadığı çağda, ahlaksızlık sayılmıyormuş kölesi olmak. Orospular da tarihin bazı dönemlerinde saygı görmüşler. Askerler düşmanlarının kanını içmiş, prensler, kendi kardeşleri olan prenseslerle evlenmiş, haremler ise hâlâ var. O zaman... nedir ahlak? Utanç, suçluluk, günah gibi kelimeleri hiç anlayamamışımdır ben.»

«Ama yine de kelimelerin anlam taşıdığı bir toplumda yaşamak zorundasın,» dedim.

«O kadar da emin olma. Ahlak dediğin, moda gibi bir şeydir. Her yıl biraz değişir. Günümüzde birçok insan, paranın ve kuvvetin geçerli olduğu bir dünyada ahlak gereksiz diye düşünüyor. Namus ise ancak fakirlerin becerebileceği bir kavram oldu kaldı.»

Güldüm. «Ne kadar alaycısın,» dedim.

«Değilim. Yalnızca her şeyi berrak olarak görebilen biriyim. Belki elli yıl sonra beni yakarlar. Ama şu sıra, ben de yalnız değilim. Haydi, uyuyalım.»

Başucu lambasını söndürdüm, yerime yerleşip ona arkamı döndüm. Bana yaklaştı, vücudunu kaşık gibi benimkini kavrayacak şekilde dayadı.

«Peter,» dedi karanlıkta, «inanmayacaksın ama, birlikte uyuduğum ilk erkek sensin. Yani gerçekten birlikte uyuduğum. Bütün gece.»

«Hoşlanıyor musun peki?» diye sordum.

«Hoşlanıyorum,» dedi. «Rahatlık veriyor.»

66

Amma nefis bir gün. Yirmi dokuz seans, sorun da yok. Seansların ikisi duble olduğundan günlük gelirimiz 3300 dolara ulaşmıştı.

Gece saat 11'de evim tenhalaştı, hemen hemen boşaldı. Çalışma odasında, günlük paraları kasaya kaldırmaktaydım. Kapı vuruldu, Wolcott Sands aralıktan başını uzattı. Son müşterinin servisini yeni bitirmişti.

«Merhaba, Sandy,» dedim. «Gelsene içeri.»

Elemanımız yine her zamanki gibi İngiliz taşra kibarı kılığındaydı. Boz rengi pantolon, iri ekose, battaniye gibi ceket, dirseklerinde deriler. İçinde inci düğmeli süet yeleği vardı. Boynunda fuları, ayağında kalın yürüyüş pabuçları.

«Elinde tüfeğin eksik,» dedim. «Ava gidiyorsun galiba.»

«Herhalde,» dedi Sands. «Bir dakikan var mı, Peter?»

«Tabii. Sen viski içerdin değil mi? Burada bir şişe Chivas var.»

«İki parmak lütfen.»

İkimize de doldurdum, kendi bardağımı havaya kaldırdım.

«Üstün başarılarının devamına,» dedim.

«Buna ben de içerim,» diye karşılık verdi, bir yudum aldı, masamın yanındaki koltuğa oturdu.

«Harika bir gündü,» dedim. «Hiç sorun çıkmadı. Herkes mutlu.»

«Hı-hıı,» dedi. «Bir seferi yüz dolardan, senin de işin iş herhalde.»

Şikâyet edecek değilim,» dedim. Hafif bir tedirginlik başlamıştı içimde. «Ama tabii bu işin genel giderleri çok yüksek.»

«Tabii. Ama yine de haftada on beş bin kalıyordur sana.»

«Belli olmaz,» derken gepgergindim. «Ama senin kazancın da fena değil. Haftada iki yüz, ayrıca da bahşiş. Üstelik bütün bunlar dört saatlik çalışma karşılığı.»

Wolcott Sands tavana baktı. «Şikâyet ediyor değilim. İyi bir anlaşmamız var, bunu kabul ediyorum. Ama ben

ayrılmaya karar verdim, Peter. Gelecek haftanın programını şimdiden yapmış olduğunu biliyorum. Bu yüzden de gelecek hafta sonunda gitmeye karar verdim.»

«Döner koltuğumda öne doğru eğilip, «Tanrım, bu berbat haber işte,» dedim. «Nasıl oldu bu, Sandy?»

«Şeyy...» dedi duvara bakarak. «Bir kadınım var. Müşteri değil. Neler yaptığımı bilmiyor. Zengin bir dul. Benimle evlenmek istiyor. Fena olmaz, Peter. Böyle bir fırsatı kaçırmak budalalık olur.»

«Sandy, bunu iyice düşündün mü? Belki para açısından iyi olur ama, sen bir tek kadınla mutlu olabilir misin?»

«Bir tek kadın olacak diye kim diyor?» dedi hemen. «Bilmediği şey onu üzemez.»

«Eğer öyle düşünüyorsan neden devam etmiyorsun işine?»

Sands başını iki yana salladı. «Fazla rizikolu. Belki arkadaşları buraya gelir. Bakarsın günün birinde kendi bile gelir. Olmaz, Peter. En iyisi ayrılmak.»

«Kararlısın galiba.»

«Kesinlikle.»

«O zaman iyi şanslar dilemekten başka ne yapabilirim? Seni kaybettiğimize çok üzgünüm Sands.»

İçkimizi düşünceli bir sessizlik içinde yudumladık.

«Benim için yaptıklarından ötürü sana teşekkür borçluyum, Peter,» dedi Sandy içtenlikle. «Bu olmasa, yaşamımı sürdüremezdim.»

Omuzlarımı kaldırdım. «Alnının teriyle kazandın,» dedim. «Umarım mutlu olursun.»

«Sanıyorum olurum,» dedi Sands gülümseyerek.

67

Oscar Gotwold'un karısının yeğeni olan o genç ve kurnaz muhasebecinin adı Ignatz Samuelson'du ama, bize kendisini Iggy diye çağırmamızı söyledi.

İncecik, bir deri bir kemik, kıpır kıpır bir adamdı. Sa-

kalının gölgesi, çökük yanaklarını iyice mavi gösteriyordu. Konuşurken uzun parmaklı ellerini sağa sola savuruyor, parmağıyla gösteriyor, bıçak saplar gibi, ekin biçer gibi yapıyor, durmadan hareket halinde bulunuyordu. Porselenden yapılmış yalancı bir sigarayı içip durmaktaydı. Olmayan dumanı içine çekiyor, savuruyor, ucundaki taklit külü sözümona tablaya silkeliyordu. Hattâ sahte bir öksürük bile edinmişti kendine.

Günlük hesaplarımızı inceledi, bana neleri çekle ödeyeceğimi, ne kadar parayı nakit olarak saklayacağımı söyledi.

«Mesele evrakı asgari düzeyde tutmak,» dedi gitmeye hazırlanırken. «Cari gelire gelince, sizce yılın geri kalanı da bu ilk iki ay gibi mi olacak?»

«Umarız,» dedi Martha.

Iggy hesap makinesinin tuşlarına bastı. «Sizin sözünü ettiğiniz para, yılda asgari 750.000 dolardır,» dedi. «Maaşları, genel masrafları, şunu bunu çıkarsanız, yılın sonunda her birinize net yüz bin kalacak demektir.»

Martha, «Gırgır mı geçiyorsun?» dedi. «Yüz bin adam başı, ha?»

«Belki de daha fazla,» diye karşılık verdi muhasebeci. «Ne yapacaksınız bu paraları?»

«Harcayacağız,» dedim.

«Ne alarak?» diye sordu bu sefer Iggy. «Kazancınız deklare ettiğinizden doksan bin daha fazla. Gayrimenkul ya da Rolls Corniche falan alırsanız, vergi dairesi gelir, «Hey, durun bir dakika!» der. Hayat standardınız deklare ettiğiniz paranın çok fazla üzerindeyse, başınız derde girer.»

«Allah kahretsin,» dedi Martha. «Ne yapacağız o halde? Şiltenin altına mı saklayacağız paraları?»

Muhasebeci bize bu işin bir yolu yordamı olduğunu söyledi. Tanıdığı bir borsa simsarı yatırım yapmamızın yolunu bulabilirdi. Paravan bir firmaya borç verebilirdik. Bir lokantaya, bir tiyatro yapımcısına, paraya ihtiyacı olup da bizim adımızı açıklamamayı kabul edecek herhangi bir iş adamına.

«Yapılabilir,» diyordu Iggy. «Şu anda nakit durumunuz sorun yaratacak düzeyde değil. Ama temmuz geldi mi, o düzeye ulaşacaksınız. Şu an için size öğüdüm, sizin de önceden söylediniz şey. Harcayın, harcayın, harcayın. Ama büyük parça mallar satın almayın. Elbise, mücevher alın,

seyahate çıkın falan. Nakit ödeyebileceğiniz, kimsenin de nereden buldun diyemeyeceği şeyler. Benim her ay gelmemi ister misiniz?»

İkimiz de başımızı salladık.

«Pekâlâ,» dedi. «Bu size ayda bir binliğe patlar.» Kurt gibi sırıttı. «Nakit dengenizi de biraz azaltmaya yarar,» diye ekledi.

O gittikten sonra çalışma odasında karşılıklı oturup birbirimize baktık.

«Korkuyor musun?» diye sordu.

«Biraz. Öyle çabuk oldu ki!»

«Ağır ol, arkadaş. O kadar da büyük değil. Baksana, Nikki tek başına yılda elli bin kıvırıyor.»

«Bundan sonra ne olacak acaba?» dedim. «Maksimum kapasitemize yaklaşıyoruz. Günde on iki saattan üç yatak odası. Bundan fazlasını yapamayız.»

«Call-boy servisine de ağırlık veririz,» dedi Martha. «O bölümü geliştiririz.»

Kavalyelik dalından gelen geliri de nasıl arttırabileceğimizi tartıştık. Eldekiyle yetinmenin akıllılık olacağı ikimizin de aklına gelmedi.

68

Delacroix'ya taşındığımızdan beri sosyal hayatım sıfıra inmişti. Ama şubat ayında işler düzenine girdikten sonra Arthur Enders'i çekme kata yemeğe davet ettim.

Tam vaktinde geldi. Her zamanki şaşkın halindeydi. Yine gözlerini kırpıştırıp duruyordu. New York imalatı bir şişe de şampanya getirmişti. Mutfak dolabında bir kasa dolusu Krugg bulunduğunu ona söylemeyi içim götürmedi.

Müstakbel oyun yazarı bizim salonun büyüklüğüne hayranlığını belirtti, geniş teras, lüks yatak odaları onu iyice etkiledi.

«Aman Allah,» dedi. «Böyle bir yerim olsun istemez miydim? Amma aşama yaptın, Peter.»

«Öyle,» diye güldüm. «Parkın karşı tarafından bu tarafına geldik işte. Haydi, yemek yiyelim.»

İki bifteği tava ettik, yanına fırında pişmiş patates ve salata aldık. Yemekten önce negronis, yemekle birlikte 78 Margaux, yemekten sonra da ananas üzerine dökülmüş Cointreau iyi gitti.

«Blotto'yu hatırlıyor musun?» dedi Enders. «O spagettilerle köfteleri hatırlıyor musun?»

«Unutmaya çalışıyorum,» dedim. «Gel, çalışma odasına geçelim. Senin şampanyayı orada içeriz, olmaz mı?»

Koltuklara yerleştik, ayaklarımızı kaldırıp benim masaya dayadık.

Arthur, «Böyle bir hayata alışabilmek uzun sürmüyor mu?» diye sordu.

«İki dakika kadar sürüyor. Tekrar işe dönmek ister misin?»

Enders başını iki yana salladı. «Ama yine de sağol,» dedi.

«Nasıl istersen. Ama... kolay para bu, Arthur. Söylesene, senin oyun nasıl gidiyor?»

«Ah, o konuda öyle heyecanlıyım ki! Yedinci kere yeniden yazıyorum. Greenwich Village'de yeri olan biriyle tanıştım. Broadway dışı tiyatrolardan biriyle ilgiliymiş atölyesi. Orada oyunları prova şeklinde okuyorlar, yazar da dinleyip bazı kelimelerini değiştirme olanağını buluyor.»

«Böyle şeyler nasıl yapılır, bilirim,» dedim. «Bu atölye sahibinde para var mı?»

«Yok canım! Darı darına idare ediyor. Ama yine de benim oyunun okunması için bir şans doğmuş oluyor. Paranın önemi yok.»

Başımı iki yana salladım. «Arthur, bu senin ağzından duyduğum en anti-Amerikan söz.»

«Herhalde,» dedi Enders. «Ama benim demek istediğim, benim gözümde önemi yok.»

Bardaklarımızı tekrar doldurmak üzere eğildi. Doldururken, yanakları pembeleşe pembeleşe konuştu:

«Aklıma geldi... sana bir itirafım var.»

«Konuş öyleyse,» dedim ama, arkadan neyin geleceğini hiç tahmin edemedim.

«Jenny Tolliver'le görüşüyorum. Bir gece ona Columbus Caddesi'nde, sokak ortasında rastladım, bir bira içmek üzere Blotto'ya davet ettim. İnan bana, Peter, gerçekten

öyle oldu. Yani ona telefon falan etmiş değilim.»

«İnanıyorum,» dedim. İncinmiştim ama belli etmiyordum.

«Bana ayrıldığınızı söyledi. Doğru mu?»

«Evet.»

«Onu iki kere daha gördüm. Umarım alınmadın.»

«Ne diye alınayım? Jenny'nin kiminle isterse onunla gezmeye hakkı var.»

Enders bana baktı. «Neler yaptığını öğrendi, değil mi?»

«Evet.»

«Bana söylemedi ama kendim tahmin ettim. Ona benim de bir süre bu işe bulaştığımı söyledim. Ayrılmış olduğuna göre, ziyanı yok, dedi. Peter, harika bir kadın o.»

«Biliyorum.»

«Çok da zeki! Olayları ve konuları gerçekten düşünüyor ve çok özgün fikirler çıkarıyor ortaya. Jenny aslında çok...»

«Şampanyayı sen bitir, Arthur,» dedim. «Ben brandiye dönüyorum.»

69

Para çok iyiydi...bunu inkâr etmeye olanak yoktu. Ama oyunun tek cazip yanı bu değildi. Ben mesleğimi bir tiyatro gibi görüyordum. Tiyatro sevgimi ve açlığımı doyuruyordu bu iş benim.

Yasal tehlikelerin varlığı, oyunun heyecan ve gerilimini yaratıyordu. Rol alanlara gelince... aman ne kadro! Martha Twombly, Luke Futter, Nicole Radburn, Oscar Gotwold, Sol Hoffheimer... ve bir yığın da figüran. Yani elemanlarla müşteriler.

Set de çekme kat... ne set!

En iyi yanı tabii ki yazılı bir senaryonun bulunmamasıydı. Herşey tuluattı. Oyunu ben yönetiyor, kendi rolümü duruma ve koşullara göre değiştiriyordum. Akıllı olmak, çabuk düşünmek, binlerce kılığa girebilmek şarttı

bunu başarabilmek için. Ama zaman zaman oyunu küçük rol sahipleri, yani piyonlar devralıyordu. Bunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

Vakit geç olmuştu. Martha gitmişti. Resepsiyon masasında oturmaktaydım. Bir tek müşteri daha bekliyorduk. Bertha adlı bir kadın. Bize onu sürekli müşterilerden biri yollamıştı.

Görevli eleman yeşil odada bekliyordu. Enterkom çıtırdadı, «Ben Bertha,» dedi bir kadın sesi. Düğmeye basıp asansörü çalışır hale getirdim. Fuayenin kapısı açıldığında içeriye bir değil, iki kadın girdi. Onları karşılamak üzere ayağa kalktım.

İkisinin de üzerinde vizon mantolar vardı. Biçimleri biraz eski moda gibiydi. Boyları uzun, etekleri bol. Kadınlar uzun boyluydu. Daha yaşlıca olanı geniş omuzlu, geniş kalçalı, iri bir kadındı. Katı ifadeli bir suratı vardı.

Başına şapka da giymişti ama genç kadında şapka yoktu. Fare rengi saçları besbelli uzundu. Onları topuz yapmış, sımsıkı toplamıştı. Yaşı otuz dolaylarında olmalıydı. Solgun, ince çizgiliydi. Tel çerçeveli gözlük takmıştı.

«İyi akşamlar, bayanlar,» dedim. «Benim adım Peter. Beraber misiniz? Bertha hanginiz?»

«Benim Bertha,» dedi yaşlısı yüksek sesle. «Randevuyu ben aldım. Ama kızım için aldım. Bu Annie. Dik dur, kambur durma, Annie!»

«Peki anne,» dedi kızı. Ama gözlerini kaldırıp yüzüme bakamıyordu.

«Bertha, siz kızınızı bekleyecek misiniz?» diye sordum rahat bir sesle. Sanki haftanın her günü buraya ana-kız müşterilerin gelişi doğalmış gibi davranmaya çalışıyordum.

«Elbette,» dedi. «Annie, git bu adamla.»

«Peki anne.» Kızın sesi pek hafif çıkıyordu.

Annie'yi yeşil odaya götürdüm. Giyotine giden mahkûm gibi geliyordu arkamdan. Onu bırakıp salona döndüğümde Bertha'yı resepsiyon masasının yanındaki koltuğa oturmuş buldum. Mantosunu çıkarmıştı. Kahverengi, berbat bir şey giymişti içine.

Terbiyeli terbiyeli sordum. «Beklerken bir bardak beyaz şarap alır mıydınız?»

«Alkol kullanmam,» dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

O, «Sigara da içmem,» diye ekledi.

Sonunu da ben getirecektim ama, dilimi tuttum.

«Borcunuz yüz dolar olacak,» dedim.

İki tane elli dolar uzattı. Yepyeni paralardı. Bir üçüncüsü yapışmış olmasın diye önce buruşturdu, sonra masaya bıraktı.

«Ne kadar sürer bu?» diye sordu.

«Randevu bir saatliktir,» dedim en yumuşak sesimle.

Kadın bir ses çıkardı. «Hımpf!» demiş gibi geldi bana.

«Budala kız,» dedi sonra. «Hiç kişiliği yok. Tecrübesi de sıfır. Anlıyorsun, değil mi?»

Yüzüme meydan okur gibi baktı. Ancak başımı evet anlamında sallayabilirdim. Öyle yaptım.

«İnşallah adamınız işini biliyordur,» dedi Bertha.

«Tüm elemanlarımız son derece tecrübelidir, bayan,» diye güvence verdim ona.

«Başka her şeyi denedim,» diye devam etti. «Çocuk öyle utangaç, öyle içine kapalı ki! En iyi ailelerin kibar çocuklarıyla çıkmasını ayarladım. Ama delikanlılar asla ikinci kere aramıyorlar. Onları suçlayabilir misiniz?»

Cevap vermedim. Kimin tarafında olduğumu biliyordum çünkü.

«Hayatı tanısın, öğrensin istiyorum,» diye devam etti. «Bütün gün odasına kapanıp kitap okuyor. Hem gözleri mahvoluyor hem de cildi. Yaşı daha yirmi beş. On yaş daha fazla gösteriyor. Konuşmasını hiç bilmiyor. Ne benimle konuşur ne de başka kimseyle. Dansetmiyor. Hiçbir şeye ilgi duymuyor. Bazen bana öyle geliyor ki çocuk biraz... anlıyorsunuzdur... geri gibi. Söyleyecek hiçbir şeyi yok.»

Zavallı Annie hiç fırsat buldu mu ki acaba, diye düşündüm.

«Çok kayıtsız,» diyordu o öfkeyle. «Onu belki bir düzine doktora götürdüm. Hepsi de, fiziksel bir sorunu olmadığını söylüyor. Son doktor uzun yürüyüşler, açık hava egzersizleri tavsiye etti. Bir kere kızı zorla çıkardım ama iki saat sonra park kanapesine oturmuş kitap okurken buldum onu. Sorarım size, nasıl olur bu! İnşallah bu tecrübe onun kabuğundan çıkmasına yardımcı olur. Öyle silik ki!»

Şikâyetleri devam edip gidiyordu. Durumu kavramıştım. Annie emirlere sessizce boyun eğmekle, hiçbir şeyi kendiliğinden istememekle, kitaplar dünyasına kapanmakla annesini deli ediyordu. Belki de kendi akıl sağlığını korumak için, diye düşündüm.

Karşımdaki kasırganın kükreyişini dinleyerek geçirdiğim o bir saat ömrümün en uzun saatlarından biri oldu. Ama sonunda evin bir yerinden bir gülme sesi duydum. Patlayarak gülen biriydi bu. Derken yeşil odanın kapısı çarparak kapandı.

Annie fuayeye girdi. Vizon mantosunu pelerin gibi omzuna atmıştı. Başı dimdik, omurgası dümdüzdü. Tel çerçeveli gözlük görünürlerde yoktu. Saçları omuzlarına dökülmüştü.

«Annie!» diye bir çığlık attı annesi. «Ne yaptın saçlarına. Gözlüğün nerde?»

Annie mutluluktan alev alev yanarak, «Anne, cehennemin dibine git sen!» deyiverdi.

70

Mart başlarında, geleceğimizi çok etkileyecek bir gelişme yeraldı.

Birkaç müşteri, seansları bitince, gelecek randevularına kadar bir süre çekme katta vakit öldürebilir miyiz diye sordular. Onları yemek salonuna oturttuk, öteki müşterilere gerekli tenha havayı sağlayabilmek için de kapıyı kapattık. Böyleleri beklerken hep içki istediklerinden, içki stokumuz hızla suyunu çekmeye başladı. Bu yüzden, bardak başına ikişer dolar almak zorunda kaldık. Kimse itiraz etmedi. Barmenliği ben yapıyordum, Patsy de servisi yapıyor, bahşişlerden pek memnun kalıyordu.

Birkaç kadın bizden hafif öğle yemeği vermemizi isteyince dört kişiyi geçmeyen grupları doyurmaya da başladık. Patsy onlara basit yemekler hazırlayıp servis yapıyordu. Genellikle çeşitli salatalar. Adam başına beş dolar alıyorduk. Tatlılarla şarap, ekstra sayılıyordu.

Sonunda Patsy'nin kuzini Maria çıkageldi, çarşaf değiştirme işini o üstlendi, Patsy de bizden yiyecek içecek işini devraldı. Malzemeyi kendisi alacak, yemekleri pişire-

cek, servisi yapacak, bize de kârının yüzde yirmi beşini ödeyecekti.

Zaten haftada üç yüz dolar kazanan birinin, bu yolla nasıl edip de daha fazlasını kazanacağına akıl erdirememiştik. Ama kadının o korkunç ihtirasını ve enerjisini görmezden geliyorduk herhalde. Yemek odasına ek küçük masalar aldı, on iki kişiyi sığdırmanın yolunu buldu, menüyü genişletti, fiyatlarını da yükseltti. Yemeklerinin nefaseti, seanslardan önce ya da sonra yemek yiyen müşterilerin pek hoşuna gidiyordu.

Patsy bir kuzenini daha getirdi. Adı Luis'di. Garson ve alışveriş elemanı olarak çalışacaktı. Çok geçmeden Patsy akşam yemekleri de vermeye başladı. Bir ay içinde kendine kârlı bir iş kurmuş, biz de yeni bir gelir kaynağına sahip olmuştuk.

Mart sonlarında sürekli müşterilerden ikisi, üçüncü bir arkadaşlarına düğün öncesi partisi vermek üzere çekme katı bir akşamlığına kiralamak istediler. Akşam yemeği, içkiler ve on beş bayan için erkek elemanlar istiyorlardı.

Maliyeti hesapladık; sonunda bu iş için 3000 dolar aldık. Başabaş noktasına ancak geldik ama, büyük partilerin organizasyonu ve yönetimi konusunda çok değerli tecrübeler edindik.

Gecenin olayı, Seth Hawkins'in pastanın içinden anadan doğma çıkması, gelinin üzerine konfetiler atması ve ona heyecanını azaltıp moral verecek armağanlar sunmasıydı.

Elemanlar bol bol bahşiş topladılar, müşteriler de, ömürlerinde gördükleri en güzel partinin bu olduğunu söylediler. Ertesi hafta küçük gruplar için öğle yemekleri, akşam yemekleri angajmanlarına girdik, daha sonra yine gelin partileri, doğum günleri birbirini izledi.

71

Wolcott Sands istifa ettikten sonra Sol Hoffheimer' den gümüş saçlı, müdür tipli birini istedim. İki aday yolladı ama Martha ikisini de reddetti.

«Bunlarda Sand'deki o baba havası yok,» diye yakındı. «Baba özlemi duyanların hepsi bitiyorlardı o herife. Aile içi cinsel ilişkileri hoş gösteren bir adamdı.»

Ama kadro konusunda tek sorunum, Sands'in yerine adam bulmak değildi.

Hemen hemen bir yıldır yanımızda olan komedyen Harry Bellinger, kendisine Las Vegas'dan teklif geldiğini açıkladı. Doğrusu inanamadım. Harry'nin mesleki düzeyini bilirdim. Vegas düzeyinde değildi asla.

Derken dört siyah elemanımızdan biri, evlenmek üzere işten çekildiğini söyledi. Adamın zaten evli olduğunu biliyordum.

Ve en sonunda Seth Hawkins de karşıma dikildi, kekeleyerek, kızararak, doğduğu yer olan Amarillo'ya dönmek istediğini, orada televizyonun haberler servisinde çalışacağını açıkladı.

En güvenilir, en popüler elemanlarımızdan üçü daha gidiyordu. Eğer bu akım devam ederse başımız dertte demekti.

King Hayes çalışma odama geldiği gün iyice korktum. Ona sevdiği Manischewitz Concord'dan bir kadeh verdim. Şişeyi odamda sırf onun için saklıyordum. Sonra kendimi, ona gitmekten caydırmak üzere hazırladım. Ama korktuğum başıma gelmedi.

«Askerden kaçanlar mı çoğaldı, Peter?» diye sordu sırıtarak. «En iyilerinden birkaçını kaybediyorsun diye duydum.»

«Doğru duymuşsun,» dedim. «Sende mi yoksa?»

«Yoo, ben kalıyorum. Ama sana daha epey eleman kaybedeceğini söylemeye geldim.»

Başımı şaşkın şaşkın salladım. «Neler oluyor, King? Kimse bir şikâyette bulunmamıştı. Yalnızca odama geliyor, bir bahane uyduruyor, ayrılıyorlar.»

«Bana karşı her zaman dürüst davrandın, Peter. Bu

yüzden gerçeği söyleyeceğim sana. Zaten er geç duyacaksın. Wolcott Sands kendi yerini açıyor. Parayı yetmişe otuz paylaşmayı öneriyor. Senin çocuklar da elli yerine yetmişi duyunca heves ediyorlar tabii.»

«Ah, o kalleş itoğlu!» diye bağırdım şok içinde. «Çocuklara yetmiş dolar mı verecek?»

«Evet, öyle.»

«Neredeymiş yeri?»

«Tam bilmiyorum. Önemliyse öğrenebilirim herhalde.»

«Yapar mısın, King? Çok önemli.»

Kuduruyordum oturduğum yerde. Wolcott Sands'in tutumu beni çileden çıkarmıştı.

«King, sana da teklif yaptı mı?»

«Tabii yaptı.»

«Peki, neden gitmedin sen?»

«Söyledim sana, Peter, sen bana karşı hep dürüst davrandın. Hem burada işi sıkı ve temiz tutuyorsunuz. Herkes adam gibi davranıyor. Ama Sandy... bana öyle geliyor ki onun yeri pek serbest bir yer olacak.»

«Uyuşturucu mu?»

«Belki. Açık açık söylemedi. Ayrıca... homolara hizmet de var.»

«Tanrım!» dedim. «Ya birini, ya öbürünü yapsa neyse ne ama, **ikisi** birden!»

«Bana öyle gibi geldi.»

Gizli kasamıza yürüdüm, bir yüz dolar çıkardım, King'e uzattım.»

«Sadakatin için,» dedim.

Paraya baktı. «Peter, bunu yapmak zorunda değilsin.»

«Biliyorum ama içimden geldi.»

Parmaklarını paralara sürdü, okşadı onları. «Hepsi bunun aşkına zaten, değil mi?» dedi. «Para için.»

«Rainwater'ı tanıyor musun?»

«O çılgın Cherokee kızılderilisini mi? Tanıyorum.»

«O buna **vumpum** diyor. Aslında da boncuk gibi bir şeydir para, King. Öyle düşünmekte yarar var.»

72

Martha'ya telefon ettim, gelebilir miyim diye sordum.

«Önemli mi?» dedi.

«Hem de nasıl,» diye karşılık verdim.

Bir an sessiz kaldı, «Gece on ikiye doğru gel, olur mu Peter? Erkek arkadaşım geliyor. Ama o saate kadar gitmiş olur.»

Oraya vardığımda Martha'nın sırtında bir sabahlık vardı. Paçavra gibiydi genel havası. Titreyen elinde bir kadeh brandi tutmaktaydı.

«Müthiş bir seanstı herhalde,» dedim.

Martha o konuda konuşmak istemedi. «Acil durum neymiş?» diye sordu. Ben söyleyince,

«Ah, o Sands denilen itoğlu,» dedi öfkeyle. «Eh, herhalde er geç olacaktı zaten. Ne tür yer işlettiğini öğrenmek zorundayız gibime geliyor.»

«Nasıl öğreneceğiz? Ona başarı dilekleriyle çiçek sepeti yollamak için adres mi isteyeceğiz?»

Bir an düşündü. «Nikki Radburn'u yollayalım,» dedi sonunda. «Sands onu tanımaz.»

«Nikki gider mi dersin?»

«Nikki mi? Para için her şeyi yapar.»

Konu halloldıığuna, karara bağlandığına göre, çıkıp gidebilirdim. Ama Martha'nın yalnız kalmak istemediğine dair bir duygu vardı içimde. Kendime biraz Armagnac aldım, koltuğa oturup ona baktım.

«Haydi, anlat babana,» dedim. «Ne derdin var senin?»

«Allah kahretsin,» dedi. «Ne zaman soylu ve fedakâr bir hareket yapmaya kalksam kendi kıçım kapana sıkışıyor. Bu zamana kadar dersimi almışımdır sanırdın, değil mi?»

«Ne oldu?»

«Erkek arkadaşım. Valiliğe adaylığını koymak istiyor.»

«Vali mi? Öff be!» dedim.

«Rakipleri pek çok. Ama hiçbirinin sikleti onun kadar ağır değil, hiçbirinde de ondaki para yok.»

«Şansı olur mu sence?»

Martha evet anlamında başını salladı. «Hem de çok. Ama bir tek engel var. Ben.»

«Onu biliyor herhalde.»

«Biliyor bal gibi. Bu gece onu tartıştık. Fedakârlığım tuttu, unut beni, dedim ona. Durumu anlıyorum ve seni bıraktın diye seni suçlamayacağım dedim. Temiz gözükmekte çok büyük avantajları var.»

«Ne dedi buna?»

«Ağlamaya başladı. İnanır mısın? Benden vazgeçemeyeceğini söyledi. Manyak gibi ağladı durdu, susmak bilmedi.»

Omuzlarımı kaldırdım. «Belki de adam seni seviyor.»

Elindeki brandi bardağına baktı. «Yoo, aşk değil. Sana Luke Futter için ne dedimdi, hatırlıyor musun? Dünyanın en akıllı erkeği bile, ateş bastığı anda sersemler, tüm aklı pencereden uçar gider. Benim adama da olan bu. Seksin kudreti.»

«Ama, Martha, adam koskoca insan. Karar onun. Meğer ki sen onu terkedesin.»

«Yoooo,» dedi yavaşça. «Böyle bir şey yapmak istemiyorum.»

İnanınası gerçekten zordu ama, aşıktı bizim Martha. Karısını, ailesini, mesleğini asla terketmeyecek evli bir adama kapılmayacak kadar hayatı, erkekleri tanır sanırdım oysa.

Ama belki o da bizler gibi kaderin sillesini yemişti. Belki arada bir tek bu adam onunla bir köprü kurmayı başarmıştı. O da... sevmişti adamı.

Aşık olduğu için de, adam emellerine ulaşabilsin diye, Martha onu terk etmeye hazırdı. Bu da mendil ıslatan filmlere benzemiyorsa... neye benziyor bilemem, diye düşündüm. Tek eksiği final sahnesiydi. Martha burnunu Vali Konağı'nın camına dayamış, içeri bakıyor, yanaklarından aşağı durmadan yaşlar süzülüyor.

«Demek onu görmeye devam edeceksin,» dedim.

«Herhalde,» diye içini çekti. «Kendi cenazesi... kendi kararı.»

Bunu daha sonra hatırlamadan edemedim.

73

King Hayes bize Wolcott Sands'in ihanetini açıkladıktan sonra birkaç kötü hafta geçirdik. Elemanlarımızdan dördü daha gitti, müşterileri kapıdan çevirmek zorunda kaldığımız için gelirimiz de hayli düştü.

Zararımızı asgariye indirmek için önlemler aldık. İşimiz kirli işler kategorisinde diye, sağlam yönetim kurallarını uygulayamayız demek değildi herhalde.

Bizimki gibi emek yoğun mesleklerde güvenilir bir işgücü, başarının anahtarı sayılırdı. Buna rağmen, koşulların zorlaması sonucu, Sol Hoffheimer'in yolladıklarından birkaç kalitesiz adamı işe aldık. Bu yeni çocuklar da gerçi sarsak ya da kaçık değillerdi ama, bizim her zamanki standardımızda değillerdi. Bu tutumumuzun yalnızca geçici bir süreye özgü olmasında kararlıydık.

Beri yandan Oscar Gotwold'la Iggy'yi, ödemelerin yeniden düzenlenmesi konusunda uzun bir toplantıya çağırdık.

Wolcott Sands'in maaş sistemine uyup elemanlara seans başına yetmiş dolar ödeme yoluna gitmedik. Bunun bir fiyat savaşı başlatmasından korkuyorduk.

Iggy bize maaş artı komisyon sistemi önerdi. Bu durumda elemanların bir garanti minimum kazancı olacak, ayrıca ayda kaç müşteriye servis verdiklerine göre ek bir tazminatları olacaktı.

Martha böyle bir sistemin, çocukların kendilerini fazla zorlamasına yolaçabileceğine parmak bastı. Kapasitelerinin dışına çıkmaya çalışırlarsa, müşteriler memnun kalmadan gitmek zorunda kalabilirdi.

O zaman Oscar, Peter'in Dramatik Sanatlar Akademisi'ni şirketleştirmeyi ve elemanları haftalık sabit ücret üzerinden tutmayı önerdi.

Iggy bu öneriyi pek tutmadı. O zaman stopaj yapmak, sigorta primi kesmek, işsizlik sigortası, kaza sigortası gibi şeyler ödemek zorunda kalacağımızı belirtti.

Oscar bunun uzun vadede yararlı bile olabileceğini savundu. Çocuklar için bir emeklilik fonu veya sandığı kurmakla net vergi tasarrufu sağlayacağımıza işaret etti.

Kârı paylaşmak da fena yol değildi ve incelenmeye değerdi.

Toplantı dağıldığında tüm önemli kararlar ertelenmişti. Herşey, Nicole Radburn'un Wolcott Sands operasyonu konusunda getireceği bilgileri bekliyordu.

74

Vakit geceyarısını geçiyordu. Biz upuzun yemek masasının bir başına toplanmış oturmaktaydık. İki bayanımla ben Armagnac içiyordum. Luke Futter ise bürbon içiyordu. Ortaya bir kase tuzlu badem koymuştum. Dedektif bademleri havaya atıyor, sonra ağzıyla yakalıyordu. Bir tane bile kaçırmıyordu.

«Doğu 58'inci sokağın güney kaldırımında,» diye açıkladı Nicole Radburn. «Sutton Place'e yakın. Evken apartman haline sokulmuş bir taş binanın tüm alt katı. Binadaki öteki kiracılar hep işyeri. Saat beş oldu mu çoğu gibiyor.»

«İç plan nasıl?» diye sordu Martha.

«Kontrplakla ayrılmış bir düzine kadar hücre. Kapı yok. Teller üzerinde kaydırılarak çekilen perdeler var. Döküntü bir yer. Yani... her şey duyuluyor.»

«Parayı kim alıyor?» dedim ben.

«Herhalde Sands'di. Sizin tarifinize uygun bir adamdı yani. Bana ne istediğimi sordu. Beyaz, siyah, Çinli... her neyse. Randevu almadan gitmiştim. Demek el altında hazır kadro bekletiyor. Ben beyaz için para verdim. Yalnız kaldığımızda adama, bana biraz esrar bulabilir misin, diye sordum. Tabii, çok kolay, dedi. Sarma sigaranın tanesi beş dolaraymış. İyi maldır, diye iddia etti. Daha kuvvetli bir şey istersem onu da bulabileceğini söyledi.»

Luke Futter ilgilenmişti. «Kuvvetli malın tam ne olduğunu söyledi mi?»

«Hayır. Ama kokain bulur musun diye sorduğumda başını sallayıp evet dedi.»

«Orada hiç tekerlek gördün mü?» diye sordum:

«Tam ben çıkarken yaşlıca bir tanesi içeriye giriyordu. Çalışan kadrodan olmadığı pek belliydi. Bu Sands'in işlettiği yer çirkef bir yere benziyor. Ama gördüğüm kadarıyla, Times Meydanı kadar da kalabalık var.»

Luke Futter son bademi de havaya atıp ağzıyla kaptı ve parmağındaki tozları silkeledi. «Fena değil gibi,» dedi. «Bir sondaj yapıp bakayım, koruyucusu var mı. Eğer varsa, bu size biraz paraya patlar. Ama yalnızca kaldırımdaki devriyelere haraç veriyorsa, kolay basarız.»

«O kaça patlar?» diye sordum.

«Hiçbir şeye,» dedi Futter o çarpık sırıtmasıyla. «İkramım olsun. Temiz bir tutuklama, ne zaman olsa işime yarar. Oraya iki kadın sivil polis yollarım. Belki sahte bir alışveriş yapar, kokain falan alırlar. Durum senin dediğin kadar iyiyse, belki mikrofon yerleştirip telefona da dinleme aygıtı takarız.»

«Bu ne kadar sürer?» dedi Martha.

«Birkaç hafta, belki bir ay. Bu herifin meslekten temelli çekilmesini istiyorsanız, işi doğru dürüst yapmak şart.»

Nicole'e baktı. Biz Nicole'e önceden, dedektifi mutlu ederse parayı kesmeyeceğimizi söylemiştik.

Nikki detektife, «Hemen gitmen gerekmiyor, değil mi Luke?» dedi.

«Herhalde gerekmiyor.»

Nicole yerinden kalkarken, «Gel birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatalım,» dedi.

«Hoş olur.»

Mavi odanın kapısı kapanana kadar bekledik, sonra Martha'nın bardağına biraz daha brandi koydum.

«Bu herif, Nikki bunu aşkından yapıyor sanamaz, değil mi?» diye sordum.

«Herhalde öyle sanıyordur,» diye omuz silkti Martha. «Kibir puanı epey yüksek.»

Başımı salladım.

«Ne oluyor sana?» dedi Martha, yüzüme dikkatle bakarak. «Kıskandın mı yoksa?»

«Nikki'yi severim,» dedim.

«Ben de severim. Ne olmuş yani, Peter? İş bu! Kız hayatını nasıl kazanıyor, biliyorsun. Futter hiçbir anlam taşımaz onun gözünde.»

«Bunları ben de biliyorum,» dedim. «Ama yine de...»

Elini benim elimin üzerine koydu. «Gerçekten pek yumuşaksın,» dedi yavaşça. «Odana gidip cici-cici yapalım, ister misin?»

«Pas diyorum. Yine de sağol.»

Orada oturup brandilerimizi ağır ağır yudumlamayı sürdürdük. Bir süre sonra Nikki ile Futter geri döndü, hep birlikte birer içki daha içtik, sonra üçü çıkıp gitti, ben yalnız kaldım.

Evin içinde dolaşıp ışıkları söndürdüm, terasa çıktım. Nisan başlarıydı ama hava hâlâ serindi. Birkaç dakika, bir yukarı, bir aşağı, dolaştım, sonra içeri girdim, son derece budalaca bir şey yaptım. Jenny Tolliver'e telefon ettim.

Telefon yedi kere çaldı. Jenny'nin uykulu sesi, «Alo?» dedi, ben de kapattım.

Keşke Martha'yla cici-cici yapsaydım.

75

Size para konusunda bir şey söyleyeyim: Eğer Arthur Enders kadar akıllı değilseniz, para ancak sizde hiç bulunmadığı zamanlar önemlidir. Bir kere paranız oldu mu, artık para olarak önemini kaybeder. Ama o zaman da bambaşka, yepyeni bir önem kazanır.

Örneğin, daha önce de söylediğim gibi para size keyfi hareket etme olanağını tanır. İpek iç çamaşırı alırsınız, limuzin araba alırsınız. öğle yemeği yemek üzere uçakla Paris'e gidiverirsiniz. Nakit size kapris yapma imkanını verir. Zevklidir bu.

Bir şey daha olur paranız varsa. (En azından bana oldu.) Canınızın istediğini, aklınıza geleni yaparsınız ve başkalarının ne düşüneceğine aldırmazsınız.

Param olduktan sonra, dondurmamın üzerine ketçap döküp garsonu da parmaklarımı şıklatarak çağırabilece-

ğimi farkettim. **Vız geliyordu.** Sonunda snobluğun fakirlere özgü bir sığınak olduğuna karar verdim.

Para ayrıca insanın budalalarla olan bağını da koparıyor. Bence hayatını kazanmak için çalışmak zorunda olan insanların yüzde doksanı, emirleri saygı duymadıkları kimselerden alıyorlar. Ben öyleydim, biliyorum.

Aslında varlık insana özgürlük veriyor. Ben özgürlüğe ömrümde ilk defa olarak sahip oluyordum.

Arthur Enders beni Blotto'ya yemeğe davet ettiğinde sevinçle kabul ettim. Arthur'u severdim ama iş o kadarla kalmıyordu. Onunla dostluğumun devam etmesi, benim züppeleşmediğimin kanıtıydı. Hâlâ o köfteli spagettiyi yiyip o mide aşındıran kırmızı şarabı bile içebiliyordum.

Çoban kız rolü oynayan Marie Antoinette'in çağdaş erkek karşılığı gibi olduğum o sıra pek aklıma gelmiyordu.

Yemek için pazar gecesi buluştuk. Çekme katta çalışmalar bittikten sonra. Blotto zerre kadar bile değişmemişti. Metrdotel, garsonlar, barmen, beni hep hatırlıyorlardı. Ama kimse nerelerdeydin diye sormadı.

«Oyunun nasıl gidiyor?» dedim Arthur'a.

Her zamanki hevesli haliyle anlattı. Oyunu Greenwich Village'deki Broadway dışı tiyatroya vermişti. Okumak üzere kabul edip etmeyeceklerinin cevabını bekliyordu. Umudunu kıracak bir şey söylemedim.

Anlatmaya devam ediyordu. Ben başımı sallayıp gülümserken, oyunda yaptığı son değişiklikleri anlattı durdu. Soluk alıp bardaklarımıza sürahiden şarap boşaltacağı sırada, tedbirli tedbirli sordum:

«Son zamanlarda Jenny'yi gördün mü?»

«Ah, elbette,» diye gözlerini kırpıştırdı. «Haftada iki üç kere görüyorum, her gün de telefon ediyorum.»

«Yaa,» dedim. Spagettiyi çatalıma dolamakla meşguldüm. «Nasıl, iyi mi?»

«İyi. Yakında kendi stüdyosunu açıyor. Çok heyecanlı.»

«Aferin ona,» dedim. «Her zaman bunu hayal ederdi. Kendi adına işe atıldığına sevindim. Çok yeteneklidir.»

«Hem de nasıl,» dedi Arthur ateşli ateşli. «Bazı kumaş desenlerini bir görsen...»

«Gördüm,» dedim.

«Yaa,» dedi ve kızardı. «Evet, tabii. Ben... şeyy... ona seninle yemek yediğimizi söyledim. Çekme katını ona tarif ettim. Bu kadar çok kazandığına memnun oldu.»

«Hı-hıı. Söylesene, Art, nereye gidiyorsunuz onunla? Neler yapıyorsunuz?»

«Eh, şey, bende fazla para yok, biliyorsun. Jenny de stüdyosu için biriktirmeye çalışıyor. Bu yüzden ya onun evinde yiyoruz, ya da benimkinde. Bol bol hamburger ve ton balığı yiyoruz. İkimiz de epey fakiriz.»

Mutlu mutlu güldü. Öldürebilirdim onu.

«Ama hiç dışarı çıkmıyor musunuz?» diye sordum.

«Aaa, tabii. Geçen hafta bir sinemaya gittik. Daha önce Bronx hayvanat bahçesine de gittik, Metropolitan Müzesine de gittik, Turner sergisini de gezdik. Bir keresinde feribotla Staten Adası'na gittik. Bol bol yürüyüş yapıyoruz. Ya Village'de, ya da SoHo'da. Geçen pazar Doğu Kıyısı'nda dolaştık. Kenti yürüyerek dolaşıp duruyoruz işte. Bol bol da konuşuyoruz.»

Sonra eve dönüp yatıyor musunuz diye sormak istedim, ama soramadım.

Elimden geldiği kadar hafife almaya çalışarak, «Eh, benden selam söyle,» dedim. «Ve de ki, eğer stüdyosu için paraya ihtiyacı olursa...» Orada kestim.

«Ah, Peter,» dedi Arthur. Pek rahatsız olmuş, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyordu. «Parayı senden alacağını gerçekten sanmıyorum.»

Akşamım pek eğlenceli geçmiyordu. Ama anlayamadığım nedenler yüzünden, kalkıp gitmek de istemiyordum. Yemeklerimizi bitirdikten az sonra bara geçtik, Arthur'u razı edip ikimize votka martini ısmarladım.

Sanırım sarhoş oldum. Sözü döndürüp dolaştırıp durmadan Jenny Tolliver'e getirdiğimi hatırlıyorum. Görünüşü nasıl? Yeni giysiler almış mı? Annesi, babası nasıl? Kilo vermiş mi?

Bir süre sonra, Arthur'un bana hüzünlü bir anlayışla bakmakta olduğunu farkettim. Buna dayanamadım. Pazartesinin yorucu bir gün olacağını ileri sürüp akşama son verdim.

«Yemeğe teşekkürler,» dedim.

«İçkilere teşekkürler,» dedi o da. «Bunu yine yapalım. Hem de çok geçmeden.»

«Elbette,» dedim. Ama yapmayacağımızı biliyordum.

76

En iyi elemanlarımızın Wolcott Sands'e kaçması bizi elbette ki sarstı. Bunu kabul etmek zorundayım. Ama yine de yıkılmadık. Ben daha çok iş üstlendim, beri yandan Sol Hoffheimer'in yolladığı herkesi de işe aldık. Birkaç müşteri şikâyeti oldu, bir keresinde de, aşırı çalışan bir elemanımız performans veremeyince parayı iade etmek zorunda kaldık.

İkide bir Luke Futter'ı arayıp soruşturmanın nasıl gittiğini öğrenmeye çalışıyordum ama o bana her seferinde, «Böyle şeyler zaman alır,» diyordu.

Nisan ortasında kendi programıma Sally adlı bir kadınla bir seans koydum. Tavsiye edenin söylediğine göre bu Sally başka kentten geliyordu. Niyeti Manhattan'da bir hafta kadar kalıp alışveriş etmekti.

Onu pembe odada bekliyordum. Yani büyük yatak odasında. Kendi odamda. Beyaz şarap masada hazırdı. Banyoyu da kontrol etmiş, Maria'nın oraya temiz havlular koymuş olduğunu gözlerimle görmüştüm.

Yatak odasının kapısı vuruldu. Gülümseyerek açtım. Karşımda eski karım Sally Lee Soorby duruyordu.

Ağzının açılıp açık kaldığını gördüm. Herhalde benimki de öyle olmuştu. Onu kolundan yakalayıp içeri çektim, kapıyı kapadım ve kucakladım. Estee Lauder ve Jim Beam kokuyordu.

Geri çekilip bana baktı, iki kolumu tuttu.

«Tatlım,» dedi. «Ne işin var burada senin?»

«Buranın sahibiyim,» dedim, «Senin ne işin var burada?»

«Kuzeyli erkekleri bir tanıyayım demiştim,» diye karşılık verdi.

«Sally, eğer bir başkasını tercih edersen hemen kendi yerime birini ayarlayabilirim.»

«Dünyada istemem, tatlım,» dedi. «Yine eski günlerdeki gibi olacak.»

Soyunurken bana Georgia'daki balıkhane sahibinden boşandığını anlatıyordu.

«Tatlım, adamın en kıyı köşe organları bile balık kokuyordu!» dedi.

Şimdiki adı Sally Lee Randolph'du. Şu sıradaki kocası, bir otomatik çamaşırhanenin bir Cadillac satış acenteliğinin sahibi olduktan başka. hindi etinden hamburger yapan bir yerin de sahibiydi.

«Öyle zenginiz, öyle zenginiz ki,» diyordu.

«Duyduğuma sevindim,» dedim. Sonra onu çıplak görünce, «Sally, çok fazla hindi hamburgeri yemişsin,» diye ekledim.

O tombul kalçasını okşayarak, «Ama kocam Hank beni böyle beğeniyor,» dedi.

«Hâlâ güzelsin,» diye güvence verdim ona. «Ne sarkmışsın, ne de çıkıntın var. Hank şanslı adammış.»

«Erkek kardeşi de öyle,» diye kıkırdadı. Sonra kendini yatağa attı, kollarını bana uzattı.

Yatakta yine evlilik zamanlarımızda olduğu kadar çılgın ve akrobatikti. Seks bir çılgınlıktı onun için. Sevgi dolu bir çılgınlık. Kahkaha ve coşku.

Nerelerinin gıdıklandığını hatırlıyorum, diye pek sevindi. Memelerine üflemek deli ederdi onu. Avuçlarını yalamak da deli ederdi. Kulak memesini çiğnemek de deli ederdi. 65 kiloydu ama, baştan aşağı her yanında sinir uçları meydandaydı.

Birlikte komik bir seans yaşadık. Tatlı ve şefkat dolu. Hangi düğmelere basıp hangi tetikleri çekeceğimizi bildiğimizden, birbirimizle güzel oynaşabiliyorduk. Salt fiziksel yakınlık nasıl olurmuş, unutmak üzereymişim, diye düşündüm. Güzel şeydi insan vücudu.

Programlanan bir saatı aştık ama sonunda ben işe son vermek zorunda kaldım. 4x100 koşmuş gibi soluk soluğaydım. Bıraksam onun usanmadan devam edeceğini, sonunda bana doktor çağrılacağını biliyordum. Her zaman öyle olagelmişti Sally. Ama ben tükenince aksilenmezdi. Çok iyi huylu bir kadındı.

İnşallah Hank -ve erkek kardeşi- ellerinde olan şeyin değerini biliyorlardır, diye düşündüm.

«Çocukların yok mu, Sally?» diye sordum bir yandan giyinirken.

«Yok,» dedi. «Benim tesisatta bir arıza var. Hank'le evlât edinsek mi diye konuşuyoruz. Ne dersin?»

«Açık konuşmak gerekirse, seni anne olarak düşünemiyorum.»

«Galiba haklısın, tatlım,» diye içini çekti. «Ben hayatımı yata kalka yaşayacağım sanırım.»

Onu fuayenin kapısına kadar geçirdim. Kolumu beline sarmıştım. Martha bize garip garip baktı.

«Sally,» dedim, «Seni tekrar görmek büyük zevkti. Yine gel.»

«Burada kaç adamınız var?» diye sordu.

«Tam bilmiyorum. Otuz kırk falan herhalde.»

Kafasının içinde sevinç ışıkları yandığını görebiliyordum.

«Tatlım,» dedi, «Keşke Atlanta'da da bir şube açsanız».

77

İşimizi başarıya ulaştırmak için çok çalışıyorduk. Elemanlarımızın hepsi temizdi. Makul fiyata güzel yemekler, katıksız içkiler satıyorduk. Her müşteriye tertemiz çarşaf ve havlu çıkarıyorduk. Yatak odalarında ve fuayede vazolara çiçek bile koyuyorduk. Her bakımdan klas bir operasyondu doğrusu.

Tam o sırada birden gök yıkılıverdi. O günü çok iyi hatırlıyorum. 22 Nisan. O gün bize postadan taahhütlü bir mektup geldi. Çekme katı kiraladığımız komisyoncudan. Dairenin asıl kiracısı ABD'ye dönecekti. Bu yüzden daireyi yıl sonunda boşaltmamız, 31 Aralık günü teslim etmemizi isteniyordu.

«Bak,» dedi Martha. «İşimiz vazgeçilemeyecek kadar tatlı iş. Daha da burada sekiz ayımız var. O zamana kadar yeni bir yer buluruz. Para da biriktirir, taşınma işini finanse ederiz.»

«Ama ben burayı seviyorum,» diye sızlandım.

«Biliyorum, Peter,» dedi. «Ben de seviyorum. Ama gerçekleri kabullenmemiz gerek. Bu işe senin Batı Yakası'ndaki pire yuvası evinde başladık, kendimizi bu sarayda bulduk. Aynı şeyi bir kere daha yapabiliriz.»

Susmadan konuştu, beni depresyondan kurtarmaya ça-

lıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, güçlü ortak oydu aramızda. Bir süre sonra ben de güvenimi yeni baştan kazanmaya başladım. Dünyanın sonu geliyor değildi ya. Belki de gerçekten büyük bir işin başlangıcı olurdu bu fırsat.

78

Çekme katla ilgili kötü haberi alışımızdan birkaç gün sonra garip bir olay oldu.

Martha öğlende, on ikiyi biraz geçe bana geldi, üzerinde durmuyormuş gibi bir sesle, o gün saat üç için call-boy servisine bir talep geldiğini belirtti. Telefonlara başlayıp birini ayarlamasını söyledim.

«Keşke bu işi sen alsan, Peter,» derken yüzüme hiç bakmıyordu.

«Niye ben?» diye itiraz ettim. «Gelecek haftanın programı üzerinde çalışıyorum.»

«Çünkü... şey, bu yeni bir müşteri. Çok zenginmiş diyorlar. Etkinliği olan biri. Biz de onu iyi etkilemeliyiz diye düşünüyorum.»

Martha sinirli değilse bile, tedirgin gibiydi. Bir şey canını sıkıyordu bu konuda.

«Pekâlâ,» dedim. «Adı ne kadının?»

Adının Bayan Wilson Bowker olduğunu öğrendim. Adresi, Doğu 82'nci sokakta, Beşinci Cadde'yle Madison Caddesi arasındaki bloktaydı. Martha'nın bana uzattığı fişte, «Notlar» yazılı satırda, «Gizli» kelimesi göze çarpıyordu.

«Bu 'Gizli' ne oluyor?» diye sordum.

«Kadın çok heyecanlıydı,» dedi Martha. «Ona yollayacağımız erkek konuyu gizli tutmak zorunda.»

«Yazık,» diye içimi çektim. «Ben de boynuma AYGIR diye yafta asacaktım.»

Verilen adrese, saat 3'e birkaç dakika kala gittim. Koltuğumun altına duvar kağıdı örnek kitaplarını kıstırmıştım. Şık, modern bir apartmandı (İçerisinin on dupleks daire olduğunu sonradan öğrendim). Mermer tabanlı lobide,

CONCIERGE yazılı bir cam bölmede, üniformalı bir görevli nöbetteydi.

«Bayan Bowker'e geldim,» dedim. «İç dekorasyondan yolladılar. Duvar kâğıdı örneklerini getirdim.»

Adam saygılı bir sesle beyaz bir telefona bir şeyler söyledi, sonra asansörü işaret etti.

«Bayan Bowker sizi bekliyor efendim. Daire beş-B.»

Dairenin içi, benim çekme katı kümes gibi gösterecek türdendi. Birinci kat, beyzbol maçı yapılabilecek kadar genişti. Zarif biçimde kıvrılan bir merdiven, asma kat gibi görünen ikinci kat balkonuna, herhalde yatak odalarına çıkıyordu.

Çevredeki beyazlık öyle parlaktı ki, insanın gözünü kamaştırıyordu. Duvarlar beyaz, tavanlar beyaz, halılar beyaz, mobilyalar beyazdı. Gerçi birkaç melodramatik renk de yok değildi ama, evin içi genelde tipide kalmış gibi bir görünüme sahipti.

Beni karşılayan kadın da bembeyazdı. Gümüş rengi saçları geriye çekilip topuz yapılmıştı. Beyaz elbisesinin önündeki fermuar gırtlağına kadar kapalıydı. Beyaz terliklerinin üzerinde beyaz ponponlar vardı. Cildi solgun, parlaktı. Hatları kırılabilecek gibi incecikti.

Yaşını kırk beş dolaylarında tahmin ettim.

«Bayan Bowker?» dedim.

«Evet,» dedi alçak sesle. «Sizin adınız nedir?»

«Peter.»

Başım salladığında, en büyük korkuları doğru çıkmış gibi bir hali vardı.

«Eviniz çok güzel,» dedim.

Çevresine ilk defa görüyormuş gibi şaşkınlıkla bakındı. «Teşekkür ederim,» dedi ancak duyulabilecek bir sesle. Beyaz piyanoya doğru baktığımı gördü. «Çalıyor musunuz?» diye sordu.

«Hayır,» dedim.

Aslında piyanoya değil, üzerindekilere bakıyordum. Bir yığın gümüş çerçeve vardı orada. Ama hepsi yüzüstü yatırılmış, kapatılmıştı.

Kararsız bir sesle, «Bu benim için yeni bir tecrübe,» dedi. «Şimdi ne yapacağız?»

«Burada yalnız mıyız, Bayan Bowker?»

Başını evet anlamında salladı.

«O halde yatak odasına gidelim mi?»

Bir an konuşmadan durdu. İncecik, dimdik bir kadın. Yüzü kendine hakim olduğunu gösteriyordu. Güveni vardı kendine. İçinde kopan fırtınaları ancak o titrek sesinden anlayabiliyordum. Kendini kontrol etmekte büyük zorluklar çekiyor gibi geldi bana.

«Pekâlâ,» dedi sonunda, döndü, merdivenlerden çıkmaya başladı. Onu izledim.

Tipi yatak odasını da etkilemişti. Koskoca bir odaydı burası. Pırıl pırıldı. Bir duvarı boydan boya aynaydı. Masalarda, çekmece üstlerinde duran gümüş çerçeveler de yüzüstü kapatılmıştı.

Durup bana doğru döndü.

«Ya şimdi?» dedi gepgergin bir sesle.

«Soyunalım mı?»

Yine konuşmaksızın durdu. Yaptığım şey diş çekmeye benziyordu. Bir an durakladım, sonra ceketimi çıkarmaya başladım.

«Durun,» diyerek elini havaya kaldırdı.

Durdum.

İçine derin bir soluk çekti. «Üzgünüm,» dedi boğuk bir sesle. «Ama... olmayacak bu iş. Ücretinizi elbette ki alacaksınız ama, şu anda buradan gitmenizi istiyorum.»

Geri dönüp aynalı duvara doğru birkaç adım attı, durdu, kendi hayaline baktı.

«Nedeni siz değilsiniz,» dedi ölü bir sesle. «Tersine çok çekicisiniz. Nedeni benim.»

Ondan sonra sustu, başka da bir şey söylemedi. Bana pek bir ipucu vermiş sayılmazdı. Yine de bir riske gireyim dedim...

«Bayan Bowker, cinsel rahatlamanın çeşit çeşit yolu vardır. Bunlardan birkaçını bilirim. Eğer denememi isterseniz.»

«İğrenç bence,» dedi ifadesiz bir sesle. Gözü hâlâ aynadaki hayalindeydi. «Böyle hissetmemem gerektiğinin farkındayım ama, ne yapayım ki öyle hissediyorum. Sanmıştım ki bu... Ama yapamam, Üzgünüm. Lütfen gidin.»

Böylece birlikte tekrar aşağıya indik. Bana paramı verdi, yüz dolar da bahşiş verdi.

«Eğer fikrinizi değiştirirseniz...» dedim.

«Hayır,» diye karşılık verdi. «Değiştireceğimi sanmıyorum. Asla. Lütfen unutun bunların tümünü. Söz mü?»

«Elbette,» dedim. Her şey bitti.

Çekme kata geldiğim anda Martha hemen evin nasıl olduğunu, Bayan Bowker'ın nasıl olduğunu sormaya başladı. Ne tip bir kadın, diyordu. Güzel bulmuş muydum onu? Seksi iyi miydi?

Olup bitenleri ona anlattım.

Martha sessiz ve düşünceliydi.

«Ne diye soruyorsun bunca soruyu?» dedim ona. «Niye ilgileniyorsun bununla?»

Ama o yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi, arkasını dönüp uzaklaştı. Bir ay sonra bunların nedenlerini kendi kendime tahmin ettim.

79

Martha'nın evinde buluştuğumuzda Luke Futter pek keyifliydi.

«Her şey hazır,» dedi. «Gizli kadın polisler Sands'in yerinde mal satın almışlar. Çarşambaya basacağız orayı. Müşterileri arasında çok zengin ve nüfuzlu kimseler var. Bizim baskın kesinlikle ve yalnızca uyuşturucuyla ilgili olacak.»

«Kimi suçlayacaksınız?» diye sordu Martha.

«Bir tek Wolcott Sands'i. Tutuklama emrimiz hazır. Ötekiler her halde getirilip sorguları yapıldıktan sonra serbest bırakılacak. Yerleri de mühürlenecek tabii.»

Sessizdik. Bunun yapılması gerektiğini biliyordum ama yine de bu konuda pek mutlu sayılmazdım. Sandy bize ihanet etmişti, bu gerçekti ama... doğrusu katı ödeşiyorduk.

«Ne kadar ceza yer sence?» diye sordum.

«Kendine ne kadar kurnaz bir avukat bulacağına ve ne kadar para dağıtmak isteyeceğine göre değişir. İyi oynarsa, pazarlıkla suçu 'uygunsuz davranışa kadar düşürebilir, para cezası ve kefaletle çıkar gider. Sabıkası, sicili falan yok. Ama kasıntı bir avukat tutarsa kodesi boylayıverir.»

«Ne kadar?»

Futter omuzlarını kaldırdı. «Belki bir yıl... ya da on sekiz ay. Size vız gelir, öyle değil mi?»

«Çürüsün zindanlarda itoğlu,» dedi Martha hınç dolu bir sesle.

Detektif, «Öyle,» diye güldü. «Fahişelik mesleğinin şerefiyle oynuyor. Sizi uyarmak istediğim bir konu var. Kendisini polislere kimin gammazladığını tahmin ederse o da sizi ele vermek isteyebilir. Sizi savcıya bir pazarlık kaparosu olarak sunar. Ne olursa olsun, sizin işiniz de tehlikede.»

«Ne yapacağız peki?» diye sordum kaygıyla.

«Öğüdümü dinleyin,» dedi Futter. «Bir haftalığına kapatın burayı. Baskını çarşamba yapıyoruz. Bir haftalık tatil yapın, en iyisi kent dışına gidin. Bir haftanın sonunda durum düzelmiş gibi görünürse tekrar açarsınız.»

«Tanrım!» dedi Martha. «Bir haftalık gelirden olacağız.»

«Bir haftada durum toparlanır herhalde,» diye üsteledi detektif. «Bakın, bu atla deve değil. Basit bir uyuşturucu baskını. İşe kodamanların adı karıştığı için basına duyurmak istemeyiz. Belki gazetelere geçmez bile. Ama siz işinizi sağlam tutun. Sands çenesini açar da oraya adam yollanırsa, daireyi kilitli bulduk, kimse oturmuyordu diye rapor verirler, konu da orada ölür.»

Futter'ın sözlerindeki mantığı görebiliyorduk. Çekme katı bir hafta kapatmaya razı olduk. Kendisi Sands'i meslekten tasfiye etmek karşılığında para falan istememişti ama biz kendiliğimizden beş yüz dolarlık bir ikramiye kararlaştırdık.

Detektif parayı bakmaksızın cebine atarken, «Teşekkür,» dedi. Sonra içkisini bitirdi, gitmek üzere ayağa kalktı. «İşin kolay olması neden, biliyor musunuz?» dedi. «Bu Wolcott Sands kimseye beş para vermiyormuş. Düşünebiliyor musunuz? Herif resmen kanun kaçağıymış yahu!»

80

Futter gittikten sonra Martha'yla ikimiz pabuçlarımızı ayağımızdan fırlatıp deri kanapeye gömüldük.

«Hoşlanmıyorum bu adamdan,» dedim.

«Ama parasını aldığı işi yapıyor,» diye karşılık verdi Martha. «Onu sevmemiz şart değil.»

Başımı iki yana sallayarak, «Bu benim için yepyeni bir dünya,» dedim.

«Hangisi?»

«İnsanlara rüşvet vermek. Polislere ödeme yapmak. Sidney Quink'den kurtulmak. Sandy'yi meslekten tasfiye etmek. Bir de erkek arkadaşınla ilgili bana söylediklerin... gelecek valimizin kim olacağına nasıl karar verildiği. Böyle bir dünyanın var olduğunu gerçi tahmin ediyordum ama... kendim hiç parçası olmamıştım bu dünyanın daha önce.»

«Var ama,» dedi Martha ciddi bir sesle. «Ve inan bana, o dünyanın içinde bulunmak, dışında bulunmaktan daha iyidir. Ben o dünyaya üst dünya diyorum. Bir de alt dünya var. Ucuz suçların, mantıksız şiddetin dünyası. Ama üst dünya servet ve kuvvettir. Suçlar, büyük suçlardır orada. Şiddet kullanıldığı zaman da bir nedeni vardır.»

«Güdenler ve titreyenler,» dedim.

«İnansan iyi edersin. Çoğunun adını duymamışsındır bile. Ama senin yaşamın üzerinde senden çok söz sahibidirler. Amaç kudrettir, para da onu sağlamanın yoludur. Yozlaştırma yoluyla. Üst dünyanın ilk kuralı şudur: Herkesin bir fiyatı olur. Paranın satın alamayacağı tek tük şeyler de zaten sahip olmaya değmeyecek şeylerdir.»

«Senin filozof olduğunu bilmiyordum,» dedim.

«Aklım var,» dedi. «Arasıra da kullanırım o aklımı. Neler olup bittiğini görürüm. Şimdi haydi cici çocuk ol da bize birer brandi koy.»

İçkileri getirdiğimde o yanıbaşındaki yastığı kabarttı. Ona yakın oturup kolumu omzuna attım. Bana doğru yaslandı.

«Belki Virginia'ya gider oğlumu görürüm,» dedi. «Üç dört günlüğüne. Sonra yine buraya dönerim, Futter'la te-

mas eder durumun nasıl olduğunu öğrenirim. Sen nereye gideceksin kapattığımızda?»

«Düşünmedim. Ömrümde hiç gerçek tatil yapmamıştım. Param yetmemişti hiç.»

«Florida'yı denesene,» diye öneride bulundu. «Yılın bu mevsiminde pek de kalabalık olmaz herhalde, At yarışları var, köpek yarışları var, her şey var. Kumar istersen bir uçağa atlar Freeport'a gidiverirsin.»

«Kumarda pek yeteneğim yoktur,» dedim.

«O zaman yan gel, kumsalda yat, güneşte bit kır. İkimiz de çok çalıştık. Birkaç gün dinlenmek yarar bize.»

Sessizce oturup Armagnacımızı yudumladık.

«Parayla satın alınamayan şeyler, sahip olunmaya değmeyecek şeylerdir demiştin,» dedim ona. «Ya aşk peki?»

«Ne olmuş aşka?» diye başını kaldırıp yüzüme baktı. «Satın alabilirsin aşkı. Şu ya da bu şekilde.»

«Ben alamıyorum,» dedim ve ona Jenny Tolliver'i anlattım.

«Allah kahretsin,» dedi tiksinmiş gibi. «Onu gerçekten seviyor olsaydın, işini bırakır, onu yine kaçırmazdın. O da seni sevseydi, ne yapıyor olursan ol, bırakmazdı seni yine de.»

İçimi çektim. «Herhalde hakkın var. Ama çok özlüyorum onu.»

«Pek sayılmaz,» dedi Martha. «Ona hayranlık duyuyorsun, çünkü belki hayatta seni ilk defeden kadın o.»

Güldüm ve onu kucakladım. «Bırak kafanı kullanmayı,» dedim. «Öldüreceksin beni.»

Onun yanında olmak çok hoştu. Herkesin arasıra sinesini açıp «Baksana,» diyebileceği bir kimsesi olmalı. Sekssiz ilişkimize rağmen Nicole Radburn'la olan fiziksel yakınlığım Martha'yla olandan fazlaydı ama, dertlerimi anlatabileceğim kadın da Martha'ydı.

«Erkek arkadaşını seviyor musun?» diye sordum birden.

Cevap vermedi. Boşluğa doğru baktığını gördüğümde konuşmama nedeninin, söylemek istemediğinden olmadığını anladım. Kendi de bilmiyordu.

«Yolculuğa çıkmadan önce Oscar Gotwold'u arasan da bize yeni bir yer bakmaya başlasa,» dedim.

«Aradım bile,» dedi. «Pek de iyimser konuşmadı.»

Birer içki daha içtik, sonra hiç konuşmadan yatak

odasına geçtik. Neden bilmem ama, Futter'ı Wolcott Sands baskım işi bu geceyi pek ekşitmiş, havasını kaçırmıştı. Üzgün sayılmasak da, düşünceliydik biraz.

Martha kendi çıplak vücuduna bakarak, «Şu halime bakar mısın?» dedi. «Çöküyorum ben yavaş yavaş.»

«Kendine acıma,» dedim. «Doğrusu hâlâ durumun...» sustum.

«Yaşıma rağmen, ha?» dedi acı bir gülüşle. «Peter, bana bir iyilik yapar mısın?»

«Tabii. Emret.»

«Rahatça yatmak istiyorum. Sen beni sev, tamam mı?»

«Zevkle,» dedim şövalyece. Neredeyse ben ona aynı şeyi teklif edecektim ama o bunu hiçbir zaman bilemeyecekti tabii.

81

Çarşamba sabah uçağıyla Palm Beach'e gittim. Orada kendime bir Pontiac Grand Prix kiraladım, havaalanından satın aldığım haritayı izleyerek güneye doğru yola koyuldum.

Aradığım türde bir yeri Boynton Plajının bir mil kadar kuzeyinde buldum. Motel okyanusa öyle yakındı ki, suların altındaydı adeta.

Yarım saat sonra yeni naylon mayomu giymiş, ılık sularda surf yapıyordum.

Biraz yüzdükten sonra espadrillerimi, beyaz pantolonumu, pembe spor gömleğimi giyip içki satan bir dükkân buldum. Burada yalnız içki değil, bardak, kadeh, şarap testileri, şişe açacakları... yani içki içen birinin ihtiyaç duyacağı her şey vardı.

Florida'da içki satan dükkânların bitişiğinde genişçe kokteyl salonları bulunduğunu da farketmiştim. Satın aldıklarımı (votka, cin, brandy, tonik, limon) arabanın bagajına yerleştirdikten sonra az ışıklı kokteyl salonuna döndüm, bir bar taburesine oturdum.

Barda servis yapan kız kısacık şort, askılı bluz giymişti. İçinde sutyeni yoktu. Lise maçlarında şov yapan öğrenci kızlara benziyordu. Ben negroni ısmarlayınca şaştı kaldı. Negroni insanoğlunun içebileceği en öldürücü içkiydi. Bereket versin barda gerekli malzemenin hepsi vardı. Nasıl hazırlanacağını ona öğrettim. Hatta bir yudum tattırdım bile.

«Iyyk!» dedi. «İlaç gibi tadı.»

«İlaç zaten,» dedim ona. «Neren ağrıyorsa o derde deva.»

«Ben kayısılı brandiyi severim.»

Ona bir kayısılı brandi ısmarladım ve ne aramakta olduğumu söyledim. Taze deniz mahsulleri yiyebileceğim tipik bir Florida lokantası. Devlet otoyolu üzerinde Yengeç Restoran diye bir yer önerdi. Hem yemeklerinin güzel, hem fiyatlarının uygun olduğunu söyledi.

İki negroni içtim, tumturaklı bir bahşiş bıraktım.

«Günün iyi geçer inşallah, annadın mı? diye seslendi arkamdan.

Yengeç Restoran yaman yerdi. Tahtadan mutfak masalarının üzerine örtü yerine gazete kağıtları serilmişti. Biraları tenekeden konserve kutularının içinde, yani orijinal ambalajında servis yapıyorlardı.

Yine de birtakım kibar yanları vardı. Her masaya bir şişe sherry koyuyorlardı. Bu, karidesin veya ıstakozun üzerine dökmek içindi. Sunulan baharat türleri pek zengindi. Yalnız biberler bile yedi çeşitti.

Çok güzel bir yengeç yedim. Bacağının kabuğunu çatlatmak için masaya zincirle bağlanmış tokmağı kullandım. Patates kızartması, sarmısaklı sosu olan bir salata yiyip iki de bira içtim. Sonunda da limonlu turtayla bitirdim işi. Unutulmayacak bir yemekti.

Kapıdan çıkmadan önce hesabımı öderken, oracıkta tişörtler sattıklarını gördüm. Göğsünde «Yengeç Yedim» diye yazılıydı. İki tane aldım. Biri Martha'ya, biri de Nikki'ye.

Geceyarısına doğru motelin önündeki kumsalda bir yürüyüş yaptım. Cebime ufak bir brandi şişesi sokmuştum.

Haleli bir mehtap, kabarıp inen dalgaların üzerine gümüş rengi ışıklar döküyordu. Hava tuzlu tuzlu kokuyordu. Palmiyelerin hışırtısını duydum, ta uzaklardan geçmekte olan gemilerin ışıklarını gördüm.

Çok güzeldi. Ama beş dakika sonra ben yine içeriye girdim, yatağıma yattım. Kent çocuğuydum ne de olsa. Yeterdi bu kadarı.

Perşembe sabahı, **New York Times** gazetesi satan bir dükkân buldum, bir tane aldım, McDonalds'a götürdüm. Orada yumurtamı yer, kahvemi içerken gazetemi okudum.

Aradığım haber yedinci sayfanın dibinde bir yere sıkışmıştı. Kısacık bir paragraftı. New York polisinin Doğu 58'inci sokakta bir yeri, uyuşturucu satıldığından kuşkulanarak bastığını söylüyordu. Wolcott Sands adlı biri tutuklanmıştı.

Sabahı kumsalda geçirdim. Yüzdüm, güneşlendim. Sonra biraz uyku kestirdim. Saat dört sularında giyinip kokteyl salonuna indim.

Aynı kız yine görev başındaydı. Bu sefer, göğsünde PAT yazılı dapdar bir tişört giymişti.

«Merhaba!» dedi. «Yine o niggeronilerden mi istiyorsun?»

«Negroni,» dedim. «Evet, bir tane rica edeyim.»

Genç ve körpeydi. Uzun sarı saçlarına meç yapılmış, rengi hemen hemen beyaza dönüşmüştü. Omuzlarına dökülüyordu.

İçkimi getirdiğinde ona. «Bu gece çalışıyor musun?» diye sordum.

«Sekizde çıkıyorum.»

«Benimle Yengeç Restoran'da yemek yer misin?»

«Tabii,» dedi hemen. «Benim küçük, eski bir Pinto arabam var. Seni sekiz buçukta orada bulurum.»

«Tamam,» dedim.

«Adın ne senin?«

«Peter.»

«Vay canına!» dedi. «Amma iş!»

O gece, daha önce hiç yemediğim bir yemeği denedim. Fena değildi ama, sık sık yenecek şey de değildi. Pat iki porsiyon yedi.

«Bayılıyorum haşlanmış yunusa,» dedi. «Üstelik de ne kadar yersen ye, aldıkları para değişmiyor.»

«Biraz daha kızarmış patatesle bira ister misin?»

«Oluur!» dedi.

Oradan çıkarken, «Odana gidip bir içki içelim mi?» diye sordum.

«Peki,» dedi. «Sen önden git. Ben Pinto'mla peşinden gelirim.»

Moteldeki odamda cin tonik hazırlamaya başladım. O ortalıkta dolaştı, dolapların, çekmecelerin içine baktı, şiltelerin yumuşaklığını denedi.

«Böyle bir yerim olsun, ne kadar isterdim,» dedi. «Beş kardeşim var. Hepsi de benden küçük. Bir an kendi başıma kalamıyorum.»

«Nasıl oldu da evlenmedin, Pat?»

«Evleniyorum,» dedi. «Erkek arkadaşım bir tamir garajında çalışıyor. İkimiz de para biriktiriyoruz. Gelecek yıla, kendi yerimize sahip olacak kadar paramız olur sanıyoruz.»

«Harika bir şey bu,» dedim. «Size iyi şanslar dilerim.»

«Teşekkür ederim,» dedi resmi bir sesle. Sonra, «Biraz eğlenmek ister misin? diye sordu.

Gençliğin eşi benzeri yoktur. Sımsıkı, sıcacık, hayat doluydu. Tecrübesizliği insana zevk veriyordu.

«Vay canına!» dedi bir ara. «Sen bu işi çok iyi biliyorsun.»

«Bilmek işim benim,» dedim.

Çok hevesliydi. Her şeye evet diyor, öğrenmeye can atıyordu.

Birkaç kere de, «Bunu hatırımda tutayım,» dedi.

Daha sonra birlikte duş yaptık. Bu da hoşuna gitti. Giyindikten sonra ona yüz dolar verdim, pek sevindi. Gözleri fincan gibi açıldı.

«Bu kadar çok, ha?» dedi, ama aldı. «Harikasın!» dedi bana. «Yine gel beni görmeye, e mi?»

Cuma sabahı birkaç saat yüzdüm. Ama cildim fena yanmaya başlıyordu. Güneşte kalmak istemedim. Madras ceketimi, ince pantolonumu giyip arabayla Palm Beach'e gittim.

İlham dolu bir gündü. Aslında benim tutumum tipik New Yorklu tutumuydu. Zenginliğin ve zerafetin yalnızca Manhattan'da var olduğuna inanırdım. Ama Worth caddesi, kafamdaki bu saplantıyı kökünden sildi. Via Mizner'in yanında Madison caddesi bile salaşpur kalırdı.

Mesele yalnızca vitrinleriyle gözleri yuvalarından fırlatan mağaza ve butikleri değildi. Beni asıl etkileyen, sanki para sarfetmekten başka hiçbir amaçları yokmuş gibi, bir dükkândan ötekine giren şık giyinmiş kadınlardı.

Dışarıya masalar yerleştirmiş bir kahve buldum, şemsiyeli bir masaya oturdum, Campari ve sodamı yudumlayarak önümden geçen bu insanlara baktım.

Bu Floridalı kadınlar sanırım Barcarole müşterilerinden biraz daha yaşlıcaydı. Ama tıpkı onlar kadar kibirli, şık giyinmiş, saçları yapılıydı. Biraz daha atletik tipler gibi geldi bana. Ciltleri güneş yanığıydı. Adımları sağlamdı. Golfu, tenisi ciddiye alan kadınlara benziyorlardı.

Büyük fikrin aklıma tam o anda geldiğini iddia edemeyeceğim. Birden ayağa fırlayıp «Evreka!» diye bağırmadım aslında. Ama kavram kafamda doğmuş oldu.

Büyük fikrim şuydu: Konak tipi büyük bir taş evde, paralı kadınlar için bir özel kulüp. Üyelik parası dolgun olmalıydı. Yıllık aidatlar da öyle. Chicago'daki Everleigh Kardeşler genelevi kadar lüks ve ünlü bir yer olmalıydı. Yemek, içki verilmeliydi. Barda belki bir üçlü, müzik çalmalıydı.

Üst katlarda birkaç yatak odası bulunmalıydı. Elemanlarımızı hizmete sunmanın dışında, kulüp bu odaları bir ücret karşılığında üyelere kendi sevgilileriyle gelmek için kiralayabilmeliydi.

Hayal yeteneğim birden taşıverdi. Binanın giriş katında bir güzellik salonu görür oldum. Bir de sağlık merkezi. Saunası, masörleriyle.

O akşam yemeğimi Palın Beach'de bir restoranda yedim. Masalarda mumlar vardı. İçki şişemde bir kadehlik bıraktım. İnşallah kominin onu bitirecek kadar aklı vardır, diye düşündüm.

Arabama binip motelime döndüm, saatlarca kumsalda yalınayak dolaştım, büyük fikrimi kafamda evirdim, çevirdim. «Peter'in Yeri» herhalde uygun bir isimdi. Kolay akılda kalan bir isimdi ayrıca. Doğu Yakası'nda harika bir binada düşünüyordum kulübümü. Ağırbaşlı bir dekoratör tarafından kibar ve zarif şekilde döşenmiş.

Ama eğer Manhattan'daki Peter'in Yeri başarılı olursa, neden bunu ulusal çapta yaygınlaştırmayalım? Dizi dizi Peter'in Yerleri geliyordu gözümün önüne. Bir tane New York'da, bir tane Palm Beach'de, sonra Atlanta'da, Los Angeles'de, Chicago'da, vb. Bol sayıda zengin kadınların bulunduğu her kentte. Hatta belki Londra'da, Paris'de, Roma'da!

Cumartesi sabahı kendime bir bloknot aldım ve notlar

yazmaya başladım. Sayfaları lüks bir genelevin nasıl düzenlenip çalıştırılacağıyla ilgili fikirlerle doldururken sonunda... ister istemez... böyle bir kuruluşun nasıl finanse edileceği noktasına da gelip dayandım.

Yıl sonunda Martha'yla ikimizin elinde 250.000 dolar nakit bulunacağını hesaplıyordum. Eğer bin müşteriyi 500' er dolar giriş aidatı ödemeye razı edersek, ya da beş yüz müşteriyi bin dolar ödemeye razı edersek, yarım milyon daha toplardık. Toplam paranın yine de bu tür bir yer açmaya yetmeyeceğinin farkındaydım. Peter'in Yeri'nin dış finansmana ihtiyaç göstereceği düşüncesi beni hayal dünyasından kurtarıp ayaklarımı yere bastırdı.

Pazar günü öğle sıralarında Martha Twombly'ye telefon açtım. O da Virginia'dan yeni dönmüştü. Dedektif Luke Futter'le temas etmiş olduğundan, bana son durumları anlattı.

Wolcott Sands 10.000 dolar kefaletle serbest bırakılmıştı. Polise de gerçekten bizi gammazlamıştı. Bizim oraya yollanan detektifler kilitli ve boş bir daire bulmuşlardı yalnızca. Allah razı olsun, kapıcı Max onlara bizim gerçek ve yasal bir tiyatro okulu olduğumuzu söylemişti. Böylece kapanmıştı o defter.

Futter bizim salıya tekrar işe başlayabileceğimizi söylüyordu. Meğer ki beklenmedik gelişmeler olsun. Martha' ya çok iyi vakit geçirmekte olduğumu söyledim, mümkün olduğu kadar çabuk döneceğimi, gelince de onunla önemli bir şey konuşacağımı bildirdim.

Pazartesi öğlen uçağında birinci sınıf yer ayırttım, sonra son bir plaj sefası için yine kumlara çıktım.

Saat beş sularında kokteyl salonuna girdim. Pat'i son akşamımda yine yemeğe çıkarmayı düşünmekteydim. Barmenlik yapan sakallı adam bana kızın pazarları çalışmadığını, ama bana bir not bıraktığını söyledi. Zarfın üzerinde «Peter» diye yazıyordu.

İçini açtım, çocuksu bir yazıyla «PAT» diye yazmış, yanına da bir telefon numarası kondurmuştu.

Erkekler tuvaletinin yanındaki telefondan aradım onu.

Cevap veren erkek sesi sarhoş gibiydi.

«Pat orada mı?» diye sordum.

«Kim soruyor?» diye bilmek istedi.

«Benim adım Peter. Pat orada mı?»

«Kim olu...» diye başladı, ama bir patırtı, birtakım

ayak sesleri duyuldu. Arkadan çocuk ağlamaları da geliyordu.

«Alo?» dedi Pat soluk soluğa.

«Ben Peter. Diyordum ki...»

«Ah, Peter!» diye bağırdı kız. «Babam sarhoş, annem hasta, ben de bu it sürüsüne yemek yapmak zorundayım. Deli olacağım neredeyse.»

«Vah vah, Pat. Birlikte yemek yeriz diye umuyordum ama madem ki...»

«Dinle, hayatım,» dedi fısıltıyla. «Şu anda hemen çıkamam ama, saat sekiz, sekiz buçuk sularında senin oraya gelsem olur mu?»

«Olur tabii,» dedim hafif sesle. «Peki. Ben yalnızca yemek diye düşünmüştüm.»

Yengeç Restorana gittim, sote yengeçli pilav yedim, şarap ve kahve içtim.

Tekrar motele döndüm, dışarda oturdum, cin içerken ayın doğuşunu seyrettim.

Pat, saat dokuzu biraz geçe, kasırga gibi çıkageldi. Saçları her yana uçuyordu. Tişörtü, şortu leke içindeydi. Yüzündeki ifade de yorgun ve gergindi.

«Şu lânet olası ailem,» dedi bir hışımla.

«Hey, sakin ol,» dedim.

«Bana bir içki ver, Lütfen. Ne olsa olur.»

Sert bir cin-tonik hazırladım. Bir yudumda bitirdi. İkincisini hazırladım. Onu uzattığımda derin bir soluk aldı.

«Öff, bok, bok bok!» dedi. «Küfür edişimi bağışla, Peter. Tekeler gibi kokuyorum. Bir duş yapabilir miyim?»

«Buyur,» dedim.

On beş dakika sonra banyodan tertemiz, kremler içinde çıktı. Saçlarını kuruluyordu.

«Temiz, kuru havlular,» dedi mutlu mutlu. «Ne mutluluk. Annem bir haftadır çamaşır yıkayamıyor, babamın da zerre kadar yardımı olmuyor.»

Vücudunu kurulayışını seyrettim. Seksi olmamakla birlikte, hoş bir duyguydu. Anlatması zor. Kendime hafif bir cin hazırladım, onun içkisini de tazeledim.

«Ohh!» dedi. «Kendimi yeniden insan gibi hissetmeye ancak başlıyorum. İyi ki gelmeme izin verdin. Bir meleksin sen.»

Islak havluyu yere attı, yatakların birinin üzerine bağ-

daş kurup oturdu, ayrık dişli, koca bir tarakla saçlarını taramaya başladı.

«Nerelisin sen, Peter?»

«New York.»

«Tahmin etmiştim. Ne zaman dönüyorsun?»

«Yarın sabah.»

Upuzun saçlarını taramak üzere kolunu havaya kaldırırken bana baktı. Sonra, «Beni de götürsene,» dedi.

Başımı yavaşça iki yana salladım.

«Evli misin?»

«Hayır. Ama birlikte olduğum bir bayan arkadaşım var. Böyle bir durumu anlamaz sanırım. Hem zaten sen seneye evleniyorsun, unuttun mu?»

«Biliyor musun bana neler olacak?» diye sordu. «Beş yılda beş arsız çocuğum olacak, anam kadar da şişmanlayacağım. Kocam, babam kadar içmeye başlayacak, memelerim dizlerime kadar sarkacak, saçlarım seyrelecek, hiçbir zaman hiçbir yere varamayacağım.»

Ne diyebilirdim? Haklıydı.

Birden parlak bir gülümsemeyle, «Öfff, boşver,» dedi. «Bunların hepsi yarına ait. Bu gece, bu gecedir.» Kollarını iki yana açtı. «Peter, bana biraz daha ders ver.»

Aslında istemiyordum ama, ona kendimi borçlu sayıyordum.

Ertesi sabah, kolumun altında Peter'in Yeri'ne ait planlarla New York uçağına binip geri döndüm.

82

Martha'yla ikimiz New York'dan kaçmadan önce telefonumuza teyp bağlamış, geçici olarak kapalı bulunduğumuzu, bizi bir haftaya yine arayabileceklerini belirten bir mesaj bırakmıştık. Tekrar açılır açılmaz telefonlar susmak bilmeden çalmaya başladı ve iş hayatımızın en parlak haftasını yaşadık.

Ayrılan elemanlar geri dönmese, müşteri talebini kar-

şılayamazdık bile. Eski elemanlarımız geri döndüğünde onları sitem etmeksizin hemen kabul ettik ve derhal işe koştuk.

Seth Hawkins'in dönüşüne özellikle memnun olmuştum. Bizim kovboy son derece popülerdi. Öyle de kârlıydı ki, Martha ona Altın Şeyli Adam diye isim takmıştı.

O yoğun hafta içinde bir olay daha oldu.

Bir Cuma günü New York Times'ın sayfalarını çevirirken gözüme bir fotoğraf ilişti.

Güzel, sarışın bir kadınla yakışıklı bir erkek, birbirine kenetledikleri ellerini havaya kaldırmış, kendilerini alkışlayan kalabalığa gülümsüyorlardı. Alttaki yazı onları Bay ve Bayan Bowker olarak tanıtmaktaydı.

Resimdeki Byan Bowker'in, Doğu 82'nci sokaktaki o tipi yemiş dupleksde oturan soğuk Bayan Bowker olduğuna hiç kuşku yoktu. Alttaki yazının tümünü okudum.

Manhattan'ın muteber iş adamlarından Wilson Bowker'in, verdiği konferansda suç sorununu bir numaralı sorun olduğuna değindiğini anlatıyordu. Bowker'e göre yasa ve düzen, gerek kentte gerek eyalette ve gerekse ülkede sağlanmadıkça, gleceğimiz karanlıktı.

Bu konuşma heyecanlı alkışlarla karşılanmıştı. Bay Bowker eşiyle birlikte podyuma davet edilmiş, selam vermişti. Siyasete atılmaya niyeti olup olmadığı sorulduğu zaman Bay Wilson Bowker, «Kimbilir?» diye cevap vermişti.

Gazeteyi kenara bırakırken düşünceliydim. Martha'nın Alice Bowker'e neden ilgi gösterdiğini nihayet anlamıştım. Wilson Bowker, Martha'nın erkek arkadaşıydı. Vali seçimine aday gösteriliyordu. Sloganı da **yasa ve düzen** olacaktı.

Çok ilginçti doğrusu.

83

İşimiz tekrar düzenine girdikten sonra Martha, Oscar Gotwold ve Ignatz Samuelson'un katıldığı bir toplantı düzenledim. Pazar gecesi çekme katın çalışma odasında buluştuk.

Peter'in Yeri'nin bu ilk takdimini oldukça dikkatle hazırlamıştım. Eğer bu insanlar benim «Büyük Hayal»imi kabul etmezse, fikir daha doğmadan ölmüş demekti. Onların hevesine ihtiyacım vardı.

Peter'in Yeri'ni tek bir yer olarak, Manhattan'da bir tek özel kulüp olarak tanıtmaya karar vermiştim. Ulusal çaptaki şubeleri ortaya atarsam beni tümüyle deli sanacaklardı. New York'ta herkese açık olmayan, üyelere mahsus bir randevu evi bile yeterince yeni bir fikirdi zaten.

Yarım saat kadar, kendime göre başarılı saydığım bir gösteri sundum. Ne de olsa aktördüm. Hem de bayağı iyi bir aktördüm. Ciddi, içten, inandırıcı halimle tüm olası itirazları ortaya birer birer kendim koydum, onlar dile getiremeden önce hepsini cevapladım.

Rakamlar verdim onlara. Bu rakamlar, çekme katın en son günlük cirosuna dayanmaktaydı. On-on iki yatak odasından, artı yiyecek içecekten, üyelik giriş parasından, yıllık aidatlardan gelecek paranın ne kadar olacağını gösterdim onlara.

Güzellik salonunun, sağlık merkezinin, hatıra eşyası dükkânının, butiğin falan nasıl kiralanacağını gözler önüne serdim. Dikkatle dinlediler. Hayalimi onların da görmeye başladığını, potansiyel kârın kokusunu aldıklarını anlıyordum.

Sözlerim bittiği zaman ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. İçkimi yeniledim, elimden geldiği kadar rahat bir sesle, «Eeee?» diye sordum.

Martha bana ilk cevap veren insan oldu. Hayranlık dolu bir sesle, «Peter, sana daha önce de söylemiştim, sen bu iş için biçilmiş kaftansın,» dedi.

Iggy Samuelson yavaşça, «Rakamlar iyi gibi,» dedi.

«Hayale kapılmayalım, beyler,» dedi birden Oscar Gotwold. «Siz Doğu Yakası'nda beş-altı katlı bir binayı satın

almak veya kiralamaktan, oradaki tüm üst kat odalarını yatak odası haline getirmekten, koca bir mutfak ve yemek salonu kurmaktan falan söz ediyorsunuz. Iggy, yatırımın konusundaki tahminin nedir?»

Muhasebeci bir an düşündü. «En az üç-dört milyon,» dedi.

«O kadar da lüks olması gerekmez,» diye itiraz ettim. «Hele başlangıçta. Eğer Martha razıysa, ikimiz çeyrek milyon koyup, yarım milyon da üye aidatlarından toplayabiliriz.»

«Yetmez,» diye başını salladı Iggy. «İşe başlarken elinizde daha en az iki milyon olmak zorunda. Peter, inşaat işi, döşeme dekorasyon giderleri, ruhsatlar, rüşvetler, şudur budur derken, daha açamadan kanınız kurur yoksa.»

«Ve açamazsanız,» diye devam etti Gotwold, «o zaman da aidat ödeyen müşteriler baskı yapmaya başlar size.»

«Pekâlâ,» dedim. «Demek ki iki milyon bulmamız gerek, tamam mı?»

Oscar, «Evet ama bence kumar bu,» dedi. «Hem de büyük bir kumar.»

«Sanmam, dedim ciddi ciddi. «Bence hiç de kumar değil. Doğru yönetilirse, hiç değil. İki milyonum olsa bu işe yatırmakta bir an bile tereddüt etmezdim.»

«Ama iki milyonun yok,» dedi Iggy. «Nereden bulacaksın?»

Martha'ya baktım. Erkek arkadaşı Wilson Bowker bulabilirdi öyle büyük parayı. Belki Martha bir anlaşma sağlayabilirdi. Ama o hiç ağzını açmadı.

Peter'in Yeri'ni kurtaran Oscar Gotwold oldu. «Tatlım,» dedi Martha'ya. «Senin Barcarole'daki o iki eski patronun. Onlarda vardır iki milyon. Ya da hiç değilse nereden bulunabileceğini bilirler.»

Martha hemen cevap vermedi. Az sonra içini çekti. «Onlar sert adamlar, Oscar,» dedi. «Bunu sen de pek iyi biliyorsun. Bu işe girerlerse iplerin kendi ellerinde olmasını isterler. Peter'le ben kendimizi yok pahasına çalışır buluruz.»

«Olamaz,» dedim kararlı bir sesle. «Bu fikir bizim fikrimiz. İşleri biz göreceğiz, kontrol da bizim elimizde bulunacak. Bunun en baştan anlaşılması gerek.»

Gotwold yumuşak sesle, «Pekâlâ,» dedi. «Bunu göz önünde tutarak onlarla bir konuşayım. Bakalım ilgi du-

yarlar mı. Duyarlarsa, Peter onlara da deminki gösterisini sunar.»

Martha, «Peki,» diye başını salladı. «En iyi yolu bu herhalde. Ama unutmayın. O yerin sahibi Peter'le ben olacağız.»

«Kesinlikle,» dedi Oscar.

84

Sol Hoffheimer'le haftada bir kere telefonlaşıyordum. Mesajlarım hep aynıydı: Bize daha çok adam yolla. Sol'un ücretini aydan aya nakit olarak ödüyor, bu arada içkiyi giderek daha da arttırdığını farkediyordum. Sorun haline geliyordu içki Sol için. Ama o sıra benim daha önemli başka sorunlarım vardı.

Ondan durmadan bize Wolcott Sand'in yerine geçebilecek birini bulmasını istiyordum. Yaşını almış, genel müdür tipli biri. Babacan bir tip. Haziran başlarında aradığımızı yolladı bize. Adamın adı Yancy Burnett'di. Ona kısaca Yance diyorduk. Bir televizyon dizisinde yedi yıl boyunca psikolog rolüne çıkmış, sonunda senaryo dışı bırakılmıştı.

Tıknaz bir adamdı. Elli iki yaşındayım diyordu. Bu role ajanlardan adam arasak, bundan iyisini bulamazdık. Sıcak ifadeli suratının tepesinde, ince telli, gümüş rengi saçlar, ömrümde gördüğüm en parlak mavi gözler. Martha onu sınavdan geçirdi, pek etkilendi.

«Sands kadar iyi,» dedi. «Belki daha bile iyi. Onun kadar uçarı değil ama, daha anlayışlı, daha şefkatli.»

Gerçekten de adam genç müşterilerimiz arasında çok popüler oldu. Seksenlik Becky'miz bile, «Yaman delikanlı,» dedi onun için.

Yance biraz alaycı, son derece esprili bir insan olup, gerektiğinde gönüllü işler üstlenmeye de hevesliydi. Örneğin Martha yokken danışma masasına bakıyordu. Bana programlama işinde ve gündelik işlerde yardımcı olmaya

da başladı. Tabii ona bu ek işlere karşılık ayrıca para verdik.

Daha başlangıçta bana, «Peter, sana bir şey söylesem fena olmaz,» dedi. «Nasılsa er geç öğrenirsin. Ben çift yönlü çalışırım. Ama sana söz veriyorum, buradaki delikanlıların hiçbirine sulanacak değilim.»

«Pekâlâ öyleyse,» dedim. «Boş zamanında ne yaptığın yalnızca seni ilgilendirir. Evli misin, Yance?»

«Eskiden,» dedi. «İki kere evlendim. İki hata.»

«Ne oldu?» diye sordum merakla.

«Benim hatamdı. Kadınların vücutlarının yumuşak, iradelerinin çelik olduğunu anlayamadım. O duygusal sorumluluğu alamazdım. Şimdi artık gelip geçiyorum öylece.»

«Yani sözün kısası bu iş senin için biçilmiş kaftan,» dedim.

«Öyle,» diye karşılık verdi.

85

Jenny Tolliver'e tekrar telefon ettim. Bu sefer ayıktım.

«Alo?» dedi.

«Ben Peter. Lütfen kapatma.»

Sessizlik.

«Yalnızca, nasılsın diye sormak istemiştim,» dedim.

«İyiyim, teşekkür ederim,» dedi soğuk soğuk. «Ya sen?»

«Eh, hayattayız. Arthur'la yemek yedim, bana kendi stüdyonu açmak üzere olduğunu söyledi.»

«Evet. Yakında.»

«Nerede?» diye sordum. Sigortacıların taktiği. Müşteriyi konuşturun. Kendini anlatsın size.

«Mefruşatçıların yöresinde. Ufacık bir yer. Teknik işlere yardım edecek bir asistanım olacak.»

«Sana şansların en iyisini dilerim. Bunu biliyorsun.»

«Teşekkür ederim,» dedi yavaşça.

Sesi beni çok etkiledi. Sesler insana eski pop şarkıları gibi etkiler yapar. Kendi başınayken hiçbir şey değildir bir ses. Bir tını, o kadar. Ama onu anılara sararsınız ve anlamlar kazandırırsınız.

«Annen baban iyi mi?» diye sordum.

«Evet. Annemin artritiyle başı dertte ama alıştı artık.»

«Onları görmeye gittin mi?»

«Paskalyadan beri gitmedim.»

Konuşmayı sürdürmek için var gücümle yeni konu arıyordum. Sonunda dalışa geçip şansımı denemeye karar verdim.

«Jenny,» dedim. «Seni tekrar görebilmeyi umuyordum.» Yutkundum. «Yalnızca öğlen ya da akşam yemeği,» diye ekledim aceleyle. «Nerede, ne zaman istersen. Konuşalım diye.»

Yine sessizlik.

«Yeterince zaman geçti,» dedim. «Herhalde dostça bir yemek yememizde sakınca yoktur.»

Üç saniyelik bir duraklama.

«Düşünürüm,» dedi sonunda.

«O halde seni tekrar arayabilir miyim?» Sesimdeki hevesi saklayamıyordum.

«İstersen.»

86

Nicole Radburn kreton kaplı küçük koltuğa oturmuş, kendine pedikür yapıyordu. Pembe odadaydık. Bu kızın kendine gösterdiği sevgi dolu özen, bir erkeğin Mercedes'ine gösterebileceği özene benziyordu.

YENGEÇ YEDİM tişörtünü giymiş, başka da bir şey giymemişti. Vücudu çok güzeldi. Zarif kıpırtılarla hareket ediyordu. Ona bakarken neden tahrik olmadığıma çok şaşıyordum.

Sonunda, gün boyu fırında çalışan adam gibi oldum

herhalde, diye karar verdim. Eve döndüğünde ekmeğe, çöreğe bakamazdı bile o adam herhalde.

Yeni duş yapmıştım. Havlu kalçalarıma sarılıydı. Nikki başını kaldırıp baktı.

«Beyaz burgundiden ikimize içki hazırladım,» dedi. «Sakıncası yok ya?»

«Bu evde ne varsa kullanabileceğini kendin de biliyorsun,» dedim.

«Bu akşamki yemek harikaydı. Dana etini biberle sote yapmak, ha! Amma iyi aşçısın.»

«Tabağın altına bahşiş bırakman gerekirdi,» dedim.

Yatağa oturdum, içkimi yudumladım, onun ayakları üzerinde dikkatle çalışmasına baktım. Bu pozunu bir heykeltraş görse bayılırdı. Belki ressam bayılmazdı.

«İşler nasıl?» diye sordum.

Başını kaldırmaksızın, «İyi,» dedi. «Geçen hafta listeme altı yeni isim ekledim. Şu ana kadar bine vardım sanırım. İnanır mısın buna? Emekli olurken defterimi yeni başlayan birine iyi bir para karşılığı satabilirim sanıyorum.»

«On yıl sonra mı yani?»

Makasıyla törpülerini kaldırdı, içkisini alıp yanıma geldi, oturdu. Kolunu çıplak omzuma attı.

«Belki de daha erken,» dedi. «Söylemiş miydim, müşterilerimden ikisi benimle evlenmek istiyor.»

«Söylememiştin.»

«İyi adamlar, ama yeterli paraları yok. Çok zengin biri çıkarsa, belki de heveslenir, kabul ederim.»

Dönüp yüzüne baktım. «Ona sadık kalır mısın?»

Bu soruma şaşırdı. «Tabii, Peter, benim için seks hiç o kadar önemli değil. Bunu biliyorsun.»

«Evet, biliyorum,» dedim hazin bir sesle. Ama ilişkimizin platonikliğini ima eden bu üzüntü numaramı yutmadı. Kalkıp banyoya girdi, tuvaletin kapağını kaldırdı, üstüne oturdu. Sesini duyabiliyordum. Kapı açık olduğundan, bir yandan benimle konuşuyordu. Bunu ilk defa yaptığında şoka kapılmıştım. Oysa şimdi normal geliyordu.

«Aslında iyi bir ev kadını olurum herhalde,» dedi. «Kafam iyi çalışır. Hesaptan, kitaptan anlarım. Paranın değerini bilirim. Kocam bütçeyi tehlikeye sokmadıkça, istediği gibi çapkınlık da yapabilir.»

Sifonu çekti, tekrar yatağa döndü.

«Ben oyunun içindeyim, Peter. Sen de öyle. Ama oyunların en büyüğü paradır. En eğlencelisi de odur. Sürekli müşterilerimden biri ruh doktoru. Ona göre benim tüm cinsel ihtirasım, sahiplik duygusuna yönelikmiş.»

«Ruh doktoru müşterin mi var?» dedim. «Amma garip Ne yapıyorsun ona?»

Güldü. «Pinpon raketiyle dövüyorum.»

«Ben içkimi yeniliyorum,» deyip boş bardağımı kaldırdım. «Sen?»

«Pekâlâ,» deyip bardağını ağzına dikti. «Ama bundan verme, sonra uyuyamam.»

«Frangelico?»

«Oldu,» dedi.

Elimde içkilerle döndüğümde sırtüstü yatmış, ellerini ensesinde kenetlemiş, tavana bakıyordu. Tişörtü de çıkarmıştı. Çılgın meme başları yine dikilmişti havaya. İçkisini elimden aldı.

«Sağolun, hemşire,» dedi. «Bana çok iyi davranıyorsunuz.»

«Doğru.»

Havluyu belimden çıkarıp yatağa, onun yanına yattım. Oyluklarımız birbirine değdi.

«Yeni işten haber?» diye sordu.

«Para babalarıyla haftaya buluşuyoruz.»

«Dalacaklar. Kaçmaz.»

«Melekler ağzından işitsin,» dedim.

«Yeşil ışık yakarlarsa adını ne koyacaksın?»

Bir an kararsızlık geçirdim. «Henüz kimseye söylemedim,» dedim. «Martha'ya bile. Ama oraya Peter'in Yeri demek istiyorum.»

Gülmedi. «İyi bir ad,» diye başını salladı. «Çok doğal.»

İçkilerimizi bitirip bardakları kenara bıraktık, ben başucu ışıklarını söndürdüm. Her zamanki gibi kendi tarafıma geçtim. O da her zamanki gibi arkama sokuldu, vücudunu vücuduma sardı.

«Yaşlı karı-koca gibiyiz,» dedim karanlıkta.

«Her neyse,» dedi. hoşnutsuzlukla içini çekti.

87

Adları Michael Gelesco ve Anthony Cannis'di. Emekli haltercilere benziyorlardı. Vatkalı takım elbiseler, ütülü pantolonlar, ceketin kolundan iki buçuk santim gözükmek üzere özel dikilmiş manşetli gömlekler giymişlerdi.

Saçları nefret ettiğim türdendi. Fönle kurutulmuş. Yüzlerine cilt bakımı yapılmış, tırnakları manikürlü, cilalı. Gucci pabuçları ayna gibi pırıl pırıl, kare pırlantalı yüzükler, altın Piaget saatler... elbette. İçtikleri purolar koskocamandı.

Gül ağacından konferans masasının başında oturuyorduk. Barcarole Butiğin en üst katındaki toplantı odasında. Martha bizleri birbirimize tanıştırdı. Gelesco ile Cannis, Oscar Gotwold'u tanıyorlardı tabii. Toplantıyı o ayarlamıştı zaten. Ignatz Samuelson'la bana başlarıyla selam verdiler.

Birkaç dakika sohbet ettik, sonra Gelesco duvardaki saata bakıp, «Eee, neler geçiyor bakalım kafanızdan?» diye sordu.

Ben ayağa kalkıp gösterime başladım.

Önce işimizin esas yapısını tarif ederek başladım söze. Brüt gelirimizi, müşterilerimizin sayısını, elemanların kaç para aldığını, genel giderleri ve masrafları birer birer saydım, döktüm.

«Bir altın madeni,» dedim onlara.

Sonra ne istediğimizi tarif ettim. Herkesin giremeyeceği bir özel kulüp. Zevklerinin karşılığını para olarak, aramızda kalmak kaydıyla, ödemeye hazır bulunan varlıklı kadınlar için.

En az on yatak odası kullanmak şartıyla, büyük bir evde günlük brüt girdimiz on bin dolar tahmin edilebilirdi. Bunun yarısı elemanlara gidince, aylık brütümüz yine de 130.000 dolar tutacaktı. Yiyecek içecek geliri, üyelik parası ve aidatları buna dahil değildi.

Konuşurken gözüm Gelesco ile Cannis'deydi. Tek belirgin tepkileri, şu andaki kârımızla yeni kulüpten beklenen net kârı söylediğim zaman oldu. Gözlerini kırpıştırdılar.

Sözlerimi büyük hitabet gösterisiyle bitirip yerime oturdum. Dördümüz birlikte, Barcarole'un sahiplerine baktık. Bir an sessiz kaldı ikisi de.

Sonunda Cannis, «Ne kadar zamandır bu iştesiniz?» diye sordu.

Martha on sekiz aydan beri faal olduğumuzu söyledi, nasıl çalıştığımızın ayrıntılarını anlattı.

«Uyuşturucu?» dedi Gelesco.

Martha bunun kesinlikle yasak olduğunu söyledi, sonra oradan elemanlara ve müşterilere sıkı sıkıya uygulanan kurallara geçti. Call-boy servisiyle kavalye servisimizi de anlattı. Bu hizmetler de kuşkusuz yeni kulübün ek faaliyetleri olarak devam edecekti.

«Koruma parası ödüyor olmalısınız,» dedi Cannis. Bu sorudan çok, düz bir cümleydi.

Derken Oscar Gotwold söze karıştı, şimdiki çekme katın gelirlerini, rüşvetleri, masrafları, kârları verdi, yeni kuruluş için tahmin edilen rakamları da sıraladı.

Gelesco, «Ortaklık mı, şirket mi, ne düşünüyoruz?» diye sordu.

Iggy şirket statüsünün en iyisi olacağı kanısında bulunduğunu belirtti. Çoğunluk kontrolu Martha ile benim elimde bulunmak kaydıyla.

«Öyle olmak zorunda,» dedi Martha taş gibi bir sesle. «Yoksa anlaşma olmaz.»

Ben de, «Kendi paramızı yatırmaya hazırız,» diye ekledim.

Iggy sözlerine devam etti, bize kredi açanlara paralarını aylık veya yıllık taksitler halinde, gelirimize göre, ilk gelen paralarla ödeyeceğimizi anlattı. Oscar Gotwold restoran, bar ve güzellik salonunun yukarda olup bitenlere paravan görevi yapacağını açıkladı.

«Kim yönetecek orayı?» diye sordu Cannis.

«Martha'yla ben yöneteceğiz,» dedim. «Üç yıllık iş akdiyle. Müşterilerimizin isteklerini ve onları nasıl memnun edebileceğimizi biliyoruz. Klas bir şöhretimiz, sadık bir çevremiz var. Bu işe büyük bir iyi niyet kotası getiriyoruz.»

İki butik sahibi birbirlerine baktılar.

«Bakın,» dedi Cannis. «İstediğiniz büyük para. Bunu anlıyoruz. Ayrıca tüm yatırımı karşılamak ağır olur diye

karar verirseniz, belki başka dostlarınız veya tanıdıklarınız da katılmak ister.»

«Şirket statüsü içinde,» diye ekledi Iggy. «Hisseler beheri X dolardan satılabilir. Ya da belki limited ortaklığa gideriz. Enaz hisse miktarı X dolardır deriz. Bu işi kurmanın türlü türlü yolu var.»

Gelesco, Gotwold'la Iggy'ye, «Bakın, siz ikiniz kalıp bizimle birlikte şu rakamları bir kere daha inceleyin,» dedi. «Biraz açıklamaya ihtiyacı var bu sayıların.» Sonra Martha ile bana döndü. «Sizin beklemenize gerek yok. Bugün evet ya da hayır diyecek değiliz. Gidebilirsiniz.»

İçgüdülerimin sesini dinleyip, kalacağım diye direnseymişim keşke. Ama yapmadım. İkisiyle el sıkıştım. Pırlantalı yüzükler elimi acıttı. Martha'yı ikisi de yanaklarından öptüler.

«Yine görüştüğümüze sevindim, canım,» dedi Cannis.

Gelesco da, «Böyle uzak kalma artık,» dedi.

Asansörde inerken Martha'ya, «Ne diyorsun?» diye sordum.

«İlgilendiler,» dedi.

«Nereden biliyorsun?»

«Puroları söndü bir ara.»

88

Martha, Barcarole'da çalışan bazı eski arkadaşlarıyla konuşmak istiyordu. Ben çekme kata tek başıma yürüyerek döndüm.

Haziran ayında enfes bir öğle sonrasıydı. Kentin temizlenmiş, parfümlenmiş gibi göründüğü o ender günlerden biri. Sokaklar yeni baştan renklerle dolmuştu. Herkes daha genç, daha güzel görünüyordu.

İyi bir gösteri yapmanın cinsel olarak tahrik edici bir yanı var. İnsan öyle coşup geriliyor ki, bu fazla enerjiyi ancak seks yoluyla dışarı atabiliyor.

Cannis ile Gelesco'ya o takdimi yaptıktan sonra, uçurtmalar gibi uçuyordum. Şansımdan olacak, döndüğümde çekme katın fuayasinde bir kadını bekler buldum. Onu hızla şöyle bir süzdüm. Uzun boylu. İri kemikli. Sertçe biri.

Yancy Burnett resepsiyon masasında nöbetteydi. Yaklaşmamı işaret etti.

«Tavsiyeyle gelmiş,» diye fısıldadı. «Yollayanı arayıp kontrol ettim, iyidir diyor. Kadroda eleman bulamıyorum ama. Bana gelince... ruhum istekli ama... Sen alır mısın onu, Peter?»

«Peki,» dedim. «Bana beş dakika pay bırak, sonra yolla içeri.»

Adı Hetty idi. Çiftçi karıları gibi bir vücudu vardı. Her yanı düğüm ve halat. Duman rengi saçları bir milyon ufacık bukle halinde kıvrılmıştı. At gibi, uzun bir suratı vardı ama, gururluydu da. Bir sakalı olsa, dişi Lincoln olup çıkacaktı.

Beni çıplak görünce bir baktı, ağlamaya başladı. «Ah, Tanrım!» Bu üzüntü ifadesi mi, dua mı, şükran mı, anlayamadım.

Bundan sonraki bir saat boyunca, «Ah, Tanrım» ifadesini daha pek çok kere duydum. «Affet beni, büyük İsa!» ve «Ah, Büyük Yaratan!». da duyduğum sözler arasındaydı. Sonunda neler olup bittiğini kavradım. Bu kadın korkunç bir günah işlemekte olduğu kanısındaydı.

Ama şeytana karşı pek de büyük bir savaş vermedi. Güreşçi gibi yatağın her yanında cirit attı. Zıplıyor, kıvrılıyor, şarkılar, marşlar söylüyordu.

Elime, ağzıma, bacaklarıma, hattâ ayak parmaklarıma bile o yön verdi. Vücudumu sardı, sarmaladı. Bu sefer, «İsa en büyük dostumuz,» ilahisini söylüyordu.

Başka şarkıya geçti, üstüme oturdu, fırlayıp indi, beni yuvarladı, memelerimi ısırdı, parmağını ağzıma soktu, saçlarımı çekti, diliyle göbek deliğimi yokladı.

Sonra döndü, dizleri üzerinde doğruldu, dirseklerine dayandı. «Köpekler gibi,» diye soludu.

Bu seanstan nasıl sağ çıktım, bilemeyeceğim. Sonunda, o an söylemekte olduğu şarkıya benim de katılmamı teklif etti.

89

Jenny Tolliver'den güzel çok kadın tanımıştım. Daha ihtiraslılarını da. O halde neden bir türlü çıkaramıyordum onu kafamdan?

Martha'nın haklı olduğunu sanmıyordum. Yani Jenny' ye, beni reddeden tek kadın olduğu için hayranlık duyuyor değildim. Reddedilmeye alışkındım aslında. Sahne hayatımın ana motifiydi bir kere reddedilmek. Dayanabilirdim defedilmeye.

Peki ne diye kürkçü dükkânına dönen tilki gibi Jenny' ye dönüp duruyordum o halde? Romantik aşk mı? Sanmıyordum. Belki onunla bir arada bulunmaktan hoşlanıyordum yalnızca. Martha ve Nikki ile de bir arada bulunmaktan hoşlanıyordum. Müşterilerin bir düzinesiyle de. Hepsini seviyordum.

Belki de meşhur klas tutkumdandı. Yalnızca Jenny'nin zerafeti değildi sorun. Beni çeken ayrı bir inceliği vardı. Sanıyorum gizliden gizliye bir dehşet duygusu veriyordu bana. Ya da imreniyordum ona.

Temmuzda onu yine aradım. Çekingen ama içten davrandım.

«Düşündüm mü?» diye sordum. «Benimle bir akşam yemek yiyecek misin?»

«Şey...» dedi yavaşça. «Pekâlâ.»

«Harika. Teşekkür ederim. Bir limuzin kiralayayım diyordum. Brooklyn'deki Peter Luger'in yerine gideriz ve...»

«Hayır,» diye sözümü kesti. «Öyle yerlere gidecek değiliz. Bir hamburger, o kadar. Bu yakınlarda bir yerde.»

O ayın daha ileriki günlerinden biri üzerinde anlaştık. Ben ona çıkmadan az önce telefon edecektim, o da nerede yiyeceğimize karar verip bana söyleyecekti. Orada buluşacaktık. Evine gidip onu almamı istemiyordu. Şartların hepsini kabul ettim.

Telefonu kapattığımda, kasabanın en güzel kızından randevu koparmış gibi hissediyordum kendimi. Soğukkanlı ol, dedim kendi kendime. Asla kendi başarımdan söz etmeyecektim ona. Jenny'yi geri kazanmak için gerekli olan alçak gönüllülükse, ona dayanamayacağı bir Uriah Heep numarası çekebilirdim rahatlıkla.

90

4 Temmuz'dan sonra işler çılgın gibi açıldı, yaz akını başladı. Çekme kat faaliyeti hızlanırken, call-boy servisi ve kavalye servisi de turist akımıyla coştu. Taleplerin hepsini karşılamakta zorluk çekiyorduk.

Yancy Burnett olmasa programlamanın sorunlarını çözmeye dünyada yetişemezdim. Çekme kat seanslarını ben, call-boy ve kavalye servislerinin programlarını o hallediyordu. İkimiz elimizden geleni yapıyor, elemanları insanüstü zorlamamaya çabalıyorduk.

Yance kaba dil kullanmaktan nefret ederdi. Birinin müstehcen hikâye anlatmaya niyetlendiğinden kuşkulandı mı, hemen sessizce çıkardı odadan. Bu küçük saçmalığı hariç, kusursuz bir asistandı. Güvenilir ve neşeli bir insan.

Bir gün öğleden sonra çalışma odasında ikimiz programlamayla meşgulken Martha içeri girdi.

«Bir sorunumuz var,» dedi. «Louella adlı bir kadın telefon etti. Seans istiyor. Ona ben sizi ararım dedim. Onu bize yollayan kadını arayıp konuştum, iyidir dedi. Ama sonra bir şey ekledi. Louella siyahtır dedi. Ne diyorsunuz buna şimdi?»

Yance'le ben birbirimize baktık.

Yance alçak sesle, «Daha önce hiç siyah müşteriniz oldu mu?» diye sordu.

«Bir Afrikalı kadın,» dedim. «Turistti. Siyah bir elemanımız ona âşık olmuştu.»

«Ama bu Louella buranın yerlisi,» dedi Martha. «Mesele başka. Siyahlara hizmet verecek miyiz? Beyaz ve sürekli müşterilerimizden bazılarını kaçırır mıyız o zaman?»

Yance o düşünceli sesiyle, «Seçme şansımız olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Onu reddedersek, Peter'in Dramatik Sanatlar Okulu'nda ırk ayrımı yapılıyor diye dava açar hakkımızda.»

«Galiba haklısın,» dedi Martha. «Onu kabul edecek bir eleman bulabilir misiniz?»

«Ben alırım.» Bunu Yance'le ikimiz aynı anda söylemiştik. Martha güldü.

«Şansınızı değiştirmeye mi çalışıyorsunuz?» dedi. «Pek-

âlâ. Randevuyu vereyim.» O çıktıktan sonra Yance bana, «Bir biraya var mısın?» dedi.

«Harika bir fikir.»

Mutfağa gitti, iki soğuk şişe birayla döndü. İki de koca bardak getirmişti. Ayaklarımızı masaya dayadık, biramızı ağır ağır yudumlamaya başldık.

«Anlayamıyorum,» dedim. «Siyah bir kadın neden beyaz erkek çalıştıran bir randevuevine gelsin?»

«Belki feministtir,» dedi Yance. «Bazı siyah kadınlar feministtir.»

«Pekâlâ, anlat bakalım, profesör, neden siyah bir feminist kadın, erkekler randevuevine gelmek istesin?»

«Kadınlar neden polis oluyor, test pilotu oluyor, dalgıç oluyor? Erkek işi denilen her şeyi kadınların da yapabileceğini dünyaya kanıtlamak için.»

«Hadi hadi Yance,» dedim.

«Aynı prensip,» diye devam etti. «Yabancı bir erkekle bir saatlık seans için para ödemek, erkeklerle gerçek anlamda eşitliğin simgesidir. Erkekler yüzyıllardan beri kadın vücudu satın alıp duruyor. Şimdi de sıra kadınlarda. Peter, bu senin yerin, özgür kadınlara asla ulaşamadıkları bir eşitlik olanağı tanıyor. Bence müşterilerimizin çoğu, kendileri farkında olsalar da, olmasalar da, feminist. Burada bir seans geçirmek onların bağımsızlığına ve kadınlık gururuna büyük katkıda bulunuyor.»

Güldüm. «Sanki kamu hizmeti yapıyormuşuz gibi konuşuyorsun,» dedim.

Yüzüme hiç gülümsemeden baktı. «Pek de yanılıyor sayılmazsın, Peter. Belki kamu hizmeti değil ama, cinsel devrimi ileriye götürdüğümüz ortada.»

«Ve sence Louella'nın bize geliş nedeni, feminist olması, ha?»

Ama o cevap vermeden Martha tekrar odaya daldı. Sırıtıyordu.

«Hevesinizi bastırın,» dedi. «Louella özellikle siyah bir eleman istiyor.»

Yance'la ben biralarımızı yudumladık.

«Onu King Hayes'le ayarlarım,» dedim. «En iyisi o. Hem kadın buraya neden gelmiş, öğrenmeye çalış derim ona. Martha, Yance'e göre bizim müşterilerin çoğu feministmiş. Ne dersin?»

«Kime ne?» diye omuz silkti. «Parayı versinler de!»
«Al sana,» dedi Yance. «En son eşitlik... para!»

91

Martha oğlunu yaz kampına götürüp yerleştirirken Oscar Gotwold telefon etti. Michael Gelesco, Martha ve benimle ikinci bir toplantı istiyordu. Bu sefer Roman Enterprises merkezinde buluşacaktık. Empire State Binası'ndaki yazıhanede. Sol Hoffheimer'in bir yıl önce söylediği söz geldi aklıma.

«Roman Enterprises aslında Barcarole'un gerçek sahibi mi?» diye sordum Oscar'a.

«Olabilir,» dedi tedbirli bir sesle. «Baş yönetici Octavius Caesar kuvveti elinde tutan adam. Evet ya da hayır diyecek olan da o. İkinizi şahsen tanımak istiyor.»

Martha'nın kent dışında olduğunu anlatıp toplantıyı ertelemesini önerdim.

«Belki olabilir,» dedi Gotwold. «Ama bence teklif etmek hoş değil. İş ilişkisine ertelemelerle başlamak doğru bir şey değildir. Onunla sen kendin buluşabilir misin?»

«Sen ve Iggy orada olacak mısınız?»

«Hayır. Octavius Caesar yalnız iş sahipleriyle görüşmek istediğini açık açık belirtmiş.»

«Pekâlâ,» dedim. «Konuşurum onunla.»

«Taahhüde falan girme,» diye uyarıda bulundu Oscar. «Mümkünse paradan puldan hiç konuşma. Rakamlar onlarda zaten var. Ayrıntı istiyorlarsa, Iggy'ye ve bana sormalarını söyle. Aslında yalnızca seninle tanışmak istiyorlar.»

Roman Enterprises'ın resepsiyon odasını, bir telefon kulübesinden az büyük bulunca şaşırdım. Ortada ne sandalye vardı ne de bir şey. Ciddi suratlı resepsiyoncu, camı yana kaydırıp soğuk bir sesle, «Evet?» dedi.

Adımı verince, masasında bir düğmeye bastı, sonra

alçak sesle bana, «Şu kapıdan,» dedi, eliyle gösterdi. «Koridor boyunca yürüyün, dipteki maun kapı.»

«Teşekkür ederim,» dedim ve ekledim. «Kameo broşunuz çok güzel. Antika mı?»

«On sekizinci yüzyıl İtalyan,» diye karşılık verdi. «Deniz kabuğudur, fildişi değil.»

«Çok güzel,» diye ona güvence verdim, karşılığında sıcacık bir gülümseme kazandım. Dost edinmek pahalı bir iş değildi ki!

Herhalde bir düğmeye basmış olmalıydı. Kapının kilidinde bir zil zırıldadı ve ben girdim. Kapı arkamdan şangırtıyla kapandı. Çelik olduğunu o zaman anladım.

Koridor dar, uzun, halı kaplıydı. Ayrıca tavanda asılı bir televizyon kamerasının da kontrolu altındaydı. Dipteki maun kapı, demir kirişlerle sağlamlaştırılmıştı.

İki kere vurdum, neredeyse eklemlerim çürüyecekti. Sonra süslü tokmağı çevirdim. Sanki banka kasa odasının kapısını açıyordum. Ama adımımı attığımda kendimi Victoria dönemi kibarlarından birinin odasında buldum.

Parlak döşeme, şark halısı, ceviz kitap rafları, kalın kadife perdeler, yaldızlı çerçevelerde karanlık yağlıboya tablolar, her yanda kristal ve gümüşler, şık bir şömine. Raflardaki kitapların tümü deri ciltliydi.

Barok çalışma masası sanki Başkan Rutherford B. Hayes'den miras kalmıştı. Kanapeyle iki koltuk kahverengi kuzu derisiyle kaplı, siyah kabaralarla süslüydü. Odadaki tek ışık, iki kollu, yeşil abajurlu masa lambasından geliyordu.

Michael Gelesco ile Anthony Cannis kanapede yanyana oturmaktaydı. Ben girince baş selamı verdiler ama ayağa kalkma çabasında bulunmadılar. Masanın başında oturan yaşlı beyefendi, yüksek arkalıklı döner koltuğundan yavaşça kalktı, bembeyaz bir palet gibi kocaman elini bana uzattı.

«Bay Caesar?» diyerek beyaz eli sıktım. «Sizinle tanışmak bir zevk efendim.»

«Bay Scuro,» dedi buz gibi bir tebessümle. «Meşgul programınızdan zaman ayırıp bana gelmekle... Sanırım Bay Gelesco ve Bay Cannis'le zaten... Lütfen şuraya oturun. Sanırım o koltuk daha...»

Koltuğuna tekrar yerleşmesini bekledim. Uzun sürdü. «Ortağımın gelemeyişinden dolayı özür dilerim, Bay

Caesar,» dedim. «Bayan Twombly aile işleri nedeniyle gelmeye imkân bulamadı.»

Belirsiz bir hareket yaptı. «Tümüyle anlıyorum, Bay Scuro. Esasen insanın aile işleri her zaman en... her zaman. Size biraz Roman Enterprises'den söz edeyim. Gerçi ben baş yöneticiyim ama... Kuruluşumuz birkaç kişinin kurduğu bir yerdir ve ilgi alanlarını genişletmeye heves... Yatırım sermayemiz her zaman boldur aradığımız yatırım yapacak... Belirtmem gereken, biz bir yatırımcı tüzel kişiyiz, girişimlerimizin sevk ve idaresini hep ilgililere... Barcarole Butik çok iyi bir... Beni izliyor musunuz, genç adam?»

İzlemekle kalmıyor, yarım kalan cümlelerini de kendim tamamlıyordum. Onun da beklediği buydu herhalde.

«Peki öyleyse,» diye devam etti, koltuğunda yavaşça öne arkaya sallandı. «Bay Gelesco ile Bay Cannis'e sunduğunuz teklifi gözden geçirdim ve çok ilginç bul...»

O ince, gıcırtılı sesiyle konuşurken yüzüne dikkatle baktım. Yaşı ya yetmişlerin sonlarında, ya da seksenlerin başlarındaydı. Koca kafasının üzerinde bir tutam ak saç, çaprazlamasına alnına yatırılmıştı. Cildi sağlıklıydı. Etli yanaklarında, koca burnunda harita gibi ince ince çizgiler vardı.

Çenesine bir beyaz sakal taksanız, sırtında bir kırmızı kıyafet giydirseniz, gelecek Noel'de en büyük mağazalara koyabilirdiniz onu.

Ama giydiği elbise pas rengi, yelekli, kruvaze takımdı. Ben «Ciddi Olmanın Önemi» oynundaki rolümde buna benzer bir elbise giymiştim. Kolalı yakalı beyaz gömleği, mor desenli geniş kravatı da vardı.

Son derece temiz, hemen hemen ışık saçan bir ihtiyardı. Dimdik oturuyordu. Kişilik sahibiydi, tiyatro deyimiyle. Gelesco ve Cannis'e göz attığımda, Octavius Caesar'la kıyaslanırsa bunların fedaiden başka bir şey olamayacağını birden anlayıverdim.

«... her zaman en iyi yol,» diyordu Caesar, «Karardan önce... şahsen tanışıp... Lütfen ilgisi yokmuş gibi görünen sorular sorarsam beni bağışlayın ama... Söyler misiniz, genç adam, hayattan ne bekliyorsunuz siz?»

Soru apansız gelip beni hazırlıksız yakaladı. Otomatik bir cevap verdim. Düşünmeden.

«Para istiyorum,» dedim.

Bana ciddi gözlerle baktı. «Çok dürüst bir... sanırım daha önce tiyatrodaymışsınız.»

Bu bilgiyi nereden aldığını bilemiyordum ama, ona sahne kariyerimin bir özetini verdim. Uzun sürmedi.

«Anlıyorum,» dedi Octavius Caesar. «Herhalde geçmiş eğitim ve tecrübelerinizin büyük yararını şimdiki...»

«Evet, efendim,» dedim. «Bizim işimizde tiyatro unsuru epey güçlüdür. Bir bakıma, biz hayal satıyoruz.»

«Hayal satmak,» diye tekrarladı, dudaklarını zarif bir hareketle yaladı. Koltuğunda dönüp Gelesco ile Cannis'e baktı. «Duydunuz mu, beyler? Hayal satmak. Harika bir şey, değil mi?» İkisi birden kafalarını deli gibi sallayıp durdular. Caesar bana döndü. «Umarım, Bay Scuro, bu işi başarılı kılmak için ne kadar çok çalışmanız gerektiği konusunda herhangi bir hayale...»

«Hayır efendim,» dedim. «Orada hayal yok. Bayan Twombly ile ben işten korkmuyoruz. Şansımız yaver giderse biz...»

Sözümü kesmek için beyaz elini havaya kaldırdı. «Lütfen bana şanstan söz etme, genç adam. Şans, kaybedenlerin yoldaşıdır. Eğer hırsınız yeterince güçlüyse, şansa hiç...» Eh, Bay Scuro, buraya kadar gelip yaşlı bir insanın merakını giderme zahmetine katlandığınız için çok teşekkür ederim. Kararımızdan haberdar edileceksiniz. Olumlu ya da olumsuz...»

Ayağa kalktı, ben masanın üzerinden uzanıp kocaman, yumuşak elini tekrar sıktım. Kapıya vardığım sırada arkamdan, «Genç adam,» diye seslendi.

Dönüp baktım.

«Bir soru,» dedi. «Bu şeye ne isim vermeyi...»

Bir an tereddüt ettim, sonra, «Peter'in Yeri,» dedim.

«Yakıştı,» dedi. Çıktım.

92

Jenny Tolliver'le 84'üncü sokaktaki «Büyük Ayıp» denilen hamburgercide buluşacaktık. Oraya taksiyle, bir saat erken gittim, çevrede dolaşarak vakit öldürdüm.

Batı Yakası'nın bu kadar çabuk değişmesine inanamıyordum. Giderek Greenwich Village'e benziyordu. Antikacı dükkânları, sanat galerileri, butikler, güzel yemekler veren lokantalar. Sokaklardaki insanlar daha gençti. Fiyatlar roket hızıyla yükselmekteydi.

Variety dergisini satın aldığım şekerci ve gazeteci dükkânını aradım. Sonra bira içtiğim yeri aradım. Ayakkabılara pençe yapan İtalyan'ın dükkânını, fal baktırırken insanın cüzdanı kaptırdığı çingenelerin dükkânını aradım. Hepsinin yerinde yeller esiyordu. İlerleme. Off, bana ne...

Büyük Ayıp'ta bir arka masaya oturdum, votka söyledim. Jenny'yi beklerken onu yudumladım. Her yana sanatsal bir hava verilmeye çalışılmış yerlerdendi burası. Servis yapan kızlar hep blucin kumaşından etekler giymişlerdi. Havuç suyu içen tipler olduğundan emindim hepsinin.

Kapıdan girişini gördüm. Boğazıma bir şey tıkandı. Ne **komple** bir kadın. Yelkenli gemi gibi kayarak ilerledi. Anılar her yandan üstüme saldırdı. Neredeyse ağlayacaktım.

Uçuşan bir şey giymişti üzerine. Saçlarını omuzlarına dökmüştü. Çenesi havadaydı. Bakındı, beni gördü, masalar arasından yaklaştı. Ben ayağa kalktım. Onu kucaklamak istedim ama, yalnızca el sıkışmakla yetindim.

«Peter,» dedi, yüzüme eleştirici bakışlarla baktı. «Kilo almışsın.»

«Senin kaybettiklerini ben aldım galiba,» dedim. «Harika görünüyorsun, Jenny.»

«Teşekkür ederim,». dedi alçak sesle.

Beyaz şarap istedi. Ben bir votka daha ısmarladım. İkimiz de cheeseburger, patates tava ve karışık salata söyledik. Ismarlama işlemi ilk tedirginliğimizi maskeledi. Ama sonra yalnız kaldık. İkimiz.

«Bana yeni stüdyonu anlat,» dedim. «Güzel bir yer olmalı.»

Anlattı. Neler çizmek istediğini, ilerde nasıl kendi moda desenlerini pazarlamak istediğini, belki çarşaf desenlerine gireceğini, perdelere geçeceğini, her konuya heves ettiğini anlattı.

O konuşurken masanın karşısından ona baktım. Hatırladığım gibiydi. Gür, kahverengi saçlar, o ince uzun yüz, sakin çizgiler, tasasız bir ifade. Her şey düzgün, her şey asude.

«Öyle değil mi sence?» diye sordu.

«Ne? Ha, kesinlikle.»

Güldü. «Beni dinlemiyorsun, Peter.»

«Dinlemiyordum,» diye itiraf ettim. «Yalnızca hayran hayran bakıyordum.»

Başını eğdi, önündeki ekmek kabuğuyla oynadı. «Arthur selamlarını yolladı,» dedi.

«Benimle buluşacağını söyledin mi ona?»

«Evet.»

«Nasıl Arthur?»

Başını kaldırıp gözlerime dosdoğru baktı. «Arthur çok şeker,» dedi.

«Öyledir.»

O sırada, bereket versin yemeklerimiz geldi, birkaç dakika meşgul olduk.

«Senin işin nasıl, Peter?» diye sorarken bir patates kızartmasını çiğnemekteydi.

«Ondan konuşmayalım.»

«Konuşalım,» dedi Jenny. «İyi gidiyor mu?»

«Hem de çok.»

Başını iki yana salladı. «İnanamıyorum,» dedi.

Othello'nun masumiyetine karşı Iago'nun duyduğu nefrete benzer bir duygu belirdi içimde.

«Neye inanamıyorsun?» dedim dişlerimi sıkarak. «Kadınların zevklerine para harcamasına mı? O kadar ters bir şey mi bu? Kadınlar neden polis oluyor, deneme pilotu oluyor? Erkeklerle eşit olduklarını dünyaya kanıtlamak için.»

«Yatmak için bir erkeğe para vermenin bununla ne ilgisi var?»

«Prensip aynı,» dedim. «Yabancı bir erkekle seks yapmak için para vermek, gerçek eşitliğe doğru atılan bir

adımdır. Erkekler yüzyıllardan beri kadınları satın alıyor. Şimdi de sıra kadınlarda. Yeni bir tür eşitliğe ulaşıyorlar. Bu onlara bir tür bağımsızlık duygusu ve kadınlık gururu veriyor.»

Jenny cheeseburgerini çiğnedi.

Ben, «Cinsel devrime hız katıyor,» diye devam ettim içtenlikle. «Bir kamu hizmeti gibi.»

Lokmasını yuttu, dudaklarını peçeteyle sildi, bana baktı.

«Peter,» dedi alçak sesle. «Senin kim olduğunu gerçekten bilmiyorum. **Gerçekten.** Ve kendinin bildiğini de sanmıyorum. Her zaman rol yapıyorsun.»

«Shakespeare bunu daha iyi söylemiş,» dedim hafife almaya çalışarak. «Tüm dünya bir tiyatrodur.»

«Farklı şey,» dedi. «Aktör dediğin bir rolü haftalarca, aylarca, yıllarca oynar. O gider, yerine başka bir aktör gelir ama rol esas olarak aynı kalır. **Hamlet**'i görmeye gittiğimiz zaman, Hamlet'i göreceğimizi biliriz. Ama seni göreceğim zaman, kimi göreceğimi asla bilemiyorum.»

«Yani benim içten olmadığımı mı söylüyorsun?»

«Tabii ki hayır. Yalnız günün birinde seni makyajsız ve perukasız görmek istiyorum.»

Ne kadar kırıldığımı göstermemeye çalıştım. «Öyle olsa bile, Jenny... ki olduğunu kabulleniyor değilim, aslında benim kim olduğumu bilmemek daha ilginç değil mi? Arthur'un çok şeker olduğunu biliyorsun ama ben kimim? Eğer ben Binbir Suratlı Adamsam, maskelerin en altındaki suratı merak etmiyor musun?»

Bir an sessiz kaldı, yüzüme baktı.

«Evet,» dedi sonunda. «İlgi duyuyorum. Meğer ki...»

Bitirmedi. Gereği de yoktu. Ne demek istediğini biliyordum. Meğer ki son maske çıktığında altta hiç surat olmasın.

93

Mutfaktan çıkarken bir müşterinin mavi odaya doğru yürümekte olduğunu gördüm. Hızla danışma masasına ilerledim. Kadına benzemiyordu bu. Kıza benziyordu.

«Hey,» dedim Martha'ya. «Mavi odaya giden müşteri... izci falan mı, ne?»

«Ben de aynı şeyi düşündüm,» dedi Martha. «Tavsiye edene sordum, tamamdır dedi. Emin olmak için şoför ehliyetini göstermesini istedim. Yaşı on dokuz, Peter.»

«Seneye de on ikiye basacak herhalde,» dedim. «Adı neymiş?»

«Susan Forgrove. İlgileniyor musun?»

«Sübyancı değilim,» dedim, gülüştük.

Birkaç hafta boyunca Susan Forgrove'u sık sık gördük. Sık sık seans aldı, her seferinde yeni bir erkek istedi. Sorunumuz yoktu onunla. Yalnızca çocuklar, kızın pek de iyi kokmadığını söylüyorlardı.

Tombuldu. Turuncumsu uzun saçları vardı. Yıkanmaya ihtiyacı var gibi duran yağlı saçlar. Yusyuvarlak gözlük takıyor, habire kıkırdıyor, gülüyordu. Elbiseleri pahalıydı ama, ona göre fazla büyük ve özentiydi. Garip bir kızdı yani.

Paraları aldık tabii. Ve kızı da **gezginler** grubuna ekledik. Yani tüm elemanları elden geçirmek isteyen müşteriler gruubna.

«Niye yaparlar bunu?» diye sordum Martha'ya.

«Erkekler dağlara neden tırmanıyorsa, onun için,» dedi. «Ulaşmak için.»

94

O yaz, gelecek vaadeden bir yaz oldu. Octavius Caesar'dan hâlâ haber gelmemişti ama bu da iyiye işaretti.

Red cevabı daha çabuk gelirdi. Bu arada paralar da yağıp duruyordu.

Yancy Burnett öyle çalışkandı ki, Martha'yla ben haftada birer gün izin bile alabiliyorduk. O salıları seçti, ben de perşembeleri. İlk tatil günümde, erkek butiklerini dolaşıp yaz gardrobumu takviye ettim.

Belimin 7 santim kalınlaştığını öğrenince şoka kapıldım. Beğendiğim bir deri pantolonun bollaştırılması gerekti. İyi yaşıyordum, farkındaydım ama, bu kadar da iyi olduğunun farkında değildim. Perhiz yapmaya karar verdim, jimnastik için Nikki Radburn'a danıştım.

Öğle yemeğimi kendi kendime La Perigord'da yedim. Istakoz, ıspanak sote, tatlı olarak da çilek mouse. Bütün bir şişe **beaujolais primeur** getirttim, perhize pazartesi sabahı başlamayı kararlaştırdım.

Yürüyerek çekme kata dönerken yolda Peter'in Dramatik Sanatlar Okulu müşterilerinden ikisine rastladım. Beni tanıdıklarından emindim. Ama onlar tınmayınca ben de gülümseyemedim. Kurallarımızdan biri de buydu. Kuraldaki mantığı anlayabiliyordum ama, içimin biraz burkulduğunu da kabul etmem gerek.

Yaptığım işin, mesleğimin, beni otomatik olarak bir parya düzeyine indirdiğini sanmıyordum. Bir ticari alışverişti benimki de.

Jenny Tolliver'in bu konuda neler hissettiğini biliyordum. Herhalde başka birtakım insanlar da benim işi iğrenç bulurlardı. Ama yemin ederim ki bir tek kere bile günah işlediğimi, kimseye zarar verdiğimi, evrensel yasaya karşı çıktığımı düşünmüş değildim.

Jenny ne düşünürse düşünsün, bunun iyilikle, kötülükle ilgisi yoktu. İş işti. Tanıdığım müşterilerin yanından geçerken şapkamı çıkarıp selam veremeyişim bu yüzden içimi burkuyordu.

95

Yana yuvarlanıp soluk soluğa yatakaldım.

«Ne oluyoruz?» diye sordum.

Martha yatakta bana arkasını döndü. «Seks, düşünmekten yorulmuş bir kadına iyi gelir,« dedi.

Ağustos başlarında bir salı günüydü. Hava tertibatı deli gibi çalışıyordu. Martha bütün gün yoktu. Son müşteriyle eleman, saat onda çıkmıştı çekme kattan. Yance'le ben, Patsy'nin bize bıraktığı deniz mahsulleri yemeğini yedik, on biri biraz geçe de o gitti.

Biraz hesap yapmak istiyordum ama, Yance gittikten hemen sonra Martha aradı, geliyorum dedi. Yarım saat sonra kapıdaydı. Beni kaptığı gibi pembe odaya sürükledi. Hemen hemen ırzıma geçti diyebilirim. Ruhsal durumu korkunçtu.

Ne olup bittiğini tekrar sorduğumda öfkeyle, «Erkek arkadaşım,» dedi.

«Yine mi?» dedim. Adamın adını bildiğimi Martha'ya söylememiştim. «Bu seferki ne?»

«Aynı şey,» dedi. «Bana bir içki versene! Kuvvetli bir şey.»

«Brandi sek?»

«Duble olsun,» diye emretti.

Ama mutfakta içkileri hazırlarken onunkini ben yine de yumuşattım. Dayanamayacağı noktaya gelmesini istemiyordum.

İçkilerimiz elimizde, taraçaya çıktık, karanlıkta çırılçıplak oturduk.

«Eeee?» diye sordum.

«Üzerinde konuşmak istemiyorum,» dedi öfkeyle.

Ben de dinlemek istemiyordum. Martha'nın bu zengin politikacıyla yakın ilişkisi rahatsız ediyordu beni. Fazla forslu bir adamdı. Bir telefonla kapattırabilirdi bizi.

Sessizce oturduk, içkilerimizi yudumlayıp gökyüzünü seyrettik. Hava kadife gibiydi. Gök yıldız doluydu. Kentin pırıltısı her şeyi yumuşatıyordu.

«Güzel bir gece,» dedim.

Cevap vermedi. Dönüp ona baktım. Karanlıkta bem-

beyaz ve pek iri görünüyordu. Kalın bacakları ileri doğru uzatılmış, koca memeleri sarkıktı. Ben belki kilo almıştım ama, o da almıştı. Onun üstelik vücudu sarkmıştı.

«Ona defol dedim,» dedi sonunda.

«Eee?»

«Yine ağlamaya başladı.»

«Yani onu yine görmeye devam edeceksin?»

«Bilmiyorum. Onu gerçekten kovalarsam, bir saçmalık yapacağından korkuyorum. Belki her şeyi... Peter, telefon çalıyor.»

Duymamıştım. İçeri girdim, bilyeli cam kapıyı çekip kapattım, içerisinin serin kalmasını sağladım. Arayan Nicole Radburn'du. Son işini yeni bitirmiş, ziyarete gelmek istiyordu. Martha'ya da danıştım, sonra Nikki'ye hemen gelmesini söyledim.

Martha'yla ikimiz pembe odaya geçtik, zili duyabilmek için de kapıyı açık bıraktık. Ben mutfaktan yeni içkiler getirdim. Martha katıksız brandi istemişti. Bense bu sefer biraya döndüm.

Nikki bize ançuezli pizza getirdi. Büyük yatak odasına götürdük. Martha hâlâ çıplaktı. Yatakta yaslanıp oturmuş, çarşafı beline kadar çekmişti.

Nikki, «Bir duş yapmam gerek,» dedi. «Son adam pek kirletti beni.»

Banyodan çıplak çıktı. Bileklerindeki kırmızılıklara vazelin sürüp duruyordu.

«Kelepçe sapığı,» diye açıkladı durumu. «Zavallının takma dişleri de durmadan kayıp duruyordu.»

Ona beyaz şarap getirdim. Yatağın kenarına, Martha'nın yanına oturduk, pizzalardan yemeye başladık.

«Neyin var, Madame Defarge?» dedi Nikki. «Memelerin bile sarkıyor.»

«Cehennemin dibine git, Bayan Meme,» dedi Martha da. «Birlikte olduğum bir adam var... ipi koparamıyorum.»

«Tut öyleyse,» dedi Nikki. «Gün gelir, forslu birine ihtiyacın olur.»

Bunu hiç düşünmemiştim. Wilson Bowker yararlı bir dost olabilirdi başımız derde girerse.

«Mantıklı,» dedim Martha'ya.

«Herhalde,» diye homurdandı.

Pizzayı bitirdik, kalıntıları mutfağa götürüp attım.

Pembe odaya döndüğümde Nikki yatağa, Martha'nın yanına girmişti.

«Ben ne yapayım?» diye sordum. «Yerde mi yatayım?»

Nikki, «Dünya kadar yer var,» deyip çarşafın ucunu kaldırdı. «Gir şuraya.»

İkisi de biraz kayıp bana yer açtılar.

«Bence sen o adama âşıksın,» dedi Nikki. «Ama kendin kabullenmiyorsun.»

Martha, «Belki de,» dedi. «Ama evli ve evli olarak da kalacak.»

Nikki, «İmkânsız aşklar en iyi aşklardır,» dedi hemen. «Hiç ekşiyip bozulmazlar.»

«Hiç âşık oldun mu?» diye sordum Nikki'ye.

«Ben olmadım,» dedi. «Fazla kendime dönük bir insanım. Biri kalkıp bana âşık olsa, üçlü gibi oluruz.»

Martha, «Bugünlerde kapılırsın sen de,» dedi.

«Olamaz,» diye karşılık verdi Nikki. «Bak, insanın aritmetiği iyi değilse, muhasebeci olmaya kalkışmaz. Günün birinde bir yuva kurarsam, adam zengin olmalı. Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok.

«Katı bir kadınsın,» dedi Martha.

«Sen de pelteleştin,» diye karşılık verdi Nikki de ona. Çarşafın altından elini uzattı, Martha, «Yavaş ol be!» diye bağırdı.

Nikki, «İkiniz de şişkolaşıyorsunuz,» dedi bize.

«Sen de bize pizza getiriyorsun. Böyle dostu olan...»

Martha, «Hepiniz susun artık, uyuyalım,» dedi.

Uyuduk.

96

King Hayes çalışma odasına girip bir koltuğa çöktü.

«İçki?» diye sordum.

Koca zenci başını iki yana salladı. Canı sıkkın gibiydi.

«Neyin var?» diye sordum. «Müşteri dertlerinden başka?»

«O siyah pilici hatırlıyor musun? Louella'yı?»

Tabii hatırlıyordum. Haftada iki kere geliyordu. Her seferinde de King'e. Herhalde King'in karılarından biri, diye düşünüyordum.

Louella ufak tefek, çukulata rengi bir kadındı. İyi dikilmiş tayyörler, fırfırlı jabolar giyerdi. Serin kanlı, kendine hakimdi. Yaşı otuzluk gibiydi.

Hayes içini çekti. «Buraya neden geldiğini öğren demiştin ya,» dedi.

«Hatırlıyorum. Yance belki feministtir diyordu.»

«Yoo, öyle bir şey yok. Başka nedenleri var. Çok akıllı bir kadın. İşletme masteri var. Bir bankada, iyi pozisyonda. Kendi kadar eğitim görmüş siyah erkek bulmakta zorluk çekiyor. Bulunca da, adamlar bir gecelik serüvenler istiyorlar, ya da beyaz kadın arıyorlarmış. Beyaz erkeklere gelince, onlar da siyah kadına ilgi göstermiyorlarmış.»

«Gırgır geçiyorsun.»

«Geçmiyorum. Kendi dairesi, arabası, bir yığın giysisi falan var. Öyle de yalnız ki, ağlayacak neredeyse.»

«Ulu Tanrım!» dedim. «Demek ondan geldi buraya. Yalnızlıktan, ha?»

Hayes, «Evet,» diye başını salladı. «Hiç yoktan iyidir diyor herhalde. Peter, bu eğitilmiş siyah kadınların hayatı genellikle pek zor.»

Ona dikkatle baktım. «King, galiba kadın seni epey etkiliyor.»

«Sanırım acıyorum ona,» diye kabullendi. «Bu da komik, çünkü ben sekizinci sınıfı bile bitiremedim. Onun klasında değilim. Benim ömrümde duymadığım uzun uzun kelimeler kullanıyor konuşurken. Öyle de temiz ve titiz ki, onun yanında kendimi King Kong gibi hissediyorum.»

«Herhalde senden hoşlanıyor. Hep seni istiyor.»

«Evet... şey...» King koltuğunda kıpırdandı. «Onun bir nedeni var. Kimseye söylemeyeceğine söz verirsen açıklarım sana.»

«Bilirsin ki konuşmam.»

«Evet... şey... buraya ilk geldiğinde bakireydi.»

Bir ıslık çaldım. «Emin misin?»

«Arkadaş, biliyorum. Bir kere, kendi söyledi. İkincisi, başlangıçta çok sıkıydı. Üçüncüsü çarşafları berbat etti. Maria'ya vermeden önce kendim çalkaladım. İlk seferiydi, buna kuşku yok. Bilirsin kadınlar bekâretlerini alan erke-

ğe karşı içlerinde hep yumuşak bir duygu beslerler. Ölene kadar. Louella da bu yüzden hep beni istiyor.»

«Hı-hıı,» dedim, ona baktım. «King, bu seni rahatsız ediyorsa, gelecek sefer aradığında Martha senin dolu olduğunu söylesin, ona başka bir eleman satmaya çalışsın.»

«Hayır,» dedi hemen. «Ziyanı yok. Ben alırım onu.»

97

Hoffheimer'in yazıhanesi yine her zamanki gibi berbattı. Tozlar battaniye gibi örtüyordu her yanı. Ortalık ucuz puro kokuyordu.

Sol eski masasının başında, çenesi kaymış, oturmaktaydı. Saat sabahın on biriydi ama, belli ki çekmecesindeki içkiden içmeye çoktan beri başlamıştı. Gözleri boş boş bakıyor, suratı şiş bir yastığa benziyordu.

«Maaş günü,» deyip zarfı masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. Bakmadı bile.

«Maurice Evans'ı **Hamlet**'te seyrettim,» dedi. «Sen gördün mü?»

«Hayır.»

«Gielgud'u da... onu da bir şeyde seyrettim,» diye devam etti. «Onu gördün mü peki?»

«Sol, Tanrı aşkına, mantıklı konuş, ha? Say şu paranı.»

Yüzüme alaycı bir sırıtışla baktı. «Hepsi zarfta mı?»

«Tabii hepsi zarfta.»

«O halde ne diye sayayım?»

Manyak gibi kıkırdadı. Birden, onu bırakmak zorundayız, diye düşündüm. Ama hâlâ işe yarıyordu. Durmadan yeni adam yolluyordu. Paravan görevi yapıyordu. Bir bakıma borçlu sayılırdım ona. Karar veremiyordum.

«Şu içki durumu ne böyle?» dedim anlayışlı bir sesle. «Daha önce bu kadar içmezdim. Üstelik o zaman kıvranıyordun, şimdiyse sürekli bir işin var.»

Dudaklarını gerip sırıtmaya çalıştı. «Yılan ısırığı gibi,» dedi. «Yılan ne zaman sokacak, asla bilemezsin.»

Bu sohbet pek de hoşuma gidiyor sayılmazdı. Gitmek üzere kalktım. Ama tam o sırada odanın kapısı açıldı, içeriye bir kadın girdi.

Bana baktı, toz alma tavuğuna benzeyen kirpiklerini titretti.

«Ayy, pardon, engel mi oluyorum?» diye sordu.

«Clara,» dedi Sol. «Sevgilim, seni Peter Scuro ile tanıştırayım. Çok, çok, çok değerli bir müşterim. Peter, bu benim sadık eşim Clara.»

Kadın bana elini uzattı. Yirmi üç yüzük ve kana batırılmış tırnaklar.

«Memnun oldum,» dedi. «Sol sizden çok sık söz eder.»

«Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Hoffheimer,» dedim.

«Clara,» diye düzeltti.

«Clara,» dedim.

«Clara,» dedi Sol de.

Ona aldırmadık.

«Ben gitmeliyim,» dedim. «Tanıştığımıza...»

«Ah, kendimi suçlu hissediyorum,» diye dudağını sarkıttı. «Herhalde önemli bir şey konuşuyordunuz, ben araya girdim.»

Yürüyen bir Noel ağacı kadar süslüydü. Boncuklar, bilezikler, yüzükler, iğneler, kolyeler. Salkım saçak, şıngır mıngırdı. Mor röfle verilmiş saçları krepe yapılmış, tepesine yığılmıştı. Donmuş bir pastaya benziyordu.

Yapılıydı da. Göğsü iri, kalçaları kocaman. Parfümü odayı dolduruyordu. Zavallı Sol. Bir yandan onunla evli, bir yandan benimle.

«Baba,» dedi kadın ona. «Biraz alışveriş yapmam gerek ve...»

«Al.» Sol benim getirdiğim kapalı zarfı masanın üzerinden ona doğru itti.

Kararlı bir ifadeyle gülümseyerek, «Tanıştığımıza sevindim, Clara,» dedim. «Umarım yine görüşürüz.»

«Peter, kopma bizden,» diye kirpiklerini titretti.

Sol, «Bize zaten uzak,» dedi.

Hemen oradan çıktım.

98

Sonunda tabii benim de Susan Forgrove'a servis verme zamanım geldi. Serseri görünüşlü, sicim saçlı, on dokuz yaşındaki müşterimize. Kız, elemanları yıldırım hızıyla geçip bitirmekteydi. Yancy Burnett almıyordu onu. Pis kokuyor dediler diye. Elemanların reddetme hakkı her zaman vardı. O istemeyince, ben aldım.

Müşterim saldırgan olmaktan çok, acınacak biri çıktı. Bir umutsuzluk, çaresizlik vardı halinde. Alaycı davranmaya öyle çok uğraşıyordu ki, sonunda karikatüre benziyordu. Kibarlık numarasını, pişkinlik numarasını biraz kıs diyebilirdim ona. Bunları **dolcemente** yapmak gerekirdi, **vigoroso** değil.

Erkekten erkeğe dolaşan bir kadın, değişiklikten herhalde hoşlanır diye düşündüm, birlikte duş yaparak başlayalım dedim. Koku sorunu da böylece kalkardı ortadan. Susan hemen kabul etti, kıkırdadı, ama gözlüğünü gözünden çıkarmadı.

«Çıkarırsam kör gibi kalırım,» diye direndi.

Belki on dokuz yaşında olabilirdi ama, vücudu hâlâ tombul çocuk vücuduydu. Kalçalarında, belinde, oyluklarında bebeklik yağları duruyordu daha. Memeleri büyük, kendi ufak tefekti. Fazla kullanılmış bir hali vardı. Omzunda, sırtında çürükler doluydu. Kalçalarında da solmakta olan çimdik izleri gördüm.

Susan beni sabunladı, sonra kendini sabunladı. İkimizi de ovaladı, uzun saplı fırçayla fırçaladı. Deli gibi çalışıyor, uzun turuncu saçlarından aşağı sular boşalıyordu. Gözlük camlarından nehirler akmaktaydı. Yüzünde hep o çarpık gülüş vardı. Ağzı açık. Arasıra garip bir ses de kurtuluyordu ağzından.

Canımı acıtmıyordu. Bu yüzden, istediğini yapmasına izin verdim. Ama azıtırsa onu yakalamaya her an hazırdım. Bazan ramak kalıyordu. Çatlak değildi bu kız. Resmen deliydi. Sonunda ben banyonun içine oturmuş, onu kucağıma oturtmuş durumda bitirdik.

O boş, ağzı açık gülümsemesiyle, gerçekten görülecek şeydi. Sırılsıklam saçları omuzlarına sarkıyordu. Gözlük

camları suların gerisinde saydamlığını yitirmişti. Ağlıyor gibiydi hali.

Kulağıma haykırmak üzere öne doğru eğildi. «Haydi!» diye bağırdı. «Haydi!»

Daha ne istiyor, diye düşündüm. Bazan geç anlarım. Sonra vücudundaki çürükleri hatırladım, ne istediğini anladım. Ben sertlikten pek hoşlanmam ama, rol yapabilirim. Mekanik bir performans verdim. O memnun kaldı. Yapma bebekler gibi kafasını sallayıp duruyordu.

Daha sonra, karşılıklı giyinirken kollarında enjektör izleri gördüm.

O gittikten sonra fuayeye çıktım, Martha'ya Susan Forgrove'u listemizden çıkarmasını söyledim. Martha da bana katıldı ama, sonradan öğrendik ki geç kalmışız.

99

Arthur Enders'i arayıp Jenny Tolliver'in yeni stüdyosunun adresini aldım. 36'ncı Sokaktaydı. Ona yüz dolarlık çiçekle başarı dileyen bir kart yolladım. Soğuk bir teşekkür notu postaladı. Cesaretim yine de kırılmadı.

Derken çarşamba günü Octavius Caesar'ın sekreterinden telefon geldi, ihtiyarın bizi ertesi gün saat üçte görmek istediğini bildirdi. Sevinçten uçuyordum.

Martha'ya, «Çok iyimserim bu konuda,» dedim. «Önsezi. Sanıyorum kabul edecek.»

«Ne giyeyim?» diye sordu o kaygıyla.

«Martha,» dedim, «sakin ol. Muhafazakâr giyin.»

Siyah krep bir elbise giydi. Uzun kollu, yakasına kadar düğmeli. Boynuna da tek sıra inci taktı. Tırnakları ojesiz, makyajı pek azdı. Ama Elbise çok kaliteli ve şıktı. Yaklaşınca güzel bir parfüm kokusu da geliyordu.

«Bayıltacaksın onu,» diye güvence verdim.

Octavius Caesar'ın odası yine ilk gördüğüm günkü gibiydi. Yalnızca Cannis ve Gelesco yoktu. Üçümüz yalnızdık. Ben de buna şükrettim.

Martha'yı tanıştırdım, ihtiyar beyaz elini uzattı, onunkini avucuna aldı, öbür eliyle okşadı.

«Gerçek bir mutluluk, yavrum,» dedi sırıtarak. «Hevesle bekliyordum ve...»

Koltuklardan birini çekip masanın yakınına getirdi, Martha'yı oraya oturturken adeta reverans yaptı. Bana masasının karşısındaki öbür koltuğu gösterdi.

Bu manevranın Martha'nın gözünden kaçmayacağını biliyordum. Kaçmadı da. Bacaklarını yavaşça üstüste attı. Parlak külot çorap giymişti. Ayağında siyah deri pabuçlar vardı. Bacakları şişmandı ama biçimliydi. Baldırları güzeldi. Octavius Caesar bunları hep gördü.

Gıcırdayan sesiyle, «Biliyor musunuz, hepimiz şükretmeliyiz ki yaşadığımız yer...» diye başladı, kesti, devam etti. «Amerika olmasa başka nerede böyle... Özel teşebbüs sistemi.. Bana çok yaramıştır doğrusu. Bence insan zekâsının bulduğu en ileri ekonomik sistem ancak... Tanrısız komünizm böyle bir olanağı hiç... Ne şanslıyım ki annemle babam buraya yerleşip hayatlarını...»

Konuşmaya başladığında bir Martha'ya, bir bana bakıyordu. Derken bakışları aşağıya, Martha'nın bacaklarına doğru indi. Martha da farkındaydı adamın ilgisinin.

«Sınırı yok,» diye devam ediyordu adam. Sonunda gözlerini kaldırıp Martha'nın gözlerine bakabildi. «Sizi sıkıyor muyum yaşlılara özgü düşüncelerimle?»

«İlgisi yok, Bay Caesar,» dedi Martha sıcacık bir sesle. «Hayranlık duyuyorum.»

«Sahi mi, tatlım?» Gülümsedi. «Çok naziksin ki... Her neyse, bu kadarı yeter. Sevgili dostlarım, iş arkadaşlarımın teklifinizi desteklenmeye değer bulduklarını size bildirmenin mutluluğu içindeyim. Parasal destek de dahil tabii. Kanımızca son derece değerli, öncü bir kavramı ortaya getirmiş bulunuyorsunuz.»

«Teşekkür ederim efendim,» dedim ateşli bir sesle.

Martha da, «Teşekkür ederiz, Bay Caesar,» dedi.

O Martha'nın bacaklarına bakıp gülümsedi.

«Bay Cannis'le Bay Gelesco... ki Peter onları burada... onlar avukatınız ve muhasebecinizle temas edecek. Tabii her zamanki gibi işin mali yapısı konusunda bazı küçük anlaşmazlıklar çıkacak. Ama iyi niyet ve sabır, taraflarca... eminim ki... Ve sizi temin ederim, günlük yönetim tümüyle sizin ellerinize...»

«Çoğunluk kontrolu da elimizde olacak mı, Bay Caesar?» diye sordu Martha hevesle.

«Başka türlüsüne ben de razı olmam. İlk düşünce sizin, tecrübeniz de var... Ama şimdi, ne yazık ki bu güzel toplantıyı sona erdirmek zorundayım... Meşgul programınızdan benim için zaman ayırıp...»

Asansörde inerken, «Başardık!» dedim. «Harika, değil mi, Martha? Bunu kutlamamız gerek!»

«O adam beni korkutuyor,» dedi Martha .

100

Detektif Luke Futter çekme kata gülümsemeksizin girdi. Onu çalışma odasına götürdük. İçki istemedi. Oturmadı da.

«Susan Forgrove diye bir müşteriniz var mı?» diye sordu.

Martha'yla ben birbirimize baktık.

«Eskiden vardı,» dedim temkinli bir sesle. «Ama kurtulduk ondan.»

«On beş yaşında,» dedi Futter.

Ben, «Ulu Tanrım!» diye inledim.

Martha, «Saçma!» dedi öfkeyle. «Bana on dokuz yaşında olduğunu söyledi. Ehliyetini de gösterdi.»

Detektifin çarpık gülümsemesi hemen belirdi. «Bana elli dolar verin, sokağa çıkayım, yarım saat sonra istediğiniz isme ehliyet çıkarttırmış olarak dönerim,» dedi. «Fatura pulu almak kadar basit. Her neyse, sizin başınız dertte. Babası sizin burada beyaz esir ticareti mi... ya da ona benzer bir şey yaptığınızı söylüyormuş. Küçük yaşta kızlar çalıştırıyorlar demiş. Sanırım annesi, kızı çantasından para araklarken yakalamış, çocuk da parayı burada harcamakta olduğunu söylemiş. Babası dava açmaya hazır.»

«Hadi hadi,» dedim. «Yaşını bilsek buraya sokar mıydık onu sanıyorsun?»

Futter omuz silkti. «Ben size babanın ne suçlamalarda bulunduğunu söylüyorum. Adı Lester Forgrove. Kodaman bir Wall Street simsarı. Forsu çok.»

«Luke, tatlım,» dedi Martha kedi gibi mırıldanarak. «Bir şeyler yapabilirsin, değil mi?»

«Hiçbir şey yapamam,» dedi adam. «Sıfır, hiç ve o kadar. Adam Doğu Yakası'nın politika çevresine karışmış. Ben karışmak istemem.»

«Sağol,» dedim acı bir sesle.

«Bakın, bunu bilişimin tek nedeni, arkadaşım fısıldadığı için. Ona biraz para uçlanmaya hazırsanız, siz bir çare bulana kadar işi savsaklatabilirim. Ama sizi uyarıyorum, işi örtbas edemem. Forgrove da konunun peşini bırakmaya niyetli değil. Yapabileceğimizin en iyisi zaman kazanmak.»

Ben hemen, «Arkadaşın kaç para isterse öderiz,» dedim. «Elinden geldiği kadar oyalasın.»

Beynim yıldırım hızıyla çalışıyordu. Kararlı davranmaktaydım. Bu benim için yeni bir roldü. Hoşlanmıştım.

Futter gittikten sonra Martha'yla ikimiz brandi içtik.

«Pis, mendebur şıllık,» dedi Martha öfkeyle. «Peter... ne yapacağız?»

«Bırak düşüneyim,» dedim. Çalışma odasında dolaşıp duruyordum. «Bildiğim bir tek şey var: Caesar'dan söz aldıktan sonra kimseler bizi kapatamaz. Büyük umutlar var o işte.»

Masaya yürüdüm, alt çekmeden bir telefon rehberi çektim, sayfaları taramaya başladım.

«Lester Forgrove,» dedim. «Doğu Yetmiş Dokuzuncu Sokak. Madison'a yakın.»

«Eeee?» dedi.

Düşünceli gözlerle ona baktım. «Martha, senin erkek arkadaşın Doğu Yakası'nda oturmuyor mu?»

Yüzüme garip garip baktı. «Evet.»

«Eh, o da Doğu Yakası politikacılarından, Susan'ın babası da. Birbirlerini tanıyor olabilirler.»

«Yani erkek arkadaşımdan bu işte bize arka çıkmasını, pazarlığa girişmesini mi isteyeyim?» dedi Martha haşin bir sesle. «Asla. Benim ne iş yaptığımı bile bilmiyor!»

«Yoo, yoo, öyle değil,» dedim. «Yalnızca Forgrovelarla ilgili bir açık yakalamaya çalış. Bu işin mücadelesini yapacaksak, karşımızdakiler hakkında daha çok şey bilmemiz gerek.»

«Sorabilirim,» dedi Martha kararsız bir sesle. «Ama bilmek isteyişime ne sebep göstereceğim?»

«Adam senin oğlun olduğunu biliyor mu?»

«Tabii.»

«Ve oğlun da on altı yaşında, tamam mı? O kadar işte. Erkek arkadaşına, oğlum Susan Forgrove'la tanıştı dersin. Sen de kızın oğluna uygun olup olmadığını araştırıyorsun.»

«Peter,» dedi Martha hayran bir sesle. «Sende birinci sınıf bir gangsterin nitelikleri var.»

101

Jenny Tolliver'i Büyük Ayıp'tan biraz daha kibar bir yerde yemek yemeye razı edebildim. Eskiden gittiğimiz lokantaların hiçbirini kabul etmedi, sonunda Kerry House'da karar kıldık. Burası Doğu 84'üncü Sokakta pub tipi bir yerdi. Tiffany lambalar taklitti ama rozbif yeterince gerçekti.

Önce ben geldim, dumanların kararttığı paravanın gerisinde, saklanmış bir masa seçtim. Kanapenin döşemesi eskimiş deriydi. İkinci içkimi içerken Jenny içeri girdi, ayağa kalkıp ona el salladım. Yanağına dostça bir öpücük kondurabilmeyi umuyordum ama, şansım yaver gitmedi.

Geç kaldığı için özür diledi, stüdyosunda on iki saat durmaksızın çalıştığını, oradan çıkıp dosdoğru geldiğini söyledi. Cinini yudumladı, bana gününü anlattı.

Sözünü kesip rozbif, fırında patates ve karışık salata ısmarladım, birer içki daha istedim, tekrar onu dinlemeye koyuldum.

Kendi işini kurmanın heyecanıyla yüzü pembe pembeydi. Her gün önemli kararlar vermek zorunda kalıyordu artık.

Yemekler gelince, kıtlıktan çıkmış gibi saldırdı, sonra durdu, güldü, öğle yemeği yemeye vakit bulamadığını itiraf etti. O yerken ben onu seyrettim.

Hafif kızıl ışık altında pırıl pırıldı tam anlamıyla. Güzelliği artık yeni boyutlara ulaşmıştı. Daha güvenli, hatta daha güçlüydü Jenny artık. O sessiz, mazlum dönemlerini hatırlamak bile zordu.

«Ohh, ne güzeldi,» deyip arkasına yaslandı. Memnundu. «Teşekkür ederim, Peter.»

«Tatlı?»

«Yalnız kahve lütfen.»

«Brandy?»

«Teşekkür ederim, istemem, Peter. Yemekle, konuşmakla vakti geçirdim, sana nasıl olduğunu sormadım bile. İşin... nasıl gidiyor?»

«Harika gidiyor.»

Başını eğdi, uzun kestane rengi saçları yüzünü gölgeledi. Sonra gözlerini kaldırıp dosdoğru bana baktı.

«Peter, yaptığın bu işte mutlu musun?»

«Evet,» dedim. «Arada pek çok sıkıcı, rutin işler de var ama, insan kendi hesabına çalıştı mı hayat daha kolaylaşıyor. Tek sınırlayan, kendi ihtirasın oluyor. Özel teşebbüs sistemi işte.»

«Ne?» dedi.

«Senin kendi stüdyonu açman gibi. Düşündüğün zaman, harika bir şey. O fırsat! Her erkek ve her kadının kendi çalışmasının ürününü toplamaya hakkı var. Bu ülkeyi büyük yapan o öncülük ruhudur aslında.»

«Galiba bir brandi içsem iyi olacak,» dedi.

Lokantadan çıktıktan sonra Batı 72'nci Sokakta bir kabareye girdik, bir grup gencin Cole Porter söyleyişini dinledik. Bir şişe şampanya içtik, Jenny elini tutmama izin verdi.

Onu evine taksiyle götürdüm. Beni yukarıya davet etmedi. Çok güzel geçen akşam için teşekkür etti, ayrılırken telefon edeceğimi söyledim.

İşin garip yanı, bu yavaş, sessiz dostluğun son derece doyurucu olmasıydı. Masumiyet olabilir miydi nedeni? Tek bildiğim, onunla olmaktan mutlu olduğumdu.

Bu böyle yıllar yılı sürse, yine memnun olurdum. Onu yatağa atmak için öyle büyük bir ihtiras yoktu içimde. Yaptığım işi onun asla, hiçbir zaman onaylamayacağını biliyordum. Ondan tek beklediğim, kabul etmesiydi zaten.

Martha'nın sesi heyecandan titriyordu.

«Hemen gel,» diye emretti. «Sana söylemem gereken bir şey var.»

«Şimdi söyleyemez misin?»

«Telefonda olmaz.»

«Sen de Futter gibi paranoitleşmeye başladın. Yarım saata kadar ordayım. Bir şey lazım mı?»

«Bir şarap alır mıydın? Gallo olsa iyi olur. Nikki burada ve ikimiz de bitkiniz.»

İki kadını o fil ormanının ortasında yığılmış oturur buldum. Ayakkabılarını çıkarmışlardı. Ortalık sigaradan duman dumanaydı. Martha'nın air-conditioner'ını daha açtım, hepimize şarap doldurdum.

«Dediğini yaptım,» dedi Martha. «Benim adama Susan Forgrove'u sordum. Önce bir şey söylemek istemedi. Çevresine bağlı olur böyleleri, bilirsin. Ama sonunda söyledi. Kızın anasıyla babası son derece de kibar ve dürüst insanlarmış ama, o kızla başları yıllardan beri dertteymiş. Uyuşturucu tedavisinden geçmiş. Eyaletin kuzeyinde bir yerde. Hâlâ da buralarda bir ruh doktoruna devam ediyormuş.»

«Kollarında enjektör izi gördüm demiştim sana.»

«Ama bu, işin yalnızca yarısı,» dedi Martha. «Nikki tanıyor onu.»

Dönüp Nicole Radburn'a baktım. «Şaka mı ediyorsun?»

«Sana arasıra özel okullarda yedek öğretmenlik yaptığımı anlatmıştım,» dedi. «Bu Susan Forgrove da en iyi okullardan kovulmuştu. Peter, o kız bir çirkef. Okulun birinde, bale hocasıyla bir dolabın içinde yakalandı. Hoca kadın. Başka bir okulda çamaşırhaneden yaka paça çıkarıldı. Orada çalışan adamla fingirdiyormuş. Hasta o kız.»

«İşte bu harika,» dedim öfkeyle. «Şimdi ne yapacağız?»

«Nikki'nin aklına bir şey geldi,» dedi Martha. «Anlat ona, Nikki.»

«Şeyyy...» diye başladı Nikki. «Bir yıl kadar önce benim sürekli bir müşterim vardı. Haftada bir kere için iyiydi. Tatlı bir adamdı. Karısı kuşkulandı, bir özel detektif

tuttu. Tuttuğu herif benim eve girip televizyon tipi kameralar yerleştirmiş. Vantilatör deliklerine. İnanın bana, o film gösterilse salonlar insan almazdı. Adam benim çamaşırlarımı giymekten hoşlanıyordu çünkü. Mesele asıl başka. Hafiye sonucu aldıktan sonra adamın karısına gitmemiş. Kadına, kocanız hafta sonlarını Metropolitan Müzesi'nde geçiriyor demiş. Filmleri de benim müşterime götürüp beş bin dolara satmış.»

«Harika,» dedim. «Adam da parayı vermiş mi?»

«Tabii.»

Başımı iki yana salladım. «Çılgın bir iş,» dedim. «O müşteri hâlâ geliyor deme sakın bana.»

«Yoo,» dedi Nikki esrarlı bir gülümsemeyle. «Ama hafiyenin adı ve numarası var bende. Ayda iki kere beni ziyaret eder.»

«Ve senin çamaşırlarını mı giyer?»

«Yoo, o normal. Ama Peter... bu adam işinde çok iyi. Martha'ya dedim ki, isterseniz onun tutun, bakalım Susan Forgrove konusunda ne bulacak! Belki bir film falan çeker.»

Biraz korkmaya başlamıştım. «Diyelim ki çekti,» dedim. Sonra ne olacak?»

Martha, «Budala!» dedi bana. «Lester Forgrove'a gidip davadan vazgeçmesini, yoksa kızının eşeğin altında çekilmiş resimlerini tüm arkadaşlarına postalayacağımızı söyleyeceğiz.»

«Hey, durun bir dakika,» dedim. «Bu biraz katı bir tutum değil mi?»

Martha bana baktı. «Mahkemeye mi gitmek istiyorsun?» diye sordu. «Pahalı bir ceza avukatı tutup halk önünde kapışmak mı istiyorsun?»

«Yooo,» dedim yavaşça.

«Çünkü niyetin oysa Caesar işine de veda etmemiz gerek,» diye devam etti. «Hem işimizden oluruz, hem de belki kodese gireriz.»

Sessizleşmiştim.

«Peter,» dedi Nikki alçak essle. «Forgrove'u durdurmanın bir başka yolunu düşünebiliyor musun?»

«Hayır,» demek zorunda kaldım. «Düşünemiyorum.»

«O halde bu yolu deneyelim mi?» diye sordu Martha.

Başımı evet anlamında salladım.

«Bak,» dedi Martha. «Belki başarılı olmaz. Ama bir şanstır. Üstelik elimizdeki tek şans.»

«Pekâlâ,» dedim.

Nikki, «Tabii,» dedi. «Yarın ararım onu. Hadi Peter, o kadar surat asma. İş bu alt tarafı.»

Martha, «Sana fazla yumuşaksın demiştim,» dedi.

103

Yemek salonu o gün dopdoluydu. Salonda da dört kişi bekliyordu. Bir yandan içki içip duruyorlardı. Kadehi iki dolardan olunca, bu da sevindiriyordu beni.

Mutfağa geçtim. Patsy ile Luis'nin ayağına dolaşmak da istemiyordum. Kendime biraz jambonla biraz İsviçre peyniri çıkardım, çavdar ekmeğinin üzerine koydum, Dijon hardalı sürdüm, bir Heineken açtım, köşede, ayaküstü yemeye koyuldum. Yemek odasına geçen kapı açıldı, King Hayes girdi, bana doğru yürüdü.

«King,» dedim. «Nasıl gidiyor işler? Aç mısın? Bir sandviç ister misin?»

«Yok,» dedi koca siyah. «Sağol yine de. Bir dakikan var mı?»

«Tabii.»

«Bir konuda fikrini istiyorum,» dedi.

Duvara, yanıbaşıma yaslandı. Bekledim.

«Belki bir bira içsem iyi olur,» dedi.

«Buzdolabında,» dedim. «Alıver.»

Şişenin kapağını açarken bana doğru yaklaştı. Aldığı ilk yudum belki şişenin yarısıydı. Tekrar duvara dayandı, dosdoğru karşısına baktı.

«Louella,» dedi. «Bu işi bırakıp onun evine taşınmamı istiyor.»

«O-hoo,» dedim. «Galiba sana bir kere daha böyle bir teklif gelmişti.»

«Evet ama o beyaz bir piliçti. Ben de ona gerçekten tutkun değildim.»

«Ama Louella farklı, ha?»

«Bir bakıma, evet.»

«Bana biraz daha anlatsan iyi olur, King. Sen çalışmayınca masrafları kim görecek?»

«O ödeyecek. Söz verdi. Ben bir şey bulana kadar.»

«Ne gibi bir şey? Sahne? Mankenlik? Onu denedin, hiçbir sonuç alamadın.»

«Biliyorum. Ama Louella istiyor ki... buna güleceksin ama.»

«Gülmem.»

«Şey... bende potansiyel varmış diyor. O kelimeyi kullandı. Potansiyel. Beni eğitmek istiyor. Ne kitaplar okuyacağımı söyleyecek, nasıl giyineceğimi, nasıl doğru dürüst konuşabileceğimi... Kültür... anlarsın.»

«Anlarım. Sen bu konuda neler hissediyorsun, King?»

«Ne yapacağımı bilemiyorum,» dedi sefil bir sesle.

Boş bira tenekesini avucumda ezmeye koyuldum.

«Ona âşık mısın, King?»

«Tam bilemiyorum. Onu çok beğeniyorum. Çok akıllı bir kadın ve kendine de iyi bakıyor. Ama onu sevip sevmediğimi bilemiyorum.»

«O seni seviyor mu?»

«Seviyorum diyor,» derken başını eğip kendi koca ellerine baktı.

«Eh, eğer seni gerçekten seviyor olsa, olduğun gibi kabullenmez miydi? Eğitmekten, seni potansiyeline ulaştırmaktan falan söz etmezdi ki o zaman.»

King sessizdi. Başı hâlâ eğikti. Onu ikna ettiğimi düşünüyordum. Kaybetmek istemiyordum bu adamı. En popüler, en kârlı elemanlarımızdan biriydi.

«Bu konuyu unut mu diyorsun, Peter?» dediği zaman, sesini zor duydum.

Tam cevap vereceğim sırada Martha kapıdan bana gel diye işaret etti.

«Bir dakika müsaade, King,» dedim. «Şimdi dönerim.»

Martha beni fuayeye çekti, kulağıma eğildi.

«Nikki şimdi aradı,» dedi. «Özel detektif görevi alıyor. Günde yüz dolar, artı masraflar. Kabul ediyor musun?»

«Seçme şansımız var mı?»

«Bu kadar homurdanma,» deyip yanağımı okşadı. «Bu işten tertemiz, tereyağından kıl çeker gibi sıyrılacağız. Göreceksin.»

Mutfağa döndüm.

«Ne sordundu bana?» dedim King Hayes'e.

«Konuyu unutayım mı sence?» diye tekrarladı.

«Hayır,» dedim ona. «Unutma. İşten çık, Louella'nın evine taşın.»

Yüzüme şaşkın bakışlarla baktı.

«Bir düşüneyim,» dedi.

104

Özel detektif Casper Meerjens'le Martha'nın evinde toplantımız vardı. Lester Forgrove'un şikâyetinden sonra çekme katın gözaltında olabileceğini düşünmüştük.

Meerjens ihtiyar mı ihtiyar bir basket oyucusuna benziyordu. Belki bir zamanlar boyu bir doksan beş falandı ama şimdi öylesine kamburlaşmıştı ki, benden uzun görünmüyordu. Yürürken biraz sarsaktı. Kolları, bacakları sanki havalarda uçuşuyordu. Çökük yanakları çukur çukur, parmakları nikotinden sapsarıydı.

Şeytan gibi bir gözlük takıyordu. Bir kulpu kirli bir plasterle sarılmıştı. Ama gözleri yeterince uyanık bakıyordu. Çirkin bir adamdan beklenmeyecek, son derecede çekici bir gülümsemesi vardı. Sesinden hoşlandım. Derin bir ses. İyi titreşimli.

Oyun oynamaya vakit yok diye düşündük, hemen konuya girip her şeyi ortaya serdik. Ne iş yaptığımızı, Susan Forgrove'un adını ve adresini, babasının adını, nasıl suçlamalarda bulunduğunu. Ayrıca kız hakkında bildiklerimizi, Martha'nın erkek arkadaşından ve Nikki'den öğrendiklerimizi de anlattık.

«Ona pusu mu kurmak istiyorsunuz?» diye sordu.

«Mecbur kalırsak,» dedi Martha hemen. «Aslında yeterince pis bir şey bulacağınızı umuyoruz. Elimizde o şeyle babaya gidip, köpeklerini geri çek diyebiliriz.»

«Bunun peşine hemen düşebilir misiniz?» diye sordum sinirli sinirli. «Soruşturmayı ne kadar erteleyebileceğimizi bilmiyoruz.»

«Hemen başlarım, diye söz verdi detektif. «Siz bana telefon etmeyin. Bir şey bulunca ben sizi ararım.»

«Ya sonra?» diye sordu Martha.

«O zaman tuzak hazırlarız,» diye omuzlarını kaldırdı Meerjens. «Öyle manyak bir çocuğa, tuzak kurmak zor olmaz herhalde. Bana avans vermek istiyor musunuz? Bin dolar fena olmaz.»

Parasını verdik, işi Allaha bıraktık.

Bu, ekimin ilk haftasında oldu. Ondan sonra, sanki yeterince derdimiz yokmuş gibi, bir darbe daha yedik.

Martha birkaç saatlığına alışverişe çıkmıştı. Resepsiyon masasına Yancy Burnett bakıyordu. Başını iki yana sallayarak çalışma odasına geldi.

«Peter,» dedi. «Fuayeye gelsen fena olmaz. Bir sorunumuz var.»

Odadan çıktığım anda ne demek istediğini anladım. Bir seri, masaya dayanmış, aklaşan parmak eklemleri üzerine abanmıştı. Serseri diyorsam, serseriydi gerçekten. Traş olmamış, sarhoş gözlü, leke içinde bir yağmurluğun yakasını çengelli iğneyle kapatmış, yağlı saçları yakasının üzerine sarkan bir adam. Kokusu yirmi adımdan geliyordu.

Gençti. Otuzu geçmiş olamazdı. Ama lağımdan çıkmışa benziyordu.

«Ne istiyorsun?» diye sordum ona.

«Aygır,» dedi sarhoş bir mırıltıyla. «Adam dedi ki aygırlara iş veriyormuşsunuz.»

«Kim söyledi bunu sana?» diye sordum.

«Barda gördüğüm adam,» diye sırıttı. «Yatma karşılığı iyi para veriyormuşsunuz dedi.»

Kokuyu almamak için ağzımdan solumaya başlamıştım.

«Bu adam,» dedim. «Kısa boylu, tıknaz, sarkık suratlı biri miydi?»

«Evet, evet. Sizin arkadaşınızmış dedi.»

«Artık arkadaşım değil,» dedim. «Biz eleman da aramıyoruz. Geldiğine teşekkürler.»

Eline birkaç dolar sıkıştırdım, onu asansöre kendi elimle soktum. Yance kapıcıyı aradı, adamı dışarı çıkarmasını söyledi. Çalışma odama döndüm, kasadan biraz para aldım, gabardin pardesümü kaptığım gibi yıldırım hızıyla dışarı uğradım.

On beş dakika sonra Sol Hoffheimer'in bürosuna dal-

dım, onu bir kâğıt bardağa viski doldururken yakaladım. Paraları masanın üzerine fırlattım. İçlerinden ikisi kayıp yere düştü.

«Sana borcumuz işte,» dedim hırsla. «Yüz dolar da veda parası. Kovuldun.»

Bulanık bakışları bana çevrildi. «Ne oluyoruz?» dedi.

«Arkadaşınla tanıştım,» diye açıkladım. «Serseri takımından. Sağol.»

«Şakadan anlamaz mısın sen?» dedi yakınma dolu bir sesle.

«Hayır. Anlamam. Böyle aptallıkları hiç anlamam.»

Ayağa kalkmaya çalıştı. «Bende...» dedi, boğulur gibi oldu. «Benim ihtiyacım... Peter...dosttuk biz... yapamam... sen beni ...»

«Elveda, Sol,» dedim. «Sen bu role uymuyorsun.»

Çekme kata döndüğümde Martha dönmüş, Yance de ona olup bitenleri anlatmıştı.

«Sol Hoffheimer'i kovdum,» dedim. «İçkiye vurduğundan beri, güvenilir biri değil artık.»

Martha, «En iyisi buydu,» diye başını salladı. «Kim ister böyle zırvalıkları? Ama şimdi nereden eleman bulacağız?»

«Durumumuz oldukça iyi,» dedim. «Kulaktan dolma da adam gelmeye başladı. Çocuklar arkadaşlarına söylüyorlar, falan filan. En kötü ihtimalle, bir başka tiyatro ajanı bulurum.»

Tekrar program üzerinde çalışmaya oturdum. Ama canım çok sıkkındı Sol'la uzun zamandır bir aradaydık. Yine de... iş işti ne de olsa.

105

Bunca sıkıntının arasında Nicole Radburn'la başbaşa sessiz bir akşam geçirmek gerçekten zevkti. Sorumluluğu olmayan bir yakınlık. Aslında öyle, değil mi?

Pazar gecesi geldi, birlikte çalışarak koca bir tabak Şef Salatası yarattık. Elimize ne geçerse attık içine. Bir ben eksiktim. Tadı harikaydı. ('Sırrı'da kesinlikle içine ufaladığımız rokfor peyniriydi.) Bir şişe **muscadet** içtik, bol bol güldük. Sonra televizyon seyrettik. Tatlı bir komedi.

O bitince birlikte duş yaptık. Susan Forgrove'la olan sahneye benzer şey değildi. Masum bir zevkti bu seferki.

Yatak odasına geçtiğimizde Nikki'ye ilişkimizin özelliğinden söz ettim. İlk defa olarak tahrik olmaksızın bir kadınla bu kadar yakın olabiliyordum.

«Belki benim yüzümden,» dedi.

«Yoo, hiç değil,» dedim.

«Sen mi yaşlanıyorsun yoksa?»

«Sanmıyorum, Nikki. Kadınlara bayılırım. Gerçekten. Belki biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Neden olduğunu bilemiyorum. Tek bildiğim, seninle mutlu olduğum. Yanımda çıplak dolaşman ve benim buna rağmen bir şey kanıtlamak zorunda olmamam. Uykun yok daha, değil mi?»

«Pek yok.»

«Buzdolabında yarım şişe **Cordon Rouge**'um var.»

«Harika,» dedi.

Elimde şişe ve bardaklarla döndüğümde kendini koltuğa atmış, bir dizini de koltuğun kolu üzerinden sarkıtmıştı.

«Olur şey değil,» diye başımı iki yana salladım. «Böyle her yanın ortada oturuşunu görünce pencereden dışarı perende atmaya hazır olmam gerekirdi. Ama gördüğün gibi, tatlım, hazır değilim. Senin de kontrolsuz bir şehvetle kıvrandığını göremiyorum.»

Omuzlarını kaldırdı. «Ben pek seksi bir kadın değilim, Peter,» dedi. «Söylemiştim sana.»

«Mesleğinin ne olduğuna bakılırsa, yaman artist olmalısın demektir.»

«Orası öyle,» diye başını salladı.

«Hepsi numara mı?»

«Bazan kendimi kaptırıyorum,» diye kabullendi. «Ama seyrek. Kendimi kaybetmekten hoşlanmam.»

Folk müziği çalan bir istasyon buldum, çıplak uzanıp şampanyalarımızı içerek duygusal aşk şarkılarını dinlemeye koyulduk.

Nikki düşünceli bir sesle. «Sanırım bir gün sevişirsek hata ederiz,» dedi.

«Başarısız mı olur?»

«Yooo, çok güzel de olabilir. Ama her şeyi değiştirir.»

«Anlıyorum ne demek istediğini.»

«Sen de istemiyorsun, değil mi?»

Bu durumdan memnunum,» derken, onun kadar serinkanlı olmakta kararlıydım.

«Ben de,» dedi. «Seninle yatıp uyumayı çok seviyorum. Senden hoşlanıyorum, Peter. Senin de benden hoşlandığını biliyorum.»

«Hoşlanıyorum.»

«Seni özlüyor, görmek istiyorum,» diye devam etti. «Seninle olmayı özlüyorum. Çok iyi bir insansın.»

Bu sözü düşündüm. «Sanırım genellikle öyleyim. Ama bazan pek o kadar iyi değilim. Bu çoğu zaman dış şartların zorlamasıyla oluyor. Yaşamak istiyorsam, iyi olamıyorum.»

«Ben çok iyi bir insan değilim,» dedi.

«Hadi hadi, Nikki. Bu doğru değil.»

«Belki sana karşı iyiyim ama müşterilerimin bazılarına nasıl davrandığımı görmelisin. Berbat.»

«Ama yine geri geliyorlar, değil mi?»

«Evet.»

«E, o halde...»

«Peter, ben onların zayıflığından yararlanıyorum. Ondan kâr ediyorum. Buna iyilik denilemez.»

«O kadar da emin değilim,» dedim. «Eğer onları mutlu ediyorsan...»

«Orospu gibi düşünmeye başlıyorsun sen.»

Yatağa girip ışıkları söndürdüğümüzde, o beni arkamdan kucaklayıp kıvrıldığı zaman, «Bana sakın pas verme, Peter,» dedi.

«Öyle bir niyetim yoktu.»

«İyi. Bunu böyle özel tutalım.»

106

Detektif Luke Futter çalışma odasındaki koltuğa kurulmuştu. Elinde bir bardak Jack Daniel's, yüzüme somurtkan bakışlarla bakıp duruyordu. Sinirime dokunmaya başladı.

Ona Susan Forgrove konusunda bir özel hafiye tuttuğumuzu söyledim, ne yapmaya çalıştığımızı açıkladım.

«Olabilir,» dedi. «Adam bir şey bulursa tabii. Adı ne?»

«Casper Meerjens.»

Başını iki yana salladı. «Ömrümde duymadım. Ama önemi yok. Bu işte ayağını sürüme, çabuk ol, evlat.»

«Ne kadar vaktimiz var?» diye sorarken sesim pek sefil çıkmıştı.

«İki üç hafta. En çok bir ay. Ondan sonra sizi kapamak zorundayız.»

Koltuğunda doğruldu, bürbonundan koca bir yudum aldı.

«Bir şey daha,» dedi. «Seninle asıl bunu konuşmaya geldim. İşi hayli büyütüyormuşsunuz diye duydum.»

«Nereden duydun bunu?» diye sordum merakla.

«Eh... dilden dile yayılır böyle şeyler. Doğru mu?»

«Planlama safhasında,» dedim.

«Hı-hıı. Duyduklarım doğruysa koca bir ev olacakmış. Zengin kadınlar için bir özel kulüp. Çok güzel. Büyük para var o işte. Umarım yeni bütçen, ben ve arkadaşlarım için de bazı zamlar içeriyordur. Böyle bir yer için ayda en azından on bin hesaplaman gerekir.»

«On mu?» diye bağırdım. «Tanrım... mahvoluruz!»

«Yok,» diye sırıttı. «Genel giderlere atarsın, olur biter. Vergiden düşüverirsin. Vergi ödeyeceksiniz herhalde, değil mi?»

«Elbette.»

«Gördün mü işte?» dedi. «Ne zaman açıyorsunuz?»

«Yılın ilk günü,» dedim, «İnşallah.»

«Ben ondan önce uğrarım,» diye söz verdi. «O zaman esaslı konuşuruz.» İçkisinin geri kalanını bitirip ayağa kalktı. Sohbet ediyormuş gibi bir tonda, «Ha, aklıma gelmişken, işlerinizin yolunda olduğunu biliyorum ama, öyle

yer açacak kadar paranız olabileceğini pek sanmıyorum,» dedi. «Meleğiniz kim?»

«Roman Enterprises. Hiç duydun mu?»

Dudakları ıslık çalıyormuş gibi biçim aldı ama ses çıkmadı.

«Artık yüksek çevrelerde dolaşıyorsun, evlat,» dedi. «Bak, sana bir öğüt vereyim. O tip adamlarla işe giriştin mi, ilk altı ayda, 'Paraları sen say, bize payımızı ver,' derler. İkinci altı ayda, 'Paraları birlikte sayalım,' derler. Ondan sonra da parayı **onlar** sayar, sana da canları ne kadar isterse o kadar verirler.»

«İyi bir avukatımız var,» diye savunmaya geçtim.

«Tabii vardır,» dedi Futter. «Şansınız açık olsun.»

107

Ekim ayı çok kârlı oldu. Lester Forgrove'un suçlamaları olmasa dünyada tek kaygımız olmayacaktı. Daha doğrusu, çözemeyeceğimiz sorunumuz kalmayacaktı.

O ay aynı zamanda, hizmet verdiğimiz sapık müşterilerin sayısında da rekor ay oldu. Belki de bana yüksek gelmişti sapıkların oranı. Martha bana, randevu evlerine giden erkek müşterilerdekine oranla bu yüzdenin yine düşük olduğunu söylüyordu. Ama bizde de epey manyak bulunduğunu o da kabulleniyordu.

Örneğin :

...müşterilerimizden biri bir reklam şirketinde yüksek görevdeydi. Irza geçme taklidine meraklıydı. Valizinde ucuz cinsten bir naylon gecelik getiriyordu. Her seans için bir yenisini. Yatak odasına geçince onu giyiyor, elemanımızdan o geceliği kaba tehditler ve hakaretler savurarak yırtmasını istiyordu.

...bir telefon talebi üzerine Long Island'ın kuzeyinde bir eve call-boy yollamıştık. Döndüğünde çocuk biraz sarsılmıştı. Oraya bir cenazeden hemen önceki gün çağrılmış

olduğunu söylüyordu. Seans, bir odadaki kadife kanape üzerinde yeralmıştı. Merhum da aynı odada, tabudu içinde yatmaktaydı. Müşterinin kocasıydı tabuttaki.

En garip tecrübelerimizden biri de yine o ay başımıza geldi. Bir müşteri Martha'ya, bakir bir genç için 500 dolar vermeye hazır olduğunu söylemişti. Elemanlarımızın çoğu yirmili yaşlarındaydı. Ya da otuzların başlarındaydı. Ama hiçbirinin bakir bir görünümü yoktu. Yine de... o parayı kaybetmeyi hiç içimiz götürmüyordu.

Yancy Burnett, belki yardımcı olabileceğini söyledi. «Tommy Bostian diye bir çocuk tanıyorum,» dedi. «Bale okuluna gidiyor. Ama balesi aktörlüğünün yanında hiç kalır. Yirmi yaşında. Baktığınız zaman on altıdan büyük olamayacağına yemin edersiniz. Bence beş yüz doların yarısına razı olur bu işi yapmaya. Benim gibi o da iki yanlıdır.»

Martha kuşkuyla, «Yirmi yaşında olduğundan emin misin?» diye sordu. «Bir Susan Forgrove daha istemeyiz.»

Yance gülümseyerek, «Eminim,» dedi. «Tommy ile birkaç ay birlikte yaşadık. Ben kodesten kaçınma konusunda pek tedbirliyimdir. Görmek isterseniz, doğum sertifikasını yanında getirmesini söylerim.»

Tommy Bostian gerçekten tam bu işin adamıydı. Kısa boylu, ince yapılı, narin kemikli, sarı saçlıydı. Saçları öyle açık sarıydı ki, beyaz da denilebilirdi. Gerçekten on beş yaşında duruyordu ama, doğum sertifikasıyla ehliyeti yirmi olduğunu göstermekteydi. Şansımızı denemeye karar verdik.

Onu oynayacağı role hazırladık. Utangaç, hattâ biraz korku içinde gibi görünecekti. Belki birkaç damla da gözyaşı dökecekti. Bereket versin çocuk pek şeytandı. Kendisinden ne beklendiğini hemen anladı.

Ona blucin takım, lastik pabuç, tişört giymesini söyledik. Birkaç da aksesuar ekledik. Arka cebine koca bir tarak, başına siyah deri bir kasket, boynuna ucuz, altın kaplama bir zincir. Elinde de küçük, transistörlü bir radyo taşıyacaktı.

Seans büyük başarıyla sona erdi. Müşteri Tommy'ye elli dolar bahşiş bile verdi. Sonra da bize, 'Bir tane daha bulabilir misiniz?' diye sordu.

İnanılır gibi değil, değil mi?

108

Oscar Gotwold'la Ignatz Samuelson bir ön anlaşma taslağı hazırladılar. Ekim sonlarında Martha ile ben onları çağırıp ayrıntıları gözden geçirdik.

Kısacası, Peter'in Yeri A.Ş.'nin yüzde 52 hissesi Martha ile bana ait olacaktı. Toplam hisselerin sayısı 1000 taneydi. Geri kalan hisseler, Justice Development Corp. şirketine ait görünecekti. Justice Development, Roman Enterprises'e bağlı şirketlerden biriydi. Michael Gelesco ve Anthony Cannis, Justice Development'in baş yöneticileriydi.

Martha'yla ben, Peter'in Yeri A.Ş.'ye 104.000 er dolar para yatıracaktık. Bu para, tanesi 400 dolardan 520 hisse senedinin karşılığı olacaktı. Justice Development de, geri kalan 480 hisse için 192.000 dolar yatıracaktı. Gerekli evi satın almak, onarmak, yeniden döşemek ve gerekli malzemeyi sağlamak için gerekecek olan fonların geri kalanı, Vigor Venture Capital Inc. şirketinin bize vereceği 1,2 milyon dolarlık borçla sağlanacaktı. Bu şirket de yine Roman Enterprises'in şirketlerinden bir başkasıydı. Borç bize yüzde on bir faizle veriliyordu.

Ev, Marble Emlak Şirketi'nden satın alınacaktı. Bu da Roman Enterprises'in bir şirketiydi. Yüzde onluk bir ipotek, Daring Finans Şirketi'nce konulacaktı. Bu da, tahmin edebileceğiniz gibi, yine Roman Enterprises'in bir şirketiydi.

Benim göz kapaklarım inmeye başlamıştı bile. İlk sorduğum soru, neden Roman Enterprises'in bu kadar çok şirketinin işe karıştığı oldu.

«Defterler açısından,» diye kestirme bir cevap verdi Iggy. «Parayı bir cepten alıp öbür cebe koymak. Vergi avantajı var. Çok akıllı adamlar bunlar.»

Oscar, «Bağımsız şirketlerle iş görseniz, daha iyi mi olurdu sizce?» diye sordu. «Hem yüzde on bir faizli borcu, yüzde onlu ipoteği başka nerede bulursunuz?»

Martha, «Aslında başka çaremiz yok yani, öyle mi?» diye sordu.

Oscar omuzlarını kaldırdı. «Bana kalırsa bulabileceği-

niz en iyi şartlar bunlar. Ama daha iyisini de buluruz derseniz, deneyin. Bence hayal kırıklığına uğrarsınız.»

«Benim bilmek istediğim, Martha'yla benim şahsen ne durumda olacağımız,» diye sordum.

Iggy cevap verdi. «Yüz dört bininize karşılık her biriniz şirketin yüzde yirmi altısına sahip olacaksınız. Ayrıca ikinize ikişer yıllık birer iş anlaşması sunulacak. Yılda yetmiş beş bin dolar maaş.»

Oscar atıldı. «Onlar size elli bin maaşlı bir yıllık anlaşma vermek istiyorlardı,» dedi. «Pazarlık sonucu iki yıllık ve yetmiş beş binlik anlaşmaya razı olduk.»

Martha'yla ben birbirimize baktık.

«Bu parayı ne olursa olsun alıyor muyuz?» diye sordu o.

Iggy, «Ne olursa olsun,» diye güvence verdi. «İlk giren paralardan. Ama bu brüt maaş. Vergiler ve başka şeyler düşecek. Yasal şeyler.»

«Şimdiki kazancımızdan çok daha az,» diye bir gözlemde bulundu Martha. «Kârları saymazsak tabii.»

«Ya kârlar?» diye sordum. «Onlar nasıl dağılıyor?»

Oscar açıkladı. «Kârlar belirlenmeden önce, gelirden Vigor Venture Capital'a borç, Daring Finans Şirketine de ipotek için ödemelerde bulunulacak. Geri kalandan küçük bir miktar finansman rezervi ayrıldıktan sonra, kalanı hissedarlara dağıtılacak. Yani yüzde elli ikisini Martha'yla sen, gerisini de Justice Development alacak.»

Gotwold'un önüne yığılı kâğıtlara baktım, acaba bütün bunları hiç anlayabilecek miyim, diye düşündüm. Tek anladığım, bunun yegâne şansımız olduğuydu.

«Bilmeniz gereken bir şey daha var,» dedi Iggy. «Marblo Emlak'in elinde iki ev var. Hangisini alsanız, Roman Enterprises razı. Seçimi size kalmış.»

Eh, bunu anlamıştım hiç değilse. «Nerede bunlar?» diye sordum.

«Biri Murray Hill'de,» dedi Oscar. «Öteki Batı 54'üncü Sokakta, Beşinci Cadde kavşağına çok yakın. İkisinin de fiyatı aynı. İki buçuk milyon. Adresleri size bırakırım. Gidip bir bakın. Anlaşmaların kopyalarını da bırakacağım. Dikkatle okumanızı tavsiye ederim.»

Arkasına yaslandı, ellerini göbeği üzerinde kenetledi. Bize tatlı bakışlarla baktı. Ufacık gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

«Bana kalırsa bu fırsatı kaçırmanız aptallık olur,» dedi. «Sence de öyle değil mi Iggy?»

Samuelson porselen sigarasını sallarken önündeki kâğıtları topluyordu. «Beni dinlerseniz kaçırmayın,» dedi.

Biz de kaçırmadık.

109

Roman'la anlaşmanın zamanı bu kadar yaklaşınca, Susan Forgrove işinin de bir an önce çözüme bağlanması daha bir önem kazandı. Eğer Octavius Caesar'ın kulağına giderse yalnızca anlaşmayı bozmakla kalmaz, çevreye de bizim mali riziko olduğumuzu yayardı.

Bu yüzden, Casper Meerjens bizi görmek isteyince içimiz rahatladı. Ayrıntıları telefonda konuşmak istemiyordu. Martha'nın evine geldiğinde, getirdiği haber iyi mi, yoksa kötü mü, hâlâ bilmiyorduk.

Özel detektif upuzun vücudunu katlayıp bir koltuğa yerleştirdi, bir bardak soda içmeyi kabul etti. Bir yudum aldı, sonra bardağı dikkatle yere bıraktı, sigara yaktı, kulağı yapıştırılmış gözlüğünü gözüne taktı, ceketinin cebinden lime lime bir cep defteri çekti. Benim avuçlarım terlemeye başlamıştı.

O rezonanslı sesiyle, «Susan Forgrove pek Nancy Drew sayılmaz,» dedi. «İki kere evden kaçmış. Yarım düzine okuldan kovulmuş. On üç yaşında uyuşturucuya başlamış. Şimdi kurtuldu, temizdir diyorlar. Ama kim nereden bilebilir? Haftada üç kere sözüm ona ruh doktoruna gidiyor. Durmadan randevu kaçırıyor ama. Bazan gece eve gelmiyor, bazan da iki üç gün gelmediği oluyor. Döndüğünde nereye gitmiş olduğunu söylemiyor. Bu durum annesiyle babasını deli ediyor.»

«Nereden öğrendin bütün bunları?» diye sordum.

«Sağdan soldan,» dedi kaypak bir ifadeyle. «Gerçek bir şoför ehliyeti yok. Ama annesinin Toyotasını çalıp kulla-

nıyor. Çarpmış, mahvetmiş arabayı. Annesinin çantasından para da çalıyor. Evden eşya çalıp sattığı da ayrı. Gümüş şamdanlar, küçük yağlıboya tablolar, seramikler... taşınabilir şeyler. Kaynaklarıma göre hâlâ esrar içiyor, belki kokain de çekiyor. Manhattan'da adı çıkmış. Kime sorsanız tanıyor.»

Elini öbür cebine daldırdı, tuvalet kâğıdına sarılmış küçük bir paket çıkardı. Onu dikkatle açtı, içindeki Polaroid resimleri Martha'ya uzattı.

«Doğu Doksan Altıncı Sokakta bir sokak çetesine bulaşmış,» dedi. «Onların bodrum katındaki kulüp odalarında iki gün kalmış. Aralarında kızı nöbetleşe düzmüşler, yakınlardaki tüm arkadaşlarını da çağırmışlar.»

İçimden geçen haftaki Wasserman testine şükrettim, yarın bir tane daha yaptırmaya karar verdim.

«Her neyse,» diye devam etti Meerjens. «Bu resimleri kulübün duvarlarına seloteyple asmışlardı. Tüm takımı iki yüz dolara satın aldım. Kopya yaptıracak kadar kurnaz değiller.»

Martha fotoğrafları incelerken yüzüne baktım. Ömrümde böyle hüzün görmemiştim. Gözlerimin önünde yaşlanmıştı birden sanki. Tek kelime söylemeden resimleri bana uzattı.

Susan Forgrove'du kuşkusuz. O zavallı hasta kıza neler yapıldığını görmek, insan olmaktan vazgeçip kedi, köpek, kuş olmak istememe yol açtı. Bir resimde üç serseri birden kullanıyordu onu. Üzerimdeki baskıdan ancak bir espriyle kurtulabilirdim.

«Yaman vodvil numarası,» dedim. «Ne diyorlar kendilerine... Aristokratlar mı?»

Meerjens, «Bu resimler işe yarar mı sizce?» diye sordu.

Martha ifadesiz bir sesle, «Yarar,» dedi. «Şimdi bunları babaya götür ve davasından vazgeçmek üzere ikna et onu.»

Casper Meerjens sodasını bitirdi, yavaşça geğirdi, parmak eklemiyle dudaklarını sildi.

«Ben götürmem,» dedi ikinci sigarasını yakarken. «Üzgünüm. Normal olarak götürürdüm ama bu farklı. Lester Forgrove çalışma ruhsatımı iptal ettirebilir.

«Dur bir dakika,» diye itiraz ettim. «Seni bu pisliği temizleyesin diye tuttuk.»

Meerjens başını iki yana salladı. «Hayır. Beni ipucu bulayım diye tuttunuz. Ben de buldum.»

Parasını verdik, çıktı, gitti. Polaroid resimlerle onları sardığı tuvalet kâğıdını masanın üzerinde bırakmıştı.

«Acaba kendisi kopya aldırtmış mıdır?» diye sordum Martha'ya.

«Hayır,» dedi. «Bu işe daha fazla bulaşmak istediğini sanmıyorum. Resimleri nasıl uçlarından tutuyordu, dikkat etmedin mi? Parmak izini bırakmaktan korkuyordu.»

«Şimdi ne yapacağız peki?»

«İşi biz bitireceğiz,» dedi Martha. «Resimleri Lester Forgrove'a götüreceğiz.»

«Kim yapacak bunu?» diye sordum.

Yüzüme baktı.

«Öfff, Martha,» dedim. «Ben yapamam. Cesaretim yok. Sen kendin de söylemiştin. Ne yapacağımı bilemem orada.»

«Seni aktör sanıyordum,» dedi.

«Şeyy... biraz zaman ver bana. Psikolojimi hazırlamalıyım. Tanrım, korkunç bir şey olacak.»

«Harika biçimde başaracaksın,» diye güvence verdi. «Peter, gece burada kalsana.»

«Avutulmaya mı ihtiyacım var sence?»

«Yo, benim var,» dedi. «O resimleri gördükten sonra içim boşaldı sanki.»

Yatak odasındaki kaloriferi kapatmıştı. Pencere de açıktı. Buz gibiydi içerisi. Ama öyle hoşlanıyordu Martha. Yorganın altına girip büzüldük. Bir türlü susmak bilmiyordu.

Kendi çocukluğunu, genç kızlığını anlattı. Küçük bir Ohio kasabasında geçmişti gençliği. Annesi ve babası öldükten sonra Chicago'ya gelmiş, bir kokteyl salonunda garsonluğa girmişti. Sonra bu oyuna katılmıştı. Nikki Radburn'un annesinin çalıştırdığı evde iyi para kazanmaya başlamıştı.

Giysilere, modaya her zaman büyük ilgi duyardı. Para biriktirince ayrılmış, New York'a gelmiş, bir butikte tezgâhtar olarak işe girmişti. Hep seçilmiş erkeklerle düşüp kalkmış, beş yıl sonra da Barcarole Butik'in müdiresi olmuştu. Bu arada bir evlilik yapmış, kocası kumarbaz çıkmış, oğlunu onun başına bırakıp çekmiş gitmişti.

Bugün artık para sorunları sona ermiş olduğuna göre, hayatının en büyük sorunuyla karşı karşıya kalmıştı. Er-

kek arkadaşı konusunu ne yapacak, geleceğin Valisiyle nasıl başa çıkacaktı.

«Keşke ona karşı ne duygular beslediğimi tam bilebilseydim,» diyordu. «Bazan sevdiğimi sanıyorum. Bazan da, her erkek gibi bir erkek, diye düşünüyorum.»

«Sana para veriyor mu?» diye sordum.

«Hediye veriyor. Mücevher, hisse senetleri... bir de antika tunç fil. Değeri bir vizon kadar.»

«Sen ona ne veriyorsun? Kırbaç mı?»

«Parmaklarının gerginleştiğini hissettim. «Onu heyecanlandırıyor,» dedi. «İnsanları değiştiremezsin. Hepimizin tutkuları vardır.»

«Seninki ne?»

«Filler. Ya seninki?»

«Bilmem,» dedim. «Keşke kim olduğumu bilebilseydim.»

«Sen bir aktörsün,» dedi. «Kim olduğunu bilmemek o mesleğin yaygın tehlikesidir. Hazır mısın?»

«Ömrümde daha hazır olmadım.»

«Resimleri Lester Forgrove'a götürecek misin?»

«Herhalde,» dedim ve içimi çektim. «Ah, Martha, bazan insan nesline karşı boşanma davası açmak istiyorum.»

110

King Hayes ayrılacağını bildirdi. Ona sakladığım Manischewitz Concord şişesini çalışma odasının dolabından çıkardım, bir bardak doldurup uzattım.

«Louella mı?» diye sordum, o başını salladı.

Ben kendime bir brandi aldım. İçmek istiyor değildim ama, durum bir kutlamayı gerektiriyordu bence. Bardaklarımızı çınlattık. Tatlı adamdı şu Hayes. Gerçekten severdim onu. Pek akıllı sayılmazdı ama, iyi adamdı.

«Seni caydırmaya çalışmak boşuna,» dedim. «Sana git diyen bendim zaten. Ama umarım iyi düşünmüşsündür.»

«Evet,» dedi. «Peter, bu bir şans... tamam mı? Yani, de ki olmadı, yürümedi. O zaman da ayrılırız, değil mi?»

«Hey Tanrının, King. Bu kadınla işlerin yürümeyeceğini düşünüyorsan hiç başlama.»

«Yoo, elimden gelen çabayı göstereceğim,» dedi içtenlikle. «Gerçekten. Bir süre onun yolunu deneyeceğim. Bakalım ne olacak.»

«Ona söyledin mi?»

«Dün gece söyledim. Çok mutlu oldu. Bugün gidip bana havlu falan alacak. Diş fırçası, bornoz... falan filan. Bende hepsi zaten var ama, madem ki onu mutlu ediyor...»

«King,» dedim. «Tekerleğine taş koymak istemem ama, bir kadının sırtından yaşayıp da mutlu olan erkek ömrümde görmedim. Bence kendine hemen bir iş falan bul. Kadından çok daha az kazansan bile.»

«Niyetim öyle zaten,» dedi ciddi ciddi. «Yiyecek ve kira paralarını ödeyeceğini söylüyor. Ama bana harçlık vermesini de istemiyorum.»

Bir bakıma imreniyordum ona. Kurtulmak için bir çaba harcıyordu. İnşallah başarırdı. Bana gelince, ben çok derinlere batmıştım. Kurtulmak istediğimden bile emin değildim.

«Eğer bir gün geri dönmek istersen...» dedim.

«Sağol, Peter, ama ona bel bağlamak istemiyorum. Çıktım mı çıktım bir kere.»

«Eh, paradan yana başın sıkışırsa, yerimi yurdumu biliyorsun. Seni çok arayacağız, King. Müşteriler de arayacak.»

«Çok iyi günlerimiz geçti, değil mi?» diye gülümsedi.

«Hem de nasıl.»

Şarabını bitirip ayağa kalktı. El sıkıştık.

«Kendine iyi bak, Peter. Bazan merak ediyorum seni.»

«Beni mi?» dedim. Duygulanmıştım. «Merak etme. Ben dünyayı kuyruğundan yakalamışım bir kere.»

«Öyle,» diye güldü. «Ne demek istediğini anlıyorum.

111

Yance'i çekme katta nöbette bırakıp Martha'yla ikimiz Peter'in Yeri için önerilen evleri görmeye gittik. Marble Emlak'ın elemanıyla Doğu 36'ncı Sokakta bir yerde buluştuk. Eleman, beli kemerli fok derisi manto giymiş bir kadındı. Çok sıskaydı. Bize bir şey satmak için hiç çaba sarfetmiyordu. Herhalde seçme şansımızın pek az olduğunu biliyordu.

«İşte burası,» deyip uzun tırnaklı parmağını beş katlı bina doğru uzattı.

Pencerelerine teneke çakılı bir harabeydi. Belki onarılabilirdi ama, o ön cephenin çirkinliğini hiçbir şey gideremezdi.

«Bu olmaz,» dedi Martha kesin bir sesle.

Kadın kaygısız, «İçerisini görmek ister misiniz?» diye sordu.

«Buradan umudumuz yok,» dedim ona. «Bir kere kentin çok aşağı kesiminde. Kundakçılar bomba patlatmış gibi bir hali var. Ötekini görelim.»

Taksiyle 54'üncü Sokağa gittik, Madison'dan Batıya doğru yürüdük. İyi muhit. İyi sokak. Şık insanlar. Güzel restoranlar ve pahalı dükkânlar. Havası bile para kokuyordu buranın.

Serin bir kasım günüydü. Her taraf pırıl pırıldı. Gökyüzü yeni yıkanmış gibi masmavi görünüyordu. Müşterilerimizin bir öğle yemeği ve bir şipşak için, Bonwit'den Saks'a alışverişe giderken uğrayışları gözümün önünde canlandı.

Binanın kendisi dapdar ve yüksekti. Altı katlı. Pencerelerin pervazları altında taş oyması suratlar, sokak düzeyindeki kapı girişinde oymalı sütunlar ve renkli camlı fenerler. Cephe beyaz taştı. Kırmızı tuğla süsleri vardı.

Martha kuşkulu bir sesle, «Pek dar görünüyor,» dedi. «İçeriye bir göz atalım.»

Kadın, «Eski sahipleri bir vakıftı,» dedi. «Bütün odalar yazıhane haline çevrilmiş. Bir hayli değişiklik gerektirecek.»

Darlığına dardı. Caddeye bakan ön pencereler, binanın

tüm enini oluşturuyordu. Kuzeye bakan arka pencerelerse tuğla duvarlı ufacık bir avluya bakıyordu. 55'inci Sokaktaki işyerlerinin arkaları görünüyordu oradan. Ama tavanlar yüksek, ilk iki kat parkeydi.

Küçük bir asansör vardı ama çalışmıyordu. Yukarıya yürüyerek çıktık. Oda sayısı boldu. Hepsi de, kadının dediği gibi, işyeri haline getirilmişti. Araları kontrplaklarla bölünmüş, masalar birbirinden ayrılmıştı. Ama biz bu kadar yerden on ya da oniki yatak odası yapabileceğimizi hesapladık.

En iyi yanı, giriş katının arka tarafında tam teçhizatlı, büyük bir mutfağın bulunmasıydı. Eski sahipler buradan çalışanlara öğle yemeği veriyordu. Yemek salonu da otuz kırk kişiyi oturtabilecek kadar büyüktü.

«Beğendiniz mi?» diye sordu kadın.

Martha, «İki buçuk milyon olunca, insan nasıl yanılabilir?» dedi.

Bir hafta sonra Barcarole Butik'in en üst katındaki toplantı odasında biraraya geldik. Her yan avukatlarla, muhasebecilerle dolmuş, kaynaşıyordu.

Martha'yla ben 208.000 dolarlık yatırım paramızı nakit olarak yanımızda getirmiştik. Bu hareketimiz takdir edildi. Makbuz almaya dikkat ettik. Michael Gelesco ile Anthony Cannis 192.000 dolarlık katkılarını bir New Jersey Bankası'nın çekiyle ödediler. O bankanın adını ömrümde duymamıştım. Roman Enterprises'ın malı olduğundan da zerre kadar kuşkum yoktu.

İmzaları attık, attık, attık. Şirket mukavelenamesi, hisse senetleri, kredi, ipotek, iş akitlerimiz, sigortalar... sonu gelmiyordu kâğıtların. Her şey mavi dosyalardaydı. Ne bir mürekkep lekesi, ne de üzeri çizilip düzeltme yapılmış bir kelime. İnsanı rahatlatıyordu böyle olması. İmzaladıklarımın tek satırını bile okumadım.

Her kâğıdı ortaklara ve tanıklara imzalatmak, kaydetmek, notere onaylatmak iki saata yakın zaman aldı. Kâğıtlar masanın çevresinde kar kümeleri gibi uçuşuyordu. Oscar Gotwold'la Justice Development'in baş avukatı, her belge imzalanıp bitince önlerindeki listeye bir çentik atıyorlardı.

Sonunda bitti, Gelesco hepimizi bitişik odaya davet etti. Orada komple bir bar, başında da bir barmen bizi bek-

liyordu. Buzlu sek votka aldım, herkesle el sıkıştım, Martha'nın yanağını öptüm, gerisine aldırmadım.

Anthony Cannis'le konuştuğumu hatırlıyordum. Peter' in yerinde müşterilerden ilk giriş parası olarak ne kadar alacağımızı tartışıyorduk.

«Beş yüz mü!» diye bir öneride bulundum.

Purosunu çiğneyerek, «Yoo,» dedi. «Bin yapın. Döküntüleri uzak tutar.»

112

Martha, Forgrove resimlerini babaya götürmeden önce kopyalarını yaptıralım diye direniyordu.

«Ya resimleri elinden kapar da yırtarsa? Ya davadan vazgeçeceğim diye söz verir sonra sözünü tutmazsa? Peter, o resimler bizim tek silahımız.»

Kopyaları yaptırdık, negatifleri çekme katın kasasına koyduk.

Bu arada ben de rolümü planıyordum. İlk fikrim, Sidney Quink gibi yapmaktı. Sinsi şantajcı olarak yaklaşmak. Ama sonra aklıma geldi. Böyle yaparsam herhalde Forgrove'u görme fırstını bile bulamazdım.

İkinci fikrim, siyahlar giyinmek, kötü adam rolüne çıkmaktı. Sessiz bir otorite, katı gözler, imalı tehditler. Böyle bir rolü kolaylıkla oynayabilirdim. Zor tuttuğum bir gerilim, zor bastırdığım bir şiddet duygusuna sahipmişim gibi, karşımdakinde korku yaratabilirdim.

Sonunda en iyi yolun Forgrove'u paniğe sürüklememek olduğuna karar verdim. Kendim de onunla aynı sosyal sınıftan biri olarak, bu trajik konuyu onun dikkatine sunmaktan üzüntü duyduğumu ifade edecek, samimi davranacaktım. Birisi bir zamanlar ne demişti? İş samimi olmaya geldi mi, en önemlisi yaratılan imajdır.

Kasım ortalarında bir akşam evine telefon ettim. Alçak sesle ve terbiyeli terbiyeli konuştum. Adımı verdim,

kendisiyle konuşacak çok önemli ve acil bir konum olduğunu, beni kısa bir süre için kabul etmesi gerektiğini söyledim.

Kuşkulu bir sesle, «Neye ait bu?» diye sordu.

«Kızınız Susan'ı ilgilendiriyor,» dedim.

İçini çektiğini duydum.

«Yazıhaneme gelemez misiniz?» diye sordu. Sesi ince, tonu kavgacıydı. Tok bir ses değildi.

«Bunun akıllıca bir şey olacağını sanmıyorum efendim.»

Biraz sarsıldı gibi geldi bana.

«Pekâlâ,» dedi yakınırcasına. «Karımla birlikte dışarı, yemeğe çıkmak üzereydik ama, hemen gelebilirseniz size birkaç dakika ayırırım.»

On dakika sonra Forgrove'un Doğu 79'uncu Sokaktaki dairesinin kapısındaydım. Güzel bir apartmadnı. Mermerli, giriş holünde Art Deco lambalar falan. Enterkomda kim olduğumu söyledim, düğmeye basıldı, içeri girdim.

Dokuzuncu katta 9-C dairesinin kapısı zincirli olarak biraz aralandı, soğuk bir göz beni inceledi. Ben en saygın kılığımı giymiştim. Yelekli takım elbise, beyaz gömlek, fular kravat. Pabuçlarım parlatılmıştı. Şapkamı elimde tutuyordum. Zincir çıkarıldı, kapı açıldı.

Karşımdaki smokin ceketli adam sanıyorum kırk beşlikti. Dar omuzlu. Boyu da fazla uzun değil. İnce hatlı. Yüzünün bütün organları, gözleri, burnu, ağzı hep biraraya toplanmış gibi yakın yakın. Kırlaşmaya başlamış saçları yana doğru fırçalanmıştı. Yüzüme ifadesiz bakışlarla baktı. Buz gibi donuk bir insandı.

«Bay Lester Forgrove mu?» diye sordum.

«Evet. Ne demek oluyor bütün bunlar?»

«Uzun sürmez. İçeriye girebilir miyim?»

İsteksizce kenara çekildi, bana yol açtı. Bir elinin cebinde olduğunu o zaman farkettim. Acaba silahı var mıydı? Pek rahatlatıcı bir düşünce değildi bu doğrusu.

Pırıl pırıl aydınlatılmış uzun koridorda durduk. Uç tarafta sevimli döşenmiş bir salon görüyordum ama adam beni oraya almak ister gibi bir harekette bulunmadı. O uzun koridorda karşı karşıya durduk.

Dikkatle prova edilmiş konuşmama, «Bay Forgrove,» diyerek başladım. «Benim adım Peter Scuro. Dramatik Sanatlar Okulu'nun ortağıyım ve kızınız da oraya...»

Ancak o kadar konuşabildim. Bir anda anladı, kaskatı kasıldı.

«Size söyleyecek hiçbir şeyim yok,» diye sözümü kesti hırsla. «Avukatımla konuşun.»

«Olmaz, efendim,» dedim. «Size söylemek istediğimi duyup, göstermek istediğimi gördükten sonra, avukatınızla konuşmamı isteyeceğinizi sanmıyorum.»

Kızının bize geldiğinde kendisini reşit olarak tanıttığını söyledim.

Bizim yasal bir tiyatro okulu işlettiğimizi söyledim. Öğrenciler arasındaki ilişkilerden de sorumlu olamayacağımızı anlattım.

«Siz randevu evi işletiyorsunuz!» diye patladı. «Erkeklerin çalıştığı bir genelev. Sizi kapatacağım. Ölmeden önce yapacağım son iş bu olsa bile.»

Alçak sesle, mantıklı, tatlı konuşarak, kendisine yanlış bilgi verilmiş olduğunu ifade ettim. Kuruluşumuzun Dramatik Sanatlar Okulu olduğunu bir kere daha tekrarladım.

Bana tiksinti dolu bakışlarla baktı. «Ne peşindesin?» diye sordu. «Seni hapse attıracağım. Soysuz bir pezevenkten başka bir şey değilsin. O masum kızlara neler yapıyorsun, Tanrı bilir!»

«Masum mu?» diye kükredim öfkeyle. Prova ettiğim satırları unutuvermiştim. «Kızınız Susan gibi mi?» Resimleri cebimden çıkarıp ona uzattım. «Bu fotoğraflar, Susan bize gelmeden çok daha önce, bir sokak çetesinin bodrum kulübünde çekilmiş,» dedim. Dikkatle bakın, Bay Forgrove. Yırtmak zahmetine kalkışmayın boş yere. Negatifleri de var.»

Başını eğip resimlere yavaş yavaş baktı. Gözlerimin önünde çekip küçülmüş gibiydi. Yakası boynuna büyük, omuzları kambur, tüm vücudu sanki titriyordu.

Zor duyulacak kadar ufacık bir sesle, «Nereden buldun bunları?» diye sordu.

«Onun önemi yok,» dedim. «Önemli olan, davanızdan vazgeçmeniz Bay Forgrove. Bu resimleri ailenize, dostlarınıza ve iş çevrelerindeki tanıdıklarınıza yollamak zorunda kalırsak ne kadar iğrenç bir şey olur!»

Boğuk bir ses çıkardı. Bir an, gerçekten hastalanacak diye korktum. O sırada siyah, kolsuz gece elbisesi giymiş bir kadın salonun kapısında belirip bize doğru yürüdü.

«Lester,» diye seslendi. «Geç kalıyoruz.»

Adam sarsılır gibi bir hareket yaptı, resimleri cebine tıkmaya çalıştı. Ama sinirleri öyle boşalmıştı ki, resimlerden üç dört tanesi parmaklarından kayıp yere düştü. O sırada kadın da yanımıza varmıştı... Çabucak eğildi, resimleri halının üzerinden aldı.

«Ne bun...» diye başladı, sonra elinde ne tutmakta olduğunu birden anladı.

Kocasından daha sağlamdı. Yıkılmadı. Dosdoğru yüzüme bakıp, «Ne kadar istiyorsunuz?» diye sordu.

Uzun yüzlü bir kadındı. Bunca buruşuğa, çizgiye sahip olacak yaşta değildi henüz. Saçları da ağarmaya başlamıştı. Geriye çekmiş, topuz yapmıştı onları.

«Bir şey istemiyoruz, hanımefendi,» dedim. «Yani para istemiyoruz. Yalnızca kocanızın tiyatro okulumuzla ilgili davasından vazgeçmesini istiyoruz.»

İçine derin bir soluk çekti. İnce kollarındaki mavi damarlar gözüme çarptı.

«Size nasıl güvenebiliriz?» dedi tiksintiyle.

«Biz size nasıl güvenebiliriz?» dedim. «Davadan temelli vazgeçilirse, sorun biter.»

Galiba Lester Forgrove ağlıyordu. Omuzları bükülmüş, başı sarkmıştı. Kolları iki yanında cansız sallanıyordu. Karısı onu kucakladı, göğsüne yasladı.

«Davadan vazgeçilecek,» dedi gergin bir sesle. «Lütfen artık gidin.»

Başımı salladım, fotoğrafları geride bir anı olarak bırakıp çıktım. Kapıda durup arkama baktım. Birbirine sarılmış ağlayan, karanlıktan kurtulmaya çalışan o iki insanın hayalinin beni mezarıma kadar kovalayacağını, asla gözümün önünden gitmeyeceğini biliyordum.

113

Justice Development Şirketi bizim kuruluşta Gelesco ve Cannis kanalıyla azınlık hisseye sahip ortak olduğu

halde, binanın onarımı konusunda büyük ölçüde söz sahibi olacağa benziyordu.

Mimarı ve dekoratörü onlar tuttular. Mutfağın restorasyonunu onlar planladılar. Müteahhidi onlar seçtiler. Gerçi Martha'yla ve benimle her gün temas ediyorlardı ama, genellikle bir oldu bittiyi bildirmek için temas ediyorlardı.

Buna doğal olarak kızıyorduk. Ama Oscar Gotwold bize sabır tavsiye edip duruyordu.

Haftada iki üç kere eve uğruyor, işlerin nasıl gittiğine bakıyorduk. Buranın benim hayalimdeki elegan, lüks özel kulüp olamayacağı ortadaydı.

Duvarlar iyice soyulup krem rengine boyandı. Louis Quatorze reprodüksiyonların bulunmasını istediğim yatak odalarına modern İsveç taklitleri kondu. Hepsi iflas etmiş bir motelden toptan satın alınmışa benziyordu.

Neyse ki yaldızlı falan değildi. Ama ilham verici olmaktan uzak, silikti. Bu mütevazi yenilemelerin bile kaça malolduğunu görünce, dilimi tuttum, itiraz etmeye cesaret edemedim.

Üçüncü katta bir büyük yatak odası bulunmasını sağlayabildim. Burada ben kalacaktım. Gerektikçe de seanslar için kullanacaktık. Birinci katta rahat bir çalışma odası vardı. Eskiden kiler olan yer de, sıcak atmosferli bir bara çevrilmişti.

Yiyecek ve içki servisi yapabilmek için ruhsat çıkarttırmak üzere başvurduk, özel bir kulüp olarak bu konuda sorun çıkmayacağı söylendi. Diğer konularla, örneğin çatal bıçak gibi, çarşaf gibi, hava tertibatları, tablolar vesaire gibi şeylerin teslimatında Justice Development sihirli denebilecek kadar etkili oluyordu.

Çekme katı 30 Aralık günü kapatmaya karar verdik. Kulübümüz ise 2 Ocakta açılacaktı. Bu arada yeni kulübün broşürlerini tüm müşterilerimize dağıttık. Çok iyi bir tepki geldi. Giriş aidatı 1000 dolar olarak saptanmıştı. Seans ücreti yine 100 dolarda kaldı, dubleler ve özeller ise yine fazla paraya tabiydi.

Kapıya küçük, zarif bir pirinç tabela asıldı. Üzerinde yalnızca, «PETER'İN YERİ. ÖZEL KULÜP» diye yazılıydı.

Gerçi adımın Broadway tiyatrolarına ışıklarla yazılmasına benzemiyordu ama, bu tabelanın benim için bir gurur ve doyum kaynağı olduğunu itiraf etmem gerek.

114

«Bil bakalım, kim geldi kente?» diye sordu Martha. Sonra daha ben cevap veremeden, «Grace Stewart,» dedi. «Hatırlıyor musun onu?»

«Elbette,» diye karşılık verdim. «Batı kıyısında oturan arkadaşın. Yatının danışmanı.»

«New York'ta iki üç hafta kalacak, seni de görmek istiyor.»

«Niye buraya gelmiyor?»

«Yemeğe çıkmak için bir kavalye istiyor. Bedlington'da kalıyor yine. Arar mısın onu?»

«Herhalde.»

«Pek hevesli görünmüyorsun, Peter. Tatlı kadındır.»

«Çok tatlı,» dedim. «Ama biraz manyak.»

«Hepimiz öyle değil miyiz sanki!» dedi Martha.

İki gece sonra, Bedlington'un loş lobisinde Grace'le karşılaştım. Smokin ceket giymiş, yeni kruvaze pardesümü koluma almıştım. Yaka iliğimde minyatür bir orkide vardı. Bu Grace'i pek eğlendirdi.

«Ne kadar şıksın!» dedi gülerek. Öpeyim diye yanağını uzattı.

Şapka giymemişti. Çadır kadar kocaman bir vizon vardı sırtında. Altmış yaşında olmasına rağmen o katı yüzünde hiç çizgi yoktu. Eskiden kır olan saçları şimdi kızıl parlayan bir kumrala boyanmıştı.

«Beğendin mi?» diyerek başını sağa sola çevirdi.

«Çok güzel,» dedim.

Yine geçen seferki gibi bir limuzin kiralamıştı. Village'de Chez Fleurette diye yeni bir Fransız lokantası açıldığını duymuş, orayı görmek istiyordu. Birbirimize yakın oturup elele tutuştuk ve yolculuğumuza başladık.

«Martha bana yeni kulübü anlattı,» dedi. «Tebrikler.»

«Sağol. Üye olacak mısın?»

«Hiç kaçırır mıyım? Benim kartımı konuklarım da kullanabilir mi?»

«Hımm,» dedim. «İyi bir soru. Ben sakınca görmem. Daha çok iş olanağı demektir.»

«Ne zaman halka açılıyorsunuz?» dedi yarı ciddi. «Ni-

ce müşterim böyle bir işe para yatırmaktan hoşlanırdı. Vergide de büyük kâr.»

«Bir arkadaşım var, onun gibi konuştun,» dedim. «O da hep vergi kârlarını, piyasa fonlarını, sıfır kuponlu bonoları falan sayar döker.»

«Öyle mi?» dedi Grace Stewart. «Bu kadınla tanışmak isterdim. Hayatının büyük aşkı mı yoksa?»

«Yok canım! Bir arkadaş yalnızca.»

Bir an sessiz kaldı, sonra, «Peter, mutlu musun sen?» diye sordu.

Bu soru beni şaşırttı.

«Olmam gerek,» dedim. «Yoksa yapmazdım bu işi... öyle değil mi?»

«Bu aptalca bir cevap. Kendin de bal gibi biliyorsun. İnsanların çoğu tuzağa sıkışmış durumdadır. Sen de öyle misin?»

Cevap vermem o kadar uzun sürdü ki, sonunda o vazgeçti, bana son Hollywood dedikodularını anlatmaya koyuldu. Fıkra anlatmakta, taklit yapmakta üstüne yoktu. Onunla çene çalmayı kalabalık içindeyken pek sevdiğimi, tonhadayken hoşlanmadığımı farkettim.

Chez Fleurette henüz «keşfedilmemiş» bir yerdi. Kadrosu da müşterileri memnun etmeye çek uğraşıyordu. Nefis bir yemek yedik. Kırmızı biber soslu güvercin göğsü. Şarap içtik. Grace parayı ödemeden, hesaba bir göz atabildim. İki yıl önce o parayla bir ay geçinebilirdim ben.

Daha sonra şampanya, en son da Remy içince, keyfim yerine geldi. Limuzin bizi Bedlington'a götürürken uzanıp Grace'in baldırını okşadım.

«Temiz ve traşlı,» dedim. «Bazı şeylerin değişmediğini bilmek hoş.»

«Amma bellek varmış sende,» diyerek elimi itti.

«Yalnızca önemli şeyleri hatırlarım.» Saçmaladığımı biliyordum. Acaba başıma gelecekleri bildiğim için kendimi alkolle güçlendirmeye mi çalışmıştım?

Herhalde. Odasına çıktığımızda bir şey isteyip istemediğimi sordu. Bir brandi daha fena olmaz,» dedim. Bara telefon edip iki konyak istedi. İkisini de benim için istemiş olduğunu daha sonra anladım. Kendisi o uyarıcılardan kokladı.

«Seni keyiflendiriyor mu?» diye sordum o burnuna çekerken.

«Pek sayılmaz,» dedi. «Daha çok, hoş bir uyuşukluk veriyor. Rahatlamak istemez misin?»

«Rahatım ben.»

«Ukalalığı kes, oğlum,» dedi. Sesi enikonu aksi çıktı. «Biliyorsun ne istediğimi.»

«Tabii,» dedim. «Biliyorum. Ama birazcık konuşsak olmaz mı?»

«İstersen.»

«Keşke seni anlayabilseydim, Grace.»

«Neden seyirci olduğumu mu?»

«Neden röntgenci olduğunu.»

«Ben seyirci deyimini tercih ederim,» dedi. «Röntgenci deyince bir şeyi gizli gözetliyormuşum gibi hissediyorum. Peter, surat asma. Seyretmek zevk veriyor bana. Hollywood'un en zengin porno video kolleksiyonuna sahibim. Masum bir hobi.»

«Ve aktif olarak... ıı... katılmaya hiç istek duymuyorsun, ha?»

«Asla. Boğa güreşi seyretmeyi de severim ama matador olmaya niyetim yok.»

Çaresiz soyundum, istediği şeyi yapmaya koyuldum.

«Peter,» dedi Grace Stewart sakin sakin. «Kilo alıyorsun sen.»

115

Cannis'le Gelesco, Peter'in Yeri'ndeki yemek salonunda ve barda profesyonel servisin şart olduğunda direniyordu.

Bir şef, yanına aşçılar, bir metrdotel, bir yığın da garson tuttular. Kendi barmenlerini, komilerini getirdiler, bir de kırık burunlu, çam yarması kapıcı getirip kapıya diktiler. Adam aslında fena adam değildi ama, asansörü pek en üst kata kadar çıkmıyordu bence.

Patsy, Maria ve Luis'i kovmamayı başardık. Çarşaf servisini yine de Justice Development üstlendi. Yiyecek ve içki servisini de. Temizlik ve bakımı da.

«İşçilerden rüşvet alacaklar galiba,» dedi Martha. «Ama seansların parası bizim elimizde olacak. Onlar bizden kaç kuruş çalıyorsa, biz de onlardan aynısını çalabiliriz.»

Peter'in Yeri öğlen on ikide açılacak, gece ikide kapanacaktı. Haftanın altı günü çalışacaktık. Öğle ve akşam yemekleri yalnızca rezervasyonla verilecekti. Yancy ile ben ev teşrifatçılığı ve programlama işini nöbete koyacaktık. Martha telefon randevularını alacak, paraları toplayacaktı.

Randevu alamamış üyeler için her an iki elemanımızı hazır bekler durumda bulundurmak kararını aldık. Bunlara «Hızır» diye isim taktık. O gün çalışsalar da, çalışmasalar da, ayrıca 50 dolar alıyorlardı.

Ayrıca tüm elemanlarımızın haftalık muayeneden geçmesini de şart koştuk.

Bakayım, daha ne vardı...

Ha, oda servisi kurduk. Müşteriler içkilerini yatak odalarına getirtebilsinler diye. İkinci kattaki genişçe bir odayı özel partiler için ayırdık. Bir yandan tabii **call-boy** ve kavalye servislerimiz de eski fiyatından faaliyetini sürdürüyordu.

Üzerinde **Peter'in Yeri** yazılı kibritler, peçeteler, kül tablaları, işçi kamışları geldi. Barmenimiz bir de **Peter'in Yeri Spesyal** diye içki uydurdu. Portakal, greyfrut, tatlı bir sos, rom, üzerine de toz şekere batırılmış bir dilim taze ananas. İğrenç bir şeydi.

Yılbaşı hızla yaklaşıyordu. Büyük açılıştan önce her şeyi hazır etmek için canımız çıkmaktaydı. Çok para harcıyorduk ama, gelen üyelik başvuruları cesaretimi arttırıyordu. Her başvuruya, bin dolarlık bir çekle, bir de yıllık aidat olan iki yüz elli dolarlık çek ekliydi.

Bunların çoğu tabii New York'un içinden gelmekteydi ama, Alaska'dan, Wyoming'den, Arizona'dan, birkaç yabancı ülkeden gelenler bile vardı. Anlaşılan ünümüz kulaktan kulağa yayılmıştı.

Mor mürekkeple yazılmış bir mektupta Arkansaslı bir kadın kendini, «Yalnızlık çeken evde kalmış bir kız,» olarak tanıtıyor, bir çiftliği yönetmekte olduğunu söylüyordu. New York'a gelebileceğini hiç sanmadığını, ama yine de üye olmanın kendisine zevk vereceğini belirtiyordu.

Ona özel bir mektup yazdım, üyelik kartını iliştirdim, kulübümüzü bir gün ziyaret etme olanağı bulursa, beni şahsen aramasını rica ettim.

116

«Kim?» dedim telefona.

«Clara,» diye cevap verdi bir kadın sesi. «Clara Hoffheimer.»

«Haa,» dedim. «Nasılsın, Clara?»

«Herhalde Sol'u duymuşsundur.»

«Ne oldu Sol'a?» diye sordum ama, haberin iyi olmayacağını anlamıştım.

«Sol öldü,» dedi. «Nur içinde yatsın. Long Island otoyolunda yamaçtan uçmuş. Direksiyonda uyuklamış olmalı.» Sonra hemen hemen gurur duyuyormuş gibi ekledi. «Kalıntılarını arabanın içinden çıkarmaları üç saat sürmüş,» dedi.

İçim bulanır gibi oldu. Uyuklamış... ya da sarhoş... zil zurna sarhoş. Ya da... çok tatsız bir düşünce olduğu için onu hemen kafamdan ittim ama... belki de kendi isteyerek yapmıştı bunu.

«Ne zaman oldu, Clara?»

«Çarşamba gecesi. Dün gömüldü. Güzel bir cenaze oldu.»

«Keşke bana telefon etseydin.»

«Uğraştım. Ama numaran rehberde yok. Yazıhaneye geldiğimde, defterde Peter adının karşısında bu numarayı buldum. Seninle konuşmak istiyorum, Peter.»

«Şeyyy... elbette,» dedim kuşkuyla. «Bürodaysan hemen gelirim. Yarım saata kadar ordayım.»

Çekme kattan taşınmak için eşyalarımı toplamakla meşguldüm. Hemen bıraktım, kendime sert bir votka hazırladım. Saat sabahın on biriydi. Ben şimdiden içmeye başlamıştım. Tıpkı Sol Hoffheimer gibi. **Merhum** Sol Hoffheimer gibi.

Onun için ağlayamadım. Ama ölümü bana büyük darbe oldu. Suçluluk duymuyordum. Karar onundu ne de olsa. Ama yine de, bana bağlanmadan içkiye vurmamıştı böylesine. Kendi kendimi avutmaya çalışıyor, hayır demiş olsa, bunlar olmazdı, diyordum.

Clara'yla buluşmaya pek de hevesli değildim. Yine de

kaçınmadım. Bunu bir iyilik sayıyor, borcumdur diye düşünüyordum.

Kadının yaşına ait tek işaret, giydiği siyah elbiseydi. Yakası insanı etkileyecek kadar açıktı. Her yanından yine yüzükler, bilezikler, kolyeler, küpeler sallanıyordu. Mor saçları krepe yapılmış, tepesi çok yüksekti. Parfümü odayı dolduruyordu.

«Clara,» dedim. «Lütfen başsağlığı dileklerimi kabul et.»

«Tabii,» dedi hemen. «Dinle, Peter, sen Sol'un çok yakın arkadaşıydın.»

«Uzun süre benim ajanım oldu,» dedim yorgun bir sesle.

Kadın Sol'un döner koltuğuna oturmuştu. Masanın üzeri hesap defterleriyle, fatura desteleriyle, tiyatro programlarıyla, sararmış gazete kupürleriyle doluydu.

«Anlayamıyorum,» dedi. «Bu evraka bakıyorum, aklım karışıyor. Sol hiçbir zaman fazla zengin değildi. Bunu sen de bilirsin. Ama soframıza et getirmeyi her zaman başardı. Son yıl eline geçen para biraz daha iyiydi. Galiba sonunda başarılı oluyor diye düşünmüştüm. Ama şimdi hesaplarına bakıyorum, beş para kazanamamış olduğunu görüyorum. Para nereden geliyordu, Peter, bir fikir var mı?»

«Kumar mı oynuyordu acaba?» diye öneride bulundum. «At yarışları mı?»

«Sol eğerin semerden farkını bilmez.»

«Borç mu aldı? Belki tefecilere yutuluyordu?»

«Hayır,» dedi kadın. «Kaydı yok, kimse de aramadı. Bütün bu kâğıtlara bakılırsa Sol ajan olarak pek başarısız. Ama paraları getiriyordu. Sen ona borç falan mı veriyordun yoksa?»

«Ben mi? Yooo.»

«Sol senin için sahne mesleğini bıraktı demişti,» derken gözlerini gözlerime dikti. «Şimdi ne yapıyorsun? Sormamda bir sakınca yoksa tabii.»

«Pek de bırakmış sayılmam. Rol aramaktan vazgeçtim yalnızca. Şimdi bir tiyatro okulunu yönetiyorum. Peter'in Dramatik Sanatlar Okulu. Numarası da rehberde.»

«Hı-hıı,» dedi Clara. Masanın üzerindeki yığın arasından ince bir hesap defteri çekti, sayfalarını taradı. «Burada para aldığı tarihler ve paraların miktarları var,» dedi. «İki dolardan iki bine kadar, her türlüsü. Bunların ço-

ğunun yanına «P.S.» diye yazmış. Bu sensin değil mi? Peter Scuro?»

Cevap vermedim.

«Peter,» dedi alçak sesle. «Küçük kızımın dişlerine tel taktırdık. Sigortanın verdiği para, cenaze masrafları da çıkınca, pek o kadar fazla değil. Çalışmak zorundayım. Sol'e ne diye para veriyordun? Ben de yapamaz mıyım o işi?»

Yüzüne baktım. Üzerimde ilk bıraktığı etki, bol takılı, az akıllı bir kadın olduğuydu. Ama şimdi bakınca, kadının Sol'dan daha katı, daha sağlam olduğunu görüyordum. Üstelik Sol'da asla olmayan bir cesarete de sahipti.

Bir şansımı deneyeyim, diye düşündüm.

Ne iş yaptığını anlattım, sonra da rahmetli eşinin bunda oynadığı rolü belirttim.

Ben konuşurken o ayağa kalktı, masanın arkasından çıkıp yürüdü, kocaman elini benim koltuğun koluna dayadı, bana doğru eğildi, yaslandı. Sıcak yumuşaklığını hissedebiliyordum. Parfümü beni neredeyse hapşırtacaktı.

Sözümü bitirdim, bir an sessiz oturdum. O güldü. Kıkırdadı daha doğrusu.

«Bu harika bir şey bence,» dedi. «Kadınlar için bir randevu evi. Ve başarılı oluyor, ha?»

«Hem de çok.»

Ensemi okşamaya başladı.

«Ben de yapabilirim bunu,» dedi. «Gazetelere ilan. Gelen genç erkeklerle görüşme. Uygun görünen aygırları da size yollama. Çok iyi beceririm. Sence de öyle değil mi?»

«Harika becerirsin,» dedim. Sol Hoffheimer'in dul karısına bir yardımda bulunabildiğim için çok mutluydum.

Bir bakıma, günahımın bedelini ödüyordum.

117

Çekme kattayken gardrobumun ne kadar genişlemiş olduğunu görünce gözlerime inanamadım. Bu arada bir

Datsun 280 için kaparo da yatırmıştım ama, o başka bir hikâyeydi.

Yani çekme kattan yeni eve taşınmam, Batı Yakası'ndan çekme kata taşınmama oranla çok daha büyük bir işti. Bavulları hazırlamama Yancy Burnett yardım etti. Bu adam olmasa ne yapardık diye düşünmeye başlamıştık artık. Gerçek bir dost.

Evde onarım ve dekorasyon hâlâ devam etmekteydi ama ben yatak odama öncelik tanınmasında direnmiştim. 21 Aralık gecesi ilk defa olarak orada yatabilecektim. Evin geri kalan kısımları bir keşmekeş içindeydi. Ama ben yerleşmiş, kapağı oraya atmış oluyordum bir kere. Artık «Peter'in Yeri» hayal olmaktan çıkmış, gerçek olmuştu.

Telefonların yalnızca bir tanesi çalışıyordu. O ilk gece hemen Jenny Tolliver'i aradım. Noel gecesi akşam yemeğini beraber yeriz diye umutlanmaktaydım.

«Üzgünüm, Peter,» dedi hemen. «Tatilde annemle babama gidebileyim diye ne zamandır deliler gibi çalışıyordum.»

«Yaa...» dedim. Hayal kırıklığına uğramıştım. «Demek gelecek yıla kadar görüşemiyoruz!»

«Korkarım öyle.»

«Eh, neşeli Noeller, mutlu yeni yıllar o halde. Umarım yeni yılın başarılarla dolu geçer.»

«Teşekkür ederim,» dedi. Sesi yumuşamış gibi geldi bana. «Umarım yeni yıl sana da her istediğini getirir,» diye devam etti.

İşte bu kadar. Martha'nın oğlu kente gelmişti. Oğluyla meşguldu o tabii. Yance'in gidecek bir partisi vardı. Noel gecesini kendi başıma geçirmek fikri bana pek cazip gelmedi. Nikki Radburn'a telefon açtım, yemeği birlikte yemeyi kararlaştırdık.

Bu arada ben dosyaları taşıma işini bitirdim, sahte ve gerçek hesap defterlerimizi taşıyıp yerleştirdim ve özel içki stokumu da yeni eve attım. Çekme katın tüm çekmecelerini yokladım. Özellikle Pembe Oda'dakileri. Hiçbir şey unutmadığımdan emin olmaya çalıştım.

Ve unuttuğum bir şeyi buldum. Bir alyans. Bana bunu kimin verdiğini de hatırladım. Tek memeli şair kadın. Adı aklıma gelmiyordu ama o şefkat dolu sesi kulaklarımdaydı. Ne olmuştu acaba ona?

Alyansı da yeni yatak odama götürdüm. Bana uğur getirsin diye.

118

Nikki ile yiyeceğim yemek için giyiniyordum ki telefon çaldı. Arayan Grace Stewart'dı.

«Peter!» dedi. «Noelin kutlu olsun!»

«Senin de!» dedim. «Hâlâ gitmedin miydi? Çoktan meyveler, fındık fıstıklar diyarına dönmüşsündür sanıyordum.»

«Birkaç gün daha kalmaya karar verdim,» dedi neşeyle. «Karlı bir Noel görmeyeli öyle uzun zaman geçti ki!»

«Eh, şimdi görüyorsun!» dedim. «Kar on sekiz santimi bulacak diyor tahminler.»

Keyifle güldü. «En sevdiğim sayı!» dedi. «Çok meşgulsun, biliyorum. Ama belki bu akşam birlikte yemek yeriz diye ummuştum. Çok sıkıcı bir iş partisine davetliyim. Ama sen bu akşam boşsan, gitmeyiveririm oraya.»

«Ah!» dedim. «Ne yazık. Doluyum ben.»

Bir an sessizlik oldu, sonra, «Zamanının bedelini öderim,» dedi.

«Ah, Grace,» dedim. «İsa'nın doğum günü, iş günü değil ki! Doluyum dediğim, bir bayan arkadaşımla yemeğe çıkıyorum.»

O noktada susmam gerekirdi. Ama susmadım. Sen de katıl bize, dedim. Benim davetlim olarak. Hemen kabul etti.

Bu işin nasıl yürüyeceğinden pek de emin değildim. Kendimi iki votkayla takviye ettim, kiraladığım limuzine bindim. Üzerimde tütün rengi bir ceket, kahverengi pantolon, kalın pabuçlar vardı. İpek fularım da ayrı.

Önce Nikki'yi aldım. Beyaz ipek bluzu, siyah ipek pantolonuyla bir harikaydı. Grace'le ilgili haberimi itirazsız kabul etti.

Ona konuğumuzun yatırım danışmanı olduğunu söy-

lediğim zaman ilgisi daha da arttı. Uğrayıp Grace'i aldık. Çok iyi anlaşacaklarını bir anda anladım. Başarılı geçecekti bu akşam.

Nikki ile ben, duvarları lambrili, masaları kareli örtülü, peçeteleri kâğıttan bir yer seçmiştik. Pirzolalar, patates tavalar, kızarmış soğan halkaları harikaydı. Buz gibi bira da içtik.

Çok yedik, çok içtik. Dışarda kar hâlâ yağıyordu. Ama içerisi sıcak, neşeli, mutluydu.

Grace memnun memnun mırıldanarak, «Ohh, Tanrım,» dedi. «Yediğim en güzel Noel yemeği.»

«Benim de,» dedi Nikki. «Peter, biraz daha bira isteyebilir miydik?»

«Elbette,» dedim. «Kavalyeniz cömert zenginlerin en sonuncusu.»

Bundan sonra ikisi hisselerden, tahvillerden, vergi iadelerinden, belediye tahvillerinden, ortak fonlardan falan konuşmaya başladılar. Ben orada, iki akıllı, canlı kadının arasında, erkek neslinin temsilcisi olarak oturup biramı içtim, sesli geğirmemeye çalıştım.

Oradan çıktığımızda saat on bire geliyordu. Kar durmuştu. Gökyüzü kapkara, yıldızlar pırıl pırıldı. Hava öyle soğuktu ki soluk almak acı veriyordu insana.

«Parfüm!» dedi Nikki.

Grace, «Toz!» dedi.

Kendisiyle Bedlington'a gitmemiz için ısrar etti. Radyoda **Silent Night** çalıyordu. Pabuçlarımızı çıkarıp Grace'in dairesinde oturduk, konyaklarımızı yudumladık, espriler patlattık. Radyodaki ilahiler peşpeşe birbirini izliyordu.

Derken Grace kalkıp yatak odasına geçti, elinde her zamanki gümüş kutusuyla döndü.

Uyarıcı tozdan herkese ikram etti ama Nikki'yle ben almadık. Grace içine çekti, bize gülümsedi.

«Hepinize iyi Noeller,» dedi.

Koro halinde, «İyi Noeller!» diye karşılık verdik.

Grace hala gülümseyerek, «Nikki, sen de oyuna dahil misin?» diye sordu.

Nikki, «Evet,» dedi açık sözlülükle.

«Tahmin etmiştim,» dedi Grace. «İkiniz benim için özel bir show yapmak ister misiniz? İkinize birden beş yüz dolar.»

Radyoda yine bir ilahi çalıyordu.

Nikki dönüp bana baktı. «Peter?» dedi.

Her şey değişti. Her şey yıkıldı. O ana kadar gecemiz kahkahalarla, güzel yemeklerle, dostluklarla doluydu. Şimdi ise, bambaşkaydı her şey.

Ama yalnızca o akşam için değil. Nicole Radburn'a baktım, yüzünün kıpırdandığını, kafasından çeşitli düşünceler geçmekte olduğunu gördüm. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Benim düşündüğümün aynısını. İlişkimizin özelliğini ve bunun değerinin kaç para olduğunu.

Bir dönüm noktasıydı kuşkusuz. Yalnızca Nikki ile olan ilişkimde değil, kendimle olan ilişkimde, kim olduğumda, ne olduğumda, nereye gitmekte olduğumda da. İşin garip yanı, bunların aklıma sonradan gelmeyişi, hemen o anda bunları bilinçlendirişimdi.

«Evet?» dedi Grace Stewart.

«Neden olmasın?» dedim, Nikki de başını evet anlamında salladı.

O sırada radyoda «Beyaz Noel» ilâhisi çalıyordu.

119

Doğrusu Justice Development şirketinin hakkını teslim etmek gerekir. 31 Aralık günü, Doğu 54'üncü Sokaktaki yeni evimizin onarım ve dekorasyonu bitmiş, her şey hazırlanmıştı. Boyalar, döşemeler, mobilyalar, temizlik... açılmaya hazırdı kulübümüz. Kadro tutulmuş, mutfak malzemesi alınmış, derin dondurucuya yiyecekler depo edilmiş, bara içkiler yerleştirilmişti.

31 Aralık günü öğleden sonra elemanlarımız için bir parti düzenledik. Bütün evi dolaşmalarına izin verdik. Yeni dekore edilen yatak odalarını gezdiler, yemek salonunun, barın, tuvaletlerin yerini öğrenmeye çalıştılar.

Hepsinin de tepkisi çok iyi oldu. Özellikle de odalara kablo çekilip, bardaki müziğin dinlenebilmesine sevindiler. Oda servisi fikri de çok hoşlarına gitti.

Saat beşte gitmelerini sağladık. Çünkü yedide başlayacak olan ve ne zaman biteceği bilinmeyen bir partimiz daha vardı. Daha seçkin bir gruba.

Martha, Yance ve ben katılıyorduk tabii. Michael Gelesco ile Anthony Cannis, yanlarında o günkü kadınlarıyla geleceklerdi. Detektif Luke Futter davetliydi. Desinatör ve dekoratörlerden bazıları geliyordu. Sonra Clara Hoffheimer, Oscar Gotwold ve Ignatz Samuelson. Bir de herkesi şaşırtan bir olay oldu... Bay Octavius Caesar da çıkageldi. Onu nezaketen davet etmiştik ama kalkıp gelmesini gerçekten beklemiyorduk. Ama geldi. Sırtında paslanmış, eski model bir frak, yüzünde gülücükler, tüm erkeklerle el sıkıştı, tüm kadınları yanaklarından öptü.

Zarif, güzel bir kokteyl partiydi. Kimse fazla içmedi, kimse tatsızlık çıkarmadı. Kimse de fazla uzun kalmadı. Detektif Luke Futter bir tek içki içti, hepimize iyi şanslar diledi, çıktı gitti. Cannis'le Gelesco pat pat sırtımı okşadılar, bol para kazanacağımıza dair kehanetler savurdular, sonra onlar da gittiler.

Martha'yla ikimiz kucaklaştık, birbirimize iyi yıllar diledik. Sonra o erkek arkadaşıyla buluşmaya gitti. Ailesinin yanına dönmeden önce onunla bir saat geçirmeye söz vermişti adam. Yancy ile el sıkıştı, o da çıktı gitti.

Sonunda saat 9:30 olduğunda bir tek Clara Hoffheimer'le Octavius Caesar kaldı. Bardaki küçük bistro masalarından birinde, karşılıklı oturuyorlardı. Ben Patsy, Luis ve Maria'nın ortalık toplama işine nezaret ediyordum. Partilerde servisleri onlar yapmışlardı.

Saat on olunca üçünün de işi bitti. Her birine dolgunca bir bahşiş verdim, mutlu yeni yıllar diledim, çıktıklarında ön kapıyı arkalarından kilitleyip bara döndüm.

Clara Hoffheimer'le Octavius Caesar birbirlerine doğru eğilmiş oturmaktaydılar. Clara askısız kırmızı metalik bir elbise giymişti. Koca memelerinin yaka açığından görünüşü etli bir kalbe benziyordu. Caesar'ın parlak burnu neredeyse iki memenin arasına gitmek üzereydi.

Barın arkasına geçtim, içinde bol buzlu bir brandi-soda hazırladım, teype My **Fair Lady** kasetini koydum, sesini kıstım. İçkimi yudumlarken Clara ile Caesar'ı seyrediyordum.

Bunak sersemle süslü kokona... komiğime gidiyordu.

Para babamızın elemanlarımızı sağlayan kadınla dost olmasında bizim için bir sakınca da görmüyordum.

Adam Clara'nın elini okşadı, sonra çıplak omzunu okşadı, en sonunda da dizini okşadı. Acaba o parfüm mü başına vuruyor diye düşündüm.

Seslenip biraz daha içki isteyip istemediklerini sordum. Octavius Caesar şaşırarak başını kaldırdı, odanın çevresine bakındı.

«Aman Tanrım...» dedi. «Acaba herkes...?»

«Evet efendim,» dedim. «Ama istediğiniz kadar kalın.»

«Yoo, olmaz,» dedi telâşla. «Ben hemen... bayanın güzel dostluğu beni... doğrusu ben derhal...»

Birlikte çıktılar. Clara çıkarken bana göz kırptı.

Kapıyı tekrar kilitledim, içkimi bitirmek üzere bara döndüm. Sonra bir tane daha içtim ve **Kadınlar Neden Erkek Gibi Olamıyor** adlı şarkıyı dinledim.

Yorgundum ama hoşnuttum. Yılbaşı gecesini yalnız geçirmek hiç canımı sıkmıyordu. Hatta hoşuma gidiyordu. Biraz kendi kendimle başbaşa kalmak iyi gelecekti bana.

Ön kapının zilini duyduğumda, herhalde konuklardan biri bir şeyini unuttu, döndü, diye düşündüm. Ama gelen ömrümde görmediğim bir kadındı. Kısa boylu, topluca, biraz da sinirli. Burnuma bir üye kartı uzattı.

«Üyeyim,» dedi kısaca.

Gülümseyerek, «Öylesiniz,» dedim. «Ama kulübümüz 2 Ocağa kadar açık değil.»

«Yaa,» dedi, yüzünden bozulduğu belli oldu. «Ben sanmıştım ki...»

«Meğer ki,» diye onun sözünü kestim. «Meğer ki benimle yetinesiniz.»

Yüzüme baktı. «Pekâlâ,» dedi soluk soluğa. Çantasını araştırdı. «Ücreti yanımda getirdim,» dedi.

«Gereksiz,» dedim. «Siz bizim ilk müşterimizsiniz. Müessesemizin ikramı olsun.»

120

Ocağın ikinci haftası geldiğinde, Peter'in Yeri'yle ilgisi bulunan herkes, bu işin çok başarılı olacağını anlamıştı. Öğle ve akşam yemeği rezervasyonları birkaç gün önceden yapılmak zorundaydı. Bar da açıldığı andan kapanıncaya kadar iyi iş yapıyordu.

Ama tabii ki esas kârımızı yukardaki yatak odaları sağlamaktaydı. **Call-boy** ve kavalye servislerimiz de yavaş fakat sağlam adımlarla gelişmeye devam ediyordu.

O ilk birkaç hafta içinde üye kartı olmayan birkaç konuk da geldi. Kapıyı bekleyen gorilimize erkekleri ve çiftleri geri çevirmesi söylenmişti. Kadınlar çevreyi gezmek üzere içeri alınabiliyordu. Bunlardan çoğu üye oldu.

Müşterilerimiz genellikle hâlâ nakit ödemeyi tercih ediyordu ama, artık belli başlı kredi kartlarını da kabul etmeye başlamıştık. Hesabı aydan aya kapatmayı tercih eden üyelerimizden imzalı fişler kabul ediyorduk. Seans paraları elbette ki hesaba öğle veya akşam yemeği olarak geçiyordu.

Erkek konuklar giriş katından yararlanabiliyordu. Yani yemek salonundan ve bardan. Ama bu ancak bir üyenin konuğu olarak gelmişlerse mümkündü.

Biz hâlâ belli başlı iki grup kadına hizmet veriyorduk. Birincisi canı sıkılan zengin ev kadınları (çoğu evli). Bunların vakti ve harcayacak parası pek boldu. Bir de meşgul meslek kadınları (çoğu bekâr). Bunlar da evliliği ve çocuk büyütmeyi düşünemeyecek kadar mesleklerine adanmış kimseler oluyordu. Peter'in Yeri her iki grup için de bir cennet, hayal gibi bir çözümdü.

Martha sık sık, tam gerekli zamanda, gerekli yerde bulunmak ve gerekli hizmeti vermek şansına ulaştık, diyordu. Belki müstehzi tipler bizi bir randevu evi işletmekle suçlayabilirdi ama ben bir ihtiyacı karşılamakta olduğumuza gerçekten inanıyordum.

121

Konuklar kapıcıdan geçip içeri girdikten sonra onları Yancy Burnett'le ben karşılıyorduk. Rezervasyonlarını kontrol ediyor, sonra yemek salonuna, bara, ya da yatak odalarına çıkan asansöre kadar götürüyorduk. Yance öğlenden akşamın yedisine kadar çalışıyor, ben o saatte devralıp gecenin ikisine kadar götürüyordum. Sonra her hafta nöbet değişiyorduk.

Ocağın o dopdolu ilk haftasında bir gün öğleden sonra birinci kattaki çalışma odasındaydım. Masamdaki program taslaklarıyla boğuşurken Yancy geldi. Nicole Radburn'un beni görmek istediğini söyledi.

Onunla Noel gecesinden beri konuşmamıştım, konuşmayı da hiç canım istemiyordu. Yance yüzümdeki kararsızlığı görmüş olmalı ki, en yumuşak sesiyle, «İstersen meşgul olduğunu söyleyeyim, Peter,» dedi.

«Hayır,» diye içimi çektim. «Kendi pis işimi sana yükleyemem. Görüşeyim onunla.»

Nicole ciddi tayyörü ve kolunda taşıdığı vizon bordörlü yağmurluğuyla pek şıktı. Daha önce saçlarını tepesine topladığını hiç görmemiştim. Bu saç yüzünün hatlarını daha keskinleştiriyor, onu daha katılaştırıyordu. Birbirimize gülümsemeye çalıştık.

«İçecek bir şey ister misin?» diye sordum. «Bardan ısmarlayabilirim.»

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi.

Sessizlik oldu:

«Kulübünüz çok güzel, Peter. Yani gördüğüm kadarıyla.»

«Teşekkür ederim. Seni gezdireyim mi?»

«Hayır. Yalnızca beş dakika vaktim var.»

Sessizlik.

«Grace Stewart yarın batı kıyısına dönüyor,» dedi. «Benim de kendisiyle gitmemi istiyor.»

«Yaa!»

«Birlikte çalışmaya. Paraya aklımın iyi erdiğini söylüyor. Birlikte çalışırsak yılda yüz bin rahat kazanırmışım.»

«İyi gibi.»

«Eğer olmazsa, dönebileceğim bir mesleğim var yine de.»

«Grace'in seni yalnızca showlar için istemediğinden emin misin?»

Nikki dosdoğru gözlerime bakarak, «Hayır,» dedi. «Showlar için değil.»

Anlamam birkaç saniye sürdü.

«O-hoo,» dedim. «Demek onu seyircilikten oyunculuğa yönelttin.»

«Onun gibi bir şey,» dedi. «Bu benim en büyük fırsatım olabilir, Peter.»

«Elbette. Kaçırmam budalalık olur.»

Birden ayağa kalktı. «Hemen gitmeliyim, Peter. Ben...»

«Evet?» diyerek ayağa kalktım.

«Tatlıydı aslında. Sence de tatlıydı, değil mi?»

«Sen ve ben mi? Evet, öyleydi.»

«Ama daha fazla bir şey olacağı yoktu, değil mi?»

«Herhalde,» dedim. «Ama yine de... özelliği vardı.»

Bakışlarımız kenetlendi. Birden yüzü burkuldu.

«Başaramadık, değil mi?» dedi.

«O da ne demek?»

«Bilmiyor musun?»

«Evet,» dedim üzgün üzgün. «Biliyorum. Brandiden oldu, Nikki.»

«Paradan oldu, Peter.»

«Belki de,» dedim.

Birden kucaklaştık. Öpüşmedik. Yalnızca birbirimizi sımsıkı tuttuk. Ne hıçkırık, ne gözyaşı.

«Batı kıyısına yolun düşerse beni ara,» dedi.

«Elbette,» diye karşılık verdim.

122

Her sabah sekizde uyanıyordum. Robdöşambrımı giyip mutfağa iniyor, meyve suyu, kahve, belki bir dilim de kızarmış ekmek alıyordum. Yine perhizdeydim.

Sonra iki sigara içiyor, bir avuç dolusu vitamin yutuyor, günün işini programlıyordum.. Arada sırada, ama seyrek olarak, bir gece önce fazla içki içmişsem sabah birazcık konyak alıyor, kafamdaki davulların susmasını sağlıyordum.

9:30 da genellikle çalışma odamdaydım. Elemanlarıma telefon ediyor, randevularını hatırlatıyor, sonra gelecek haftanın programına oturuyordum. Bunlar için Martha'nın bıraktığı talep fişlerini kullanıyordum. Fişler arasında callboy ve kavalye servisleri için gelen istekler de vardı. Onlara aslında Yancy Burnett baktığı için, ayırıp ona saklıyordum.

Teşrifatçı olarak ilk nöbet benimse, saat on ikide hole çıkıyordum. Öğle yemeği yemiyor, bazan saat yedi olup Yance nöbeti devralana kadar da aç kalıyordum. Ancak o zaman dışarı, yemeğe çıkıyordum. Akşamın geç saatında genellikle bir kere daha çalışma odasına giriyor, biraz daha yazıp çiziyordum.

Geç nöbette çalışmışsam, yemeğimi daha erken yiyordum. Sonra Yance'den nöbeti yedide devralıyor, gecenin ikisine kadar çalışıyordum. Geceleri bir şey yemiyordum ama, çok fazla içki içiyordum. Müşteriler bana içki ısmarlamakta direndikçe, raddetmesi zordu. Elimden geldiği kadar Perrier ya da beyaz şaraba bağlı kalmaya çalışıyordum ama pek de başaramıyordum.

Gece ikide ön kapıyı kilitledikten sonra bazan çıkıp Altıncı Cadde boyunca yürüyor, sabaha kadar açık bulunan bir pastahaneye giriyordum. Orada bir çay içip bir çörek falan yiyordum. Dinleniyordum da.

Bu yer hep gece uyanık olan insanlara servis yapıyordu. Kaybedenlerin Barı'na benziyordu ama, tek farkı içki satmamasıydı. Hoşlanıyordum böyle olmasından. Ortalıktaki sohbete kulak kabartıyor, güzel espriler duyuyordum. Sonra, iki buçukta ya da üçte eve dönüp yatıyordum.

Bu tempo beni sıkmıyordu. Fazla işten yüksünmezdim. Tek sarsıntıyı, Peter'in Yeri A.Ş. den ilk çekimi aldığım zaman geçirdim. Yıllık maaşım 75.000 dolar olup, vergiler de çıkacağına göre, haftada 700 dolar alacağımızı zaten tahmin ediyorduk.

Bu para belki size fazla görünebilir. Ama unutmayın ki ben iki yıldan beri deklare edilmeyen bir gelirle yaşa-

maya alışmıştım ve her hafta cebimde birkaç binle dolaşıp duran biriydim.

Datsun 280 ZX'im teslim edilmişti. Onun da taksitlerini ödemem gerekiyordu. Sigorta, garaj masrafı, bakım falan derken masraflar yükselip gitmekteydi. Bereket versin kira ödemiyordum. Yiyecek ve içeceğimi de Peter'in Yeri'nden bedava sağlayabiliyordum.

Yine de param çekme kattayken olduğundan, hatta Batı Yakası'ndayken olduğundan daha azdı. Martha da aynı durumda olduğunu söylüyordu. Aldığımız para iyi paraydı ama, eskisinin yarısı bile değildi.

Yeni kulübümüzün işleri iyi gittiğine göre, yıl sonunda kârdan pay alacağımızı söylüyorduk birbirimize. O zaman ben birkaç hafta izin alıp Yunan adalarına falan gidebilirdim.

Jenny Tolliver'le birlikte gidiyormuşuz gibi hayal ettim... ama bunun hayalde kalacağını biliyordum.

123

Kulüp konusunda yaptığım hatalardan biri, seans sayısında yanılmam, sayıyı azımsamam olmuştu. Yatak odalarının sayısı dört katına çıkınca eleman sayısının da artması gerekeceğini gözden kaçırmıştım.

Bu arada Yancy Burnett'le ben elimizden geldiği kadar boşluk dolduruyor, seanslar alıyorduk. Ocak sonlarında Norma adlı bir kadınla seansım oldu. Yatak odama tam vaktinde geldi, bardan içki getirtmemi istemedi.

Odaya şöyle bir baktı, «Çok güzel hazırlanmış,» dedi. «Kendiniz mi dekore ettiniz?»

«Birkaç öneride bulundum,» dedim alçak gönüllülükle.

«Çok dişi bir havada döşenmiş,» derken yüzüme dikkatle baktı. «Kumaşlar, renkler...»

«Müşterilerimiz için,» diye güvence verdim.

Yüzüme bakmaya devam ediyordu. «Size söylemem gerekir herhalde,» dedi. «Ben ruh doktoruyum.»

«Övünüyor musunuz yoksa yakınıyor musunuz?» diye gülümsedim.

«İlginç bir yorum,» dedi. «Ne demek istediniz bununla?»

Başımın dertte olduğunu anladım.

Renksiz, ince bir vücudu vardı. Yumuşak karnında çatlak izleri görünüyordu. Koltuk altları ve bacakları traşlı değildi. Epey tüy vardı vücudunda.

«Bunun bir erkek için alışılmış bir meslek olmadığını herhalde siz de kabul edersiniz,» dedi.

«Herhalde öyle.»

«Belki Ödipus kompleksi nedeniyledir... ya da Don Juan sendromu olabilir. Belli ki zekisiniz. Çözümlenememiş bir kişilik bozukluğunu farkedebilirsiniz.»

«Doğrusunu söylemek gerekirse farkında değildim,» dedim.

Ellerini benim çıplak vücuduma sürmeye başladı.

«Kalçan ipek gibi,» dedi. «Benimkinden bile daha düzgün.»

«Teşekkür ederim.»

Düşünceli bir sesle, «Belki de çocukluğa ait psişik bir traumadır,» dedi. «Çocukluğunda başına gelmiş korkunç bir olay hatırlıyor musun?»

«Beslediğim kurbağa ölmüştü.»

Odamın kapısına çakılı boy aynasına döndü, oraya yürüdü, dört ayak üstüne yere çöktü, başını geriye çevirip kendi hayaline baktı.

«Ne yapıyorsun?» diye sordum.

«Kaygı yaratmak niyetinde değilim,» dedi. «Eğer sen kendi durumunu kabul edebiliyor, suçluluk veya pişmanlık duymadan aklı başında bir yetişkin gibi davranabiliyorsan, o zaman korkacak bir şey yok demektir. Ata biner gibi üstüme otur.»

«Ağırım ben.»

«Ziyanı yok, ben alışkınım.»

Sırtına bindim, ağırlığımın çoğunu iki yandaki ayaklarıma yüklemeye çalıştım. Çok rahatsız bir oturuştu. Başı hâlâ arkaya dönük, aynadaki hayalimize bakıyordu.

«Haydi, ben senin atınmışım gibi yapalım,» dedi.

Öne arkaya sallandım, kalçasına bir tokat attım. «Deh!» dedim.

«Daha hızlı gidelim,» dedi.

Sallanıp duruyordum. Çılgın bir ejdere benziyordum. O da altımda kıpırdandı. Hâlâ hayalimize bakıyordu.

Soluk soluğa, bir yandan terlerken, «Önemli olan, neden bu mesleğe heves ettiğini anlamak için çaba göstermek,» dedi. «Acı verici bir inceleme olabilir ama kendini tanımaktan gelen bir tatmin duyarsın ve mutlu olamasan bile hiç değilse memnun olursun. Daha hızlı! Daha hızlı!»

Onu dizlerimle kavradım, saçlarından bir tutam yakalayıp başını yukarı çektim, kalçasına yaman bir tokat patlattım. Şahlandı, ağzından homurtular çıkmaya başladı.

Birden yıkıldı, halının üzerine yüzükoyun kapandı. Üzerinde çömelik durumda, havada kalakalmıştım. Dizlerim titriyordu pozumun rahatsızlığından.

«Hiç doktora gitmeyi düşündün mü?» diye sordu.

«Sık sık,» dedim.

124

Martha'la ikimiz ikinci kattaki şölen salonumuzu kârlı hale getirmek için epey düşünüp taşınmıştık. Geniş, eniyle boyunun oranı uygun bir odaydı. Otuz kişiyi sofraya oturtarak, yetmiş beşle yüz arasında kişiyi büfe tarzında ağırlayabilirdik orada.

Bütün müşterilerimize birer mektup yolladık. Mardi Gras salonumuzun özel yemekler için tutulabileceğini hatırlattık.

Aynı tür mektuptan kadın kulüplerine, gruplarına, okul mezunlar derneklerine, diğer dernek ve kuruluşlara da yolladık. Onlara salonun iş toplantıları, seminerler, konferans ve diğer toplantılar için müsait olduğunu bildirdik.

İki mektuba da başlangıçta iyi tepki geldi. Martha rezervasyonları alıyor, çiçek, orkestra gibi gerekleri halle-

diyordu. Oraya bir de konferans kürsüsü kurduk. Bu toplantılar sonucu, daha önce kulübümüze hiç uğramamış yepyeni üyeler kazandık.

Ocak sonlarında Mardi Gras odası profesyonel bir dernek tarafından tutuldu, elli kadar kadın bir kokteyl partiye geldiler. Gürültülerine bakılırsa partileri başarılı geçti.

Saat yedide o kata geldiğimde parti yeni dağılıyordu. Kadınlar gülüşerek, konuşarak merdivenlerden inmekteydiler. Çoğu çıktı gitti ama en azından bir düzine kadarı bara girdi.

Yarım saat kadar sonra oraya baktığımda beni pek tedirgin eden bir manzara gördüm. Kadınlar masalara yerleşmişlerdi. Birkaçı da barda oturuyordu. Ama barın dört taburesine Anthony Cannis, Michael Gelesco ve iki arkadaşları yerleşmişti.

Onlar bardaki kadınlarla çene yarıştırırken kapıdan baktım. Sonra Cannis'e yaklaştım, omzunu tıpışladım.

«Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?» dedim.

Yüzüme şaşkın şaşkın baktı ama tabureden indi, peşimden hole çıktı.

«Bak,» dedim. «Burası özel bir kadınlar kulübü. Erkeklerin girmesine ancak üyelerle birlikte gelmişlerse izin veriliyor.»

Omuz silkti. «Bir kastımız yok,» dedi boğuk bir sesle. «Yalnızca yeni yerimizi bir iki dostumuza gösterelim dedik.»

«Kadınlara resmen sarkıyorsunuz,» dedim. «Burası kadın tavlayacak yer değil, herkesin birbirini beğenip seçmeye gittiği bir bekârlar barı hiç değil. Eğer kadınlar seks istiyorsa, hazır elemanlarımız var. Paramızı bu işten kazanıyoruz.»

Ellerini havaya kaldırıp avuçlarını bana çevirdi. «Tamam, tamam,» dedi. «İçkilerimizi bitirir gideriz.»

On beş dakika kadar sonra dördü birlikte bardan çıktılar. Dördü de şişko, fazla süslü, fazla frapandı ve yüksek sesle konuşuyorlardı. Parmaklarında yüzükler, yüzlerinde cilt bakımı izleri!

Veda etme zahmetine katlanmadan çıkıp gittiler. Tedirgin oldum. Cannis'le yaptığım o konuşmanın başıma dert sardıracağını hissediyordum. Aslında ona, buraya gelmesinin Peter'in Yeri'nin klasını düşürdüğünü de söyleyebilirdim ama, ne anlardı o klastan?

125

Jenny Tolliver'le randevum vardı. Yeni bir iş anlaşması yapmıştı. Canı kutlamak istiyordu. Akşamımız çok güzel geçti.

Yeni Datsunumla gidip onu aldım. Arabamın modeli çok güzeldi. İçi de süslü püslüydü. Jenny de, kendisinden beklenebileceği şekilde hayranlığını belirtti.

Yemek için Lello'ya gittik. İstiridye, fırında kuzu, yarım şişe chablis Jenny'ye, yarım şişe beaujolais bana. Üstüne de Grand Marnier sufleler. Paraları yarına çıkmayacakmışım gibi savurup duruyordum.

«Önemli olan, hiçbir şeye aldırmamak.» dedim filozofça.

Jenny, «Sarhoşsun,» dedi.

«Uğraşıyorum,» diye kabullendim. «Sen nasıl hissediyorsun kendini?»

«Uçuyorum,» diye kıkırdadı. «Haydi, dansa gidelim.»

Greenwich Village'da bir diskoya gittik. Ben çoktandır dansetmemiştim ama, votkaların yardımıyla eski cesaretim yerine geldi.

Jenny iyi beceriyordu. Ne var ki tempoya göre değil, figürlere göre dansediyordu. Ona bunu söyledim. Masamıza döndüğümüzde ben develer gibi soluyordum.

«Sakın bana şişmanladın deme,» dedim. «Onu zaten biliyorum.»

Etrafımıza bakındık, çılgın kılıkları, çılgın makyajları gözden geçirdik.

«Biliyor musun,» dedi Jenny. «Burada en yaşlı biziz.»

Ben de baktım. «Haklısın,» dedim. «Haydi, gidelim buradan.»

Arabamı Altıncı Cadde'den yukarı yavaşça sürdüm. Hava soğuktu ama, pırıl pırıl, elmas gibi berrak bir geceydi.

Bir Noel Coward kaseti koydum, «Günün Birinde Seni Bulacağım» adlı şarkı başladı. Yazılmış şarkıların en güzeliydi belki de bu şarkı.

«Seni hain,» dedi Jenny. «Bu şarkının beni ağlattığını bilirsin bal gibi.»

«Ağla,» dedim neşeyle. «Daha eve dönmek istemiyorsun, değil mi?»

«Hayır,» derken sesinde şaşkınlık vardı. «Gerçekten de istemiyorum.»

«Ne yapmak istiyorum, biliyor musun?»

«Evet.»

«Hayır, bilmiyorsun,» dedim aceleyle. «Parkta at arabasıyla gezmek istiyorum.»

«Delisin sen,» diye güldü. «Pekâlâ, benim de hoşuma gider.»

«Önce bir yere uğrayalım,» dedim.

İlk içki dükkânının önünde durup fırladım, elimde küçük bir şişe brandiyle döndüm.

«Sanırım ihtiyacımız olacak,» dedim.

Hoş, faytonumuz kocaman, kalın bir kürk battaniyeyle geldi. Onu kucağımıza örttük, dış uçlarını bacaklarımızın altına soktuk. Hava yine de epey soğuktu ama brandi bizi kurtardı. Şişeyi elden ele geçiriyor, ufacık yudumlar alıyorduk.

«Sana söylemedim,» dedi Jenny. «Arthur'un oyunu sahnelenecek. Broadway dışında.»

«Harika bu,» dedim hevesli bir sesle. Nefis bir rol kestim.

«Adamların istediği değişiklikleri yapabilirse bu yaz sahneye koyacaklar.»

Arthur'dan söz etmek istemiyordum. Başarılı olan Arthur'dan.

«Çok enfes bir akşamdı Jenny,» dedim. «Ama seninle bütün akşamlarımız enfesti.»

«Hepsi değil,» dedi alçak sesle.

«Hemen hemen hepsi,» diye direndim. «Sonuncusuna kadar.»

«Evet,» dedi. «Peter, yaptığın işte mutlu musun?»

«Kendimizden söz etsek olmaz mı?»

«Ne olmuş kendimize?»

Gece vakti kapalı bir taşıtın içinde birlikte yolculuk yapmaktan daha büyük bir yakınlık var mıdır? İçerisi sıcacık, yakın. Dışarısı karanlık, soğuk, dünya uzak.

Fayton soluk sokak ışıklarından geçerken Jenny'nin yüzünü biraz görebildim. Üzerinde gölgeler oynaşıyordu. O çok iyi bildiğim asudelik, o bütünlük. Sonra o bayıldığım kestane rengi saçların kanat gibi düşüşü.

«Acaba bizi tekrar bir araya getirebilecek bir çare var mı?» dedim. «Şartların nedir?»

«Yapmakta olduğun şeyi yapmaktan vazgeç,» dedi hemen.

«Ya sonra... yeni baştan silik ve başarısız bir aktör mü olayım?»

«Peter, sen zeki adamsın. Yapabileceğin dünya kadar iş var.»

Woolworth'da patates soyacaklarının demonstrasyonunu yapmak, King's Arıns'da kravat satmak, taksi sürmek, lokantada hamburger servisi yapmak, profesyonel köpek gezdiricisi almak... dünya kadar iş!

«Biliyor musun,» diye başladım, bir an durakladım. «Lütfen alınma Jenny, ama sana bir şey söylemek zorundayım. Eğer sen şu anda kalkıp fahişe olsan, Tanrı korusun ama, ben seni yine sever, yine seninle birlikte olmak isterdim. Ya da uyuşturucuya alışsan, korkunç bir hastalığa yakalansan, asla terk etmezdim seni.»

Dönüp bana baktı, elimi tuttu. «Sana inanıyorum, Peter. Ama eğer o fedakârlıkları yapabiliyorsan, neden bu yaptığın korkunç işi bırakmıyorsun?»

«Eğer beni gerçekten sevseydin,» derken Martha'nın gözlerini hatırlıyordum, «ne yaptığıma aldırmazdın. İster hırsız olayım, ister katil, yine de severdin beni.»

«Hayır,» diyerek başını iki yana salladı. «Ben bir insanı yaptıklarından, davranışlarından ayıramam. Bir hırsızı, bir katili asla sevemem.»

«Ya da bir pezevengi,» dedim acı bir sesle.

Konuşmadı.

Yalvaran bir sesle, «Öyle çok para kazanıyorum ki,» dedim. Onu da kandırabilmeye uğraşıyordum. «Paralarımı harcayacak kimsem yok.»

Yine cevap vermedi.

«Bak,» dedim. «Belki değişirsin.»

«Sanmıyorum, Peter.»

«Hiç değilse arasıra görüşemez miyiz?» dedim. «Bu gece hiç de fena değildi, öyle değil mi?»

«Bu gece enfesti,» dedi.

Eğilip yanağımı öptü. Bu daha iyiydi işte.

Araba gezisinin geri kalanı boyunca ona geceleri uğradığım tatlıcı dükkânında duyduğum esprileri anlattım. Gülmekten bayıldı.

Plaza'nın yan kapısından Datsunumu aldım. Jenny'yi evine kadar götürdüm. Apartmanın önünde durduk, brandiyi bitirdik, birer sigara içtik.

«Ne olacak sana, Peter?» diye sordu.

«Sen hep ilerisini planlarsın,» dedim ona. «Oysa bu yapılamaz. İki yıl önce bugünkü işimi en çılgın rüyalarımda bile göremezdim. Her şey raslantı, Jenny. Tek yapabileceğin, suyu akıntısına bırakmak.»

Üzgün bir sesle, «Hep bunu söylersin,» dedi «Pekâlâ. Ben yukarı çıksam iyi olacak. Yarın yorucu bir gün geçireceğim. Sana çok teşekkür ederim, Peter. Çok eğlendik, değil mi?»

«Evet.»

Birden, «Lütfen beni görmeyi kesme,» dedi. «Henüz kesme.»

Sonra beni dudaklarımdan öptü, çabucak döndü, çıktı, gitti.

Birkaç saniye öylece oturdum. Lüks arabamda tek başıma. Ona ulaşmayı başarıyorum galiba, diye düşündüm.

126

Şubat başlarında Mardi Gras odasını feminist bir grubun akşam yemeği için rezerve ettik. Sessiz, ciddi bir toplantıya benziyordu. İş toplantısı. Bittiği zaman katılan delegelerden birkaçı bara girdi.

Gece 10:30 da barın kapısından baktığımda konuklar hâlâ oradaydı. Ayrıca Anthony Cannis'le Michael Gelesco da oradaydı. İkisi de smokin ceket giymişlerdi. İkisi de pek suluydu.

Bu sefer Gelesco'yu dışarıya çağırdım.

Elimden geldiği kadar yumuşak bir sesle, «Bak,» dedim. «Size bunu yapmamanızı bir kere daha söylemiştim. Güvenli, hoş, iyi yönetilen bir kuruluş olma önümüze gölge düşürüyorsunuz.»

«Bir zarar verdiğimiz yok,» dedi Gelesco.

«Kendinizi aptal duruma düşürüyorsunuz. Bu kadınların dünyada istemediği tek şey, iki zamparanın kendilerini rahatsız etmesi.»

«Dinle Pete,» dedi. «Biz...»

«Benim adım Peter,» dedim taş gibi bir sesle.

«Olur,» dedi. «Peter. Bak, biz bu yerin epey hissesine sahibiz, tamam mı? Şimdi sen bize arasıra gelip malımızı denetleyemeyeceğimizi mi söylemek istiyorsun?»

Sesindeki tehdit tonunu farketmemeye olanak yoktu. Korkak olduğumu pek sanmıyorum ama, fiziksel şiddetin en sevdiğim eğlenceler arasında olduğunu da iddia edemeyeceğim. Martha bana fazla yumuşaksın demişti. Hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Ama ben kendimi zeki ve temkinli diye düşünmeyi tercih ediyordum.

«Michael,» dedim. «Dur sana bir şey anlatayım. Bizim üyelerimizin çoğu, buraya akşam yemeğine, içki içmeye, ya da yatmaya gelen bekâr kadınlardır. Gelişlerinin nedeni, kendilerine sulanan erkeklerin bulunduğu yerlere gitmek istememelerindendir. Eğer istedikleri içki içmek, yemek, sonra eve gitmekse, tamam. Seans istiyorlarsa, onu da sağlarız. Her şeyin parasını öderler. Karşılığında da değerli bir müşteri gibi muamele görmek isterler. Biz de onlara öyle davranıyoruz. Bara girip kendilerine bulaşan iki adam bulmaları hoş değil. Anthony'ye de söylediğim gibi, müşterilerimiz seks istiyorsa, elemanlarımız hazır. Siz bizim kazancımıza engel oluyorsunuz.»

Gelesco suratıma baktı. Çok dostça bir sesle, «Düşüncelerini kıçına sok,» dedi, dönüp tekrar bara girdi.

127

Arthur'u Blotto'da yemek yediğimizden beri görmemiştim. Hakkında işittiğim son haber de, oyununun sahneleneceğini Jenny'den duymam olmuştu. Arthur bana te-

lefon ettiğinde pek de sevindim diyemem. Dostların başarısı, insanın hayatta en kolay dayanabileceği şey değildir.

Ama kendime düşen rolü oynadım ve onu kutladım.

«Jenny söyledi bana,» dedim. Onunla görüştüğümü duymak Arthur'u sarsar diye umdum.

«Evet,» dedi yumuşak bir sesle. «Bana anlattı. Henüz garanti değil, Peter. Hâlâ düzeltmeleri yapıyorum. Ama beğenilirse yapımcılar bu yaz sahneleyeceklerini söylüyorlar.»

«İyi şanslar,» dedim. «Bana da orta yolun yanındaki koltuklardan iki bilet yollamayı unutma. Jenny nasıl?»

«Öff, harika,» dedi hevesle. «Ne kadın!»

«Öyle,» dedim.

«Seni aramamın nedeni, Peter... son zamanlarda King Hayes'i gördün mü?»

«King'i mi? Yoo. Artık bizim yanımızda değil. İki ay oldu ayrılalı.»

«Biliyorum. Bana söyledi. Hiç haber aldın mı ondan?»

«Hayır. Neden? Bir terslik mi var?»

«Şeyy...» dedi Arthur kaygılı bir sesle. «Louella diye bir kadınla oturuyordu... biliyor muydun?»

«Biliyorum.»

«Bir hafta kadar önce Blotto'ya geldi, kadından ayrıldığını söyledi. Görünüşü korkunçtu. Yıkılacak kadar sarhoştu.»

«Manischewitz içerek mi olmuş öyle?»

«Hayır. Sıcak cine başlamıştı. Kir içindeydi, traş olmamıştı, sendeleyerek yürüyordu. Bir tekmede oradan dışarı attılar, bir daha da gelmemesini söylediler.»

«Blotto'dan kovuldu, ha? Ulu Tanrım! Arthur, bu feci bir şey.»

«Evet. Onu o pire yuvası oteline götürdüm. Hani Broadway'deki. Daha sonra iki kere gidip aradım onu. Birkaç dolar borç verebilirim diye düşünmüştüm. Ama bulamıyorum. Sen de mi hiç haber almadın?»

«Tek kelime bile.»

«Ne yapacağımı bilemiyorum,» dedi Arthur. «Çok iyi çocuktur. Serseri olup çıkmasını istemiyorum.»

«Arthur, King senin sorumluluğun değil.»

«Peter!» dedi. Sesi şoka kapılmış gibiydi. «O bizim dostumuz. Çukura gömülüp kaybolmasına izin veremeyiz.»

İçime derin bir soluk çektim. «King'in de kendi çözmesi gereken sorunları var,» dedim.

«Ama Peter, en azından paraca yardım edebiliriz. Kendisine ilgi duyduğumuzu, onu sevdiğimizi belli edebiliriz. O da bir şey... değil mi?»

«Herhalde, Arthur.»

«Eh, ben onu aramaya devam edeceğim. Seninle ilişki kurarsa bana haber verir misin?»

«Elbette. Oyunun için de iyi şanslar, Arthur. Adı ne?»

«Şafakta Gurup.»

«Umarım parlak bir başarı kazanır,» diye yalan söyledim.

Bu telefon beni pek tedirgin etti. Sebep King'in kaderi değil, Arthur'un buna tepkisiydi.

Acaba insaf diye basit bir kavramdan yoksun muyum ben, diye merak ettim. Bunu düşünmek istemiyordum. Bundan böyle daha iyi yürekli olmaya, daha bir anlayış göstermeye karar verdim. Herkese. «Andy Hardy» filmlerindeki Lewis Stone gibi.

Bu benim oynayabileceğim bir roldü.

128

Martha'nın birinci kattaki çalışma odası, Yancy ile benim çalıştığımız odadan daha küçüktü ama daha şen bir odaydı. Saksı bitkileri, birkaç fil figürü de getirmişti evinden. Hepsini yine burnu kapıya dönük koyması beni bayağı eğlendirdi. Şans getirsin diye.

Kapıdan girdiğimde, masasında oturmuş, **New York** Times'ın birinci sayfasındaki bir yazıyı okuyordu. Beni görünce gazeteyi hemen katladı, kenara kaldırdı. Oysa zahmet etmese de olurdu. Saklamaya çalıştığı o yazıyı çoktan okumuştum ben.

Yazı Wilson Bowker'in yaptığı bir açıklamayla ilgiliydi. Yasa ve Düzen savunucusu olarak valiliğe adaylı-

ğını koyacağını açıklıyordu adam. Bunun anlamı, ölüm cezasının geri getirileceği, tüm cezaların daha artırılacağı, hapis sürelerinin uzayacağı, eyalet ve kent polis kuvvetlerinin sayıca çoğaltılacağı, bir de reşit olmayan suçlu çocukların, yetişkin davalarına bakan mahkemelerce yargılanacağıydı.

Yazının başında Bay ve Bayan Bowker'in bir de fotoğrafı vardı. Bu kadının 82'nci Sokaktaki evde gördüğüm kadın olduğundan hiç kuşkum yoktu.

«Bir dakikan var mı yavrum?» diye sordum Martha'ya.

«Tabii,» dedi. «Çek şu koltuğu.»

Masasının yan tarafına oturdum. O döner koltuğunda arkaya yaslandı.

«Martha, benim Lorel Hardy ile başım dertte,» dedim.

Cannis'le Gelesco'ya o hep Lorel ve Hardy derdi.

«Sorun ne?»

Ortaklarımızın nasıl haftada üç dört kere uğrayıp müşterilere bulaştığını anlattım.

«Buralarda görünmesinden hoşlanmadığımız tipler olmaları bir yana,» dedim. «İşin kötü yanı, bir iki kere başarılı da oldular. Bir de bakacağız, harifler üst kat yatak odalarını kullanmak isteyecekler. Martha, bir son vermemiz gerek bu duruma.»

«Aynı kanıdayım,» dedi. «Geçen gün bara girdiğimde burnuma puro kokusu geldiydi zaten. Onlara açtın mı konuyu?»

«İki kere,» dedim. «Bana... kısacası defol dediler.»

«Ne yapmak niyetindesin?»

«Octavius Caesar'a gidip durumu anlatmak, onlarla konuşmasını, burayı kadın tavlama yeri olarak kullanmamalarını emretmesini istemek niyetindeyim. Onu dinlerler. Beni destekler misin?»

«Sonuna kadar,» dedi. «Sen ve ben buranın yarısından fazlasına sahibiz. Bizim dediğimiz olur. Caesar'a seninle gelmemi ister misin?»

«Sen gelmek istiyor musun?»

«Hayır... ama istiyorsan gelirim.»

«Sanırım ben tek başıma da hallederim. Senin arkamda olduğunu bilmek istedim yalnızca.»

«Sonuna kadar,» dedi.

Kalkmaya çalışıyordum ama o elini omzuma koyup beni durdurdu, sonra gazeteyi alıp açtı, gösterdi.

«Bunu görüyor musun, Peter,» dedi, parmağını Bowker yazısına uzattı.

«Evet,» dedim.

«Onun kim olduğunu biliyor musun?»

«Senin erkek arkadaşın.»

İçini çekti. «Karısının resmini görünce durumu anlayacağını tahmin etmiştim,» dedi. «Ne zamandan beri biliyorsun?»

«Geçen yazdan beri.»

«Neden söylemedin bana?»

«Bir kere beni ilgilendirmezdi,» dedim. «Ayrıca benim bildiğimi bilirsen daha da huzursuz olursun diye düşündüm. Ne kadar az kişi bilse o kadar iyi, Martha.»

«Biliyorum,» dedi. «Ama öğrendiğine sevindim. Biriyle dertleşmem şart. İdare edebilirim sanıyordum ama olmuyor.»

«Ondan ayrılmayı teklif ettin mi?»

«Teklif mi? Kesin ayrılıyorum dedim. Yine ağlamaya başladı. Onu terk edersem karısını ve çocuklarını bırakacağını söyledi. Ya da kendini vuracakmış.»

«Tanrım,» dedim. «Yapar mı dersin?»

Üzgün bir sesle, «Belki de yapar,» dedi. «Peter, bu adamı seviyorum. Ayrıca bana verdiği iyi şeyler var. Ama hayatını mahvetmek de istemiyorum.»

«Bana kalırsa adam sana duygusal şantaj yapıyor.»

«Herhalde,» dedi. «Ama nasıl kopabileceğimi bilemiyorum. Her şeyden vaz mı geçeyim? Chicago'ya dönüp herşeye yeni baştan mı başlayayım?»

«Sakın öyle bir şey yapma,» dedim sert bir sesle. «Fedakârlığı yapmak ne diye sana düşsün? Kendini düşünmen gerek daha önce. Bak, işine burnunu sokmak istemem ama, bir zamanlar tetiği çekebilecek tek kişi benim demiştin. Belki onu seks açısından kendinden uzaklaştırabilirsin. O kırbacı fırlatıp atarsın.»

Yüzüme bir garip baktı.

«Benim de hoşlanabileceğim aklına gelmedi mi hiç?» dedi.

129

Bildiğim kadarıyla Peter'in Yeri Batı dünyasında kendi türünde tek kuruluştu. Tecrübeyle öğrenmek, hata yapa yapa öğrenmek zorundaydık. Ama bereket versin kaçınılmaz hataların çoğu tamir edilebilir şeylerdi.

Örneğin aşçıbaşı ve mutfak kadrosu buraya Justice Development tarafından getirilmiş, lokanta ve tavernalarda tecrübeli bir kadroydu. Başlangıçta sunduğumuz yemek listeleri, alışılagelmiş, erkeklere dönük yemek listeleriydi. Balık, biftek, pirzola, soslu etler... koca porsiyonlar ve üzerlerinde zengin, yoğun soslar.

Üyelerden gelen bir yığın şikâyetten sonra anladık ki biz yemekleri her an perhizde olan, ya da kilolarını düşünen kadınlara yönelik hazırlamak zorundayız. Yemek listelerimiz değişti, hafif çorbalar, omletler, salatalar, kızarmış ekmekli sandviçler, düşük kalorili tatlılar sunmaya başladık. Bize göre hava hoştu. Fiyatlar yine yüksek kalmış, arada bizim kâr oranımız artmıştı.

Gelirimizin en büyük kısmı hâlâ üst kat yatak odalarındaki seanslardan geliyordu. Odalar artık azami kazancı getirmeye başlamıştı. Bazı üyeler kendi sevgilileriyle buluşmak için güvenli bir yer istiyorlardı. Ya da tanıştıkları bir erkekle bir kaçamak için yer bulmaları gerekiyordu.

Odaların fiyatı bir saatına yüz dolar olarak saptandı. Yance binaya artık «Sırdaş Motel» diye isim de takmıştı.

Ayrıca kent dışından gelen üyeler sık sık bu odaları otel odası gibi kullanma talebinde bulunmaya da başladılar. Geç saatlerde seans için bize oda gerekli değilse, bu odaları gecesi elli dolardan kiralamaya da başladık.

Bunun için özel permiler, ruhsatlar falan almamız gerekti. Artık ticari bir otel gibi de çalışıyorduk çünkü. Justice Development Şirketi tüm izinleri rekor sayılabilecek kadar kısa sürede çıkarttı. Belediyede vermemiz gereken rüşvetler defterlerimize «Muhtelif muamele giderleri» olarak geçti.

Mart başlarında Yancy Burnett'le ben dosyamızda yüzü aşkın elemanın adıyla çalışmaktaydık. Bunların yaklaşık yarısı sürekli çalışıyordu. Diğerlerinin çoğu içi umut

dolu aktör ve mankenler olup kentte oldukları, işsiz kaldıkları, parasız kaldıkları ya da canları sıkıldığı zamanlar gelip iş alıyorlardı.

Artık sayısız renkte, ırkta, aksanda, merakta ve gariplik derecesinde elemanlar sunabiliyorduk.

İki cücemiz, bir de iki metreyi aşkın boyda basketbol yıldızımız vardı. Akrobat diye ad taktığımız kemiksiz bir adamımız da vardı... inanılır gibi değil ama kendi kendine fellasgo yapabiliyordu. Çok aranan biri olmuştu o da. Tahmin edebileceğiniz gibi «Fil Adam» dediğimiz bir elemanımız da vardı. Burnu uzun diye değil tabii.

Kadromuzdaki bu büyük artışla, Martha artık yeni gelenleri sınavdan geçirmeyi kesti. «Bütün günümü tavana bakarak geçirmek istemiyorum,» demeye başladı.

130

Elemanlarımız açısından en büyük dürtü, yani işin en cazip yanı, kuşkusuz mali yanıydı. Ama geleceğin aktörlerine bir de ek imkân sunduğumuzu anlıyordum. Peter'in Yeri, insana tiyatro olanağı veriyordu. Hem de pür tiyatro. Burası umutlu oyuncuların yeteneklerini geliştirecekleri, bileyip törpüleyebilecekleri bir prova sahnesi gibiydi.

Genelevi tiyatroya benzetmek ilk benim buluşum da değildi tabii. Bir zamanlar Genet'in Balkon adlı oyunu için bir rol denemiştim... o sefer de yine daha genç birini aradıklarını söylemişlerdi. Ama teori bizim üst kat yatak odalarında hemen hemen her gün kanıtlanmaktaydı.

Yancy Burnett mesleğimizin hayallerle de bir o kadar ilgili olduğunu kabul etmekteydi. Hayalle, maskelerle... tıpkı tiyatroyla olduğu kadar. Bir gün bana bir hikâye anlattı:

Edith adlı bir kadın müşterimiz vardı. Sürekli gelenlerden biriydi. Hiçbir zaman belli bir erkek istemezdi. Tip de seçmezdi. İri, yalvaran gözlü, çekingen bir kadındı. Pek

ucuz giysiler giyerdi. Ben ona hiç servis yapmamıştım ama, öteki elemanlar ondan Bayan Obur diye söz ederlerdi.

Yance'in anlattığına göre daha biz çekme kattayken kendisi Edith'le bir seans yapmıştı. Vücudu gevşek, sarkık, biçimsizdi kadının.Silikti.

İkisi de soyundukları zaman kadın hafif sesle, «Lütfen beni sevdiğini söyle,» demişti.

Yance iyi, nazik, yumuşak bir insandı. Hemen, «Seni seviyorum, Edith,» demişti.

«Çok mu?»

Yance o zaman anlamıştı kadının ne istediğini. Ve rolünü oynamıştı.

«Seni tanıdığım her kadından daha çok seviyorum,» diye yemin etti.

«Evet,» dedi kadın. «Daha söyle!»

«Sen dünyanın en tatlı, en cici kadınısın.»

«Sevgilim,» dedi Edith. «Ben de seni seviyorum.»

«Keşke hayatlarımızın geri kalanını hep bir arada geçirebilseydim. Yalnız ikimiz.»

«Yalnız,» diye solumuştu kadın. «Birlikte. Ebediyen. Ah, sevgilim.»

Bu sözleri söylerken birbirlerine hiç dokunmuyorlardı. Yance bana anlattığında, on dakikadan sonra 'seni seviyorum' demenin yeni yollarını bulamaz olduğunu itiraf etti. Ama o fare gibi silik kadının tekrarlara itirazı yoktu.

Sonunda kadın ona koltuğa oturmasını söylemiş, kendisi karşısına diz çökmüştü.

«Seni seviyorum,» diye tekrarlıyordu Yance. «Seni öyle çok seviyorum ki!»

Daha sonra giyinirlerken kadın ona yirmi dolar bahşiş vermiş, teşekkür etmiş, çok başarılı olduğunu söylemişti.

Yance olayı bana anlattıktan sonra, «İşte sana tiyatro,» dedi. «Hepsi hayal ve rüya.»

Mart başında Bayan Obur telefon edip randevu istedi. Martha'ya bu işi kendim almak istediğimi söyledim. Meraktan herhalde. Edith'le üçüncü kattaki yatak odamda buluştum.

İkimiz de soyunduğumuzda o yumuşacık bir sesle, «Lütfen beni sevdiğini söyle,» dedi.

131

Martha ile yaptığım konuşmadan sonra Octavius Caesar'a telefon ettim. Kız kurusu sekreteri bana Büyük Adam'ın birkaç haftalığına kent dışında olduğunu söyledi. Batı kıyısında bir takım iş toplantılarına katılmaya gitmişti.

Kadına patronu döner dönmez görmek istediğimi söyledim. Soğuk bir sesle, Bay Caesar beni görmek isterse arayacağını bildirdi. Haber martın ortasına kadar gelmedi. Sonunda geldi, ertesi gün saat 3'te randevu verildi.

Caesar'ın yazıhanesine girdiğimde, havada bir parfüm kokusu hissettim. Ağır bir kokuydu. Daha önce de duymuşum gibi geldi bana. Ama tam tanıyamıyordum.

«Evet, genç adam,» dedi Octavius Caesar sırıtarak. «Ne büyük zevk... Doğrusu çok...»

«Siz de efendim,» deyip gösterdiği koltuğa oturdum. «Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir.»

«Pek çok,» dedi. «Pek çok.» Süslü masasının üzerindeki dosyayı gösterdi. «Döndüğümde bulduğum... içinde Peter'in Yeri'nin son rakamları da... Cesaret verici... Kesinlikle cesaret verici.»

«Teşekkür ederim, efendim. Tecrübe kazandıkça daha da iyi olacağını umuyoruz.»

«Elbette,» dedi. «Ağır iş. Hem de sebat ister. Sebat eden hep kazanır, değil mi?»

Bu adamın Martha'yı neden korkuttuğunu anlayamıyordum. Bana göre, bunamaya başlamış moruğun tekiydi. Beni kesinlikle korkutmuyordu.

Bir sessizlik oldu. Acaba konuya hemen girsem mi diye düşündüm. Bu arada Caesar ceketinin yakasını düzeltti, yeleğinin beyaz bordürüne dokundu.

«Evet?» dedi birden.

«Bay Caesar, ortağım Bayan Twombly ile karşımıza bir sorun çıktı. Bu sorunun, kuruluşumuzun geleceğini tehdit ettiğinden korkuyorum. Konuyu sizin dikkatinize sunmamızın nedeni, çözebilecek tek kişinin siz olduğunuza inanmamızdan ileri geliyor.»

«Ya.»

Bundan sonra Michael Gelesco ve Anthony Cannis'le

olan dertlerimizi anlattım. «Onlara hakaret etmek istemem,» diye ekledim hemen. «İyi karakterli, sağlam iş adamları olduklarından kuşkum yok. Ama görünüşleri ve davranış biçimleri ne bizim Peter'in Yeri imajına uyuyor, ne de müşterilerimize yansıtmaya çalıştığımız kimliğe.»

Yüzüme ifadesiz gözlerle baktı. Tombul beyaz parmakları masanın üzerinde yavaşça trampet çalıyordu.

«Kim sizin üyeleriniz?» diye sordu sonunda.

«Paralı kadınlar,» dedim hemen. «Bendel'de alışveriş edip Lutece'de yemek yiyenler. Yarısı evli, yarısı bekâr, dul veya boşanmış. Birçoğu sorumluluğu olan yönetici mevkilerde çalışıyorlar. Kibar kadınlar hepsi. Basitlik, hamlık onları rahatsız ediyor. Eğer bir özel kulübe üye oluyorlarsa, o kulübün kendi kibarlıklarını yansıtmasını bekliyorlar. Üyelerimiz klas kadınlardır. Kulüplerinin de klas bir yer olmasını isterler.

Bunun hepsi pek de doğru sayılmazdı ama... oldukça yakındı yine de gerçeğe.

«İtirazlarınızı o iki beye acaba hiç...»

«Açtım, Bay Caesar. Bana aldırmıyorlar. İşte bu yüzden konuyu size getiriyorum.»

Doğrudan doğruya cevap vermedi. Bunun yerine masanın üzerine eğildi, dosyayı kendine doğru çekti, kapağını açtı, en üstteki kâğıda göz attı. Sonra başını kaldırdı, mavi gözleri bana dikildi.

«Çok zeki bir gençsiniz,» dedi o soğuk gülümsemesiyle. «Peter'in Yeri'nin kârını arttırmak için yapabileceğiniz öneriler var mı?»

Namluyu bana çevirmişti. Ama benim de kavrayışım gerçekten çabuktu. Teklemeden hemen sözü devraldım.

«Mardi Gras odasının gelirini arttırmak birinci derecede öncelik taşıyor,» dedim. «Bu konuda yakında uygulamaya koymak istediğim bir takım fikirlerim var. Ayrıca kapı girişine yakın bir yerde vestiyer kurmalıyız. Üyelerimiz oraya manto ve paketlerini bırakabilmeliler. Bir de görevli bulunmalı başında tabii. Bahşişler brüt gelirimize eklenir. Yine aynı şekilde, giriş katındaki bayanlar tuvaletinde de bir görevlimiz bulunmalı.»

Yüzüme baktı. «Düşünüş biçiminizi beğeniyorum,» dedi.

«Teşekkür ederim efendim,» diye karşılık verdim.

«Acaba başka nasıl değişiklikler...»

«Efendim binanın ebadı ve planı, benim Peter'in Yeri

olarak ilk düşündüğüm gibi bir yer olmaya hiç elverişli değil,» dedim.

«Ya!» dedi. «Ne düşünmüştünüz?»

Bu fırsattan azami yararlandım. Herhalde on dakika susmaksızın konuşmuş olmalıyım. Ve sanıyorum beni sonuna kadar büyük bir dikkatle dinledi.

İlk düşünceme göre Peter'in Yeri'nin çok lüks bir özel kulüp olacağını, yerlerde şark halıları, her yanda antika mobilyalar, tavanlarda kristal avizeler, **objets d'art** bulunacağını, servisin de en iyi otellerdekine denk olacağını, böyle hayal ettiğimi söyledim.

Binada bir güzellik salonu, bir butik, belki bir çiçekçi dükkânı ve şekerci dükkânı düşündüğümü anlattım. Hattâ belki bir sağlık kulübü, bir sauna, bir masöz. Yani varlıklı bir kadının ihtiyaç duyduğu tüm hizmetleri vermek istiyordum.

«Ve elemanlarımızın kalitesini de geliştirmek,» diye devam ettim. «Daha genç, daha yakışıklı erkekler seçmek. Bu yolla, müşterilerimizi kaybetmeksizin fiyatları yükseltebilmek.»

Buraya kadar geldikten sonra, artık işi sonuna kadar götürmeye karar verdim. Caesar'a, böyle klas bir kulüpte büyük şans gördüğümü, ilerde ulusal çapta, dizi dizi Peter'in Yerleri açılmasını umduğumu anlattım.

Bunların hepsi aynı kuruluşun malı olabilir, belki anlaşmayla başkalarına lisans verilerek işletilebilirdi.

Monoloğum bitince arkama yaslandım, bacaklarımı üstüste attım, Caesar'ın tepkisini görmek üzere baktım. Tepki göremedim. Gözleri yavaşça yükseldi, benim başımın üzerinde arkama doğru baktı.

«İlk konuya dönersek,» dedi. «...yani Bay Cannis'le Bay Gelesco'ya... yorumunuza katılıyorum... bunu ben kendim halledip... Dikkatime sunduğunuz için teşekkür... Vakit ayırıp geldiğiniz için...»

Ayağa kalktı, yumuşak, beyaz elini uzattı, sıktım... o kadar.

132

Martha içeriye girdiğinde çalışma odamdaydım. Öğlene pek az kalmıştı.

«Telefonda Louella arıyor,» dedi. «Hatırladın mı kadını? Hani King Hayes'e âşık olan siyah kadın. Seninle konuşmak istiyor.»

Homurdandım, kararsızlık geçirdim, «Pekâlâ,» dedim. «Bağla lütfen, olur mu?»

«Bay Scuro?» dedi Louella'nın titrek sesi.

«Evet.»

«Sizinle hiç karşılaşmadık ama ben King Hayes'in bir arkadaşıyım. Sizden sık sık en iyi arkadaşı olarak söz ederdi.»

«Eh...» dedim temkinli temkinli. «King'i birkaç yıldan beri tanırım.»

«Onu gördünüz mü, Bay Scuro? Ya da haber aldınız mı?»

«Hayır,» dedim. «Aylardır haber almadım.»

«Ben onu bulmaya uğraşıyorum,» dedi Louella. Sesi ağlar gibiydi. «Ortadan kayboldu. Onu hiç... nerede...»

Birden hıçkırmaya başladı. Dinlemesi feci bir şeydi. Gözlerimi yumdum, telefonu kulağımda tutup bekledim.

Sonunda burnunu çekerek, «Bay Scuro,» dedi. «Hâlâ orada mısınız?»

«Hâlâ buradayım.»

«Lütfen beni affedin. Sizi kendi dertlerimle rahatsız etmemem gerekirdi.»

«Hepimizin dertleri var,» dedim. «Hayat böyle. King'le kavga mı etmiştiniz?»

«Ayrıldık,» derken sesi yine yanlır gibi oldu. «King iş bulamadı ve ben de onun gelip... yeniden...»

«Benim yanımda çalışmasını istemediniz, öyle mi?»

«Evet, öyle,» dedi. «İstemedim. Ama çok seviyorum onu, Bay Scuro. Şimdi anlıyorum ki, yanımda olduğu sürece ne yaptığı umurumda değil.»

İçimden ona Jenny Tolliver'in telefonunu vermek, «Lütfen bu kadını arayıp ona bir aşk dersi verin,» demek geldi.

Bu aşka hayranlık duyarak, «Bakın şöyle yapalım,» de-

dim. «Ben King'i bulmaya çalışayım. Gerçekten uğraşacağım. Onu bulursam, kendisini istediğinizi söylerim, tamam mı?»

«Ah, yapar mısınız?» diye soludu. «Ah, çok teşekkür ederim, çok. Söyleyin ona, kuralım falan yok. Hangi işte isterse çalışabilir. Tek istediğim geri dönmesi.»

«Söylerim ona,» diye söz verdim.

Saat yediye kadar teşrifatçılık nöbeti bendeydi. Yance gelip devralınca Datsunumu garajdan çıkardım, batı yakasına sürdüm, Blotto'dan bir blok ilerde bir park yeri buldum.

Aynı gürültülü, kokulu spagetti dükkânıydı hâlâ. Barmenle ve metrdotelle konuştum. King'i kovulduktan sonra gören olmamıştı.

Arabamı olduğu yerde bırakıp Broadway üzerinde ilerledim. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Tek eksiğim bu, diye düşündüm. Yakamı kaldırdım, King'in pire yuvası oteline doğru yürüdüm.

Danışmada oturan şişko bana King'in **check-out** ettiğini söyledi. Adres bırakmamıştı.

Arkamı döndüğümde, «Hey!» diye seslendi şişko. Dönüp baktım.

«Onu nerede bulabileceğiniz hakkında bir öneride bulunabilirim,» dedi.

«Nerede?»

Yüzüme bakıp duruyordu. Cüzdanımı çıkarıp ona beş dolar uzattım.

«Bazan McDuff'a gidiyor,» dedi. «Buraya iki blok. Batı kaldırımında. Belki orada bulursunuz. Dut gibi.»

McDuff tam meyhaneydi ama oldukça temizdi. Bir duble votka ısmarladım. Tadı su gibiydi. Belki de suydu. Barmen King'in öğleden sonra uğradığını, ama kendisinin onu sonunda kapı dışarı ettiğini söyledi. Beş dolar karşılığında ikinci bir barın adını verdi. Orada da aynı cevabı aldım. King'in parası bitmiş, tekmeyle dışarı atılmıştı. Bir beş dolar daha uçlanıp, kıyıda bir yerin adını aldım.

Datsun'a doğru dönerken bir içki dükkânına uğrayıp votka satın aldım. Arabaya binip kaloriferi yaktım, titrememem geçsin diye bekledim. Ancak ondan sonra bir yudum içtim. İyi geldi. Şişeden içiyordum. Böyle giderse yakında damardan almaya kalkacaktım.

Yavaşça arabayı yürüttüm. Sisli ön camdan dışarısını

görebilmek için eğilmek zorunda kalıyordum. O anda Peter'in Yeri'nde olabilir, sıcacık ve kupkuru, keyifli bir seans yaşıyor olabilirdim. Kadının neye benzeyeceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Jenny Tolliver'e.

Yağmurlu günlerde rıhtımların orası pek Acapulco'ya benzemiyor. Üçüncü Cadde'nin ucuna çıktım, Birinci Cadde'nin başına kadar ilerleyip park edecek bir yer bulmaya çalıştım. Datsunumu orada bırakmak içime pek güven vermiyordu. Kaybetmekten korktuğum jant kapakları değildi. Tekerlerin tümüydü.

Adı verilen yerin lobisi görülecek şeydi. Birden aklıma, elemanlarımızı bu serseriler arasından seçsek ne olur diye manyakça bir düşünce geldi. Yaşamak istiyorsam, alaya almak zorundydım bu hali.

Gişe gibi yerde oturan adam, kâğıtlarına baktı, King Hayes diye birinin kayıtlı olmadığını söyledi. Biz konuşurken oradaki hayalet heriflerden biri toparlanıp ayağa kalktı, birkaçı daha geldi, biraz ilerimizde yarı çember oluşturup saygılı biçimde durdular. Ben gitmek üzere dönünce iskeletlerden biri beni durdurmak için bir deri bir kemik kalmış elini uzattı.

«İri bir siyah mı?» diye sordu gıcırtılı sesiyle. Ağzında hiç dişi yoktu. Yalnızca şişmiş diş etleri.

«Gördün mü onu?» dedim merakla.

«O muydu bilmem,» diye korkunç bir şekilde sırıttı. «Ama bir saat kadar önce dediğin gibi birini gördüm. Sokakta. Rıhtımın nehirle köşe yaptığı yerde.»

Belki beni kandırıyordu ama, gecenin dördüncü beş dolarını da çıkartıp ona uzattım. Paraya ipnotize olmuş gibi baktı, kirli parmaklarıyla katlarını düzeltti. Sonra başını kaldırıp bana baktı.

«Tanrı yardımcınız olsun, efendim,» dedi.

Kendimi biraz daha iyi hissettim.

Her neyse, sonunda King'i buldum. Kepenkleri kapalı bir rehinci dükkânının eşiğinde, yerde yatıyordu. Üstünü ıslak gazetelerle örtmüştü. Yanıbaşında boşalmış bir cin şişesi durmaktaydı. Üzerine eğildiğimde gözleri açıldı, beni tanıdı.

«Peter?» dedi çatlak sesiyle.

«Kıpırdama,» dedim. «Olduğun yerde kal.»

Hemen Datsun'a koştum, tekerleri hâlâ yerli yerinde duran arabamı oraya getirdim, kaldırıma çıkarıp King'in

tam yanında durdurdum. Sonunda onu ayağa kaldırmayı da başardım. Bir ton çekiyordu herhalde. Kokusu da dayanılır gibi değildi.

Arabaya bindirir bindirmez hemen camları açtım. Donmayı boğulmaya tercih ediyordum. Birinci Cadde boyunca yukarı doğru ilerlemeye başladık. Aklı sandığımdan daha başındaydı.

«Tam yüzüme gözüme bulaştırdım, değil mi?» dedi.

«Tam,» dedim.

Peter'in Yeri önüne arabayı bırakıp içeriye girdim. Barda ve yemek salonunda hiç müşteri yoktu. Yancy bütün odaların da boş olduğunu söyledi.

King'i içeriye getirmeme Yance yardım etti. King yürüyebiliyordu ama, ancak işte. İkimiz de destek olmak zorundaydık ona. Üst kata asansörle çıkardık, benim odama sokup yatağımın üzerine yatırdık. Ya hemen uyudu ya da sızdı.

Yance yatağın yanında duruyordu. Elleri ceplerinde, hüzünlü gözlerle King Hayes'e bakmaktaydı.

«Zavallı,» dedi. «Ne yapacağız onu?»

«Biliyorsam arap olayım,» dedim.

«Eh, onu bu gece temizlemeye çalışmakta anlam yok,» dedi Yance. «Uyuyup ayılsın, yarın sağlam bir yemek de yesin. Sen öteki odaların birinde yatarsın, değil mi?»

«Tabii,» dedim. «Dert değil. Yardımına teşekkürler, Yance. Ben arabamı garaja koyayım. Mezeci dükkânında buluşalım mı?»

«İyi fikir,» dedi. «Yirmi dakikaya kadar.»

Arabayı garaja sürdüm. Gözümün önünde King Hayes'i ararkenki halim vardı.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Yoo, biliyordum. Biliyordum ama, beni buna güden sebep neydi?

133

Ayda bir kere, genellikle perşembe akşamları, Martha'yla ikimiz Mardi Gras odasında Cannis, Gelesco, Gotwold

ve Iggy ile, Justice Development'in avukat ve muhasebecileriyle toplantı yapıyorduk.

Octavius Caesar'a şikâyetimden sonra Cannis'le Gelesco artık Peter'in Yeri'nin barına gelmez olmuşlardı. Ama mart toplantısında bana karşı davranışları çok dostçaydı. Herhalde Caesar onlara kendinizi toplayın diye emir vermişti, onlar da uyuyorlardı bu emre.

Son ayın hesaplarını gözden geçirdik ve her hafta binlerce dolar toplamakta olduğumuzu gördük. Peter'in Yeri bir para makinesiydi. Akışın sonu gelmeyecekmiş gibi bir hali vardı. Call-boy ve kavalye servislerimiz de memnuniyet verici gelişmeler göstermekteydiler.

Vestiyer ve ilk kat bayanlar tuvaleti için görevliler fikrimi açtım. Birkaç ay denemeye, yeterince kârlı olup olmadığını görmeye karar verdik.

Sonra daha ciddi bir soruna yöneldik. Bir ay kadar önce Peter'in Yerine bir avukattan, müvekkili olan bir bayan adına dava açacağı tehdidi taşıyan bir mektup gelmişti. Kadın herpes hastalığı kaptığını ileri sürüyordu. Elemanlarımızdan biriyle olan seansından sonra. Gerçi bu iddiayı mahkemede kanıtlamak oldukça zor olurdu ama, kim isterdi mahkemeye düşmeyi?

Casper Meerjens'i, yani bizi Susan Forgrove işinden kurtaran özel detektifi aradık. Evli olan bu kadının herkesle düşüp kalkan biri olduğunu, hastalığı bizim elemanımızla yaptığı bir tek seanstan kapmış olmasının kanıtlanamayacağını ileri sürme peşindeydik.

Ama kadın hiç de sandığımız gibi herkesle ilişki kuran biri çıkmadı. Kocası öyle çıktı. Yaman çapkınlardandı! Meerjens'e göre, kımıldayan her yaratıkla sekse hazırdı adam. Kadının hastalığı kocasından aldığına iyice inanmıştık.

Oscar bize yazı yazan avukatla buluştu, detektifimizin bulgularını onun gözleri önüne serdi. Sonunda kadın dava açmaktan vazgeçti, biz de ona çektiği sıkıntıları ve avukatın ücretini karşılamak üzere bin dolar ödedik.

«Bana kalırsa,» dedi Gotwold, «kendimizi bu tür olaylardan korumak elimizde değil.»

Iggy Samuelson da, «Ben sağa sola biraz sorup soruşturdum,» dedi. «Bu işler için bir sigorta falan düşünüyorsanız, hemen unutun. Hiçbir sigorta şirketi kabul etmiyor.»

Sonunda çözüm bulunamayacağına karar verdik. Hakkımızda açılabilecek davalar, alışmamız gereken bir iş riskiydi, o kadar.

Ama Justice Development'in muhasebecisi mantıklı bir öneride bulundu. Eğer mahkemelerden çekiniyorsak, yapılacak en akıllıca şey, nakit rezervimizi elimizden geldiği kadar küçük tutmaktı.

Öyle olunca, bir dava kaybedersek, elimizdeki para pek az görünecekti. Bunu yapmanın da basit bir yolu vardı.

Biz Vigor Venture Sermaye Şirketine ve Daring Finansman'a, aldığımız borçlara karşılık yıllık ödemeler yapmayı taahhüt etmiştik. Oybirliğiyle alınan bir karar sonucu bu ödemeleri aydan aya yapmayı kararlaştırdık. O zaman banka bakiyemiz her zaman az görünecekti.

Gotwold'la Samuelson bize bunun en akıllıca hareket olduğuna dair güvence verdiler.

Biz de kâğıtları imzaladık.

134

Odaya adımımı atar atmaz Clara Hoffheimer'in sürdüğü kokuyu hemen tanıdım. Caesar'ın odasındaki kokunun aynısı. Biraz bayağı bir koku gibi geliyordu bana.

İkinci tepkim de yazıhanesine oldu. Yeni baştan dekore edilmişti. Baştan aşağı. Her taraf boyanmış, duvardan duvara halılar konmuş, pencerelere yeni perdeler asılmıştı. Sol'un eski, ahşap mobilyaları gitmiş, yerine cam ve paslanmaz çelik karışımı yeni masalar gelmişti. Her şey pırıl pırıldı.

Clara'ya bize yolladığı erkekler için iyi para ödüyorduk ama, o parayla bunları yapmış olmasına da pek imkân yoktu. Herhalde Octavius Caesar'a bir şeyler satıyor, diye düşündüm.

«Çok güzel,» dedim çevreme bakarak.

«Gerçekten beğendin mi, Peter?» diye sordu.

«Gerçekten beğendim, Clara. Harikalar yaratmışsın.»

«Belki yanıma bir yardımcı alırım,» dedi. «İşler iyi.»

«Duyduğuma sevindim.»

Hâlâ Noel ağacına benziyordu. Her yanında mücevherler çıngırdamaktaydı. Dapdar elbisesinden de hâlâ taşıyordu. Şişmanlığı cazip hale getiren başka kadın tanımıyordum hiç.

Parasını bir zarf içinde uzattım.

Zarftan çıkarıp saydı, sonra çekmeceden bir ince hesap defteri çıkardı, toplam rakamı kontrol etti. Sol böyle bir şeyi dünyada benim yanımda yapmazdı. Klas vardı Sol'da.

«Kuruşu kuruşuna tamam,» deyip paraları ve defteri kaldırdı.

«Duyduğuma sevindim.»

«Senin işler nasıl?» diye sordu.

Elimi havada çevirerek, «Şöyle böyle,» dedim.

«Benim kulağıma pek öyle gelmedi. İşler çok yoğun diye geldi.»

«Ya!?» dedim. «Nereden duydun bunu?»

«Sağdan soldan,» diye karşılık verdi. «Daha fazla erkeğe ihtiyacınız var mı?»

«Her zaman,» dedim. «Bu çocuklara hiç güvenilmez, bilirsin. Yeni elemana her zaman ihtiyacımız olacak.»

«Peter,» dedi. «Çok çılgın bir fikrim var. Onu sana anlatıp ne tepki göstereceğini görmek istiyorum.»

«Anlat.»

«Geçen hafta buraya bir genç geldi. Denizci. Üniformalı. Bir aya kadar terhis oluyormuş ve aktör olmaya karar vermiş. Ama eğer o aktörse ben de Saba Melikesiyim. Her neyse, tiyatro okuluna gitmek istiyor ama parası yok. Okula gittiği sürece ona yardımcı olup olamayacağımızı sordu. Figüranlık falan gibi işler bularak. Ona hayatın gerçeklerini anlattım. Rekabeti, sendikaları falan filan. Sonra sizin orada çalışır mı diye bir nabız yokladım. Uyumlu davrandı. İri yarı, hoş çocuk. Şeftali gibi cildi, kıp kızıl saçları var.»

«Olur gibi,» diye başımı salladım.

«İşte bana bu çılgın fikri o verdi,» diye devam etti Clara. «Gazetelere ve dergilere verdiğimiz ilanlar bize istediğimiz müracaatları getirmiyor. Ama ya silahlı kuvvet-

ler? Bu civarda bir düzine askeri üs var. Kara, deniz, sahil koruma falan. Limandaki gemilerde yüzlerce denizci yatıp kalkıyor. Onlara seks karşılığı iyi para kazanabileceklerini duyurabilirsek yepyeni bir eleman kaynağımız olur.»

«Clara, sen bir dahisin,» dedim hayranlıkla.

«Hem o çocuklar temiz,» diye devam etti. «Hastalık kaparlarsa divanı harbe veriliyorlar.»

Ama beni rahatsız eden bir şey vardı. «Üniforma giyiyorlar mı?» diye sordum. «Peter'in Yeri önüne elli askerin dizilmesini istemeyiz.»

«O dert değil,» dedi. «İzinliyken sivil çıkabiliyorlar.»

Bir an düşündüm. «Bazı kadınlar üniformaya bayılır ama,» dedim.

«Öyleyse üniformalarını bir torbaya koyup yanlarında getirsinler, müşteriyle karşılaşmadan hemen önce giysinler.»

«Madalyalarını da.» dedim. «Tüm madalya ve kurdelelerini takmalılar. Clara, bu harika bir fikir. İstediğimiz kadar eleman bulacağız.»

«İstersen sen de bara ya da yemek salonuna bir levha asar, «DONANMA GELDİ» diye yazarsın!» dedi.

135

Detektif Luke Futter Nisan'ın ilk haftasında beni görmeye geldi. Martha'yı da çağırdım, üçümüz çalışma odamda oturduk. Futter için bir duble bürbon ısmarladım. Martha'yla ben bir şey içmedik.

Bu eve taşındığımızdan beri detektifimiz ayda on bin dolar para alıyordu. Görünüşüne bakılırsa hepsini de üstüne başına harcıyordu. Bir griler senfonisiydi bugün. Bileğindeki yeni Concorde saatı göz alıyordu. Saatın koca gümüş halkalardan oluşmuş bileziği Queen Elizabeth 2 gemisini demirletecek kadar ağırdı.

«Kötü haber, hem de çok kötü,» dedi o çarpık gülüşüyle. «Size baskın yapılacak.»

«Hey, dur bir dakika,» dedi Martha. «Biz bundan kaçınmak için sana ayda on bin papel ödüyoruz.»

«Başka bir bölümden geliyorlar,» diye omuz silkti. «Anlaşılan sizin bayanlardan bazıları buraya borç biriktiriyormuş. Kocaları da o şişkin faturaları öderken kıyameti koparıyorlar. Buranın soruşturulmasını istiyorlar.»

Martha, «Gerekli olan tüm izin ve ruhsatlara sahibiz,» dedi Futter'e. «Bir ordu dolusu avukat da bizi temiz göstermeye hazır.»

«Uygunsuz ev işletme ruhsatınız da var mı?» diye sordu Futter. «Size bunu çakmaya çalışacaklar.»

Martha, «Pekâlâ, bu bize kaça patlayacak?» dedi.

Detektif avucunu saçları üzerinden kaydırarak, «Fazla sayılmaz,» diye karşılık verdi. «Baskını durduramam ama, bir uyuz binlik karşılığı belki ne zaman yapacaklarını bir gün öncesinden öğrenebilirim. Siz de şu üst kat yatak odalarını boşaltır, burasını güzel, temiz bir özel kulüp haline getirirsiniz.»

«Binliği kim alacak?» diye sordu Martha.

«Dediğim bölümde çalışan biri. Onu daha önce de kullandım. Dürüst adamdır.»

«Pek seçme şansımız yok, değil mi?» dedim.

«Bana öyle geliyor,» dedi Futter sevimli sevimli.

Ek binliği nisan parasıyla birlikte vereceğimizi söyledik, buna razı oldu. O gittikten sonra Martha öfkeyle, «Tanrı bilir bu baskını kendi hazırlatmıştır,» dedi.

Ben, «Yasal olsa bile, binliğin tamamını öbür herifin almayacağından eminim,» dedim. «Şansı varsa iki yüz dolarını alır belki.»

«Futter fazla açgözlü kesildi,» diye başını salladı Martha. «Bizi de saçımızdan kavramış durumda. Beri yandan, kabul etmek gerekir ki şu ana kadar kanunla pek de başımız belaya girmedi.»

«Şu ana kadar,» dedim karanlık bir sesle.

Martha, «Ama bir daha bizi kündeye almaya kalkarsa, bence onu Cannis'le Gelesco'ya havale edelim,» dedi.

«Onlar ne yapabilir?»

«Eh, bir şey düşünürler.»

136

Peter'in Yeri tüm küflenmiş atasözlerini, «Hiçbir şey başarı gibi başaramaz»ları, «Para parayı çeker»leri birer birer kanıtlıyordu. Başarımızın çoğu çalışkanlığımızdan ve hayal gücümüzün genişliğinden geliyordu ama, bir kısmının da şans olduğunu kabullenmem gerek.

Örneğin müşterilerden birkaçı bir akşam Mardi Gras odasında toplanıp briç oynamak için izin istedi. Olur, dedik, iskambil, briç masası, sandalye falan sağladık. Tyuncular içki ısmarlayıp durdu.

Bu iş şubat ortalarında olmuştu. Nisan ayının ortasına geldiğimizde odada altı briç, üç de poker masasından başka, tavla da vardı. Her cuma oyun oynanıyordu. Cuma geceleri herhalde pek çok kocaların erkek arkadaşlarıyla çıktığı gece oluyordu. Karıları da bizim Peter'in Yeri'nde Oyun Gecesi dediğimiz düzenlemeye katılmaktan mutlu oluyorlardı. Epey büyük paralar dönüyordu ortada.

Bu ek faaliyet için biz bir para almıyorduk ama oyun gecesinde içilen içkiler, Mardi Gras odasına ayrı bir küçük bar kurmamızı gerektirecek düzeye gelmişti. Bir de küçük sandviç listesi çıkardık. Ayrıca oyuncuların (özellikle kazananların) oyun bitince bir eleman tutup üst katlara çıkmaları da olağandı. Bir seferinde bir müşteri, briçte karşısındaki ortağı oynarken fırlayıp üst yatak odalarından birinde bir şipşak bile yapmıştı.

Alt kattaki barın gelirini de sırf benim fikrim olan bir yöntemle arttırdık.

«Buraya bir atraksiyon gerek,» dedim bir gün Yancy Burnett'e. «Müşterileri seanslarından önce ve sonra buraya çekecek bir şey. Ya da oturup sinirlerini dinlendirmek istedikleri zaman hoşlarına gidecek bir şey.»

«Ne gibi?» dedi Yance.

«Bir piyanist,» dedim. «Eski şarkıları bilen, romantik baladlar söyleyebilen bir adam. Genç ve yakışıklı olsa daha da iyi olur ama bizim elemanlarla rekabet etmesini istemeyiz.»

«Homo,» dedi Yance hemen. «Sen yakışıklı, yetenekli, eşcinsel, şarkı da söyleyebilen bir piyanist istiyorsun.»

«Bulabilir misin öyle birini?»

«Uğraşırım.»

Ve becerdi. Çocuğun adı David'di. Cole Porter melodilerine çok iyi giden sıcacık, kadife gibi bir sesi vardı. Çok taze bir güzelliğe sahipti. Müşterilerimiz bayıldı ona. Konsol tipi küçük bir piyano aldık, her gece dokuzdan bire kadar çalar oldu.

Bara **Rüya Salonu** adını verdik. Boyalı duvarlara ağır perdeler astık, ışıkları loşlaştırdık. David müşterileri kendine çok bağladı, hayranlar edindi, içki satışlarımız da hemen hemen iki katına çıktı. Ona asgari ücretten para veriyorduk ama bahşişleri pek boldu. Ayrıca sık sık özel partiler için de angaje ediyorlardı çocuğu.

«David tam başaracak tip,» dedim Yancy'ye. «Nereden buldun onu?»

«Kendi yatak odamdan,» dedi.

137

King Hayes'in iyileşmesi sandığımdan çok daha uzun sürdü. İçkinin etkisinden tümüyle kurtulması bir hafta, titremelerinin geçmesi de ikinci bir hafta sürdü.

Bu arada hep benim odada yatıyordu. Ayılıp insan kılığına girdikten sonra diğer yatak odalarından birine taşındı. Kendine traş takımı ve giyecek bir şeyler alsın diye ona para verdim. Sahip olduğu her şeyi içki alabilmek için satmıştı.

«Senin sadakana ihtiyacım yok,» dedi kabaca.

«Bok sadaka!» dedim. «Bunu borç veriyorum. Ödemezsen de derini yüzerim.»

Louella her gün telefon ediyordu ama King onunla konuşmayı reddediyordu. Bir yandan da iş bulamadığı için yakınıp durmaktaydı.

Sonunda ona, «İş mi istiyorsun?» dedim. «Mutfakta adam gerekli. Yerleri silip çöpü dışarı taşıyacak biri. Saat başına asgari ücret.»

Hemen işi kabul etti.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. King'i severdim tabii. Louella'ya da acıyordum. Ama zihnimin ta gerilerinde, belki de King'i tekrar burada eleman olarak çalıştırmak yatıyordu.

Teşrifatçılıkta gece nöbeti benim olduğunda, iş bittiği zaman benimle tatlıcı dükkânına gelip kahve içerdi genellikle. Konuşarak epey vakit geçirdik onunla. Louella'yla aralarında olup biteni de anlattı.

«Benden o kadar daha akıllı, o kadar ince bir insan ki,» diyordu. «Bir süre sonra bu yüzden ondan nefret etmeye başladım. Hoş benim başıma kakmaya kalkışmadı. O oydu, ben de ben. Bunun acısını ondan çıkarmaya çalışan da bendim. Bir kere dövdüm bile. O zaman terk ettim işte evi. Gerçekten canını acıtacağımdan korktuğum için. Kendimden tiksindiriyordu beni. Her şeyin parasını o ödüyor, ben tek dolar kazanamıyordum.»

«Seni geri istiyor, King. Söylemiştim sana. Hem de koşulsuz. Aldırmıyor. Yalnızca seni istiyor.»

Sustu.

«Onu seviyor musun?» diye sordum.

«Herhalde,» dedi alçak sesle. «Büyük hayranlık duyduğumu biliyorum. Ama zaten o sebepten kaçtım. Ah, Peter, kafam karmakarışık!»

«Hepimizin öyle değil mi?» dedim.

Birden yüzüme baktı. «Sen beni tekrar eleman olarak istiyorsun, değil mi?» diye sordu.

«Bu sana bağlı.»

Homurdandı. «Ne yapacağımı bilemiyorum.»

«Suyu akıntısına bırak,» dedim ona.

Kısa süre önce hayatımın şansla, rastlantılarla yönetildiğine inandığım günleri düşündüm. Yoksa parası, gücü, kararlılığı benden daha fazla olan insanlar tarafından mı yönetiliyordum?

İşte şimdi de yöneten ben olmuştum.

138

Elemanlar seanslarını bitirince çalışma odama uğrar, paralarını alır, gelecek programlarını öğrenirlerdi. Müşteriler hakkında garip hikâyeler duyardım onlardan. Ama dinlediklerimin hiçbiri nisan sonlarında benim kendi seansımda başıma gelenle karşılaştırılamazdı.

Olay Martha'nın enterkomu açıp beni odasına çağırmasıyla başladı. Gittiğimde, masasının yan tarafına oturmuş bir kadın gördüm. Martha bizi tanıştırdı.

Konuğumuz kırk yaşlarında var gibiydi. Çelik rengini andırır kır saçlar topuz yapılmıştı. Açık bir alnı, kalın gözlüğü vardı. Giydiği siyah tayyör öyle ciddiydi ki, üniforma gibi duruyordu üzerinde. Kontrollu bir kadın.

Martha ona, «Ne istediğinizi Bay Scuro'ya tam olarak anlatır mısınız?» dedi.

«Bu **benim** istediğim bir şey değil,» dedi kadın ciddi bir sesle. Bana döndü. «Bay Scuro, ben Washington, D.C.'de oturuyor, orada çalışıyorum. Muavin olarak, şeyy... diyelim ki hükümetimizin en önemli ve en nüfuzlu bayan üyelerinden birine yardımcı oluyorum. Size adını verecek değilim ama, eğer verseydim hemen tanırdınız. Görseniz yüzünü de tanırdınız. Buraya geliş nedenim, kendimin buraya üye olabilme olanaklarımı yoklamak. Giriş parasının yüksek olduğunu görüyorum ama, bu her yerde aynı. Üye olma nedenim, kartımı işverenime ödünç verip kullandırmak için. Buna izin veriyor musunuz?»

«Evet, dedim tedbirli davranmaya çalışarak. «Bu izin istismar edilmediği takdirde.»

«Edilmeyecek,» dedi aynı ciddi sesle. «Kartı kendim kullanmaya da niyetim yok.»

«Şunu doğru anlayayım,» dedim. «Siz kendi adınıza bir üyelik almak istiyorsunuz. Ama bunun tek amacı kartınızı işvereninize kullandırmak. Tamam mı?»

«Evet.»

«Neden işvereniniz kendisi üye olmuyor?»

«Onun kim olduğunu söylesem anlardınız. Tam bir gizlilik kesinlikle şart.»

Martha, «Tam gizliliğin sağlanamayacağını anlattım,»

diye söze karıştı. «Bayanı girerken veya çıkarken gören olabilir. Ayrıca ona servis yapmakla görevlendireceğimiz delikanlı da onu tanıyabilir. Onun konuşmayacağını biz garanti edemeyiz.»

Üçümüz de birbirimize baktık. Derken benim aklıma bir fikir geldi.

«Ben kendim alsam razı olur mu sizce?» diye sordum.

Kadın beni soğuk gözlerle inceledi.

«Evet,» dedi. «Bence siz yeterli olursunuz.»

Yirmi dakika kadar daha konuştuk ve sonunda planı hazırladık:

Ünlü kadın, Washington'dan dikkat çekmeyen bir otomobille gelecek, gecenin üçünde Peter'in Yeri önünde inecekti. O saatte binadaki tek insan ben olacaktım (King Hayes'den söz etmemiştim. O uyuyor olurdu nasılsa.)

Saat dörtte seans bittiği zaman araba ünlü bayanı kapıdan alacak, tekrar ulusun başkentine götürecekti.

Konuğumuz bana dondurucu bir bakışla bakarak, «Siz ağzınızı sıkı tutabilir misiniz?» diye sordu.

«Tutamayacağıma inanıyorsanız, hepsini baştan unutalım gitsin,» dedim.

«Pekâlâ. Ama, ben önceden odayı gezip kamera veya mikrofon bulunmadığından emin olma hakkını elimde tutmak...»

Bunu yapabileceğini söyledik. Bundan sonra giriş parasını, yıllık aidatı ve seansın ücretini nakit olarak ödedi. O gittikten sonra Martha'yla ikimiz ünlü kadının kim olabileceğini uzun süre tartıştık ve sonunda on dolarlık bi bahse bile tutuştuk.

Her şey yolunda gitti, Martha'ya Washington'dan haber geldi. «Ben Cupid. Yarın gece.»

Otomobil üçü çeyrek geçe geldi. İki kadın kaldırımdan kapıya doğru ilerlerken araba uzaklaştı, ben kapının kilidini açtım, onlar girdikten sonra tekrar kilitledim.

Muavin hanım benim üçüncü kattaki yatak odama çıktı. Orayı muayene edecekti. Aşağıdaki ünlü bayan, küçük fuayede hiç hareketsiz duruyordu. Yere kadar vizon manto, kaşına inik bir fedora giymiş, iri güneş gözlüğü takmıştı.

«Benim adım Peter,» dedim gülümseyerek. «Size bardan bir şey ikram edebilir miyim?»

«Teşekkür ederim, Peter,» dedi şarkı söyler gibi bir sesle. «Bir konyak fena olmaz.»

Ve şapkasıyla gözlüğünü çıkardı. Onu hemen tanıdım. Martha da, ben de yanılmıştık. Bu bayan gerçekten çok önemli bir kadındı.

Ellilik, iri, kişiliği güçlü bir kadın. İnsanın gözlerine dosdoğru bakıyordu. Yüzü yaşından ziyade yorğunluğu nedeniyle çökmüştü.

İkimize birer Remy koydum, oturduk, muavin gelinceye kadar çene çaldık.

«Yukarısı temiz,» diye rapor verdi muavin.

Ona istediği içkiden buyurmasını söyledim.

Ünlü bayana, «Brandi şişesini yanımıza alalım mı?» diye sordum.

«Harika fikir,» dedi.

Yatak odasının kapısını içerden kilitledim, mantosunu çıkarmasına yardım ettim. Bol fırfırlı bir elbise giymişti.

Bardağını uzattı. «Bir konyak daha istiyorum galiba,» dedi.

Doldurdum. Rıhtım işçileri gibi bir dikişte bitirdi. Sonra soyunduk.

Başını eğip kendi harap vücuduna baktı. «Keşke beni otuz yol önce görebilseydin,» dedi. «Müthiştim.»

«Şimdi de müthişsiniz,» dedim. Yüzüme buruk bir bakışla baktı.

Ama ikinci brandi keyfini yerine getirmişti. Cildini değilse bile, ruhunu derleyip toplamıştı. Yatakta iyi vakit geçirdik. Başlangıçta, «Şunu yap, bunu yap,» diyen tiplerden olacak sanmıştım ama öyle çıkmadı. Herhalde başarılı yöneticiler, işi başkasına yönettirmekte de usta oluyorlar.

«Ulu Tanrım!» dedi bir kere. «On sekiz yaşımdayken Capeide bir kere bunu yaptığımı hatırlıyorum. Ondan beri bir daha da yapmadım, çok yazık.»

İyi performans verdim. Sevecen, sevgi dolu davrandım. Tabii öyle istediğini hissettiğim zamanlar. Sonra sert olmamı istediğinde de öyle oldum.

Bittiğinde yüzümü avuçlarına aldı, «Teşekkür ederim, doktor,» dedi.

Aşağıya indik. Muavin oturmuş Perrier yudumluyordu. Biz girerken hemen ayağa fırladı.

Patronuna kaygıyla, «İyi misiniz?» diye sordu.

«Harikayım!» dedi ünlü bayan. «Belki bu genç adamı nüfusuma geçiririm.»

«Alın beni,» dedim. «Sizinim.»

Gülüştük. Ama muavin pek komik bulmamıştı bunu. Araba tam saat dörtte geldi. Hırsız alarmını susturdum, kapının kilidini açtım.

«İyi yolculuklar,» dedim. «İşlerinizde başarılar.»

Ünlü bayan fedorasını giymiş gözlüğünü takmıştı. Bana yaklaştı.

«Eğer ikimiz çok eskiden... ne kadar farklı olabilirdi...» dedi.

Sonra yine şarkı söyler gibi güldü, eğilip yanağımı öptü.

Bir daha Peter'in Yeri'ne gelmedi. Ya benden memnun kalmadı, ya da riskten korkuyor diye düşündüm. İkinci düşünceyi tercih ediyordum.

Ama bir hafta kadar sonra Washington'dan bir paket çıkageldi. Üzerinde gönderen adresi yoktu. İçinde kart falan da yoktu. Altın bir para mandalıydı. Dolar işareti biçiminde.

139

Octavius Caesar'ın yazıhane kapısını koruyan zebaniden bir telefon aldım. Büyük adam ertesi gün öğleden sonra saat üçte beni görmek istiyordu. O sıra teşrifatçılık bendeydi ama Yancy Burnett benimle nöbet değiştirebileceğini söyledi.

Saat 2:30'da yola çıktım. Caesar'ın beni çağırmasından kaygı duyuyordum. Bir kabahat mı yapmıştım?

Odasına girdiğim anda azarlanmaya çağrılmadığımı anladım. Bir kulaktan bir kulağa sırıtıyor, çenesi sevgi ifadesiyle titriyordu. Benim için masanın ta yanına bir koltuk çekti.

Cannis ve Gelesco sorununu bu kadar çabuk ve ke-

sin biçimde çözümlediği için kendisine teşekkür ettim. Eliyle teşekkürlerimi bir kenara itti, ne zaman istersem kendisine danışabileceğimi, kendisinden yardım isteyebileceğini belirtti.

Sonra konuya girdi. Bir önceki toplantıda Peter'in Yeri'yle ilgili o zarif düşüncelerimin kendisini çok etkilediğini söyledi. Hayallerimin büyük olduğunu, ama verimli meyveler vermekten de uzak olmadığını belirtti.

Kendisi bu kelimeyi seçmişti... meyveler.

Bu okşama faslı birkaç dakika sürdü. Sonra masasının üst çekmecesinden bir dosya çekip benim önüme itti.

Düşüncelerimi yazılı hale getirdiğini, ortaklarına sunmak istediğini söyledi. Bu sunuş sonunda yeterli yatırım fonu bulunabileceğini, hayallerimin gerçekleşmesini sağlayabileceğini umduğunu da ekledi.

Yazdıklarını dikkatle okumamı, benim düşüncelerimi tam anlamıyla yansıtıp yansıtmadığını söylememi istedi.

Ya Octavius Caesar, ya da yanında çalışanlardan biri doğrusu iyi rapor çıkarmıştı ortaya. Tüm düşüncelerimi beş daktilo sayfasına sığdırmıştı. Kulüplerin nasıl dekore edileceğini, nasıl müşteriler istendiğini, fazladan ne gibi hizmetler sunulacağını, hepsini.

Eleman, **call-boy**, kavalye servislerimiz girişimin temellerini oluşturacaktı ama yiyecek, içecek, dükkânlar. sağlık kulübü vesaire de ek gelir sağlayacaktı. Masör bulunmasıyla ilgili önerimi bile unutmamıştı.

«Daha ileri gitmeden,» dedi, «...bilmeni isterim... bu senin fikrin. Her adım atılırken mutlaka sana... Ama bilmen gerek ki yeterli finansman olmadan da... en iyi fikirler bile...»

Yeterli sermaye bulunduğu takdirde, Peter'in Yeri A.Ş.' nin çok gelişeceğini, Martha'yla ikimize yüksek yönetici mevkileri verileceğini ve her şubeden hisse de verileceğini ayrıca anlattı.

Fikrimi ortaklarıyla tartışmasına elbette iznim olduğunu söyledim. O zaman, raporu nasıl bulduğumu sordu, bir şey ekleyip çıkarmak istiyor muyum diye merak ettiğini söyledi.

Raporu çok beğendim, dedim. Yalnızca iki yeni gelişmenin yer almış olduğunu, bunlardan kendisinin de haberdar olması gerektiğini belirttim.

David'in popülerliğini anlattım ona. Rüya Salonunda-

ki piyanistimizin. Bu atraksiyonun daha da geliştirilmesini, küçük orkestralar, şarkıcılar ve komedyenleri de içermesini önerdim.

Sonra Mardi Gras odasındaki Oyun Gecesi'ni anlattım. Nasıl çabucak geliştğini, briç, poker, tavla oyuncularının nasıl yüksek paralara oynadığını gözlerinin önüne serdim.

«Şu an için Oyun Gecesi'ne giriş için ücret almıyoruz,» dedim. «Ben kumardan hiç anlamam, efendim. Ama kuruluşumuz kârlardan bir pay alamaz mı ? Ya da kâğıt dağıtmak için krupye falan tutamaz mı? Poker için özellikle! Hiç değilse ortaya sürülen paralardan bir miktar alabiliriz diye düşünüyorum.»

«Zekice,» dedi. «Çok zekice bir fikir. Kuşkusuz bunları da rapora... Size de haber verip gelişmeleri... vakit deyince de...»

Yeleğinin cebinden şık bir saat çekti, altın kapağını açtı, kaç olduğuna baktı, kapağı çıt diye kapadı, tekrar cebine koydu. Bunların hepsini bir anda yaptı. Akıcı bir tek hareket.

Ayağa kalktı, beyaz elini uzattı. «Çok nazik bir... Makbule geçti... lütfen çabalarınıza devam... Sık sık görüşüp... Bir arada herhalde...»

Dış odanın kapısını kapatıp asansöre doğru yürüdüm. O sırada yukarı çıkan asansörün kapıları açıldı, iki adam indi, koridorlarda bana doğru yürümeye başladılar.

Biri kısa boylu, tıknaz, melon şapkalı, purosunu kemirip duran bir adamdı. Politikacıların köpek ya da eşek kılığına sokulduğu, eski zaman karikatürlerindeki suratları hatırlatır bir suratı vardı.

Öteki adam uzun boylu, zarif, yakışıklıydı. Şık giyinmişti. Onu hemen tanıdım. Wilson Bowker'dı bu. Gelecekteki valimiz ve Martha'nın yatak arkadaşı. Yanlarından geçerken dosdoğru karşıya baktım. Hayvana benzeyeni mırıldanıp duruyordu. Tek kelime duymadım. Asansörün yanına varınca, aşağıyı gösteren okun düğmesine bastım, ondan sonra başımı çevirip onları izledim.

İki adam Octavius Caesar'ın yazıhanesine girdiler.

140

2 Mayıs günü Detektif Luke Futter telefon etti ve baskının 4 Mayıs'ta, öğleyin saat bir buçukta yapılacağını söyledi.

Martha ile Yance hemen işe koyuldular, 4 Mayıs için verilmiş tüm randevuları iptal ettiler. Ben metrdotelle barmene, şefe ve mutfak ekibine teftiş beklediğimizi haber verdim. Kulübümüz sağlık koruma yasası gereklerine harfiyyen uymalıydı.

Sonra Martha'yla ikimiz ruhsatlarımızı, izin ve permilerimizi, yetki belgelerimizi bulup çıkardık, sıraya soktuk, görünür yere asılması gerekenleri astık. Günlük hesaplarımızı Iggy'ye, dosyalarımızla naktimizin çoğunu da Oscar Gotwold'a yolladık.

4 Mayıs günü saat bir buçukta Peter'in Yeri kadınların yemek yediği bir özel kulübe benziyordu. Dört beş masaya öğle yemeği servisi yapılmaktaydı. Rüya Salonunda altı müşteri sessizce içki içiyordu. Cannis ve Gelesco'ya da haber verilmişti. Onlar da gerekli akıllılığı gösterip uzak kalmayı bildiler.

Yance sakin bir tavırla odama girip, beklenenlerin geldiğini haber verdi.

Kalkıp fuayeye çıktım. Martha da peşimdeydi. Ekip başı olan polis bize kimliğini gösterdi, arama ruhsatını da elime tutuşturdu.

Saklayacak bir şeyimiz olmadığını, ama lütfen müşterileri rahatsız etmemeye özen göstermelerini söyledim.

Aşağı yukarı bir saat kaldılar. Sivil görevliler önce dosdoğru üst katlardaki yatak odalarına çıktılar. Sonra Mardi Gras Salonunu, çalışma odalarını, Rüya Salonunu, mutfağı ve yemek salonunu gezdiler. Zaten boş yatak odalarını gördükten sonraki arama faslı laf olsun diyeydi.

Baştaki sakin sakin, «Neden bu kadar çok yatak odası var?» diye sordu.

Martha, «Bazan üyelerimiz gece kalıyor,» dedi. «Banliyöden tiyatro için falan geliyorlar, sonra yemek yiyip bir iki içki içiyorlar. Gecenin ikisinde araba sürüp dönmek-

tense, burada yatmak kolaylarına geliyor. Tren veya otobüse yetişmekten de kolay tabii.»

«Hı-hıı,» dedi ekip başı. Ayağa kalktı. Sürekli gülümseyen, kocaman bir adamdı. Ruhsatlarımıza bir bir baktı.

«Görünüşe göre her şey yolunda,» dedi. «Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz.»

Martha, «Rica ederiz,» dedi.

Adam kapıya yürüdü, sonra durup döndü. Hâlâ gülümseyerek,

«Kim çıtlattı size?» diye sordu.

«Efendim?» dedim.

«Onu bulursam derisini yüzeceğim,» dedi. Sonra yine gülümseyerek kapıdan çıktı.

141

Oyun Gecesi, Mardi Gras odasının cumalarını dolduruyordu. Martha'yla ben haftada iki üç toplantı veya parti de almayı başarıyorduk. Ama pek çok gece ve öğleden sonra, boş bekliyordu koca salon.

Derken Martha'nın aklına parlak bir fikir geldi. Barcarole Butik burada, sabah saat 11.00'de bir defile düzenleyebilirdi. Tüm üyelerimizle, davetiye yollanan Barcarole müşterileri ücretsiz girebileceklerdi.

Defile çok başarılı oldu. Moda dergilerine geçti, Barcarole'e reklam oldu, satışları arttı. Biz de epey yeni üye kazandık. Daha önemlisi, çok da kâr ettik. Defileyi seyreden kadınlardan pek çoğu, gösteri bittiğinde Rüya Salonuna geçtiler.

Biz bundan ilham alıp defilelerin peşine düştük. Mağazalarla, butiklerle, desinatörlerle ilişki kurduk. Kürk gösterileri, mücevher gösterileri, bir de parfüm gösterisi aldık. Bir kozmetik şirketi uygulamalı bir gösteri düzenledi. Öyle başarılı oldu ki, altı hafta boyunca birer gösteri için salonu kiraladılar.

Pazarlama olanakları sonsuzmuş gibi geliyordu bize. Tüketici toplumun, daha önce demografik bir grup olarak sayılmamış kesimine hitap ettiğimiz ortadaydı.

Posta siparişi yoluyla seksi iç çamaşırları satan bir firma bize başvurduğu zaman, doğru yolda olduğumuzu anladık. Üyelerimize indirimli satışlar öneriyorlardı. Heveslenmedik değil ama sonradan reddettik onları. Müşterilerimizin gizlilik duygusunu inciteceğimizden korkuyorduk.

Yancy Burnett de yanımızdaydı bunu tartışırken. Güldü.

«Komik olan ne?» diye sordu Martha.

«Pazarlama olanaklarından, demografik gruplardan, postalama adres listelerinden söz edilmesi komik,» dedi. «Peter'in Yeri aslında şatafatlı bir randevuevi değil mi yani?»

Haklı bile olsa, söylememeliydi bunu. İnsan hayalsiz yaşayabilir mi?

142

Luke Futter bir daha aradı.

Gülerek, «Duyduğuma göre tereyağdan kıl çeker gibi sıyrılmışsınız,» dedi.

Yaptığı benzetme hoşuma gitmedi.

«Bir konuşsak diyordum,» dedi sonra da.

Peter'in Yeri'ne pek sık gelmek istemiyordu. Bu yüzden başka yerde buluşmayı önerdi. Sonunda Martha'yla konuştuk ve Martha'nın evinde karar kıldık.

«Daha fazla para isteyecek,» dedi Martha bana.

«Ne kadar dersin?»

«En azından yirmi bin.»

Saat onda buluştuk. Futter'e bir bardak bürbon verdim. Artık onu nazlamaya gerek yoktu. Bu yüzden Martha'yla ben beyaz şarap aldık.

Yine o çarpık gülüşüyle, «O baskın iyi gitti demek, ha?» dedi.

Martha, «Zorluk çıkmadı,» diye onayladı.

«Tabii,» dedi Futter manikürlü tırnaklarına bakarak. «Eh, forslu dostlarınız var,» dedi sonra da. «Ben.»

Bizden minnet bekler gibi bir hali vardı. Biz öyle bir şey göstermeyince devam etti...

«Sorun şurada ki, ben bu işleri tek başıma yapmıyorum. Bir yığın adam var. Bölge karakollarındakiler, onların üstleri, kodamanlar. Herkes biraz tadına bakıyor. Bu yüzden ayda on binlik fon pek bir yarar sağlamıyor.»

«Ne kadar?» diye sordu Martha taş gibi bir sesle.

«Ne kadar mı? Eh, şimdi artık dediğimi yapabileceğimi kanıtlamış olduğuma göre, herhalde ayda yirmi beş bin aşağı yukarı tamamdır.»

«Delisin sen!» diye patladım.

«Hayır,» dedi Futter düşünceli bir sesle. «O çılgın yerden yaklaşık ne para kaldırdığınız hakkında bir fikrim var. Bu kadarını rahatlıkla verebilirsiniz... tabii eğer bu sayede açık kalabileceğinizi bilirseniz. Eh, o da gerçek.»

Çarpık gülüşü birden yok olmuştu. Yüzü donuktu, kansızdı, Sidney Quink'i yok eden adamın yüzüydü.

«Bak,» dedi Martha. «Fazla baskı yapıyorsun. Belki bir iki bin artış, eh. Ama senin sözünü ettiğin para yılda üç yüz bin tutuyor.»

Detektif parlak tırnaklarını muayene ederek, «Eh, benimkilerle bir konuşayım,» dedi. «Belki ayda yirmi bine indirmeyi başarırım. Ama bunun altına inmeyeceklerini şimdiden rahatlıkla söyleyebilirim.»

«Ayda yirmi bin, ha!» dedi Martha öfkeyle. «Olmaz!»

Futter bu sefer, «Hey, durun bir dakika!» dedi. «Şu ana kadar sizler bana nazik davrandınız, ben de size nazik davrandım. Dostuz... tamam mı? Ben dostlarımı sıkıştırmaktan nefret ederim. O halde size açık kalabilmenizin bedeli ayda yirmi bin dolardır diyorsam, buna inanın. Bu işte sizin adını bilmediğiniz insanlar da var. Sıra ta yukarılara kadar gidiyor. Ben... benimki devede kulak kalıyor, o kadar. Bana düşen pay devede kulak.»

«Gerisini kim alıyor?» diye sordum.

Detektif bana acır gibi baktı. «Sana isim saymamı mı bekliyorsun? Bak, kimse başınıza bela olmadı, tamam mı? Ne sokak polisleri, ne itfaiyeciler, ne de başkaları. Demek

paranız iyi kullanılıyor. Siz de bu durumun böylece devam etmesini istiyorsanız. Ayda yirmi bin sizi yıkmaz. Masrafa atın. Verginin bir yerinden geri alıverirsiniz paranızı. Bunu bir sigorta olarak düşünün.»

Martha birden yumuşak tepki gösterdi.

«Böyle ifade edilince akla uygun geliyor,» dedi. «Ama şimdi hemen evet ya da hayır diyemeyiz.»

Futter'ın çarpık gülüşü yüzüne geri döndü. «Orası tamam,» dedi. «Konuyu Roman Enterprises'daki o iyi insanlarla konuşun. Onlar da size, yaşamak için uyuşmak gerek diyeceklerdir. Hani eski bir söz vardır, kurulu düzenle kim başa çıkabilir?»

Kalktı, gülünç, tüylü şapkasını, at kılı bir battaniyeden yapılmışa benzeyen paltosunu aldı.

«Eyvallah,» dedi. «Siz bir konuşun. Vakit var. Ama yirmi bu işin tabanı. Ben sizi ararım.»

O gittikten sonra Martha bana kapıyı kilitletti, zinciri taktırdı.

«Evet?» dedim.

«Peter, Futter o Quink denen herifi yok etmeye razı olduğu zaman doldurduğum bant hâlâ sende mi?»

«Tabii bende. Bankadaki kasamda.»

«Benimki de bende. Sanırım Oscar Gotwold'a gidip o teypi ona dinletmemiz gerek.»

«Futter'e sert çıkmayı mı planlıyorsun?»

«Sert çıkmak mı?» dedi hırsla. «Baskına gelen polisin ne dediğini hatırlıyor musun? Baskını bize çıtlatanı bulursa derisini yüzeceğini söylemişti. İşte onun yerine biz yapacağız.»

143

Jenny Tolliver'i ayda iki üç kere görüyordum. Gerçi onu daha sık davet ediyordum ama, o yeni işinde günde

on iki saat çalıştığı için bazı akşamlar çıkamayacak kadar yorgun oluyordu.

Çıkamıyorsa, her seferinde tekrar ara diyordu bana. Bırakmak istemiyor, diye düşünüyordum.

Mayıs ortalarında nihayet benimle yemeğe çıkmaya karar verdi. Hem de bir cumartesi gecesi! Ama nedenini açıklayınca yine süngüm düştü:

«Cumartesileri genellikle Arthur'la çıkarım ama, şu ara provalarla meşgul,» dedi.

«Ya!» dedim. «Oyunu mu sahneleniyor?»

«Evet. Temmuz'da perdelerini açıyorlar. Harika bir şey, değil mi?»

«Harika,» dedim.

Christ Cella'ya gittik. Bence Manhattan'ın en iyi biftek yapan yeri orasıydı. Ucuz da hiç değildi. O gece yediğimiz protein, ilkellerden bir klanı bir ay zıp zıp dansettirmeye yeterdi.

«Ha, Arthur'u görürsen söyle ona,» dedim, King Hayes'i bulduğumu, içkiyi bıraktırdığımı, durumunun iyi olduğunu anlattım.

«Ah, bunu duyduğuma çok sevindim,» dedi Jenny. «King'i gerçekten severim. Arthur'un çok kaygılandığını da biliyorum. Ne yapıyor şimdi?»

«Bizim mutfakta çalışıyor.»

Jenny yemeyi kesti, bana baktı. «Sizin mutfağınız mı var?» dedi.

«Tabii. Yemek salonumuz da, elbette. Piyanistli bir barımız da. Moda defileleri yapıyor, oyun sevenlere Oyun Geceleri düzenliyoruz.»

«Ya,» dedi aklı karışmış gibi. «Ben sanıyordum ki...»

O zaman ona Peter'in Yeri'nin nasıl bir yer olduğu ve nasıl bir yer olacağı konusunda bir konferans verdim. Ulusal çapta bir özel kulüp... paralı kadınlar için. Onlara eğlence, dükkânlar, sağlık hizmetleri gibi şeyleri bir tek çatı altında sunan bir kulüp.

Beni dikkatle dinledi. Hayranlık duyduğu belliydi.

«Ne diyorsun?» dedim bitirdiğim zaman.

«Böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum,» dedi.

«Üye olmak ister misin?» diyerek yüzüne baktım. «Sana bedava üyelik kartı çıkartabilirim.»

«Hayır, sağol,» dedi.

«Peki benimle gelip orayı gezmek ister misin? Belki barda bir içki içersin.»

«Hayır, sağol,» dedi yine.

Onun yerine Stanhope'a gittik, köşedeki bir sırada oturduk, bir şişe Heidsick'i paylaştık, tuzlu fıstık yedik.

«Bana Peter'in Yeri'ni biraz daha anlat,» dedi Jenny.

Ben de anlattım.

İçini çekti. «Peter, acaba hiç kurtulabilecek misin bu işten?»

«Jenny, eğer bütün planlarımız gerçekleşirse biz kocaman, koskocaman bir örgüt olacağız. Ben baş yönetici olacağım. Bana ihtiyaçları var. Böyle bir fırsat ömrümde bir daha elime geçmez.»

«Ya oyunculuk kariyerin?»

«Peter'in Yeri'nde bir günde oynadığım rol, iş ararken bir yılda oynadığımdan fazla. Bunu feda etmek sersemlik olur. Dünyanın parasını kazanıyorum, hem de iyi becerdiğim bir işte kazanıyorum.»

«Ve sevdiğin bir işte,» dedi hevessiz bir sesle.

«Evet,» diye meydan okudum. «Sevdiğim doğru. Her gün değişik. Her gün yeni sorunlar getiriyor, yeni çözümler buluyorsun. Bütünüyle benim fikrim orası. Üstelik de çok başarılı.»

Yan dönüp bana baktı. «Bak,» dedi. «Aslında orası kadınların erkekler kendileriyle yatsın diye para ödediği bir yer değil mi?»

Önce Yancy Burnett, şimdi de Jenny.

«O da bir bölümü,» diye kabullendim. «Ama tümü o değil.»

«Çok uykum geldi,» dedi. «Beni artık eve bırakabilir misin, Peter?»

Datsun'u kapısında durdurup döndüm, ona baktım.

«Jenny,» dedim. «Bir ara keşke bana kendi ahlak anlayışının ana hatlarını bir yazıversen.»

«Gereği yok,» dedi. «Çok basit. Bazı şeyler doğrudur, bazıları da yanlıştır.»

«Hemen hemen bin üyemiz var,» dedim. «Şimdi sen bana senin doğru, onca kadının yanlış düşündüğünü mü söylüyorsun?»

«Onlar onlardır, ben de benim,» dedi.

«Söyle bana, kimin canı yanıyor?» diyerek eski savunmama döndüm. «Ne kötülük varmış, onu söyle bana.»

Sokak ışığının soluk aydınlığında yüzü son derece üzgün ve son derece güzel görünüyordu. Bana her şeyi tepip kendi istediği gibi yaşamadığım için sitem ettiği zamanlarda çok kızıyordum ona. Böyle bir fedakârlığın çekici yanı da yok değildi çünkü.

«Korkunç olan yanı,» dedi alçak sesle, «hayatın kalitesinde yatıyor. Sen ucuzlatıyorsun hayatı. Kolay kırılabilecek, değerli bir şeyi, ticari bir oyun haline getiriyorsun.»

«Ne demek istediğini anlamıyorum,» dedim.

«Yoo, anlıyorsun. Hem de çok iyi anlıyorsun. Yemek için teşekkürler, Peter.»

Arabadan inip apartmana girdi. Oturduğum yerde iki sigara içtim. O sırada bir polis arabası yaklaştı, ilerlemem için işaret ettiler.

144

Pazartesi gecesi geç saatlere kadar çalıştım. Kapattıktan sonra King Hayes'le birlikte tatlıcıya kadar yürüdük. Duvar dibinde bir masaya oturduk. Karnım çok açtı. Yumurta, kızarmış ekmek, çay falan söyledim. King yalnızca kahve içti.

«Peter, ben ayrılıyorum. Yani yeniden Louella'nın yanına dönüyorum,» dedi kahvesine bakarak. «Sonunda konuştuk, ben de dönmeye razı oldum.»

«Umarım doğru hareket ediyorsundur.»

«Bunun bir kumar olduğunu biliyorum,» derken gözlerini kaldırdı.

«Mutfakta çalışmaya devam etmek istiyor musun?»

«Hayır. Seanslara yeniden başlayabilir miyim?»

«Tabii. Seviniriz. Louella'ya söyledin mi?»

«Aldırmam diyor.»

Yemeğimi yemeye devam ettim. O da kahvesini yudumladı. İmreniyordum ona. Kendisini o kadar çok seven

bir kadına sahip olmasına. Ne yaptığına aldırmayacak kadar.

Yemeğimi çabucak bitirdim, boş tabağımı öteye ittim, çay bardağını çektim.

«Bak King,» dedim. «Yapmak istediğin işe set çekmek istemiyorum. Tanrı da biliyor ya... ben de çok istiyorum seni. Para demektir. Ama Louella'nın fikrini değiştirebileceğini de düşündün mü?»

Koca zenci tedirgin tedirgin kıpırdandı. «Düşünmedim mi sanıyorsun?» dedi. «Louella'ya da söyledim sonunda öyle olacağını.»

«Ne dedi peki?»

«Olamaz demedi. Altı ay sonra ne hissedeceğimi bilemem dedi. Ama arada denemek istediğini söyledi. Nasıl olacağını görmek için.»

«Umarım iyi olur, King.»

«Yaa, ben de.»

Hesabı ödedim, iki puro satın aldık. Yıllardır puro içmemiştim. İkimiz de yaktık, Peter'in Yeri'ne dönerken yolda tüttürerek yürüdük.

«Biliyor musun,» dedi King. «Hepimiz hata yaparız. Sonra da, bunu tekrar yapacak olsam öyle yapmazdım deriz. Ama ikinci bir fırsat hiçbir zaman olmaz, öyle değil mi? İnsan yaşarken öğrenmek zorunda.»

«Hepimiz amatörüz, King. Yaşamak işinde yani.»

«Louella diyor ki ömrü boyunca hep nasıl iyi bir eğitim alabileceğini, üniversiteye gideceğini, master yapacağını, iş bulacağını, yükseleceğini hesaplamış. Şimdi onların hepsini başarmış ve yeterli olmadıklarını görmüş. Bundan sonra günü gününe yaşayacağım diyor.»

«Akıllı kadın,» dedim.

Kuşkuyla, «Eh...» dedi. «Belki. Ama beri yandan, ölürken de, ne büyük hata etmişim, diyebilir. Bir daha sefere bunları yapmayayım, diyebilir. Oysa bir daha sefer yok... Var mı, Peter? Aslında kimse yaptığı şeyin kendine uygun olup olmadığını bilemez.»

«Benim bilmediğim ortada,» dedim.

145

Jenny Tolliver'le yatmayalı çok uzun zaman geçmişti. Yakında yatacağa da benzemiyordum. Nicole Radburn da batıya gittikten sonra fiziksel yakınlık duygusuna hasret kalmıştım. Oysa, ne çılgınlıktır bilinmez... seviyordum o duyguyu.

Bu yüzden haftada bir iki seans almaya başladım. Çok çalışıyordum. İşler de zordu. Yine de, deyimi mazur görün ama, pek elimi baldan çekmek istemiyordum.

Haziran başlarında elemanlarımızdan biri seansına gelmedi. Bu da oldukça sık rastlanan bir olaydı. Martha'ya, seansı ben alırım dedim. Müşterinin adı Mabel'di. Benim en sevdiğim isimlerden biri olmadığı da ortadaydı.

Üçüncü kattaki yatak odama geldi. Fazla irileşmiş öksüz yavrucak tipiydi. Eteği fırfırlı, karpuz kollu bir entari giymişti. Korkunçtu kılığı. Ama genç, körpe bir tipti. Yirmi beş falan gibi geldi bana.

Bir perhiz kolası ısmarladı. Süslü bardakta getirdiler. Bardağın kenarına da limon dilimi takmışlardı. Mabel eline alıp ışığa tuttu.

«Rüya,» dedi hayran bir sesle.

Elbiselerini çıkardığında bakakaldığımı kabullenmem gerek. Vücudu çok güzel olduğundan değil, çok garip olduğundan.

Göbek deliğinden yukarısı incecikti. Küçük memeler, dar omuzlar, sicim gibi kollar. Ufak bukleli, sarı saçları ince boynu üzerindeki yumurta kafasını çevreliyordu. Genç ve hemen kırılabilecek bir görünüm.

Ama göbekten aşağısı bambaşka bir kadına ait gibiydi. Geniş kalçalar, yastıklı bir popo, kalın oyluklar, dolgun baldırlar. Elleri ufacık, zarif, ayakları kocaman ve katır ayağı kadar sağlam görünüşlüydü.

İki kadının yarılarını kesip birbirine dikmişler gibi bir hali vardı.

Ben soyunurken beni inceledi, «Nefis vücudun var,» dedi.

Yatakta pek tecrübeli değildi ama, istekli bir öğrenciydi. «Harika! Enfes!» deyip duruyordu.

Yeni yetmeler kadar güçlü ve çevikti. O taşkın kalça-

lar, bacaklar bile iyiydi. Eski karım Sally gibi kolay gıdıklanıyordu o da.

Birlikte pek eğlendik. Heyecanlandığında yüzü, sonra boynu, göğsü, bedeni pembeleştikçe pembeleşti. Vücudunun alt yarısı eski renginde kaldı. Bu durum ikiliğini daha da belirginleştirdi. Görülecek şeydi gerçekten.

Onu doyurmam uzun sürdü ama, sonunda başardım.

Konuşabilecek kadar kendini toparladığında, «Nefisti,» dedi.

«Benim için de,» dedim. Standard orospu lafıydı bu.

«Gerçekten oldum, değil mi?»

«Gerçekten,» dedim, sonra yüzüne dikkatle baktım.

«Daha önce hiç olmadı mıydı bu sana?»

«Belki. Emin değilim. Ama böyle değildi.»

Giyinirken, «Kendi dairemde oturuyorum,» dedi. «Çok iyi aşçıyımdır.»

«Mabel,» dedim. «Müşterilerle dışarda görüşmemiz yasak. Bu kural çok sıkıdır.»

«Yaa,» dedi. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

«İstediğin zaman buraya gelebilirsin,» dedim. «Beni isteyebilirsin.»

«Biliyorum. Ama çok daha güzel olurdu eğer... Sana numaramı bırakabilir miyim? Ne olur ne olmaz diye?»

«Peki,» dedim. «İstiyorsan bırak.»

Çantasından küçük sayfalı bir bloknot ve altın bir kurşun kalem çıkardı, adresini, telefonunu, adını ve soyadını yazdı. Mabel Hetter.

«Kaybetme,» dedi.

«Etmem,» diye söz verdim, kâğıdı cüzdanıma koydum.

«Ne olur ne olmaz,» dedi o yine.

146

Oscar Gotwold'la sabahın dokuzunda Martha'nın evinde buluştuk. O saatte bile adam gayet ayık ve uyanık, şık, tertemiz, pabuçları da cilalıydı.

Kahvesini yudumlayıp çöreğini ısırırken ona Detektif Luke Futter'ın parasını iki katına çıkarmak, ayda yirmi bin dolar almak istediğini anlattım. Oscar yalnızca başını sallamakla yetindi.

Derken sözü Martha devraldı. Sidney Quink'in işe yeni başladığımız zamanlarda bizi nasıl tehdit ettiğini, nasıl Futter'den yardım istediğimizi, onun da nasıl işi derleyip toparladığını anlattı, sonra da teypi çaldı.

O gıcırtılı sesler sanki başka bir dünyadan, başka bir zamandan geliyordu. Hepimiz dikkatle dinledik. Teyp bitince Martha makineyi susturdu. Oscar kahvesini bitirdi, dudaklarını kâğıt peçeteyle kuruladı.

«Yanlış anlamışsam düzeltin ama,» dedi, «Sanıyorum siz bu bandı kullanarak adamı hizaya getirmek istiyorsunuz. Doğru mu?»

«Doğru,» dedi Martha öfkeyle. «Futter bu bandın açıklanmasını istemeyecektir.»

«Ya?» dedi Gotwold. «Peki bandı nasıl açıklamayı düşünüyorsunuz? Mahkemede mi? Televizyon haber programlarında mı?»

Yüzüne baktık.

«Bana kalırsa,» diye devam etti avukat,» o bandı bütün kopyalarıyla birlikte yakarsanız daha iyi edersiniz. Hem sizi de suçlu duruma düşürüyor, hem de tehlikeye atıyor. Eğer bu detektif dediğiniz kadar kurnazsa, bu bandı asla açıklayamayacağınızı bilir.»

«Allah kahretsin,» dedi Martha. «Bu da ne demek oluyor? Yani ne derse yapacak, hep götünü mü yalayacağız bu itin?»

«Pek sayılmaz,» dedi Gotwold. «Size parasını neden iki katına çıkarmak istediğine dair bir neden gösterdi mi?»

«Bir sürü başka insanla paylaşıyorum dedi,» diye atıldım. «Patronlarla, yüksek rütbelilerle... onlara kendine kalandan daha fazlasını veriyormuş. Sanki bu iş büyük bir çete işiymiş de kendisi ufacık bir rol oynuyormuş gibi konuştu.»

«Olabilir,» dedi avukat. «Ama olmayabilir de. Ne olursa olsun, bu yasal bir sorun değil, kuvvet sorunu. Size önerim, bunu Cannis'le Gelesco'ya anlatmanız.»

«Bunu yapmamız şart mı?» dedim.

Gotwold bana belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı. «Neden istemiyorsun?» diye sordu.

«Kendi başımıza çözemediğimiz bir sorun için onlara koşmuş olmaktan hoşlanmıyorum,» dedim.

«Öyle,» dedi Martha da.

Avukat, «Çok normal ve insanca bir tepki,» dedi. «Ama anlamanız gerekir ki Cannis'le Gelesco'nun Peter'in Yeri'ne yatırdıkları para da epey bir para. Girişimi tehdit eden her konu, onları da tehdit ediyor demektir. Ayrıca kabul etmeniz gerekir ki onlar bu tip konuları ele almakta size oranla çok daha... ııı... kalifiye ve tecrübeli. Bu işi onlara bırakmanızı size şiddetle öğütlerim.»

Kolundaki saate baktı, ayağa kalktı, siyah şapkasını, gri süet eldivenlerini aldı.

«Gitmem gerek,» dedi. «Lütfen bir düşünün. Ortaklarınız tecrübeli iş adamlarıdır. Onların tecrübesinden yararlanmamak saçma olur.»

Martha, «Düşüneceğiz,» dedi.

«Öyle yapın. Ya da Futter'ın teklifini kabul edin. Başka çare öneremiyorum.»

147

Martha, Oscar'la yaptığımız toplantı sırasında triko bir elbise, düz pabuç giymişti.

«Banyo yapıp giyinmeliyim, sonra da kulübe gitmeliyim,» dedi. «Ben hazırlanırken gel de konuşalım. İstersen biraz daha kahve de var.»

Ben tabakları ve fincanları mutfağa taşırken yatak odasına girdi, sonra banyoya geçti. Ben de girip kapalı tuvaletin üzerine oturdum. O duştaydı.

«Ne diyorsun?» diye bağırdım.

«Herhalde onlara başvurmamız şart,» dedi. «Hiç canım istemiyor.»

«Benim de,» dedim.

Bir süre konuşmadık. Sonra o sulan damlayarak çıktı, bir havlu kaptı, kendini kurulamaya koyuldu.

«Domuz gibi şişmanlıyorum,» dedi. «Sırtımı kurulasana.»

Ayağa kalktım, havluyu aldım, geniş omuzlarını, etli sırtını kurulamaya koyuldum.

«Oscar haklı,» dedi. «Bu kuvvet sorunu. Cannis'le Gelesco da bu işi bizden çok daha iyi çözümleyebilir.»

«Her halde,» dedim sırtını ovalarken. «Ama o zaman da işin yönetimine daha fazla karışmak isteyecekler.»

«O tip adam onlar,» dedi.

Yatak odasına geçtik. O çorabını giymeye koyuldu. Ben yatağın kenarına oturup sigaramı içtim.

«O adamlarla düşman olmayı istemiyorum,» dedim.

«Kuvvetleri Octavius Caesar'dan geliyor, dedi, dolaptan iki elbise çekip havaya kaldırdı. «Pembe mi, siyah mı?»

«Siyah,» dedim. «Pembesi pek çocuksu.»

«Caesar olmasa onlar kediye döner,» dedi Martha.

Bir an düşündüm, sonunda kararımı verdim.

«Martha,» dedim. «Hani geçen ay Octavius Caesar beni görüşmek üzere çağırmıştı, hatırladın mı?»

«Tabii hatırladım. Şubeler konusunda.»

«Evet. O sıra sana söylemediğim bir şey vardı. Odasından çıktığımda, senin erkek arkadaşın Wilson Bowker'ın içeri girmekte olduğunu gördüm.»

Martha dudağına ruj sürüyordu. Birden kala kaldı, bana döndü. Gözleri iri iri açılmıştı.

«Wilson mu?» dedi. «Emin misin?»

«Kesinlikle. Yanında kısa boylu bir adam daha vardı. Purosunu çiğneyip duruyordu.»

«McMannis,» dedi yamyassı bir sesle. «Kampanya yöneticisi. Ve Caesar'ın bürosuna girdiler, öyle mi?»

«Hiç kuşkum yok.»

«Allah kahretsin!» dedi acı bir sesle. «Tek eksiğim buydu.»

Tekrar aynaya döndü, makyajını bitirmeye çalıştı ama başaramıyordu.

«Caesar ona senden söz etmez,» dedim. «İşlerini sağa sola anlatacak tür insanlardan değil. Bowker de herhalde senin adını kimseye söyleyecek değildir.»

«Biliyorum, biliyorum,» dedi. «Ama yine de o ikisinin biraraya gelmesinden hoşlanmıyorum. Peter, öyle çok şey buna bağlı ki! Eğer Wilson vali olursa, gelecek dört ya

da sekiz yıl içinde ta en yukarıya kadar tırmanabilir. Karısının hayal ettiği gibi.»

«Başkan Bowker, ha?» dedim. «Belki seni de İçişleri Bakanı yapar.»

«Mankafa!» dedi öfkeyle. Ben de bir daha bu konuda şaka yapmadım.

Datsunumla gelmiştim. Martha kapıyı dikkatle kilitledikten sonra aşağıya indik. Ben arabamın cam sileceğinin altına bir park cezası pusulası sıkıştırılmış olduğunu gördüm.

«Onu Octavius Caesar'a yolla,» diye öğüt verdi Martha. «Her şeyi yoluna koyar.»

Yoğun trafik arasında ilerledik. Martha, «Wilson olduğundan emin misin?» diye tekrar sordu.

İçimi çektim. «Keşke sana söylemeseydim,» dedim.

«Yoo, ziyanı yok,» dedi.

«Ona soracak mısın bu konuyu?»

«Wilson'a mı? Daha neler! İhtiyarı nereden tanıdığımı açıklamam gerekir o zaman.»

«Amma girift bir ağ örüyoruz biz de...»

«Saçmalamayı kes, ışıklara dikkat et,» dedi.

148

Arabayı Peter'in Yeri önüne bıraktım, çocukların Godzilla diye isim taktığı insan azmanı kapıcımıza ona göz kulak olmasını tembih ettim. Martha öğle yemeği akşam yemeği ve seans rezervasyonlarına bakmak üzere odasına gitti.

Ber her sabahki turumu yaptım, barı, mutfağı, yemek salonunu, yatak odalarını teftiş ettim, herkesin işinin başında kulübün işe hazır olup olmadığını kontrol ettim.

Yancy Burnett ilk teşrifat nöbetini almak üzere geldi. Yelekli gri bir takım giymişti. İçinde çizgili, Windsor yakalı bir gömleği, Sulka kravatı vardı. Yakasına da küçük bir karanfil takmıştı.

«Çok etkileyici,» diye iltifat ettim. «Neyi kutluyorsun?»

«Aşıkım,» dedi.

«Hangi şanslı erkeğe?»

Güldü.

«Yance,» dedim. «Ben Clara Hoffheimer'in parasını götürüyorum. Bir saata kadar dönerim. Tekke sana emanet.»

Clara'nın eleman kadrosunu izinli silahlı kuvvetler mensuplarıyla destekleme fikri çok güzel işliyordu. Bu arada kadromuzda ek iş tutmak isteyen birkaç New York polisiyle bir de FBI ajanının bulunması sizi şaşırtır mı bilmem.

O sabah Clara boynuna üç sıra inci takmıştı. Boncuk falan da değildi. İyi kalite kültive inciydi. Parmağındaki topaz yüzüğün taşı, kaldırım taşı boyuna yaklaşıyordu.

Parayı dikkatle sayışını seyrettim.

«Tamam mı hepsi?» diye sordum.

«Tamam,» dedi, teşekkür etmedi.

«Bugünlerde pek zengin görünüyorsun, Clara,» dedim sohbet sesimle. «İşlerin iyi mi gidiyor?»

«Daha iyi olamazdı.»

«Belli oluyor,» dedim.

O sinsi sinsi sırıttı.

Martha kadar etli butluydu ama, daha bir kaba ve kalın gibiydi. İnsanı yiyecekmiş gibi gaddar bir havası vardı. Octavius Caesar'ın onunla nasıl başa çıktığını merak ettim. Sonra birden aklıma geldi. Belki de adamı esas çeken şey buydu.

«Seninle çalışmaktan memnunum, Peter,» dedi genizden gelen bir sesle. «Seninle ben çok benziyoruz birbirimize.»

«Ben de seninle çalışmaktan memnunum, Clara,» dedim. «Kârlı oluyor ikimiz için de.»

«Odanın kapısını kilitleyebilirim,» diye kıkırdadı.

Gözümün önünde korkunç bir hayal belirdi. O masanın üzerine yayılıp yatmış, kurşun kalemler, silgiler, ataşlar arasında yuvarlanıyor, ben onun üzerine çökmüş ofuldayıp pufulduyorum.

Ama beni engelleyen bu hayal değildi. Octavius Caesar'ı boynuzlayarak Peter'in Yeri'nin geleceğini tehlikeye sokmaya niyetim yoktu benim. Hızla düşündüm.

«Clara,» dedim üzgün bir sesle. «Seninle daha yakın ilişkim olmasını ben de isterdim. Ama Sol'la ben çok ya-

kın arkadaştık... Gözümün önüne sen ve ben gelince... şey, sanki Sol ebedi sonsuzluktan bana üzgün gözlerle bakıyormuş gibime geliyor. Sanki ona ihanet etmişim gibi... anlıyor musun? Sol'un anısına dünyada böyle bir şey yapamam.»

Bir süre böyle konuşup durdum. Sonunda koltuğumun kolundan kalktı, kendi yerine gidip oturdu. Gözlerinde yaşlar var gibi geldi bana.

«Peter,» dedi boğulur gibi bir sesle. «Bil ki seni anlıyorum... ve sana bu yüzden saygı duyuyorum.»

Hayatımda oynadığım en iyi rollerden biri olmuştu doğrusu.

149

Mardi Gras Salonunun bir köşesinde bir tek lamba yanıyordu. Orta yerde, bir oyun masasının başında Cannis, Gelesco, Martha ve ben çevrelenmiş oturuyorduk. Puro dumanı giderek yoğunlaşmaktaydı. Loş ışıkta sis gibi dolaştığı görülüyordu.

İki sert adama Detektif Luko Futter'in artık ayda yirmi bin istediğini anlattım.

Martha, «Eğer açık kalmak istiyorsak,» diye ekledi.

«Vay itoğlu!» diye patladı Gelesco.

Cannis, «Gözünü para bürümüş,» diyerek başını iki yana salladı. «Dayanamadığım bir tek şey varsa o da açgözlü insanlardır. Burada güzel bir işimiz var, o da iyi para alıyordu. Ama paranın kokusunu alınca daha istiyor, sonra yine istiyor.»

«Kendisi için değilmiş, söylediğine göre,» dedim. «Parayı dağıtmak zorunda kaldığını iddia ediyor. Yüksek rütbelilere verdiğine yemin ediyor.»

Gelesco tiksinmiş gibi br sesle, «Söylüyor, iddia ediyor, yemin ediyor,» dedi. «Kim biliyor peki? Belki hepsini kendi cebine atıyordur. Bence bu herifi bir inceleyelim.»

«Öyle,» dedi Cannis. Sonra ortağına, «Bu işe Lou'yu takabiliriz,» diye öneride bulundu. «Tam bir diplomattır Lou.»

«Tabii,» dedi öteki. «Öyle yapalım. Paralar nereye gidiyormuş, bir öğrenelim. Çoktan yapmalıydık bunu.»

Ben istememiştim ama, Martha yine de doldurmuş olduğumuz bandı buraya getirmekte direnmişti. Cannis'le Gelesco'ya Quink olayını anlattı, sonra da teypi çaldı. Gıcırtılı sesler o loş, dumanlı odada yankılandı. Hepimiz sonuna kadar dikkatle dinledik.

Cannis, «Ve sonra da bu Quink ortadan kayboldu, öyle mi?» diye sordu.

«Bir daha haberini almadık.»

Cannis, «Şimdi balıkları besliyordur,» dedi.

Gelesco, «Belki otoyol olmuştur,» dedi, ikisi birlikte gülüştüler.

Ben hemen, «Esas sorun, biz bu bandı Futter'a baskı yapmak için kullanamayız,» dedim. «Oscar Gotwold bandı açıklamanın bizim için de bir o kadar yıkıcı ve zararlı olduğunu söyledi. Biz bir yasa adamına, bir şantajcıdan kurtulmak için rüşvet teklif ediyoruz ne de olsa.»

«Evet,» dedi Cannis yavaşça. «Herifi yakarsınız ama kendiniz de birlikte yanarsınız.»

Gelesco, «Bakın,» dedi hepimize. «Kedi derisi yüzmenin birden fazla yolu vardır. Örneğin... Bu polis parayı üstlerine dağıttığını söylüyor, tamam mı? Herhalde de hakkı var. Bugüne kadar tek derdimiz o baskın oldu, onu da bize haber vermeyi başardı. Ama üstleri dediğimiz adamlar dert, sıkıntı ve pürüz istemezler. İnanın bana. Post'un birinci sayfasında çıkacak haber falan da istemezler. Bu nedenle, güvenebilecekleri bir aracıya ihtiyaçları vardır. Ama bu bandı dinlerlerse, kendi kendilerine derler ki, 'Biz bu herifi akıllı biri sanmıştık. Oysa öyle budala ki, sesini alıyorlar da ruhu duymuyor. Bu sersemden kurtulalım.'»

«Evet, Mike,» diye soludu Cannis. «Bu çok güzel. Lou bir araştırsın bakalım, Futter paraları kime veriyormuş. Sonra o insanlara bandı dinletiriz, ondan sonrasını onlar devralsın bakalım.»

«Tamam Tony,» dedi Gelesco. «O zaman bizim elimiz temiz kalır.» Martha'yla bana döndü. «Bakın,» dedi. «Bize daha işin en başında gelmeliydiniz. Tony ile ben insanlar

hakkında çok şey biliriz. Bize bir şeyler borçlu olan çok insan vardır. Ne zaman bu tür bir derdiniz olursa, hemen bizi arayın. Biz sizinle daha yakın çalışmayı zaten istiyoruz. Haksız mıyım, Tony?»

«Haklısın,» dedi Cannis de.

150

Jenny Tolliver konusunu epey düşünmüştüm. Yılda yetmiş beş bin doları ve kârın yüzde yirmi altısını feda etmeksizin onu nasıl geri kazanabileceğimi hesaplamış, kitaplamış, sonunda kendi kafama göre harika bir çare bulmuştum.

Yine Peter'in Yeri'nde çalışmaya devam edecektim ama görevlerimi yalnızca barla, yemek salonuyla ve sosyal olaylar sırasında gerekli olan işlerle sınırlayarak. Artık kendim sens almayacaktım.

Aslında bir restoratör olacaktım ben. Martha ile Yance aygırların başı olma görevini rahatlıkla sürdürebilir, yürütebilirlerdi.

Bu karar herhalde Jenny'nin ahlaki itirazlarının tümüne cevap verebilecek nitelikteydi. Metrdotel gibi bir şey olacaktım. Metrdoteller de müşterilerin lokantadan çıktıktan sonra neler yaptığından sorumlu tutulamazlardı herhalde, değil mi?

Beni bu karara iten bir etken de Cannis ve Gelesco ile yaptığımız o toplantıydı. Suyun altına batıyormuşum gibi tatsız bir duyguya kapılmıştım o gün ben. Yok yüksek rütbelilere rüşvetler, yok düşmanların otoyol olması... içim ürperiyordu hâlâ.

Daha önce de söylediğim gibi, şiddet pek bana göre değildi. İşimizin illegal yanlarını benden daha atak olanlara bırakmaya dünden hazırdım. Hem... Martha benim fazla yumuşak olduğumu söylemişti zaten.

Temmuz ortalarında Jenny'den bir randevu koparabil-

dim. Kararını ona yemek sırasında açmayı planlıyordum. Sonra ona evlenme teklif edecektim. Evet, oraya vardırmıştım işi.

Akşamı **Sırça Köşk** oyununu sahneye koyuyormuş gibi planladım. Ben, konuk gelen kibar bey rolüne çıkacaktım. Ama gitmeyecektim sonunda. La Folie'de rezervasyon yaptım. Bürosuna çiçekler yolladım. Bir nişan yüzüğü satın aldım. Taşı küçüktü ama, çok zarifti.

Büyük bir özenle giyindim. Beyaz smokin ceket, siyah resmi pantolon, şarap rengi kravat. Umutlarım pek büyüktü.

Ama Jenny'yi evinden aldığımda, bu akşamın hayallerimdeki akşam olamayacağını hemen anladım. Erkek gömleği gibi bir gömlek giyip kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Anvelop bir eteğe sarınmış, ayaklarına espadriller geçirmişti.

Beni asıl sarsan, kıyafetinden çok, görünüşüydü. Saçları omuzlarına ıslak ıslak sarkıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Kırk sekiz saat uyumamış gibiydi. Ya da ağlamıştı. Gözlerinin altında mor halkalar göze çarpıyordu.

«Bir şey mi oldu?» diye sordum o arabaya binerken.

Başını iki yana salladı, cevap vermedi.

«La Folie'de rezervasyon yaptım,» dedim ona. «Bir sakıncası yok ya?»

«Özür dilerim ama olmaz,» dedi. «Sana telefon edecektim, sonra haksızlık olur diye düşündüm. Yüz yüze söylemem gerekir dedim.»

«Neyi?»

«Biraz dolaşalım mı arabayla?» diye sordu. «Parkın içinden. Ya da her nereden olursa...»

Datsun'u çalıştırdım, Central Park'ın 72'nci sokaktaki kapısına doğru ilerledim.

«Asıl benim sana söylecek önemli bir şeyim var,» dedim.

«Hayır, Peter. Önce beni dinle. Ben Arthur'la evleniyorum.»

Aniden frene basmadım. Direğe falan toslamadım. Ama ellerim direksiyona öyle sıkı sarıldı ki dirseklerim ağrıdı.

«Arthur'la mı?» diye bağırdım. «Neden?»

«O iyi, dürüst bir insan.»

«Biliyorum... ama **Arthur!!!** Yani Arthur tatlıdır, iyi-

dir, şekerdir falan ama, hiçbir şey değildir. Sana göre bir erkek değil o.»

«O da bana tıpkı senin bu söylediklerini söyledi,» dedi sakin sakin. «O da kendini, senin onu tanıdığın kadar tanıyor. Ama beri yandan, beni sevdiğini söyledi. Evliliğimizi başarılı kılmak için çok çalışacağını söyledi. Ben de ona inanıyorum.

İnledim. «Jenny, altı aya kalmaz, seni sıkıntıdan, bunaltıdan öldürür.»

«Sanmıyorum. Hemen hemen bir yıldır sürekli çıkıyoyoruz, beni sıkmadı. Birlikte rahat ediyoruz. Her an bir şey yapmak, bir yerlere gitmek zorunda da değiliz. Birlikte olmaktan hoşlanıyoruz.»

Parkın iç yollarında tur atıp duruyorduk. Yavaş gidiyor, hep kırmızı ışıklara rastlamaya çalışıyordum. Zamana ihtiyacım vardı.

«Bak,» dedim. «Kararını vermeden önce...»

«Ben kararımı verdim,» dedi kesin bir sesle.

«Söylemek istediğim şeyi söylememe izin ver...»

Ve ona aygırlardan ve seanslardan vazgeçeceğimi anlattım.

«Yatak odalarıyla ilişkim kalmayacak,» diye yemin ettim. «Bunu içtenlikle söylüyorum, Jenny. Bak...»

Tek elimi cebime daldırıp küçük, kadife kutuyu çıkardım, ona uzattım.

«Al bunu,» dedim. Ama almadı.

«Bu nişan yüzüğü,» dedim. «Seninle evlenmek istiyorum. Beni sevdiğini biliyorum. **Biliyorum** bunu. Eğer itiraz ettiğin o işi bırakırsam, ortada hiçbir neden...»

O anda ağlamaya başladı. Gözyaşlarını görmeyeyim diye başını öte yana çevirdi. Ama yumuşak hıçkırıklarını duyabiliyordum.

«Yapmazsın,» dedi boğuk bir sesle. «Yapamazsın.»

«Neden söz ediyorsun sen?» diye sordum öfkeyle. «O işi her istediğim an tümüyle de bırakabilirim. Parasal yatırımdan vazgeçmek budalalık olur. Ama yatak odalarıyla kesinlikle ilgim kalmayacak.»

«Yine dönersin,» diye burnunu çekti. «Bundan eminim. Bir ayda, altı ayda, bir yılda.. yine başladığın yerde bulursun kendimi.»

«Çok bulurum!» diye haykırdım. Sonra onu kararlılı-

ğıma inandırmak için uğraştım durdum. Ama ne dediysem, bir türlü inandıramadım.

Sonunda artık diyecek başka laf kalmadı. Geziyi sessizlik içinde bitirdik. Onu tekrar apartmanın önüne getirdim.

«Arthur'la ikinize iyi şanslar,» dedim ruhsuz bir sesle. Gözlerim dosdoğru karşıya bakıyordu.

Birden eğilip yanağımı öptü.

«Hakkın var, Peter,» dedi. «Seni gerçekten seviyorum. Ama hayatta daha önemli şeyler de var.»

Ve sonra da gitti.

Arabayı vitese aldım, yıldırım gibi ileri doğru atıldım.

«Sittir ol git!» diye haykırdım avazım çıktığı kadar.

Arabayı Peter'in Yeri'nin önüne bıraktım. İster üzerine park cezası pusulası bıraksınlar, ister vinçle çekip götürsünler, umurumda bile değildi.

Kulübe girdim. Yancy Burnett yüzüme ifadesiz bakışlarla baktı.

«Erken döndün,» dedi.

Çalışma odama girip kapıyı çarptım. Kendimi döner koltuğuma attım, ayaklarımı masaya dayadım. Kadife kutuyu cebimden çıkardım, yüzüğe baktım sonra fırlattığım gibi karşı duvara savurdum. Allah belasını versin bu dünyanın!

Yance odaya girdi. Elinde bir bardak brandi vardı.

«Al,» diye bana uzattı. «İhtiyacın varmış gibi görünüyor.»

«Sağol,» dedim. «Var gerçekten.»

İki yudumda bitirip soluğumu tuttum.

«Daha iyi misin?» diye sordu Yance.

«Pek sayılmaz. İşler nasıl bu gece?»

«İyi. Şu anda altı seans var. Geceyarısından önce de daha beş tane programlanmış durumda.»

«Delikanlıların hepsi geldi mi?»

«Hem de tam vaktinde.»

«Allah kahretsin,» dedim.

Anlayışlı anlayışlı gülümsedi, odadan çıktı. Bir an düşündüm, sonra dikleştim, cebimden cüzdanımı çıkardım. Katlanmış kâğıt hâlâ oradaydı. Mabel Hetter, telefon numarası ve adres. İki kadından oluşmuş gibi görünen tek kadın.

Telefonu ikinci zilde açtı.

«Merhaba!» dedim neşeli bir sesle. «Ben Peter. Yani Peter'in...»

«Biliyorum kim olduğunu,» dedi hemen. «Enfes! Çabuk kalk gel.»

151

Temmuzun 24'üydü. Çok iyi hatırlıyorum. Bornozum ve terliklerimle erkenden inmiştim aşağıya. Mutfağı hazırlıyorlardı. Kahvemi elime alıp Rüya Salonuna geçtim, küçük bistro masalarından birine oturdum.

Daha birkaç dakika oturmamıştım ki kapıdan Anthony Cannis ile Michael Gelesco girdi. Masama gelip tepeme dikildiler. Yüzlerindeki ifade ciddiydi. Cannis **Daily News**'ın sabah nüshasını önüme koydu.

«Sayfa dört,» dedi.

Bir an yüzüne baktım, sonra dördüncü sayfayı açtım. Gelesco parmağıyla yazıyı gösterdi. Küçük bir haberdi:

> DETEKTİFİN İNTİHARI. New York polis kuvvetlerinde yirmi yedi yıllık emeği geçen birinci sınıf Detektif Luke Futter'ın cesedi dün gece geç saatte, On birinci Cadde'yle 54'üncü sokağın köşesinde parketmiş duran arabasının ön koltuğunda bulundu. Futter'ın şakağında bir kurşun deliği olduğu görüldü. Tabancası, tek kurşunu sıkılmış durumda, yanıbaşında yatar durumdaydı. Otopsiyi beklerken, ölümün intihar olduğu kanısı yaygın bulunmakta. Yetkililer detektifin son zamanlarda bir depresyon içinde bulunduğunu söylemekte ve nedeninin kişisel sorunlarda yattığını ileri sürmektedirler.

Yazıyı iki kere okudum, sonra başımı yavaşça kaldırıp Cannis'le Gelesco'ya baktım.

«Bu korkunç bir şey,» dedim alçak sesle.

«Korkunç,» diye bana katıldı Gelesco. Bir yandan da başını iki yana sallayıp duruyordu.

«Bana pek intihar edecek tip gibi görünmüyordu,» dedim.

Cannis omuzlarını kaldırarak, «Gazete depresyondaydı diyor,» dedi.

Gelesco da. «Evet,» diye onayladı. «Kişisel sorunları varmış. Hey, birer kahve söylesene. İkimizinki de sade olsun.»

Kalkıp mutfağa gittim, garsonlara kahveleri getirmelerini söyledim. Kendim taşıyamayacağımı biliyordum. Ellerim feci şekilde titriyordu.

Garson gidene kadar konuşmadık. İki kabadayı oturdular. kahvelerini yudumladılar, içlerini çekip arkalarına yaslandılar.

«Adamımız bu Futter işini inceliyordu,» dedi Cannis. «Parayı paylaşıyormuş, orası doğru. Ama dediği kadar da değil. Kendi epey büyük bir payı cepliyormuş.»

«Açgözlü,» dedi Gelesco.

Cannis, «Bu yeni on bin ise olduğu gibi onun cebine gidecekmiş,» diye devam etti. «Ne dersin buna?»

Gelesco cebinden teyp bandını çıkarıp bana uzattı.

«İşte Martha'nın bandı,» dedi. «Kullanmaya fırsat bile bulamadık.»

Cannis, «Herif onu beklemeden kendini vurdu,» dedi. «Ne yapabilirdik?»

«Şimdi ne olacak peki?» diye sordum sinirli bir sesle.

«Biz birtakım kimselerle konuştuk,» dedi Gelesco «On iki buçuğa anlaştık. Bu da yirmiden çok daha iyi... haksız mıyım?»

Cannis, «Bundan böyle işin o yanını Mike'la ben halledeceğiz, tamam mı, Peter?» dedi.

«Teşekkür ederim,» dedim çok hafif bir sesle. «Bence sakıncası yok.»

«Rüşvetleri biz üstleniriz,» dedi Gelesco. «İşçi işveren ilişkileri ya da güvenlik gibi diğer ağır sorunları da. Neden bütün dertler size kalsın? Kahveniz güzelmiş burada.»

Bitirip ayağa kalktılar, ama gitmediler. Durup bana baktılar.

Anthony Cannis, «Bay Caesar'a gitmişsin,» dedi. «Mike'la benim burayı dostlarımıza göstermek için arasıra bara uğrayışımızı şikâyet etmişsin.»

«Ben...» diye başladım.

«Ziyanı yok,» dedi Gelesco. «Tony ile ben alınmadık. Alındık mı, Tony?»

«Yok canım.»

«Ama bazan,» dedi Gelesco, «bazan bize gerekli saygıyı göstermediğini görüyoruz.»

Cannis peygamber tonuyla, «Saygı göstermek çok önemlidir,» dedi. «Biz Bay Caesar'a saygı gösteriyoruz. Hakkıdır.»

Gelesco, «Senin de bize biraz saygı göstermen gerektiğine inanıyoruz,» dedi. «Ne de olsa ortağız... tamam mı?»

Cannis, «Böylece... sen bize saygı göster, biz de sana saygı gösterelim,» dedi.

Elimden geldiği kadar cesaretle, «Bana göre hava hoş,» dedim.

«Aferin sana,» dedi Michael Gelesco. Elini uzanıp yanağımı okşadı.

Canım yandı.

152

Jenny Tolliver'in bana Arthur Enders'le evleneceğini söylediği gece Mabel Hetter'i aramış, fırlayıp ona gitmiş, umutsuzluğumu ve düşmanlık duygularımı onun dört tahta direkli yatağı üzerinde boşaltmıştım.

«Süper!» diye bağırıyordu o mutluluk içinde.

Gece yarısından önce Peter'in Yeri'ne dönmüştüm. Ama Mabel'in cömert anlayışına duyduğum minnet nedeniyle, ertesi cuma gecesi ona yemeğe gitmeye söz vermiştim. Şarabı ben getiririm diye de direnmiştim. Bir şişe chablisle bir de '78 Pommard.

Mabel Batı 57'nci sokaktaki o koca apartmanlardan birinde oturuyordu. Binanın dış cephe süsleri olan o oyma dev suratlarda yetmiş beş yıllık kent pisliği birikmişti. Asansörler kafes biçiminde, banyo tekneleri pençe tipi dört ayak üzerinde duranlardandı.

Çok güzel eski binalardandı aslında. İlk zamanlar sanatçılar için stüdyo daireleri olarak inşa edilmişti. Tavanları yüksek, duvarları ceviz lambriydi. Yana kayarak açılan bilyeli kapılar, pirinç tokmaklar ve kilitler ve tabii kadife kaplı pencere eşikleri.

Mabel'in tek yatak odalı bir dairesi vardı. Ayda 1250 dolar kira ödediğini söylüyordu. Demek ki para vardı... tamam mı? Çalışmadığına göre de, paralar herhalde Kansas'daki annesiyle babasından geliyordu. Babasının tahıl silosu mu ne, öyle bir şeylere sahip olduğunu söylemişti.

İçerisini eski moda döşemişti. Koca koltuklar hemen hemen binanın kendisi kadar eskiydi. Koltuklarda kılıf, çevrede bol kreton basma vardı. Bibloların bazıları değerliydi ama çoğu çer-çöptü. Bol taze çiçek. Bu hoştu işte. Harap bir piyano. Evin tek klima cihazı yatak odasının camına monte edilmiş eski tiplerdendi.

Bana kendisinin harika bir aşçı olduğunu söylemişti ama ben onu **quiche** ve ıspanak salatası tipi diye görmüştüm. Mutfağına bir göz attıktan sonra, yemek pişirmeyi ciddiye alan bir insan olduğunu hemen anladım.

Neredeyse Peter'in Yeri'ndeki mutfağımız kadar büyüktü. Yukardaki rafta tüm Güney Bronx halkını beslemeye yetecek kadar kap kacak duruyordu. Musluklarda çift eviye, kosa bir et kesme tezgâhı, buzdolabından ayrı bir dondurucu, ticari tip bir gaz ocağı, bir de mikro dalgalı fırın.

«Bayılırım yemek pişirmeye,» dedi.

«Ben de yemeye,» deyip Groucho Marx taklidi sırıttım ama anlamadı.

Soğutulmuş yarım avokadolar içinde iri parça yengeç etleri ve kavrulmuş badem çıkardı. Salata arugula, çeşitli otlar, Japon mantarları ve andivden oluşuyordu. Sosunun değişik bir tadı vardı. Galiba şam fıstığı vardı bu sosun içinde.

Asıl yemek, dana bonfileleriydi. Kâğıt gibi ince kesilmiş, tereyağda çevrilmişti. Yanında garnitürü vardı. Taze yeşil fasulyeler, Kanada beykınıyla birlikte, soğuk servis yapılmıştı. Bir kâsede beyaz patateslerle tatlı patatesler karışıktı. Bilya boyunda, top toptu hepsi. Haşlanıp bir şeye batırılarak kızartılmış, kızarırken o şey bir kabuk meydana getirmişti.

Ekmeği de kendi pişirmişti Mabel. Fransız baget ekmeklerinin minyatürleri. Yanında tatlı tereyağı.

Tatlıya gelince, günah sayılacak kadar zengin bir çikolatalı dondurmaydı. Üzerine ayrıca biter çikolata rendesi dökülmüş, krem şantiye konmuştu.

Hatırlanacak bir yemekti. Bir tek kusuru vardı: O koca oda öyle cehennem sıcağıydı ki, kendimi fırında gibi hissediyor, çok rahatsız oluyordum. Büyük pencereler ardına kadar açıktı. Fakat New York'a yaz ortasında bir de sıcak dalgası gelmişti o sıra. Saunada yemek yiyorduk sanki.

Sonunda Mabel'i masadaki mumları söndürmeye razı ettim. Ek sıcaklığa kimin ne ihtiyacı vardı ki? Önce soğuk şarabı bitirdik, daha sonra zavallı Pommard'ın içine buz atıp tadını mahvetmek gibi affedilmiş bir günah işledik.

Yemek bitip ayağa kalktığımda, pantolomun ıslak poposunu sandalyeye yapışmaktan kurtarabildiğim için memnundum. Masayı toplamaya yardım ettim, Mabel yemekleri kaldırıp bulaşıkları makineye yığarken ben salona döndüm.

Tek düşüncem, nezaket çerçevesi içinde onu ne kadar çabuk yatak odasına atabileceğimdi. Sekse pek hevesli olduğumdan değil ama, orada klima olduğunu bildiğim için. Bu arada ortalıkta dolaştım, kollarımı havaya kaldırdım, boynumu ıslak yakamın içinde sağa sola çevirdim.

Piyano eski ve yaralı bereliydi ama birkaç akor bastığımda akordunun mükemmel olduğunu gördüm. Ben onunla oyalanırken Mabel geldi.

Piyanonun yanındaki açık dolabın içi notalarla doluydu. Biraz taradım. Victor Herbert'in, Georg M. Cohan'ın, Rudolf Frimi'nin, Sigmund Romberg'in ve Jerome Kern'in yazdığı her şarkı vardı burada galiba.

«Ne bunlar?» diye sordum.

«Ben New York'a şan dersleri için geldim,» dedi. «Henüz profesyonel olarak sahneye çıkmadım ama, harika bir amatör gruba üyeyim. Operet söylüyoruz. Kiliselerde, huzur evlerinde, okul, hastane gibi yerlerde temsiller veriyoruz. Çok eğlenceli oluyor.»

«Herhalde,» dedim ilgisiz bir sesle. «Mabel, ceketimi çıkarmamın bir sakıncası var mı?»

Sonra onun iznini beklemeden ceketi çıkardım, kra-

vatı gevşettim, yakamın düğmesini açtım, ıslak kollarımı kıvırdım.

«Burada hava tertibatsız nasıl yaşayabiliyorsun anlamıyorum,» dedim.

«Genellikle çıplak dolaşırım,» diye kıkırdadı. «Öyle çılgın bir âdetim vardır.»

«Sana engel olmayayım,» diyerek otomatik bir erkek cevabı verdim.

Yapacağını hiç sanmıyordum ama, hemen tüm giysilerini fırlatıp attı. Elbiseyi, sutyeni, külot çorabı rekor sayılacak kısa bir süre içinde her yana fırlattı. Sonra ellerini kalçalarına dayayıp çenesini havaya kaldırdı, bana sırıttı.

«Böylesi daha iyi değil mi?» diye sordu.

Koca pencereler ardına kadar açık duruyordu. Güneşlikler kaldırılmış, perdeler iki yana çekilmişti. Karşı kaldırımda kapkaranlık bir iş hanı vardı ama, o karanlığın içinden kendisini dürbünle seyredenler olsa da aldırdığı yoktu.

«Sana bir konser vereyim, ister misin?» diye sordu umutla.

Cesaretini toplayıp, «Elbette, hoşuma gider,» dedim.

Kanapenin ta kenarına oturdum, ıslak sırtımın döşemelere değmesinden kaçındım. O eğilip nota dolabını karıştırdı.

«İşte sevdiğim bir parça,» dedi sonunda.

Piyanoya oturdu, notayı yerine dayadı. Yumurta kafasının dar omuzları üzerinde dikilip dengeli durduğunu gördüm. İnce kollar, ince bel. Onlardan sonra da o dev kalçalar taburenin üzerine iki koca kadayıf gibi yayılıyordu.

«Ah! Sweet mystery of life,» adlı şarkıya başladı.

Kötü söylüyor diyemeyeceğim. Yalan olur. Ama sınırlı bir sopranoydu sesi. Salon sesiydi kesinlikle. Hafif operalar için bile yeterli değildi. Hocası ondan sahtekârlıkla para sızdırdığı için mahkemeye verilse yeriydi.

Bitirdiği zaman, «Çok güzeldi,» dedim.

Kibar bir sözdü ama bana zararı oldu. Orada ter içinde oturup peşpeşe bir sürü şarkı dinlemek zorunda kaldım.

Sonuncusu, «Ben niye doğdum?» şarkısıydı ki bu da benim o andaki ruhsal durumumu çok iyi yansıtıyordu.

Yüzünü bana çevirdiğinde heyecandan kızarmıştı.

«Yatak odasına geçip serinleyelim,» dedi.

«Hiç teklif etmeyeceksin sanmıştım,» dedim.

Salondaki cehennemi dengelemek istermişçesine, yatak odasındaki hava tertibatı son haddine kadar açılmıştı. Duvarlara kasaplık et bile asabilecek kadar soğuktu burası. Ama ben hiç yakınmadım.

Birlikte duş yaptık. O çılgın banyoda ayakta dikildik, kenardan yükselen borunun ucundan akan suyun altına sırayla girdik. Bu duş buraya sanki sonradan akla gelmiş gibi iğreti takılmıştı. Sonra yatağa yattık ve ben de yemeğin karşılığını ödedim.

Ağır işçilik sayılmazdı. Mabel genç, istekli ve pek de sesliydi. «Harika!» «Süper!» «Enfes!»ler beni fazla rahatsız etmedi. Çığlıklar, iniltiler, haykırışlar titreşimli homurtular hoşuma bile gitti. Ama sonunda koro halinde şarkı söylememizi istediği zaman, biraz fazla ileri gittiği kanısına vardım.

Gecenin ikisinde susuzluktan kavrularak uyandım. Baharlı yemeklerden mi, şaraptan mı, her nedense. Yataktan yavaşça kaydım, çırılçıplak mutfağa yürüdüm. Oradaki sıcaklık yüzüme tokat gibi çarptı.

Buzdolabını biraz karıştırdım, sonunda buzluk kısmında tatlımızdan kalanı buldum. Çikolatalı dondurma ve krema. Orada ayaküstü mideye indirdim.

Çoğu insanlar gibi, erkeklerin kalbine kamışından gidildiği yolundaki klişeye çoktan beri inanmış biriydim. etmeye başlamıştım. Olabilir miydi acaba?

153

Düğüne davetli değildim. Ziyanı yoktu. Jenny ile Arthur'un benim oradaki varlığımdan mahçup olabileceklerini anlıyordum. Ama yine de...

King Hayes gitti, bana da anlattı. Gelin çok güzeldi, dedi. Damat da korkak bir tavşana benziyormuş. Nikâh-

tan çıkınca Blotto'nun arkasındaki odada küçük bir resepsiyon vermişler ve sonra da hemen işbaşı yapmış, işyerlerine dönmüşler.

Arthur'un oyunu perdesini ağustos ayında açtı. **Times**'daki eleştiriyi okudum. **Şafakta Gurup** oyununun beceriksizce kurulmuş olduğunu ve yer yer aşırı duygusal olduğunu yazıyordu. Ama aynı zamanda yazarın doğuştan yetenekli olup büyük gelecek vaad ettiğini de söylüyordu.

Arthur bana iki davetiye yollamayı unutmadı. Mabel Hetter'i davet ettim. Fakat o da o gece Rockland State'de bir oyunda oynuyordu, gelemedi. **Şafakta Gurubu** seyretmeye tek başıma gittim. İki yıldır ilk defa tiyatroya gidiyordum.

Kötü bir deneydi. Oyun aslında beni şaşırttı. Arthur'un ilk yazdığı sayfalarla ilgisi bile yoktu. Yalnızca duygularla uğraşıyordu. Tam opera olacak türden eserdi.

Times'ın eleştirmeninin hakkı vardı. Oyun garip kurulmuştu, sarsak bir oyundu ama güçlülüğü ve çekiciliği de inkâr edilemezdi.

Küçük bir Nebraska kasabasının sınırlı hayatından sıkılan bir çiftlik çocuğunu ele alıyordu. Delikanlı evinden ayrılıp dünyayı görmeye çıkıyor, bu arada kendini de arıyordu. Aşkta, savaşta, zenginlik ve fakirlikte, ihanete uğramakta, ihanet etmekte, zaferde ve başarısızlıkta deneyimlerden geçiyordu.

Sonunda evine dönüyordu. Dinleyicilerin çoğu ve bu arada da ben geleneksel sonuca hazırlamıştık kendimizi. Kahramanın aradığı her şeyin kendi kasabasında da var olduğunu anlamasını bekliyorduk. Ama yazar son sürpriziyle bizleri şaşırttı.

Yolculuğundan dönen kahraman kendi kasabasını da başka her yer kadar yetersiz buldu. Pek acı bir sahne olan son sahnede kendi kişisel değerini keşfetmekten de vazgeçti ve hepimizin hayatta hoşnutsuzluğa mahkûm olduğumuz gerçeğini kabul etti.

Tedirgin edici bir oyundu. İyi oyunlar öyle olmalıydı zaten. Arthur'un gözlemciliği ve yazma yeteneği yıkmıştı beni. Ayrıca o başrolü oynamanın özlemini de duyuyordum. O rolde türlü türlü yorum olanakları vardı.

Birkaç yıl önce Sol Hoffheimer bana, eğer teslim olursam hayatım boyunca, acaba neler olabilirdim diye düşüneceğimi söylemişti. Başlıyordu işte.

Kendi kendime, iyi para getiren bir işim var, dedim. Arabam var, nefis bir gardrobum var, çok iyi aşçı olan bir yatak arkadaşım var ve parlak da bir geleceğim var. Ne diye sızlanıyordum o halde? Bilemiyordum.

Tek bildiğim, hayatımın ilkbaharının artık geçtiğiydi. Önümde ölüm kokan bir sonbahar vardı ve o da bana pek mutlu sürprizler getirecek değildi.

154

Birkaç hafta önce Seth Hawkins çalışma odama geldiğinde lokomotifler gibi soluyordu. Elleri titriyordu. Bacağında da engelleyemediği, tik benzeri bir seyrime vardı. Gözlerinde vahşi bakışlar parıldıyordu. Sanki korkunç bir şey görmüş de gözlerine inanamıyormuş gibiydi.

«Ne oldu sana?» diye sordum kaygıyla.

Homurdandı ve hazin hikâyesini anlattı.

Müşterisi otuzunu yeni aşmış bir kadındı. Adı Sybil'di. Uzun boylu, geniş omuzlu, ince belli, dar kalçalıydı. Soyunduğunda Seth kadının vücut geliştirme manyağı olduğunu hemen anlamıştı. Herhalde halterci türünden.

«Peter,» dedi umutsuzluk içinde. «Memelerinde bile kasları vardı.»

Müşteri Seth'e poz vermiş, pazularını göstermişti. Sonra da kuvvetini kanıtlamak için onu kol güreşine davet etmişti. Kazanmıştı da.

«Neredeyse kolumu kırıyordu,» diyordu Seth.

Ama iş o kadarla da kalmamıştı. Sybil Kızılderili güreşi diye tutturunca Seth'i tepetaklak etmiş, amuda dikmiş, öyle tutmuştu.

Sonra bu zaferiyle coşarak, Seth'in itiraz etmesine fırsat vermeden onu omzu ve oyluğundan yakalamış, bir homurdandıktan sonra onu ta yukarı, kafasının üzerine kaldırmıştı halter gibi.

Akrobasi yatağa yatmalarından sonra da devam etmişti.

«Ağrımayan yerim yok,» diye yakınıyordu. «Sanki lades kemiğiymişim de, beni kırmaya çalışıyormuş gibi bacaklarımı gerip açıyordu. Neredeyse yarılacaktım! Ama en kötüsü, her şey bittiği zamandı. Elimi sıkarken eklemlerimi kırıyordu. «Yakında yine görüşürüz,» dedi bana. Peter...» diye yalvardı Seth. «Bir daha yapma bunu bana. **Lütfen.»**

Yapmayacağıma söz verdim, sinirlerini yatıştırmak için bardan bir içki ısmarladım.

Ağustos ortalarında Sybil geri geldi. Ama bu sefer seans istemeye gelmemişti. Geldiğini Martha haber verince öğrendim.

«Barda bir kadın var,» dedi. «Bir üye. Yetkili biriyle konuşmak istiyor.»

«Sen bakamaz mısın?» dedim.

«Ne istediğini anlayamıyorum,» dedi Martha aklı karışmış gibi.

Ona baktım. Son zamanlarda pek iyi görünmediğini Yance de, ben de fark etmiştik. İçindeki ışık sönmüştü sanki. Eskiden her zaman şık gezerken şimdi lekeli elbiseler, kaçık çoraplarla geliyordu. Kızıl saçlarının diplerinden boyasız, kır renkler belli oluyordu.

«İyi misin, Martha?» diye sordum. «Son günlerde pek yorgun gibisin.»

«Gülümsemeyi başardı. «İdare ediyorum,» dedi.

«Aynı sorun mu? Gelecekteki valimiz mi?»

Başını evet anlamında salladı.

«Kurtul ondan, hayatım,» diye öğüt verdim.

«Nasıl?» dedi. Cevap veremedim.

«Pekâlâ,» diye içimi çektim. «Bardaki kadına dönelim. Adı ne?»

«Sybil Headley.»

«Sybil mi?» diye bağırdım. «Ulu Tanrım!»

«Onu tanıyor musun?»

«Kendim görmedim ama, Seth Hawkins'i neredeyse öldürüyormuş. Seans mı istiyor?»

«Sanmıyorum.»

«Çok şükür,» dedim. «Demek sağ kalıp keman çalmasını öğreneceğim.»

Rüya Salonu'nda birkaç kadın vardı ama tek başına oturan yalnız oydu. Kül rengi uzun saçlarını omuzlarına sallandırmıştı. Güneş gözlüğünün camları sarıydı. Önünde perhiz cola'sı vardı. Yaklaştım.

«Bayan Headley?» diye sordum.

«Benim,» dedi. «Siz kimsiniz?»

«Peter Scuro.»

«Patron siz misiniz?»

«Patronlardan biri,» dedim kararlı bir gülümsemeyle. «Size nasıl yardımcı olabilirim?»

«Bir kere, oturmakla işe başlayabilirsiniz,» dedi, ben de oturdum.

Birbirimize baktık. O ne gördü bilemem ama, ben süet gibi, çok cazip ciltli, güzel bir kadın gördüm. Kolsuz bir elbise giymişti. Uzun bacakları çıplaktı. Pürüzsüzdü cildi gerçekten.

«Çok güzel yanmışsınız,» dedim.

«Saçmalığı kes,» dedi.

Lezar çantasını araştırdı, bir kartvizit çıkardı, bana doğru itti. Sybil Headley. Yazar. **Madhatter** Dergisi.

«**Madhatter**'i bilir misin?» diye sordu.

«Biliyorum, evet,» dedim.

«Okur musun?» diye bilmek istedi.

«Arasıra,» dedim.

«Biz araştırmacı gazetecilik konusunda uzmanız,» diye anlattı hızla. «New York yöresindeki her şeyin içyüzü. Açıklamalar, skandallar, sırlar. Her hafta milyonu aşkın okuyucu. Bizi çok severler çünkü sahtekârlık yapmayız. Olayları şişirmeyiz. Hakkımızda üç hakaret davası açılmış durumda ama üçünü de kazanacağız.»

«Duyduğuma sevindim,» dedim.

«Şimdi de kötü haber,» dedi. «Siz burada bir randevuevi işletiyorsunuz. Yalnız orospular erkek, müşteriler kadın. Harika bir haber. İki seferlik tefrika en azından. Tüm gerçekleri ve rakamları aldım. Küçük Minox'umla birkaç fotoğraf bile çektim. Sana bir duyuru yapma olanağını tanıyorum. Âdil insanlarız biz. Senin savunmanı da basarız.»

İçimi çektim. «Kaça?» diye sordum.

«Ne?!!» diye gürledi. Havlıyordu âdetâ.

«Hikâyeyi kaça öldürürsün?» dedim bezgin bir sesle.

«Seni sersem,» dedi ateşli. «Bizi satın alabileceğini mi sanıyorsun?»

«Evet,» dedim.

«Eh, seni bir şok bekliyor öyleyse oğlum. Biz satılık değiliz.»

Yüzüme ateş saçan gözlerle baktı, ben de ona en soğukkanlı, en alaycı William Powell bakışımı yönelttim.

«Eğer kapıyı bekleyen o koca gorille ilgileniyorsan...» dedim.

Kızardı, ayağa fırladı, çantasını kaptı.

«Herhalde o köylü çocuğu sana seansımızı anlatmış,» dedi.

«Anlattı. Harika bir şey. Biraz sapıkça ama harika.»

«Seni budala,» dedi, çıktı gitti.

Martha'nın odasına gittim, ona olup bitenleri anlatmaya çalıştım ama sözümü kesti.

«Lütfen, Peter,» dedi. «Beni uğraştırma. Sen hallet.»

Bunun üzerine kendi odama döndüm, Anthony Cannis'le Michael Gelesco'ya telefon etmeye çalıştım. Sekreterleri ikisinin de Las Vegas'a gitmiş olduğunu, bir haftadan önce dönmeyeceklerini söyledi. Döner dönmez beni aramaları için mesaj bıraktım.

155

Clara Hoffheimer bana sulandıktan sonra ziyaretlerimi elimden geldiği kadar kısa kesmeye çalışır olmuştum. İçeriye giriyor, parayı veriyor, kontrol edip saymasını bekliyor, sonra mümkün olduğu kadar çabuk çıkıyordum oradan.

Ama ağustos sonlarında bir gün yeterince çabuk kaçamadım. Beni durdurdu.

«Peter,» dedi, «benim bir sorunum var.»

«İnsan nesli arasına hoş geldin,» dedim.

«Belki sen yardımcı olabilirsin diye düşünüyorum. Bir erkek arkadaşım var. Ona şimdilik Bay C. diyelim.»

«Diyelim,» dedim.

«Bu beyin kendisini hiç anlamayan bir karısı var. Bu nedenle de gidebileceğimiz bir yerimiz yok... anlıyorsundur. Yani... onun evine gidemeyiz. Ben de ta uzak bir banliyöde kızımla oturuyorum. Arkadaşım otele falan gitmek istemiyor, orada birisi onu tanıyabilir diye korkuyor. Çok önemli bir insandır.»

«Tabii,» dedim. «Anlıyorum.»

«Ben de diyorum ki... Kulüp gecenin ikisinde kapanıyor, değil mi? Belki de...»

Cümlelerini Octavius Caesar gibi yarıda kesmeye başlamıştı o da.

Bana teklif ettiği şeyden hiç hoşlanmamıştım. Hemen hayır demeye hazırlanıyordum ki, bunun belki de Caesar'ın fikri olabileceği aklıma geldi. Onunla zıtlaşmak istemiyordum. Hele de Peter'in Yeri'nin geleceği onun iyi niyetine bağlıyken.

«Belki de ayarlanabilir,» dedim yavaşça. «Bütün gece mi?»

Neşeyle güldü. «Yok canım. Bir saat yeter de artar bile.»

Bence de öyleydi.

«Ya taşıt?» dedim. «Otomobil, park falan?»

«Onları ben ayarlarım. Eğer sen bize...»

«Ve sonra da toz olayım, ha?»

«Anlayacağını biliyordum,» deyip gülümsedi.

Böylece, iki gece sonra Peter'in Yeri'nin giriş holünde, sinir içinde bekliyor, kapıdaki gözetleme deliğinden dışarı bakıp duruyordum. Gecenin iki buçuğunda eski siyah bir Lincoln araba yanaştı. Upuzun bir şey. Clara Hoffheimer indi, sonra Octavius Caesar'ın inmesine yardım etti.

Kapının kilidini açtım, onlar girerken yana çekildim, sonra kapıyı tekrar kilitledim. Caesar şapka giymemişti. Beyaz saçları pırıl pırıl parlıyordu. Yüzüme keskin bir bakış yöneltti.

«İyi akşamlar, genç adam,» dedi, solgun elini uzattı.

«İyi akşamlar efendim,» deyip elini sıktım. «Bir içki arzu eder miydiniz?»

«Veuve Clicqot var mı?»

«Elbette,» dedim. «Derhal.»

Şampanyayı bardan aldım, buz dolu kovaya sokup bir çevirdim. Clara'ya getirdim.

«Dördüncü kattaki herhangi bir oda,» diye fısıldadım. «Siz ayrılırken burada olurum.»

Başını salladı, ikisi birlikte asansöre doğru ilerlediler.

Sıkıntılı bir saat boyunca barın arkasında oturdum, Perrier içtim.

Asansörün inmekte olduğunu duyunca ayağa kalktım. Clara Hoffheimer koşarak bara daldı. Gülmekten katılıyordu. Kıkırdıyor, eğilip bükülüyor, gözlerinden yaşlar akıyor, eliyle ağzını burnunu kapatmaya çalışıyordu.

Onu biraz yatıştırmayı başardım ve olup biteni öğrendim. Octavius Caesar giyinirken pantolonunun fermuarı donunun kenarına takılmıştı. Kurtarmaya çalışırken fermuarı iyice bozmuştu. Şimdi pantolonunun önü açık, aradan donunun ucu çıkar durumda kalakalmıştı.

«Öyle komik duruyor ki!» diye kıkırdıyordu Clara. «Peter, ne yapacağız? Senin kendisini o halde görmeni istemiyor. Sonra şoförü de var. Eve gittiğinde karısı uyanıksa, onu öyle görürse ne olacak?»

«Bak,» dedim. «Burada eski bir yağmurluğum var. Onu ona götür. Giymesi gerekmez. Koluna alsın, önüne doğru sarkıtsın, yeter.»

Öyle yaptık. Beş dakika kadar sonra Octavius Caesar, pardesümü önüne tutmuş durumda göründü.

Sesim nazik şekilde ifadesiz, «İyi geceler efendim,» dedim.

Bana bakmadı bile.

Clara yüzüme hızlı, korkak bir gülümseme postaladı, sonra gittiler. Kapıyı arkalarından kilitledim.

Bu programı sahnelemeye razı olurken Bay C'yi memnun etmeyi amaçlamıştım. Ama içimde bir duygu gecenin bana eksi puan yüklediğini fısıldıyordu.

156

Michael Gelesco aradı, mesajımı aldığını söyledi. Kendisiyle ve Cannis'le ilk fırsatta görüşmek istediğimi anlattım.

«Bizimle nerede görüşmek istiyorsun,» dedi soğuk bir sesle:

Barcarole Butiğe gelebileceğimi söylediğim zaman hemen yumuşadı. Herhalde saygı göstermek dediği bu olmalıydı. Öğleden sonra saat dört için randevulaştık.

Toplantı odasındaki uzun masanın bir ucuna oturduk. Onlar purolarını içtiler, ben de öksürmemeye çalışıp durdum. Onlara Sybil Headley'i ve **Madhatter** Dergisi'ne basılacak yazıyı anlattım.

«Fotoğraf da çektiğini iddia ediyor,» dedim. «Ayrıca kendi ifadesine göre bütün gerçekleri ve rakamları derlemiş. Bunları nereden bulduğunu hiç bilmiyorum.»

«**Madhatter** Dergisi mi?» dedi Cannis. «Mike, biz o süprüntü dergiye ilan da veriyoruz, değil mi?»

«Tabii,» dedi Gelesco. «Her hafta beş santim boyunda küçük bir ilan. Yalnızca adımız, adresimiz ve telefonumuz. Pek kibar bir şey.»

«Ben galiba Sybil Headley'i kızdırdım,» diye devam ettim. «Hikâyeyi örtbas etmek için kaç para istediğini sordum, tepesi iyice attı.»

Gelesco bana acır gibi, «Peter,» dedi. «Bu tür işlerin patronlardan halledildiğini neden bir türlü öğrenemiyorsun? Yoksa yarı yerde yolun tıkanır, elin şeyinde kalakalırsın.»

«Peki şimdi ne yapacağız?» dedim çaresizlik içinde.

Gelesco, «Dert etme,» diye avuttu beni. «Düzelir, görürsün.»

Minnetle teşekkür ettim, gitmek üzere kalktım.

«Hey,» dedi Cannis. «Bizim Martha nasıl bugünlerde?»

«İyi,» dedim. «Yine her zamanki gibi çok meşgul.»

«İyi, ha?» dedi Cannis. «Bizim kulağımıza öyle gelmedi. Kendini saldı diye duyduk. İşine de pek dikkat etmiyormuş.»

Tüm mutfak kadrosunu, kapıcıyı, barmenleri onlar getirmiş işe koymuşlardı. Herhalde onlara haber taşıyan yeterli sayıda casusları da vardı bu insanların arasında.

Martha çok iyi çalışıyor,» diye itiraz ettim.

«Öyle mi?» dedi Gelesco. «İnşallah haklısındır.»

«Onsuz yapamayız,» dedim. Ama bu sefer fazla ileri gitmiştim.

«Peter,» dedi Cannis hâkim bir edayla. «Kimsenin yaptığı iş o kadar önemli değildir.»

157

Mabel Hetter'i haftada iki üç kere görüyordum. Genellikle de gittim mi orada yatıyordum. Bana beş yemeklik sofralar kurmakta direniyordu. O lezzetli soslara, taze pişmiş böreklere dayanamıyordum. Çok fazla şişmanlamaktaydım.

«Sen bir restoran açmalısın,» dedim ona.

Yüzüme gücenmiş gibi baktı. «Yoo,» dedi. «Şarkıcılık kariyerimi düşünmem gerek.»

Ona sesiyle ilgili gerçeği söyleyebilirdim ama ne yararı olurdu? İnanmazdı ki bana!

Derken bir akşam onu dışarda yemek üzere kandırdım. Değişik mutfağı olan bir lokantaya gittik. Fiyatlar korkunçtu ama yemekler Mabel'inkilerin eline su dökemezdi. O gece, dışarda yediğimiz ilk ve son gece oldu. Eski düzenimizden o da memnundu, ben de.

Mabel konusunda kalleşlik etmek istemiyorum. Bana karşı her zaman cömert ve sevecen davrandı. Ama çok güzel olmadığını söylemem gerek. Çirkin değildi ama... son derece silikti.

Yine de, tatlı bir gülüşü vardı. Davranışlarını ciddiye almaya olanak yoktu. Yirmi dört yıl boyunca, rüyalarına olan inancı sayesinde bambaşka bir dünyada yaşamıştı. Belki de o masum haliydi beni durmadan ona çeken, yine gelmemi sağlayan.

Bir o, bir de kızarmış ördekler.

Ona hediyeler getiriyordum. Genellikle küçük şeyler. Hovardalığa param yoktu. Ama o her şeyi aynı çocuksu sevinçle kabul ediyordu. Özellikle kıçından müzik çalan oyuncak ayıya bayıldı.

Eylül ayında traş takımımı ve tuvalet malzememi onun banyosuna aktarmıştım. Yatak odasının bir çekmecesine de temiz gömlekler, çamaşırlar ve çoraplar koymuştum. O da bana bir bornoz aldı tabii... kim başka şey alır?

Akşamlarımız pek evcil geçiyordu. Yemekten sonra sofrayı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirmesine yardım ediyordum. Sonra ben biramı ya da şarabımı yudumlarken Mabel bana bir resital çekiyordu.

Böyle genç bir kadının neden altmış yıl önce yazılmış kaçık operetlere ilgi duyacağını düşünemiyordum.

Mecburi konserden sonra yatak odasına geçiyorduk. O masumluğuna göre doğrusu bazı ileri seks yetenekleri geliştirmişti. Belki «Tek Öpücük» onun en sevdiği balad olabilirdi ama, yatakta bundan fazlasını da beklemeyi öğrenmişti artık.

Çiftleşmemiz benim için daha da önemliydi sanıyorum. Bunun nedeni de galiba bir müşteriyi memnun etme baskısının üzerimden kalkmış olmasıydı. Belki de bu yüzden bu kadar başarılı performans veriyordum. O da her şeye şükran duyuyordu.

Ayrıca Nikki Radburn batıya gittiğinden bu yana ilk defa olarak bir kadınla yakın olabiliyordum. Bunun bir kısmı fizikseldi, biliyorum. Ama birleşmemizden sonraki o rahatlık, o sarılıp yattığımız sakin dakikalar da onun kadar değerliydi. Eğer cinsel aşkımızı bir şarkıyla bitirmek istiyorsa, buna da dayanabiliyordum.

«Mae,» dedim bir gün ona (Mabel demeye bir türlü tahammül edemiyordum), «diyelim ki en kötü şey oldu, değiştiremeyeceğin nedenlerle bir sahne kariyeri yapamadın. Ne olur o zaman?»

«Bu asla olmaz,» dedi rahatlıkla. «Günün birinde ben ünlü olacağım.»

Kararlılığı insanın soluğunu kesecek nitelikteydi.

«Ama öyle çok şey şansa bağlı ki,» dedim. «Gereklı zamanda gerekli yerde bulunmana bağlı her şey.»

«Bence insanlar kendi şanslarını kendileri yaratır,» dedi.

Kendi kendime onu ilerde gelecek büyük darbeden korumak istediğimi söylüyordum. Ama belki de kendi hayatımı haklı çıkarmaya uğraşıyordum.

Kendimi iyi bir insan diye düşünmek hoşuma gidiyordu. Ama daha önce de karşılaştığım bir sorun çıkmaktaydı karşıma. İyilik nedir? İyi olmak için, kırıcı şekilde dürüst mü davranmak gerek, sonra bir hayali destekleyen komplolara mı yönelmek gerek? Bu konuda tek avuntum, benden zeki insanların da buna bir cevap bulamamış olmalarıydı.

Entelektüel açıdan hafif siklet sayılırdım. Bana göre insanın kendini incelemesi bir zaman kaybı olup, asla

olumlu davranışa yol açmazdı. Bu nedenle Mabel Hetter'i kendi rüyaları arasında bıraktım, sarılıp biçimsiz vücudunu kendime çektim. Bayağı iyi bir duygu veriyordu insana.

Onun şarkısı, «Hayal Şarkısı» ise, benimki de «Her Gün Bayanlar Günü» şarkısıydı.

158

O sıralarda işlerimiz pek arttı. Martha da tam o sıra izinler almaya, işe gelmeyip hastayım diye telefon etmeye, ya da hiç habersiz gelmemeye başladı.

Yance'le durumumuz berbattı. Kendi işlerimize ek olarak onunkileri de yüklenmek zorunda kalıyorduk.

«Bak,» dedim Yance'e. «Martha'ya ne oluyor bilmiyorum ama burası yıkılmadan bir çare bulmamız gerek.»

«Martha yokken randevuları alabilirim,» dedi Yance. «Ama hem onu yapıp, hem call-boy ve kavalye servislerine program hazırlayıp, hem de günde yedi saat teşrifatçılık yapamam.»

«Tabii yapamazsın,» dedim. «İstersen rezervasyonları al o gelmediği zamanlar. Her zamanki gibi call-boyla kavalyelik programını da yap. Teşrifatçılığı unut. Birini tutarız.»

«Kimi?»

«King Hayes olmaz mı?» diye sordum.

Yance kaşlarını kaldırdı, sonra bir an düşündü. «Biliyor musun, becerebilir de,» dedi. «İri kıyım, yakışıklı, kişilik sahibi. Mutfak tecrübesi de var. Kabul eder mi dersin?»

«Maaş alacak ve istemezse seans almayabilecek. Bence hemen razı olur.»

«Onu giydirmen gerekecek.»

«Dert değil. Hoşuna gidecektir.»

King'i Brooks Brothers'a götürdüm, iki tane yelekli takım elbise seçtik. Biri gri beyaz çizgili flanel, öteki lacivertti. Gömlekler, kravatlar, ayakkabılar... hepsi de pek kibardı. King gülmesini tutamıyordu.

Teşrifatçı olarak hemen büyük sükse yaptı. Nazikti ama, boyun eğen tip değildi. İsimleri kolayca hatırında tutabiliyor, şikâyetleri karşısındakini mutlu eden bir mizah anlayışıyla ele almasını biliyordu. Seanslardan hemen vazgeçti. Bana bir kutu içinde hediye bir kravat geldi. Üzerinde de bir kart. «Teşekkürler, Louella.»

Martha geldiği günlerde de öyle gergin, öyle dalgındı ki, Yance onunla oturup randevulara, rezervasyonlara yardım etmek zorunda kalıyordu. Cannis'le Gelesco'nun da malûm casus şebekeleri sayesinde bu durumları bildiğinden emindim.

Eylül ortalarında ben son teşrifatçılık nöbetindeydim. Günlerden cumaydı. Çok meşguldük. Bir an, üst kat yatak odalarının hepsi doluydu hatta. Benimki de.

Gecenin iki buçağında müşteri, kadro, herkesi kapı dışarı edip kravatımı gevşetir, kemerimi bir delik ileri alırken bir oh çektim. Tatlıcıya gidip bir çay içmeye, bir çörek yemeye karar verdim.

Oradan dönerken, kulübe yarım blok kala, birden iki adam karanlıkların arasından çıkıverdi, yolumun üzerine dikildi. Önce soyuluyorum sandım.

Ama içlerinden biri, «Bay Scuro?» dedi. O zaman adamlara daha bir dikkatle baktım.

Ufak tefek, çirkin, Latin tipli adamlardı. Parlamış siyah elbiseler giymişlerdi. İkisinin de küçük bıyıkları vardı. Birinin alnından çenesine kadar giden bir yara izi de vardı. Görünüşte ikisinin de silahı yoktu ama, yine de pek yeğeninizin doğum gününe davet etmek isteyeceğiniz tipte adamlar sayılmazlardı.

«Evet?» derken bir yandan da acaba bağırmaya başlasam mı diye düşünüyordum.

«Bir dakikanızı rica ediyoruz,» dedi yaralı surat. «Per favor.»

Eliyle kaldırımın kenarında park etmiş duran kocaman Mercedes Sedan'ı gösterdi. Kapı açıldı, içerinin ışığı yandı, arka kanapede oturmakta olan bir adam bana doğru eğildi, başını sallayıp işaretle gelmemi rica etti.

İki küçük adam bana dokunmamaya dikkat ediyorlardı ama, eğer kaçmaya kalkışırsam beni kaldırıma değmeden biçeceklerine dair bir duygu vardı içimde.

Tabii Mercedes'in arka kanapesine bindim. Oturan adam da iki yardakçısı kadar ufak tefekti. Sokağın soluk ışığında onu hayal meyal görebiliyordum. Ellilikti. Çok şık giyinmişti. Ismarlama dikilmiş bir takım vardı üzerinde. Dalgalı kır saçlıydı. Üzgün, düşünceli bir yüzü vardı. Losyonu arabanın içini dolduruyordu.

«Lütfen özürlerimi kabul edin, Bay Scuro,» dedi tiz, müzikli bir sesle. «Sizi böyle gelenek dışı bir yolla görmeye çalıştığım için. Ama böylesi sizi kulüpte ziyaret etmekten daha iyi olur diye düşündüm. Adım Iva Gutierrez,» dedi. El sıkmadı. «Ben birçok işyerlerinin sahibiyim. Bu arada Kwik Kleen kuru temizleme mağazalarının da. Belki duymuşsunuzdur, her tarafta şubelerimiz var. Yalnızca New York bölgesinde yüz dükkândan fazla.»

«Bay Gutierrez, Peter'in Yeri'nin temizleme servisi zaten var. Anlaşma yapılmış durumda.»

«Biliyorum,» dedi. «Kuruluşunuzla ilgili pek çok şey biliyorum. Örneğin sizin şahsen yüzde yirmi altı hisseye sahip olduğunuzu biliyorum. O hisseleri makûl bir fiyata satın almaya talibim. Nakit ödeyerek.»

Soluğum boğazıma tıkanır gibi oldu. Hisselerimin tam miktarını nereden öğrenmiş olabileceğini bilmiyordum. Ama beni en çok şaşırtan, satın almayı teklif etmesiydi. Bu durum elimdekinin değerini anlamama, ona daha sıkı sarılmama yol açtı.

«Üzgünüm, Bay Gutierrez,» dedim. «Ama hisselerim satılık değil.»

«Bu kadar çabuk hayır demeyin,» dedi yumuşak bir sesle. «Bir düşünün bunu. Sanırım o hisselere karşılık yüz dört bin dolar nakit ödediniz. Ben size çeyrek milyon vermeye hazırım. İyi bir kâr payı sayılır, Bay Scuro.»

Üç yıl önce Blotto'da köfteli spagetti yiyen bana! Kafamda Peter'in Yeri şebekesinin dünyaya yayılması hayali olmasa, o dakika imzamı atar, hemen satardım. Ama o hayal çeyrek milyonu bana bozuk para gibi gösteriyordu.

Gutierrez devam etti. «Elbette ki sizden şu anda karar vermenizi bekliyor değilim. Ama düşünürsünüz, değil mi? Sizin gibi genç bir adam o parayla çok şeyler yapabilir. Doğru değil mi?»

«Evet,» dedim boğuk bir sesle. «Bu doğru.»

«O halde demek sizden yakın zamanda bir cevap bekleyebilirim, değil mi?» Birden yan cebinden bir kartvizit çıkardı, elime tutuşturdu. «Bu numarayı her saat arayabilirsiniz. Gece veya gündüz. Eğer ben yoksam mesaj da bırakabilirsiniz. Evet veya hayır olarak. Bence evet demekle büyük akıllılık edersiniz.»

«Teklifinizi büyük bir dikkatle düşüneceğim,» dedim resmi bir sesle.

«Peki,» deyip ilk defa gülümsedi, altın dişini gösterdi.

Arabadan indim, iki bıçkın da ayrılmama izin verdiler. Dengeli adımlarla, arkama bakmadan yürüdüm. Ancak Poter'in Yeri'ne girip kapıyı kilitledikten, sürgüleyip zincirledikten sonra fark ettim ki terden sırılsıklam bir hale gelmişim.

159

Martha ertesi sabah işe gelmeyince saat on bir sularında ona telefon ettim.

Sersem gibi bir sesle, «Gelebileceğimi sanmıyorum,» dedi.

«Tahmin etmiştim. Ama sana söylemek istediğim önemli bir şey var. Birkaç dakikalığına uğrayabilir miyim?»

«Aslında konuk ağırlayacak durumda değilim.»

«Ben seni ağırlar, eğlendiririm. Canın mı sıkkın, tatlım? İstersen sana gelirken bir tatlı falan getireyim.»

«Armagnac getir,» dedi.

Kapıyı açtığında saçı başı dağınık, gözleri bezgin bir Martha bekliyordum. Pis bir sabahlık giymiş, Bloody Mary içerek titremelerini durdurmaya çalışıyor olacağını sanıyordum. Evin dandini, tablaların sigara izmaritleriyle dolu olmasını bekliyordum.

Oysa hiç öyle değildi. Martha oldukça şık giyinmişti:

Saçları taralıydı, elleri de titremiyordu. Evi derli toplu, tablalar boştu.

«Kalkıp giyindim, kulübe gitmeye hazırlandım,» diye itirafta bulundu. «Ama sonra yerimden kıpırdayamadım. Peter, neyim var benim?»

Armagnac'ı açtım, iki küçük kadehe koydum. Siyah deri kanapede onun yanına oturdum, kolumu omzuna attım. Gerçekten seviyordum bu kadını. Sersem bir politikacı uğruna böyle parça parça olmasına dayanamıyordum.

Ona yeni numaramı yaptım. Athony Cannis'le Michael Gelesco'nun taklitleri. Sözde ikisi müzede Milano Venüsü'nü seyredip güzel yanlarını keşfediyorlardı.

«Hey, Tony, bu karının kolları yok!»

Martha öyle gülüyordu ki, gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı.

«Ah, Peter,» diye soludu. «Sen tam doktorun reçetesine yazdığı ilaçsın!»

«Evlere viziteye de gidiyorum,» dedim.

Sonra da bir gece önce Ivar Gutierrez'le karşılaşmamı anlattım, Peter'in Yeri'ndeki hisseme kaç para teklif ettiğini söyledim.

«Unut onu!» dedi Martha. «Herif kolay paraya konmaya çalışan küçük kabadayılardan olmalı.»

«Öyle mi dersin? Küçük kabadayı olarak durumu oldukça iyi doğrusu. Hem yanında muhafız birlikleriyle geziyor.»

«Saat başına tuttuğu iki fedaidir. Sen ona telefon et, Peter. İlgilenmiyorum de. Bitsin gitsin bu iş.»

«Yaparım,» dedim. «Şimdi de senden konuşalım... Martha, senin son zamanlardaki halinden hiç hoşlanmıyorum.»

«Biliyorum,» dedi. «İçimde can kalmamış gibi. Kulüpte de üzerime düşeni yapmıyorum. O iki bıçkın devamsızlıklarımı biliyor mu?»

«Ben söylemedim ama biliyorlar,» dedim.

Acı bir sesle, «Öyle olmalı,» dedi. «Bilirler elbet. Allah belalarını versin.»

«Peki, ya Yance'le ben?» dedim. «King Hayes teşrifatçılık yapsa bile, ikimizin canı burnundan geliyor. Senin işlerini yapmak yüzünden. Bize de haksızlık oluyor.»

«Bana bir brandy daha ver,» dedi.

Yeni içkilerimizi yudumladık. Düşünceliydik. Konuşmuyorduk. Ben odanın çevresine bakındım. Fillerle dolu oda-

nın. Buraya ilk gelişlerimi, burada hayatımın en büyük değişikliklere uğradığını hatırladım.

«Bay Bowker durumunda bir yenilik var mı?» diye sordum yavaşça.

«Evet. Sana onu terk edersem intihar edeceğini söylediğini anlatmıştım, değil mi? Şimdi de önce beni öldürüp sonra intihar edeceğini söylüyor.»

«Tanrım!» diye patladım. «Martha, bu herif deli!»

«Politikacı,» dedi omuz silkerek, «Sence normal, aklı başında bir insan hiç girer mi o mesleğe?»

«Ama ondan kurtulman gerek,» dedim kesin bir sesle. «Belki bu cinayet, intihar lafları sırf palavradır ama riske girmeye değer mi?»

İçini çekti. «Haklısın, Peter,» dedi. «Hem yalnız ben değil, oğlumu da düşünmek zorundayım. Sonunda kararımı verdim. Ben Chicago'ya taşınıyorum. İş akdimi fesh edeceğim. Daha doğrusu... ortada bırakacağım. Kimse beni dava etmeyecektir. Ama yüzde yirmi altımı elimde tutacağım. Oradan yeterince para gelir. Belki Chicago'da bir dükkân falan açarım. Bir butik. Ne dersin?»

«Tatlım, senden uzaklaşmak hiç hoşuma gitmez ama, başka çare de öneremiyorum,» dedim. «Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?»

«Yeni yılın ilk günü. Yance'e ya da yeni birine işlerimi öğrenme fırsatı tanımış olurum o zamana kadar. Bu daire benim malım. İyi bir fiyata satabilirim. O zaman para sıkıntısı da çekmem. Bence gerçekten yapabileceğim en doğru hareket bu. Bu heriften şu ya da bu şekilde, kesinlikle kurtulmam şart. Kendi huzurum için. En iyi yolu bu.»

«Onun nesi var, Martha?» diye sordum. «Daha doğrusu senin neyin var? Yani demek istiyorum ki... nedir aranızdaki bu bağlılık? Aşk mı, seks mi... nedir?»

«Ah, tatlım,» dedi. «İnsanların bir tek amaca dönmesi ancak kitaplarda ve filmlerde olur. Gerçek hayatta hepimizin düzinelerce amacı ve dürtüsü vardır. Davranışlarımızın nedeni bir tek değildir ki! Kim bunları tasnif edip de ben bunu şu nedenle yaptım diyebilir? Sen kendine bak! Sen et ticaretine girdin, çünkü kolay parayı seviyorsun, seksten hoşlanıyorsun, kadınlara bayılıyorsun, heyecan seviyorsun, zekânı kullanarak yaşamak istiyorsun, dokuzdan beşe kadar seni masa başına bağlayacak işlerden nefret edi-

yorsun, falan falan filan filan. Bir milyon sebep var sana bu işi yaptıran.»

«Evet,» dedim düşünceli bir sesle. «Haklısın. Galiba herkes kendisinin çok girift, başka insanlarınsa, çok basit olduğunu sanıyor.»

«Kendimi biraz daha iyi hissediyorum,» dedi Martha. «Seninle konuşmak iyi geldi. Buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim. Belki ben de seninle kulübe gelirim. Bir öpücük ver bana.»

Öpüştük. Beni sımsıkı kucakladı.

«Gerçekten çok tatlı bir insansın,» diye fısıldadı. «Kokuşmuş bir itsin ama çok tatlısın.»

Peter'in Yeri'ne döndüğümde ben hemen kendi odama girdim. Masamda Bay Gutierrez'in kartviziti duruyordu. Telefonu çevirdim, başka yere bağladılar, sonra daha başka yere bağladılar, ama sonunda adamın sesini duydum.

«Bay Gutierrez,» dedim. «Ben Peter Scuro.»

«Ha, evet,» dedi hemen.

«Teklifinizi düşündüm, Bay Gutierrez. Ve Peter'in Yeri'ndeki hissemi henüz satmamaya karar verdim.»

«Yanlış bir karar,» dedi. «Bence şu sıra satmanın en iyi zamanı. Gelecekte fiyat düşebilir. Hatta hisselerinizin hiç değeri kalmaması bile olası.»

«Buna inanmıyorum,» dedim. «Konuyu enine boyuna düşündüm ve...»

«Biraz daha düşünün,» diye sözümü kesti. «Çok uzun ve çok dikkatli düşünün. Belki işin esasını göremiyorsunuz, Bay Scuro. Cömert teklifimi her açıdan düşünmenizi şiddetle öneririm.»

«Özür dilerim ama,» dedim. Kızmaya başlamıştım. «Ben kararımı verdim. Anlaşamayacağız, Bay Gutierrez.»

«Bence fikrinizi değiştireceksiniz,» dedi. «Ben sizinle yine temas ederim, Bay Scuro. Benden yine haber alacaksınız.»

Sesindeki ürküntü verici hava pek gerçekti ama... hiç değilse telefonu o kapatmadan kapamayı başarmıştım.

160

Eylül sonlarında aklıma gelen bir fikir kulübe en azından haftada bin dolar daha kazandırmaya başladı.

Bir piyangoydu düşündüğüm. İlgilenen üyeler beş dolardan bilet alıyorlardı. İstedikleri kadar bilet almakta özgürdüler. Her cuma gecesi saat on ikide, Rüya Salonunda çekiliş yapıyorduk. Kazanan, ertesi hafta kendi seçtiği elemanla bedava bir seans kazanıyordu.

«GÜMBALA» adını verdiğimiz bu çekilişler Peter'in Yeri'nin başarısına katkıda bulunan şeylerin yalnızca bir tanesiydi. Mardi Gras odasının müşterileri giderek artıyordu. David ve piyanosu her gece orayı tıka basa dolduruyordu. Üst kat yatak odaları ise öyle doluydu ki, bir cumartesi kuyrukların bekleştiğini bile gördük.

«Fırın kapısı gibi,» diye mırıldandı Yance hayranlıkla. «Belki de bekleyenlere sıra numarası dağıtsak iyi ederiz.»

Martha'yla ben, özellikle davet edilmedikçe artık haftalık iş toplantılarına katılmıyorduk. Oscar Gotwold'le Iggy Samuelson bizi nasılsa temsil ediyorlardı yeterince. Ben zaten her günkü makbuzları elden geçirirken işlerin yolunda gittiğini görebilmekteydim. Yıl sonunda kârı paylaşacağımız günü sabırsızlıkla bekliyordum. Biraz paraya gerçekten ihtiyacım vardı.

Eylülün son günü çalışma odamda aylık içki ve yiyecek faturalarına göz gezdirirken birden kapım açıldı. Başımı kaldırdığımda Sybil Headley'i gördüm. Halterci kadını. Bana öyle bir kinle bakıyordu ki hemen ayağa kalkmaya savaştım.

«Seni itoğlu!» diye bağırdı.

«Hey,» diye ellerimi havaya kaldırdım. «Dur bir dakika. Derdin nedir bilmiyorum ama, böyle kelimelere gerçekten gerek yok.»

Odama girdi, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

«Tam canıma okudun, ha?» dedi hırsla.

«Bak, neden söz ettiğinden hiç haberim yok,» dedim. «Ama sakinleşir de derdini bana anlatırsan belki bir çaresini bulabiliriz.»

Gözlerime baktığında yüzü buruktu. «Gerçekten bilmiyor musun?»

Avucumu havaya kaldırdım. «Yemin ederim ki bilmiyorum. Otursana.»

Kendini masamın yanındaki koltuğa attı, çorapsız, kaslı bacaklarını üst üste çaprazlayıp yerleştirdi. Cildi gerçekten olağanüstü güzeldi. Süet gibi olduğunu daha önce de söylemiştim galiba. Bugün turta hamurunu andırıyordu. Daha da yanıktı.

«Bir içki arzu eder misiniz, Bayan Headley?» diye sordum terbiyeli terbiyeli. «Müessesemizin ikramı.»

«Hayır,» dedi aksilenerek. «Olup biteni gerçekten bilmiyor musun sen?»

«Gerçekten bilmiyorum.»

«Madhatter'a hazırladığım yazıdan kime söz ettin sen?»

«Şeyy... Ortaklarıma.»

«Kuvvet onlarda mı?»

«Bir bakıma.»

Acı bir sesle. «Eh, her şeyi örtbas ettiler,» dedi.

«Yaa!!» dedim ilgi dolu bir sesle. «Nasıl?»

«Altı ay boyunca her hafta tam sayfalık dört renkli ilan anlaşması imzalayarak. Barcarole Butik için. Böyle olunca da yayıncılar Peter'in Yeri'yle ilgili yazıyı öldürdüler.»

«Galiba demiştin ki bizim dergimiz asla satı...»

«Biliyorum ne dediğimi. Yanılmışım meğer.»

Sandalyesinde kıpırdandı, gerindi, yumruklarını sıktı. Onu anlayışlı bakışlarla izliyordum. Üst dünyanın nasıl işlediğini öğrenmek fena sarsmıştı onu besbelli.

«Bağırıp çağırdın mı?» diye sordum.

«Hem de nasıl!» diye buruk buruk güldü. «Avazım çıktığı kadar. Başlarına öyle bela oldum ki sonunda bana, bu iş böyle olacak, istemiyorsan istifa et, dediler.»

«Ettin mi?»

«Hayır,» dedi alçak sesle. «Etmedim. O işe ihtiyacım var. Ah, Tanrım, ne aşağılık dünya bu böyle.»

«Elimizdeki tek dünya bu ama,» diye hatırlattım ona.

Bir süre sessiz kaldı, sonra içini çekti. «Sanırım başımdaki kutsal hâleyi kaybettim ben,» dedi.

«Onsuz daha çok insan oluyorsun,» dedim.

Yüzüme baktı. «Beni pek sevmiyorsun, değil mi?» dedi.

«Sevmiyordum,» dedim. «Şimdi değişti.»

Başımın üzerinden karşılara bakarak, «Baksana, sen kendin seans yapıyor musun?» diye sordu.

«Arasıra. Ama hiçbir zaman dişi Tarzan'la değil.»
Güldü. «Saçmalık etmeyeceğime söz veriyorum,» dedi.
«Haydi, gidelim öyleyse,» dedim ben de.

161

Belki tiyatrodan gelme bir insan olduğum için olacak, ben giysileri kostüm olarak düşünürüm. Sanırım bu aslında kadınsı bir görüş. Gardrobum çok zengindi ama, hiçbir zaman yeterince değişik kılıklar bulamazdım. Kılık değiştirme peşindeydim herhalde.

Bir ekim sabahı işten bir iki saat ayrılıp Beşinci Cadde'de alışverişe çıktım. Pek fazla para harcamaya niyetim yoktu. Zaten o kadar fazla param da yoktu. Birkaç gömlek, bir kazak, Mabel Hetter için de küçük, esprili bir hediye alabilirim diye düşünmüştüm.

Hava pardesü havasıydı. Serin ve rüzgârlı. Beşinci Cadde'de bayraklar dalgalanıyor, savruluyor, gelip geçenlerin adımlarında, noele doğru daha da artacak bir hızlanma seziliyordu... Pırıl pırıl gökyüzü kartpostal mavisiydi. Mevsimin ilk kestane satıcısını da o sıra gördüm.

Manhattan bir tiyatro setine dönmüştü. Akıllı biri dizaynını yapmış, perde açılmış, alkışlar başlamıştı. Açık, parlak bir neşe vardı ortalıkta. Ayıp sayılacak kadar büyük bir mutluluk içindeydim.

Dolaştım, vitrinlere baktım, birkaç önemsiz şey satın aldım. Saçımı kestirmeyi düşündüm ama, bu kadar tatlı bir günde böylesine önemli bir karar vermek istemediğimden, öylece dolaştım.

Mabel'e çikolatadan minyatür bir piyano aldım. Beyaz tuşları bile vardı. Adresine yollattım. İçine kabartma kartlarımdan birini koydum. Yalnızca adım, o da küçük harflerle yazılmış. İnsan daha ne kadar zarif olabilir?

Plaza'da yemek yedim. İstiridye ve şarap. Bahşişi fazla bol bıraktım, çünkü herkesin çok mutlu olmasını istiyordum. Sonra yürüyerek Peter'in Yeri'ne döndüm.

O gün öğleden sonra teşrifatçılığı King Hayes yapıyordu. Üzerinde çizgili takımı vardı. İçine takımın yeleğini giymemiş, pek çarpıcı bir başka yelek giymişti. Harika görünüyordu. Kendisine de söyledim.

«Hep dersin ya, işi oluruna bırak,» dedi. «Hey, sana bir paket geldi.»

«Öyle mi? Kimden?»

«Üzerinde adres yok. Bir adam bıraktı, sonra gitti. bahşiş bile beklemedi. Senin masaya koydum.»

King de peşimden odama geldi. Masamın üzerinde duran paket, ayakkabı kutusu kadar vardı. Kahverengi kâğıda sarılmış, sicimle bağlanmıştı. Sidney Quink'e verdiğim içi kesik gazete dolusu kutu geldi aklıma.

Eğilip dikkatle baktım. Üzerinde yalnızca benim adım vardı. Kitap harfleriyle. Kaldırıp kulağıma tuttum.

«Tık tık yapmıyor,» dedim King'e.

«Salla,» dedi. «Lukur lukur ediyorsa, içmene yardım ederim.»

Ben ipi çıkarırken gülüşüyorduk. Kâğıdı açtım, kapağı kaldırdım, bakmak üzere ikimiz birlikte eğildik.

Kutuda bir tabaka pamuk seriliydi. Pamuğun orta yerinde, aşırı büyük, yumuşak plastik bir penis yatmaktaydı. Bazı garip dükkânlardan satın alabileceğiniz iğrenç şeylerden biri. Neye kullanılır bilmiyorum. Belki takma penis olarak... ya da eşek şakası yapmak için.

Ama bu penis ortasından dikkatle ikiye kesilmişti. Jiletle herhalde.

Sakat organa ikimiz birlikte baktık.

«Hasta bir şaka,» dedi King Hayes.

«Hasta, doğru,» dedim. «Ama şaka değil.»

«Kimin yolladığını biliyor musun?»

«Tahmin edebiliyorum.» Bunu söylerken kendi sesimi güç duyabiliyordum.

Ne paniğe kapıldım, ne de isteriye. Ama sinirlerim felce uğramış gibi uyuştu, bunu kabullenmem gerek. King de bunu farketmiş olmalıydı çünkü hemen bana bir duble brandi getirdi. Kalbim o sayede yeniden çarpmaya başladı.

Paketttekini Martha'ya gösterdim.

«Devenin başı!» dedi.

«Temizleyici dostumdan,» dedim.

«Ah, Tanrım! Peter, bence hemen Cannis'le Gelesco'

yu ara. Onlar ne yapmak gerektiğini bilirler.» Sonra yüzüme daha bir dikkatle baktı. «Otur bir dakika,» dedi. «Çok sarsılmış görünüyorsun. Ben ararım onları senin yerine.»

Ama ikisi de bürodan çıkmışlardı. Nerede olduklarını bilen yoktu. Martha çok keskin konuştu, sekretere benim ertesi sabah erkenden Barcarole Butiğe geleceğimi bildirdi. Onları görmemin çok önemli olduğunu özellikle vurguladı.

Telefonu kapattığında acı bir sesle, «Neden hayat memat sorunu demedin?» diye sordum.

«Peter,» dedi Martha. «Sen bu akşam bizim eve gelmek ister misin? Gece de kalabilirsin.»

«Hayır,» derken gülümsemeye çalıştım. «Sağol ama, idare ederim.»

162

Oysa idare edemedim. Yoo, elimden geleni yaptım. Görevlerimin tümünü de yerine getirdim ama hepsi otomatikti bunların. O ikiye, biçilmiş penisin taşıdığı tehdit bir an bile aklımdan çıkmadı.

Kulüp boşalınca tatlıcıya gitmekten vazgeçtim. Gutierrez herhalde oraya gidip geldiğimi biliyordu. Onunla karşılaşmayı ise hiç canım istemiyordu. Kapıları kilitleyip sürgüledim, zinciri taktım. Işıkların çoğunu yanar bırakıp bara geçtim, bir votka aldım.

Eski evin çıtırtıları, gıcırtıları ve kendine özgü sesleri beni o zamana kadar hiç rahatsız etmemişti ama bugün o normal sesler bile sinirlerimi törpülüyordu. Türlü türlü hayaller canlanıyordu kafamda. Hiçbiri de hoş değildi.

Derken gecenin üçünde Mabel'e telefon ettim. Onu uykusundan uyandırdım tabii. Çok yalnız olduğumu, onunla olmak istediğimi söyledim, gelebilir miyim diye sordum.

«Harika!» dedi. «Çabuk ol.»

Garaja telefon ettim, arabamı getirirlerse yirmi dolar vereceğimi söyledim. On dakika sonra arabam kapımdaydı. Bir on dakika sonra ise, Mabel'in apartmanının bir blok ilerisine park etmekteydim. Altıncı Cadde boyunca ilerlerken gözümü dikiz aynasından ayırmamış, izlenmediğimden emin olmaya çalışmıştım. Ne hayat!

Mabel üzeri işlemeli kısacık pijama giymişti. Sabun ve uyku kokusu karışımı tatlı bir koku vardı üzerinde. Benim böyle çıkagelmeme canı sıkılmamıştı. Beni gördüğüne o kadar içtenlikle sevindi ki, ona bundan böyle daha nazik ve anlayışlı davranmaya karar ve söz verdim.

Bana bir bardak buz getirdi, üzerine votka koydu. Votkayı ben kendim, kulüpten getirmiştim. Kucağıma oturdu, ona gününü nasıl geçirdiğini anlattırdım. İçkimi yudumlayıp onun gevezeliğini dinlemek beni rahatlattı.

O konuşurken, acaba bu masumla tüm bir hayat geçirmek nasıl olurdu, diye düşündüm. Sıkıcı olurdu herhalde. Ama ona karşılık bazı iyi yanları da olurdu. Bu kadın iyi yürekli bir kadındı. Çok iyi aşçıydı. Yatakta hevesliydi. Basit değerler, kabul, ama benim başıma gelenlerden sonra doğrusu cazip görünüyordu.

«Peter, iyi misin?» diye sordu kaygıyla.

«Mükemmelim,» diye güvence verdim. «Belki biraz yorgunum. Zor bir gündü.»

«Depresyon halinde gibisin.»

«Yooo,» dedim. «Dinleniyorum. Gelmemi kabul etmen çok iyi oldu.»

«Biliyor musun,» diye kıkırdadı. «Sen telefon ettiğinde ben de seninle ilgili nefis bir rüya görüyordum. Öyle çılgın bir şeydi ki!» Biraz kızardı. Sonra eğilip kulağıma fısıldadı. «Rüyamda senin iki şeyin vardı!»

Votkamı dikip bitirdim. Bir yudumda.

«Ne çılgın, değil mi?» dedi.

Ama yatakta pek o kadar çılgın olmadı işler. Ben istiyordum aslında olmasını. Onun vücudunda tüm bir hafıza kaybına uğramak istiyordum. Ne yazık ki o gün performans veremedim. Bu bana ömrümde ilk defa olmuyordu tabii. Ama o anda çok canımı sıktı.

Kendimi aldatamazdım. Beni engelleyen şey korkuydu. Kariyerimin yıkılışı geliyordu gözümün önüne. Ufacık adamın biri beni en büyük gururumdan vuracak kadar akıllı çıktı diye.

Utancımı saklamak için ona olağanüstü şefkatli ve sevecen davrandım, vücudunun üst yarısının pembeleştiğini gördüm. Bu tahrik olduğunun şaşmaz belirtisiydi.

Bizim elemanların **çalı tarama** dediği uygulamayı gösterdim ona. İlk defa karşılaştığı belliydi. Hoşuna gitti. «Süper! Süper! Süper!» diye bağırdı durdu.

Tiyatro tecrübesinin bir yararı varsa, o da tuluattı.

Bana göre en iyi kısmı, Mabel kollarımda uykuya dalıp, o yumuşak, genç sıcaklığını hissetmemdi. Bilmeden sunduğu o huzur duygusu beni neredeyse ağlatacaktı. Dudağımı o gonca memebaşlarından birine dayadım, uykusunda mutlu mutlu inledi.

163

Barcarole Butiğin konferans odasındaydık. Kutu içindeki dilimlenmiş penis, cilalı masanın ortasında duruyordu. Anthony Cannis purosuyla onu işaret etti.

«Plastik,» dedi. «Bir oyuncak. Sahicisini yollar sanır insan.»

«Adamda klas yok,» dedi Michael Gelesco. «Herkes biliyor zaten olmadığını.»

Yüzlerine şaşkınlıkla baktım: «Siz tanıyor musunuz Ivar Gutierrez'i?» diye sordum.

Cannis, «Tabii tanıyoruz,» dedi.

Gelesco, «Puştun biri,» diye ekledi. «Ne demişti sana, bir daha anlat bize.»

Gutierrez'le karşılaşmamı bir kez daha anlattım.

Gelesco gözlerini kısıp puro dumanları arasından bana baktı. «Satmaya heveslenmedin mi?»

«Yok, canım!» dedim hemen. «Günün birinde Peter'in Yeri'ndeki hissem ondan çok daha fazla edecek.»

«Aferin sana,» dedi Cannis. «Eğer satmak istesen, Mike'la ben hisseni ondan çok daha fazlasına alırdık. Almaz mıydık, Mike?»

«Anında,» dedi Gelesco. «O yer altın madeni gibi.»

«Hem sonra,» diye devam ettim. «Teklifini reddettiğimi bildirmek için ona telefon ettiğimde, hayır cevabına razı olmadı bir türlü. Yine benden haber alacaksın, dedi.»

Gelesco, «Tony,» dedi. «Harekete geçsek fena olmayacak.»

Cannis yerinden kalkarken, «Ben direksiyona geçeyim,» dedi. «Peter, sen yarım saat kadar burada kal. O zamana kadar işleri organize etmiş oluruz, çıkıp kulübe gidebilirsin.»

Odadan çıktı. Ben Michael Gelesco ile kaldım. O koltuğunda arkasına yaslandı, purosunu çiğneye çiğneye içti. Bir ara başıyla maşadaki kutuyu gösterdi.

«Bu nesne seni tedirgin etti, ha, Peter? Bak, sana sert tiplerle ilgili bir şey söyleyeyim. Senin o tiplerle hiç tecrüben yok. Bilmemen doğaldır. Gerçekten sert tipler tehdit etmezler. Yaparlar. Seni korkutmaya çalışanlar, bu ucuzculardır hep. Onların blöflerini görmek gerek.»

«Gutierrez'inkini nasıl göreceğiz?» diye sordum sinirli bir sesle.

«Şu anda Tony telefonda güvenlik servisimizle konuşuyor. Kulübe kuvvet yollayacaklar. Bina içten ve dıştan korunacak. Günün yirmi dört saatında. Belki herif orayı basmak gibi sersemce bir fikirle ortaya atılabilir diye.»

«Üniformalı nöbetçi mi olacak?» diye sordum korku içinde.

«Hayır. Bu çocuklar çok genç ve şık giyimli olacaklar. Terbiyeli ve nazik. Orada olduklarını farketmeyeceksiniz bile.»

«İnşallah müşterilere sulanmaya kalkmazlar,» dedim gülümsemeye çalışarak.

«Yapmazlar,» dedi Gelesco. «Emir verilmiş olacak.»

«Orada ne kadar kalacaklar?»

«Uzun sürmez,» diye söz verdi. «İki, üç gün belki. Gutierrez'i ortak olmaktan vazgeçirene kadar.»

«Nasıl vazgeçireceksiniz?»

Yüzüme soğuk soğuk baktı. «Aslında bilmek istemiyorsun, değil mi?» dedi.

«Yoo, hayır,» dedim acele. «Neye karar verirseniz kabul.»

«Üzülme,» dedi Gelesco alayla. «Malın güvende.»

Anthony Cannis odaya girip ortağına başını salladı. «Hepsi tamam,» dedi. «Günde yirmi dört saat, beş kişi. Peter'e ne yaptığımızı anlattın mı?»

«Anlattım.»

Cannis bana döndü. «Sen döndüğünde orada olacaklar,» dedi. «Mutfakta yiyecekler. Birer birer. Senin yerinde olsam iki üç gün hiç sokağa çıkmam. Hoş o kadar sürmez. Herif mesajı çabuk alır, göreceksin.»

«Umarım haklısınızdır,» dedim.

Cannis yaklaşıp omzumu okşayarak, «Bize güvenmek zorundasın, Peter,» dedi. «Sen kulübü yönetip hepimizi zengin etmeye devam et. Böyle işleri de bize bırak.»

«Öyle,» dedi Gelesco. «Timmy O'Neill nasıl burnunu sokmaya çalışmıştı, hatırlıyor musun?»

«Şu yeni çıkan soğanlı ciğer pate sucuklarını biliyorsun, değil mi? Bence onların içinde.»

İkisi de katıla katıla güldüler.

164

Cannis'le Gelesco söz verdiklerini aynen yaptılar. Peter'in Yeri'ne döndüğümde koruma görevlilerini orada buldum. Zarif giyinmiş gençlerdi. Birkaçı bayağı yakışıklıydı. Biri kapının dışında kaldı, diğerleri içerde dolaştı. Herhalde silahlıydılar ama, gözü rahatsız eden çıkıntılar falan yoktu.

Gecenin ve gündüzün her saatında korunuyordu Peter'in Yeri. Bana söylendiği gibi, sessiz, terbiyeli davranan güvenlik görevlilerimiz müşterilere yaklaşmaya da kalkmadı. Tersine müşterilerden bazılarının onlara bulaştığını gördüm.

Anthony Cannis'in öğüdünü tuttum, üç gün kapıdan dışarı çıkmadım. Ekimin sonları geliyor, ben kapalı hava bunalımlarına giriyordum. Ama bir sabah King Hayes'in getirdiği gazeteyi tararken haberi gördüm. Kısa bir haber: Kwik Kleen kuru temizleme dükkânlarından altı tanesine bir gece önce bomba atılmıştı.

Dükkânlardan ikisi tümüyle yıkılmış, diğerleri ağır ha-

sar görmüştü. Mağaza dizisinin sahibi Bay Ivar Gutierrez' in, «Son zamanlarda işçi ilişkilerimizde sorunlar başlamıştı,» dediği belirtiliyordu.

Gazeteyi Martha'ya gösterdim, bilgiç bir edayla gülümsedi.

Ertesi gün sabah gazetesini heyecanla taradım. Kwik Kleen dükkânlarından dördü daha bombalanmıştı. Bunların da üçü kullanılmaz hale gelmişti. Öğleden sonra güvenlik görevlilerimiz birden yok oldu, az sonra da Michael Gelesco telefonla beni aradı.

«Hepsi tamam,» dedi bana. «Bildiğin kimseyle dostça bir anlaşmaya vardık. Artık dışarı çıkabilirsin.»

«Teşekkür ederim,» dedim mütevazi bir sesle.

Martha'nın odasına girip ona iyi haberi verdim.

«Ben buradan kurtulduğuma seviniyorum,» dedi. «Peter, bizim sorunumuz çok fazla başarılı olmak. Çoğu da senin fikirlerinden ötürü. Üst dünyanın burnunu sokmaya kalkması çok doğal. Zenginler, politikacılar, çeteciler... bu tipler paranın kokusunu bir kilometre öteden alır. Bu yüzden de işi onlar devralıyor.»

«Sence Cannis'le Gelesco çete adamı mı?»

«Yani Mafya'nın adamı mı demek istiyorsan, hayır... ama onlarla bir anlaşmaları bulunduğundan da eminim. Belki haraç veriyorlardır. Aynı şey Octavius Caesar için de geçerli.»

«O bunak ihtiyarı bir suç örgütünün parçası olarak görmek güç,» dedim.

Martha kayıtsız bir sesle, «Güç mü?» diye sordu.

Masasının yan tarafındaki koltuğa oturup ikimize birer sigara yaktım. Bir süre sessizce sigaralarımızı içtik, sonra...

«Seni gerçekten özleyeceğim, tatlım,» dedim.

Eğilip yanağımı okşadı. «Gidişime üzülmenin tek nedeni sensin,» dedi. «Birlikte çok çılgın günler geçirdik.»

«Hem de nasıl!»

«Bazan diyorum ki... keşke küçük kalsaydık.» Gülümsedi. «Batı yakasındaki o iki evde kalsaydık. Hiç değilse hepsi bizimdi, iyi de para kazanıyorduk. Şimdi ise, bak ne oldu. Milyonluk şirketiz ama her hafta kabadayılara koşup başımızı beladan kurtarın diye yalvarıyoruz. Bak, seni uyarıyorum, Peter, bu iş daha da kötüye gidecek. Bu herifler tüm işi üstlerine almanın da bir yolunu bulacaklar.»

«Ancak cesedime basarak,» dedim.

Yüzüme baktı, «Gerekirse evet,» dedi.

«Öff, Martha, böyle konuşma.»

«Gerçeği bu. Gitmek isteyişimin nedenlerinden biri de bu zaten.»

«Gideceğini Wilson Bowker'e söyledin mi?»

Bir rahatsız kıpırdandı. «Söylemedim, söylemeye de niyetim yok. Gideceğim gün ona bir mektup yazarım. Adresimi de vermem.»

«İsterse seni bulabilir.»

«Belki,» dedi, yorgun yorgun içini çekti. «Ama umarım ben gidince, kendi propaganda kampanyası da şiddetlenince, aklı başına gelir belki. Peter, bence sen de yavaş yavaş ayrılmayı düşünmelisin.»

«Ne yaparım ben?» dedim. «King's Arms'da jokey şortları mı satarım?»

«Hisselerini elinde tutarsan sana rahat rahat yaşayacağın kadar para yollarlar herhalde.»

Sustum.

Çarpık bir gülüşle bana baktı. «Bu işi gerçekten seviyorsun, değil mi?» dedi.

Başımı evet anlamında salladım. «Heyecanını seviyorum. Çok para kazanma olanağını seviyorum. Ünlü bir şey kurma duygusunu seviyorum. Hem hatırlarsan ben başarısız bir aktörüm.. Bundan da kaçarsam, ikinci bir başarısızlık sayılır. İnsan yenile yenile sonunda cesaretini de kaybeder.»

«Eh, ben elimden geleni yaptım,» dedi. «Sen yine de Lorel'le Hardy'ye dikkat et. Fırsatını bulurlarsa seni hemen kurtlara atar, buna imkân verdin diye de arkandan aptal derler.»

«Yapmazlar,» diye itiraz ettim. «Çok iyi çalıştığıma inanıyorlar.»

Martha yüzüme baktı. «Yaşın kırka geliyor ama, öyle gençsin ki daha popondaki gamzeler geçmemiş. Peter, inan bana, artık ağır sikletle güreşiyorsun sen. Söz ver bana buradan ayrılmanın bir yolunu arayacağına.»

Bu sefer onun yanağını okşama sırası bana gelmişti.

«Söz veriyorum,» dedim.

9 Kasım akşamı King Hayes teşrifatçı olarak çalışıyordu, ben de çalışma odamdaydım. Önümdeki işi geceyarısından önce bitirdim. King'e yatacağımı söyledim. Gitmeden önce kapıları kilitleyip hırsız alarmını kuracağına söz verdi.

Kulüp pek doluydu ama gürültünün beni rahatsız etmeyeceğini biliyordum. Odama çıktım, sıcak bir duş yaptım, yatağıma girdim. Hemen uyudum. Beni telefonun sesi uyandırdı. Saatlardan beri uyuyorum sandım ama başucumdaki saat 1:05 i gösteriyordu.

«Peter? Ben Yance. Seni uyandırdım mı?»

«Ziyanı yok.»

«Kötü haberim var, Peter. Demin radyoda haberleri dinliyordum. Doğu yakasında bir apartman dairesinde bir kadın cesedi bulunmuş. Ceset... Martha Twombly olarak teşhis edilmiş.»

Sessizlik.

«Peter? Orada mısın?»

«Buradayım,» dedim hafif sesle. «Yance, emin misin?»

«Spiker öyle söyledi. Martha Twombly. Doğu Seksen üçüncü Sokak.»

Sessizlik.

«Üzgünüm, Peter.»

«Nasıl olduğunu söylediler mi?» diye sordum gözlerimi silerken. Gözlerim kuruydu.

«Hayır. Kapısı açıkmış, komşusu cesedi bulmuş.»

«Ah, Tanrım.»

Sessizlik.

«Yance, oraya gitmem gerek galiba.»

«Bilemiyorum. Belki de uzak dursan daha iyi olur.»

«Sanırım gitmeliyim. İçimden öyle geliyor.»

«Seni orada bulayım mı?»

«Hayır. Ama yine de sağol.»

«Kendine dikkat et,» dedi Yance kaygıyla. «İstersen beni ara. Daha yatmıyorum.»

Kazağımı, pantolonumu giydim, üzerime bir spor ceket geçirdim, sonra da pardesümü giydim. Merdivenlerden indim. Rüya Salonu'ndan müzik ve kahkaha sesleri geliyordu.

«Ah-ha,» dedi King Hayes. «Bu gece çapkınlığa çıkıyorsun, ha?»

Yüzüne boş boş gülümsedim.

Martha'nın apartmanının dışında polis barikatları vardı ama kalabalık birikmemişti. Birkaç meraklı yaya durmuş, giriş holünü görmeye çalışıyorlardı yalnızca. Kapının içinde üniformalı bir polis duruyordu. Ben ilerleyince cam kapıyı açtı.

«Burada mı oturuyorsunuz?» diye sordu.

«Hayır ama...»

«Özür dilerim. Yalnızca burada oturanlar girebilir.»

«Ben... şey... bulunan kadının yakın arkadaşıyım.»

«Öyle mi?» dedi. «Ne olacak?»

«Bilmem,» dedim. Kafam karışmıştı. «Belki bir yardımım olur diye düşündüm.»

Omzunun üzerinden geriye doğru, «Çavuş!» diye seslendi.

Bıyıklı bir polis yaklaştı.

Ona, «Adım Peter Scuro,» dedim. «Şey... ölen bayanın yakın arkadaşıyım... yani... arkadaşıydım. Belki bir yardım...»

Sesim söndü, bitti.

«Tabii, Peter,» dedi çavuş sevimli bir sesle. «Benimle gel.»

Asansörde birlikte çıktık.

«Kar yağacak galiba,» dedi polis. «Sana da öyle geldi mi?»

«Soğuk,» diye başımı salladım.

Martha'nın dairesinin kapısı açıktı. Çavuş beni, önü sıra içeri soktu. Çevreme sinirli sinirli bakındım.

«Korkma,» dedi polis. «Onu götürdüler. Sen içeriye gel.»

Kolumu tutup beni yatak odasına çekti. Evin içi darmadağındı. Lambalar devrilmiş, çekmeceler çekilmiş, porselen filler kırılmıştı.

Uzun boylu, yanakları çökmüş bir adam, Martha'nın yatağının kenarına oturmuştu. Başucu masasının çekmecesini araştırıyordu. Tel çerçeveli gözlüğü bana çevrildi.

«Bu Peter Scuro,» dedi Çavuş. «Merhumun yakın arkadaşı olduğunu söylüyor.»

Adam başını salladı, ayağa kalktı, elini uzattı.

«Detektif Jules Slotkin,» dedi. «Adınız neydi demiştiniz?»

«Peter Scuro,» dedim o kemikli eli sıkarken.

«Martha Twombly'yi tanır mıydınız?»

«Birlikte çalışırdık,» dedim. «Peter'in Yeri'nde. Batı Elli Dördüncü Sokak'taki bir özel kadınlar kulübü. Burada ne olduğunu söyleyebilir misiniz bana?»

«Bir dakika oturun,» deyip yatağı gösterdi. «Bu sizin için büyük bir şok olmalı.»

«Evet, öyle,» dedim.

Yatağın kenarına yanyana oturduk.

«Uzun zamandan beri mi tanırdınız?» diye sordu.

«Üç yıl kadar.»

«Ama burada daha uzun zamandan beri oturuyormuş, öyle mi?»

«Herhalde,» dedim. «Ben tanıdığımda burada oturuyordu.»

«Önemi yok,» dedi. «Kapıcı bilir nasılsa. Onu bulabilirsek tabii. Bu daireye daha önce böyle zorla hiç girilmiş miydi? Biliyor musunuz?»

«Bildiğim kadarıyla hayır.»

«Dış kapıyı kilitleme konusunda dikkatli miydi?»

«Her zaman.»

«Hı-hıı,» dedi. «Birisi kilidi kırmış. İyice parçalamış. Zincirin de yuvası çıkmış. Herhalde bu olurken büyük gürültü kopmuş olmalı.»

«Kimse bir şey duymamış mı?» diye sordum.

«Konuştuğumuz kimseler duymamışlar,» dedi. «En yakın dairedekiler tiyatroya gitmişlermiş. Cesedi bulan da onlar.»

«Acaba nasıl...?» Soramadım. Ağzım kupkuruydu.

«Kafatası kırılmış,» diye yüzüme baktı. «Tunç bir fille vurulmuş. Filleri seviyordu galiba, ha?»

«Evet. Koleksiyonunu yapıyordu.»

«Evde para tutup tutmadığını biliyor musun?»

«Bilmiyorum,» dedim. «Bazı iyi mücevherleri vardı, onu biliyorum.»

«Hı-hıı,» dedi. «Sen erkek arkadaşı mısın?»

«Hayır. İş arkadaşıyım. Sizce amaç... soygun muydu?»

Soruma aldırmadı. «Açık saçık telefonlar gelir miydi?»

«Bilmiyorum.»

«Hiç telefonla tehdit edilmiş miydi?»

«Bildiğim kadarıyla hayır.»

«Düşmanı var mıydı? Kişisel veya iş nedeniyle?»

«Bildiğim, yoktu.»

«Kimseyle kavgalı mıydı? İş ya da kişisel?»

«Hiç sözünü etmedi.»

«Çok yardımcı oluyorsun,» dedi, yorgun yorgun gülümseyip bu sözünü hafifletmeye çalıştı. «Tanımadığı birini içeri alır mıydı?»

«Asla,» dedim.

«Bana da öyle geldi,» diye başını salladı. «Bence durum şöyle: Acele soygun yapmak isteyen bir serseri binanın ön ya da arka kapısından giriyor. İki kapının da kilidi çocuk oyuncağı. Tırnak törpüsüyle bile açılır. Neden bu daireyi seçiyor, bilemeyiz. Belki kapıyı çalıyor, cevap gelmeyince, ev boştur diyor. Kilidi kırıp evi soymaya başlıyor, eline geçeni alıyor. O sıra kadın geliyor, kapıyı açık buluyor. O sıra bağırmalıydı. Ya da komşunun evine koşmalıydı... polise telefon etmeliydi. Ama sağlam düşünemiyor. Çoğu insan şaşırır böyle bir durumda. Eve giriyor. Hırsızla boğuşuyorlar. Lambalar o zaman devriliyor, öte beri kırılıyor. İri, şişman bir kadın mıydı?»

«Evet.»

«Öyle görünüyordu. İyi savaş veriyor, adam onun kafasına fili indirmek zorunda kalıyor. Belki de niyeti öldürmek değildi. Bayıltmak istiyordu. Ama yere yıkılınca kaçıyor. Böyle görüyorum olayı.»

«Olabilir,» dedim ağır ağır.

«Geldiğinde hırsızı içerde bulduğuna inanabiliyor musun?»

«Makul görünüyor.»

«Öyle mi?» dedi yorgun bir sesle. «O zaman zincir neden kırılmış? Hırsız geldiğinde kendisi evde yoksa, zincir de yerine takılmamış olurdu, o zaman da kırılmazdı, değil mi?»

«Bazı zincirler dışardan da takılıyor,» dedim.

«Bu evdeki onlardan değil.»

Sustum.

«Hepsi saçma,» dedi Detektif Slotkin yüzüme bakarak. «Burada ne olup bittiğini bilemiyoruz, belki hiçbir zaman da bilemeyeceğiz. Meğer ki şansımız yaver gitsin. Böyle olaylar çok çıkar. En yakın akrabası kimdi, biliyor musun?»

«Virginia'da askeri akademide bir oğlu var... vardı.»

«Adresini masada buldum. Ya Chicago'daki teyzesi?»

«Chicago'da teyzesi olduğunu hiç bilmiyordum,» dedim. «Yakın dostusun sanmıştım.»

«Öyle. Ama teyzesinden hiç söz etmedi.»

Yan cebinden bir defter çıkardı, adımı yazdı. Adresimle telefonumu da aldı.

«Güzel kadınmış,» dedi. «Erkek arkadaşları var mıydı? Yoksa ondan da mı söz etmedi sana?»

«Her halde akşamları çıkıyordu,» dedim. «Özel hayatını pek anlatmazdı.»

«Hı-hı. Boşanmış mıydı?»

«Hiçbir zaman tam anlamıyla anlayamadım. Galiba ayrı yaşıyorlardı. Bana öyle geldi. Kocası günün birinde çıkmış gitmiş. Nerede olduğunu bilmiyordu. Aldırmıyordu da.»

«Demek bu kadar,» dedi detektif. Defteri kapadı. «Aklıma bir şey gelirse seni ararım. Buraya geldiğin için teşekkür. Çoğu insan bulaşmak istemez. İşte kartım. Senin de aklına bir şey gelirse beni ara.»

«İyi bir kadındı,» dedim. Sesim budala gibi çıktı.

«O zincirin nasıl kırıldığını bilmeyi çok isterdim. Sen istemez miydin?»

Cevap vermedim.

«Çılgın bir iş,» diye başını iki yana salladı. «Kadın evdeyse, zincir de takılıysa, birisi kapıyı kırmaya başladığı zaman çığlıklar atardı. Atmaz mıydı sence?»

«Herhalde.»

Yüksek sesle düşünür gibi, «Meğer ki tanıdığı biri olsun,» dedi. «Onu içeri alıyor, sonra kendini savunamadan adam birden ona vuruyor. Soygun havası vermek gerek diye düşünüyor, bir şeyler kırıyor, mücevherleri alıyor, lambaları deviriyor falan. Sonra kapıdan çıkarken kilidi kırıyor. Zorla girildi sanılsın diye. Ama fazla ileri gidip zinciri de parçalıyor. Buradan, kendisi geldiğinde kadının evde olduğu anlaşılacak ama, onu düşünemiyor. Kaçık bir iş değil mi sence?»

«Evet,» dedim, «öyle.»

«Ben televizyonda pek fazla polisiye film seyretmişim galiba,» dedi.

«Şeyy...» dedim. «Kendisi... yaralanmış mıydı? Yani... adamla döğüşmüş gibi miydi?»

Yüzüme hayranlıkla baktı. «Çok iyi,» dedi. «Kafan bayağı çalışıyor. Hayır, savunma yaraları yoktu. Yalnızca başının arkasındaki delik. Ölüm yarası yani. Bu yüzden tanıdığı birini içeriye kabul etmesi fikri aklıma daha bir yatıyor. O arkasını dönünce adam onun kafasını kırıyor. Beklemediği bir sırada. Gelmen gerçekten makbule geçti.»

Odadan çıkmak üzere yürüdüm ama arkamdan, «Bay Scuro,» diye seslendi. Döndüğümde parmağını kıvırarak beni geri çağırdı. Martha'nın dolabına gitti, kırbacı çıkarıp eline aldı. Ben de yaklaştım. O, kırbacı havada çevirdi. Bir hışırtı sesi duyuldu.

«Bunu daha önce hiç gördün mü?» diye sordu.

«Kırbacı mı? Hayır, hiç görmedim.»

«Neden burada kırbaç olduğuna dair bir fikrin?»

«Yok»

«Hı-hıı.» Tel çerçeveli gözlüğünün gerisinde gözleri parlaktı. «İlginç bir olay,» dedi. «Buna biraz vakit ayıracağım. Sırf merakımdan... anlarsın.»

166

Mabel Hetter şarkısını bitirdikten sonra piyano taburesinde dönüp bana baktı.

«Harika bir fikrim var,» dedi. «Sen buraya, benim yanıma taşınsana.»

Başka zaman olsa böyle bir teklife kahkahalarla gülerdim. Ama o gün Martha'nın öldürülmesinin ertesi günüydü, keyfim de iyice kaçıktı. İnsanın aklını ziyan olan günlere, soylu kararlara yönelten en güçlü etken, ani bir ölümdür zaten.

Bu nedenle, teklifi hemen reddetmedim.

«Ah, Mae,» dedim. «Çoktan beri bana söylenmiş en güzel söz bu. Davetin çok da makbule geçti. Ama bu büyük ve önemli bir karar, canım. Bunu çok dikkatle düşünmemiz gerek.»

«Benimle yaşamak istemiyor musun?» dedi. Sesi alınmış gibiydi.

«Elbette istiyorum,» dedim. «Ama işe şu açıdan bak. Biz haftada iki üç kere biraraya geliyoruz ve çok iyi anlaşıyoruz. Ama bunun böyle olması, hergün birarada olup yine de aynı şekilde anlaşacağız demek değil. Seni canından bezdirebilirim.»

«Asla,» diye yemin etti. «Hem her türlü özgürlüğüne de sahip olursun. İstersen başka kadınlarla gidersin, ben de başka erkeklerle çıkarım.»

Buna şaştım. Yalnız beni istediğini sanacak kadar egomanyaktım çünkü.

«Bir düşünelim,» dedim. «İşi aceleye getirip de sonradan hata yaptığımızı farketmek istemem.»

«Pekâlâ,» dedi tatlı tatlı.

Geceyi onunla geçirdim. Sevişmemiz bomba gibi bir şey oldu. Durmadan yenilenen gücüm beni bile şaşırttı. Eğer Mabel'in çığlıklarına inanmak gerekirse, o da çok memnundu.

Nedenini biliyordum tabii. Ivar Gutierrez'in tehdidi, yani o dilimlenmiş organ beni nasıl korkutup iktidarsızlığa itmişse, Martha Twombly'nin şiddet dolu sonu da hayata sarılmak, onu sımsıkı yakalamak, sağmak için çılgın bir istek vermişti bana.

Mabel alçak sesle horlayarak uyuduktan sonra ben çırılçıplak salona yürüdüm, bir koltuğa yayıldım, elime bir brandi aldım. Derin, çok derin düşünceler içindeydim.

Mabel bana göre bir kadın değildi. Bunu biliyordum. Ne Jenny Tolliver kadar güzel, ne de Nicole Radburn kadar zekiydi. Bu sözümle onu kötülemeye çalışıyor değilim. Bir başka erkek için bulunmaz kadın olabilir. Ama benim için değil.

Sessizce oturdum, karanlığa bakıp sanki bir şeyler aradım. Ve neyi özleyip durduğumu merak ettim.

167

Martha'nın teyzesi Chicago'dan gelip cesedi geri götürmek üzere gerekli hazırlıkları yaptı. Madison Caddesi'ndeki küçük kilisede Martha'ya bir anma töreni düzenlenmesine izin vermek üzere kandırdım teyzeyi. Masrafların tümünü Peter'in Yeri'nin karşılayacağını söylediğim zaman razı oldu.

Yancy Burnett, King Hayes ve ben hemen elemanlara koştuk, törenin kalabalık olmasını sağlamaya çalıştık. Rüya Salonuna da bir yazı astık. Müşterilerden de pek çoğu gelmeye söz verdi. Clara Hoffheimer de geleceğini söyledi, Oscar Gotwold da, Iggy Samuelson da. Kadronun da katılabilmesi için kulübü o gün öğleden sonra saat ikide kapadık.

Anthony Cannis, Michael Gelesco ve Octavius Caesar maalesef katılamayacaklarını belirttiler ama hepsi büyük ve pahalı çelenkler yolladılar. Elemanlar para koyup kendi çiçeklerini yaptırmışlardı. Yance ve ben de ayrı ayrı çiçek gönderdik. Küçük kilise seraya döndü.

Chicagolu teyze, karanlık ifadeli bir kadındı. Dişleri durmadan klak klak diye sesler çıkarıyordu. Martha'nın oğlunun koluna girmişti. Oğlan uzun boylu, sıska bir delikanlıydı. Akademi üniformasıyla gelmişti. Solgun, şaşkın ve sinirli görünüyordu. İkisi en önde, tabudun tam karşısında bir yere oturdular.

Tabut podyumun önünde, perdeyle ayrılmış bir yerdeydi. Kapalı kapağının üzerinde Martha'nın oğlunun buketi durmaktaydı. Töreni kilisenin papazı yönetti. Org müziği hoparlörden duyuluyordu. Sanırım kasetten dinliyorduk.

Papaz tümüyle kel bir adamdı. Konuşmasında yararlanmak için Martha'nın hayatıyla ilgili birkaç soru sordu bana. Bilmesi gerektiğine inandığım şeyleri söyledim. Bunlar da pek fazla değildi. Dinlediklerinin hepsini pek hazin konuşmasına kattıysa da, konukların şansına olacak, konuşma yine de çabuk bitti.

Ben salonun en arkasında, kapıya yakın bir yerde oturuyordum. Resmen korkaklıktı bu. Dayanamazsam kolayca kaçarım diye hesaplamıştım. Ama sonuna kadar kaldım.

Papaz konuşmasında bu «Harikulade, canlı kadın»ın, «tüm kutsal bildiğimiz şeyleri» alaya alan «şiddet felsefesine» sahip kimseler tarafından «hayattan koparılmış» olduğunu, bu tür felsefenin «huzur ve sevgi dolu» kentimizi tümüyle tehdit ettiğini söyledi.

Sanki Wilson Bowker'in seçim konuşmalarından çalıyordu bu sözleri. Acaba birden yerimden fırlayıp, o harikulade canlı kadını tabuda koyan, işte bu yasa ve düzen peygamberinin ta kendisidir, diye bağırsam, dinleyicilerin tepkisi ne olurdu diye merak ettim.

Buna gerçekten inanıyordum. Ben de Detektif Jules Slotkin gibi emindim Martha'nın bir sokak serserisine kurban gitmediğinden. Hayır, o katili tanıyordu. Onu kendisi içeriye almıştı. Onu... ya da karısını.

Çünkü Martha'nın kafasını kıran eğer Wilson Bowker değilse, o zaman da karısı Alice'di. O da yapabilirdi bunu.

Bowkerlerin her ikisinde de bu işi yapmaya yetecek amaç vardı. Hangisi gelse Martha onu içeriye alırdı. İşi soyguna benzetmeye çalışacak kadar zekâ her ikisinde de vardı.

Tören biter bitmez dışarı fırladım, bodrum odalarından birinin kapısında bir paralı telefon buldum. Bitişikteki odada bir yığın tabut duruyordu. Kimi basit çamdan, kimisi oymalı tunçtan.

Cüzdanımdan bir kart çıkardım ve Detektif Slotkin'i aradım. Cevap veren, Slotkin'in orada olmadığını söyledi ama bulunabileceği yerin numarasını verdi. Hemen onu çevirdim.

«Slotkin,» dedi yorgun bir ses.

«Ben Peter Scuro,» diye kendimi tanıttım. «Sizi geçen gece Martha Twombly'nin evinde görmüştüm. Doğu Seksen Üçüncü Sokakta öldürülen kadının.»

«Ha, evet,» dedi. «Tabii. Hatırladım.»

«Şimdi kendisinin cenaze töreninden çıktım,» dedim. «Sizi de burada görürüm sanmıştım. Polis genellikle öyle yapmaz mı... cinayete kurban gidenlerin cenazesine gelmez mi? Belki katil de gelir diye?»

«Evet,» dedi. «Bunu bazan yaparız. Ama beni bu olaydan aldılar.»

«Ne?»

«Davadan aldılar beni,» diye tekrarladı sabırla. «Törene bu yüzden gelmedim. Tayin oldum. Toplum ilişkileri bölümüne.»

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

«Doğu Harlem'de,» diye devam etti o. «Dili bile başka buranın.»

«Peki, kim bakıyor olaya şimdi?» diye sordum.

«Twombly olayına mı? Bilemiyorum, Bay Scuro. Herhalde olayı üç dört kişiye paylaştırmış olmalılar. Neden? Bir haber mi verecektiniz?»

«Yoo, yeni bir şey yok,» dedim yavaşça. «Soruşturma nasıl gidiyor diye merak etmiştim de.»

«Böyle şeyler zaman alır,» dedi. «Bir şey bulurlarsa gazetelerde okursunuz.»

«Evet,» dedim. «Okurum herhalde. Yeni işinizde size iyi şanslar dilerim.»

«Teşekkür ederim.»

«Birden mi oldu? Yani tayininiz?»

«Eh,» dedi yorgun sesiyle. «Beklemiyordum. Sürpriz oldu.»

«Hı-hıı,» dedim.

168

Yancy Burnett, Martha'nın odasına taşındı ve onun tüm işlerini üstlendi. Ben teşrifatçılıktan vazgeçip, tüm zamanımı elemanları, call-boy'ları ve kavalyeleri programlamaya ayırdım. Yance teşrifatçılık için bir arkadaşını tavsiye etti. Çok hoş bir adamdı. Başarılı oldu.

Bir hafta geçtiğinde, sanki Martha hiçbir zaman var olmamış gibiydi her şey. Yance o odadan Martha'ya ait özel eşyaların hepsini çıkardı, birkaç Aubrey Beardsley baskısı getirip duvarları süsledi. Müşteriler onu şahsen aramayı, seans istemeyi öğrendiler. Martha'nın ölümünün işlerde bir aksama doğurduğu söylenemezdi.

Oscar Gotwold'a Martha'nın yüzde yirmialtı hissesine ne olduğunu sordum. Oğluna mı bırakmıştı? Teyzesine mi?

Oscar pek kaypaktı bu konuda. Beni oyaladığı kanısına vardım.

Derken, aralık başlarında Octavius Caesar'ın sekreteri aradı, sabah onda büyük adamın yazıhanesine gitmemi istedi. Gelirim dedim. Olacaklar hakkında hiçbir önsezi hissetmediğime yemin edebilirim.

Oraya birkaç dakika erken vardım ama Caesar'ın odası daha şimdiden kalabalıktı. Kendisi yine her zamanki gibi masasında oturuyordu. Anthony Cannis'le Michael Gelesco kanapede yanyanaydılar. Ignatz Samuelson'le Oscar Gotwold için birer sandalya getirilmişti. Caesar'ın yanındaki koltuk ise boş bırakılmıştı... herhalde benim için.

Ben içeriye girdiğimde kimse ayağa kalkmadı, kimse elini uzatmadı. Ama hepsi selamıma nazikçe karşılık verdiler. Octavius Caesar'ın yanındaki koltuğa oturduğum zaman adam girizgâha gerek görmeden konuşmaya başladı.

«Bu toplantıyı yılın sonundan önce yapmakta yarar... özellikle son acı olayların... Bayan Twombly'nin zamansız kaybından söz... Bay Samuelson, başlar mısınız?»

Iggy'nin kucağında kalın bir dosya vardı ama onu açmadığı gibi hiçbir kâğıda da göz atmadı. Çabuk çabuk konuşuyor, konuşurken dosdoğru bana bakıyordu. Dikkatle dinledim, saydığı rakamları izlemeye çalıştım.

Peter'in Yeri'nin cari yıl için saptanan ve son ay için öngörülen gelirinin sevindirici olduğunu söyledi. Fakat ilk kuruluş maliyeti ve beklenmedik masraflar nedeniyle, (özellikle de son güvenlik tedbirleri gözönüne alındığında) ipotek, faiz, yenileme masrafları vesairenin de düşülmesiyle, Peter'in Yeri yıl sonunda pek cüzi bir kâr gösterecekti.

«Ne kadar?» dedim boğuk bir sesle.

Derhal cevap verdi. «Toplam yıllık kâr onbir bin altıyüz elli iki dolar ve otuz altı sent olacak. Senin hissen aşağı yukarı üç bin yirmi yedi dolar kadar tutacak.»

Yüzüne baktım kaldım. Kulaklarıma inanamıyordum. Martha'yla ikimiz en azından yüzer bin dolar alacağımızı hesaplamıştık.

«Saçma bu!» diye patladım. «Rekorlar kırıyoruz biz orada. Her ay artıyor kazancımız. Makbuzlar hep elimden geçiyor. Biliyorum.»

«Doğru, Peter,» diye başını salladı Samuelson. «Gelir gerçekten her zaman iyi. Ama sen genel giderlerin, maaş-

ların, masrafların falan farkında değilsin. İlk dokuz ay boyunca nakit akımı negatifti.»

«İmkânsız!» diye bağırdım.

Kucağındaki dosyaya pat pat vurarak, «Hepsi burada,» dedi. «Bir kopya da sana tabii. Hepsi yasal. Kuruşu kuruşuna.»

Octavius Caesar, «Biliyorum ki siz daha büyük bir beklenti...» diye söze girdi. «Çok doğal bu... Ama insan rakamlarla tartışamaz... Peter'in Yeri sanırım beklenmedik başarı gösterdi. Biz iki yıllık bir zarardan sonra ancak... Oysa siz bunu dokuz ayda başardınız! Sizi tebrik ederim, genç adam.»

Bana sırıttı, öteki budalalar da gülümseyip kukla gibi kafalarını salladılar. Bir yıllık işe karşılık, maaşım dışında yalnızca üçbin kırtıpil dolar! Elemanlarımızın en tembelleri bile bundan çok kazanmıştı.

Detektif Luke Futter'ın, bizi Roman Enterprises destekleyecek dediğimde, söylediği şey geldi aklıma. Sonunda sana kârdan ne vermek istiyorlarsa onu vereceklerdir demişti. İşte, onun sandığından bile çabuk gerçekleşiyordu kehaneti.

«Elbette ki,» diye devam etti Caesar, «... gelecek yıllarda daha yüksek kârlar bekleyebiliriz çünkü giderek kulüp... Ve siz de oradaki hissenizi elinizde tutacağınızdan... ki bu da bizi başka bir konuya getiriyor. Bay Gotwold?»

Dönüp Oscar'a baktım. Dikkatli bakışları anlayış dolu, bana dikilmişti. Ciddi bir celladın alması gereken tavır. Sanki bana, senden çok ben üzülüyorum, diyordu.

«Peter,» dedi. «Eminim biliyorsundur, şirketin kuruluş aktinde bir madde vardı. Kurucu ortaklardan herhangi birinin kaybı halinde, hisseleri yabancı yatırımcılara sunulmadan önce, geri kalan ortakların mübayaasına sunulacaktı. Bu maddeyi biliyordun, değil mi?»

«Bok biliyordum!» diye bağırdım.

Ayıplar bir tonla, «Peter,» dedi. «İmzaladığın belgelerde bir değil iki kere geçiyordu. Sen okumamış mıydın şirket akdini?»

Okumadığımı kendi de bal gibi biliyordu. Martha da okumamıştı. Gotwold bizim çıkarlarımızı koruyor diye inandığımız için. Şimdi anladığıma göre hem o hem de Samuelson... ah o iki sahtekâr... ikisi de şu masanın ardında oturan Noel Baba'nın kuklalarıydı bunlar.

«Bence bu son derece meşru bir akit,» dedi Oscar Gotwold.

Octavius Caesar koltuğunda öne arkaya sallanarak, «Opsiyonunuzu kullanmaya hazır mısınız?» diye sordu bana.

«Durun bir dakika,» diye itiraz ettim. «Yani Martha'nın hissesini satın almak istiyorsam yüz dört bin dolar mı ödemem gerekiyor demek istiyorsunuz?»

«Evet, öyle,» dedi Oscar Gotwold.

Öyle bir param olmasına olanak var mıydı? Bir randevu evinin yüzde yirmi altısını satın alayım diye hangi banka kredi verirdi bana? Ah, İvar Gutierrez, şimdi nerelerdesin... tam sana ihtiyacım olduğu sırada...?

«Bulabilirim,» dedim umutsuzca.

Gotwold devam etti. «Sözünü ettiğim madde, diğer hissedarlara opsiyonlarını kullanmaları için ölen ortağın ölüm tarihinden itibaren otuz gün süre tanıyor. Martha'nın trajik ölümü bundan otuz gün önce yer aldı. Opsiyonunu şu an kullanmak istiyor musun?»

Cevap vermedim.

Gotwold kanapeye dönerek, «Bay Cannis ve Bay Gelesco,» dedi. «Justice Development Şirketi Peter'in Yeri'nin yüzde yirmi altı hissesinin satın alınması konusunda rüçhan hakkını kullanmak istiyor mu?»

«İstiyoruz,» dediler koro halinde. Evlenmeye gelmiş budala bir çift gibi.

Böylelikle Justice Development (herhalde Roman Enterprises'in bir kuruluşu), Cannis'le Gelesco'nun şahsında Peter'in yerinin yüzde 74'üne sahipti artık. Herhalde dişlerimdeki dolguları bıraktıkları için minnet duymam gerekiyordu.

Octavius Caesar yumuşak ellerini birbiri üzerine koyarak, «Ve şimdi de...» dedi, «...daha mutlu ve neşeli konulara doğru... Genç adam, sana bildirmekten sevinç duyuyorum ki ortaklarım teklifine... Peter'in Yeri tıpkı senin hayal ettiğin gibi bir işletmeler dizisi olacak, her yerde çeşitli... Ve sen de bu gelişmede kilit rol oynayacaksın. Beverly Hills-California'daki ikinci Peter'in Yeri'yle başlayarak. Yeni yıla girer girmez derhal oraya gitmeni ve... Her türlü karar ve sorumluluk senin üzerinde olup... Yıllık maaşın yüz bin dolar olacak. Nasıl geliyor bu sana?»

«Beverly Hills mi?» diye sordum gözlerim kamaşarak. «California mı? Ben mi?»

«Yancy Burnett, Manhattan kulübünü devralacak,» dedi Cannis. «Yönetebilir.»

Gelesco, «Noel tatili sırasında baştan sona restorasyon ve yenilemeye gideceğiz,» diye ekledi. «Müthiş klas bir yer haline getireceğiz orayı. Dinamit gibi bir dekoratörümüz var.»

Cannis bana, «Gerçekten pek zarif olacak,» diye güvence verdi. «Kristal avizeler, koca vazolar... hepsi.»

Octavius Caesar, «Ve tabii sen de hissedar olarak New York kulübünün kârından da hisse almaya devam edeceksin,» dedi. «Tıpkı Beverly Hills kulübünden ve ilerde açılacak tüm Peter'in Yeri A.Ş. şubelerinden alacağın gibi.»

Kârdan hisse almak, ha? Gülünçtü bu. Paranın arslan payını ipoteklerle, borç faizleriyle süpürüp götürdükten sonra bana bir kemik fırlatıp kafamı okşayacaklardı. Her şey benim fikrimdi ama, aslında maaşlı bir memurdan başka bir şey olmadığımın farkındaydım.

Hepsine birer birer baktım ve acaba neden beni öpmüyorlar diye merak ettim. İnsan şaapılırken hiç değilse öpülmeyi hakkeder çünkü.

169

Yance'in odasına dalıp şapkamı masasının üzerine şaplattım.

«Seni piçoğlu!» diye bağırdım ona. «Sen ta baştan beri biliyordun bunu!»

Başını kaldırıp yüzüme baktı. «Bir hafta oldu öğreneli,» diye kabullendi.

«E, ne haltetmeye söylemedin bana?» diye kükredim. «Seni dostum sanıyordum.»

«Dost mu?» diye gülümsedi hüzünle. «Ah, Peter, insanları tanırsın, sonra tanımaz olursun. Hayat hep enstanta-

nelerle doludur, öyle değil mi? Hiçbir şey devam etmez. Önemli olan, önem vermemektir. Boş vermektir.»

Gülmek için kendimi zorlamam gerekmedi. «Yerden göğe kadar hakkın var!» dedim. «Gel birer içki içelim, eski dostum!»

Yance masasının alt çekmecesini açtı, votka çıkardı. Onu kâğıt bardaklardan içtik, üzerine de musluktan biraz su ekledik.

Masasının yanındaki koltuğa kendimi atıp oturdum. Burberry pardesüm hâlâ sırtımdaydı. Yance'e beni batı kıyısına göndermek istediklerini, orada Peter'in Yeri'nin Beverly Hills şubesini açacağımı söyledim.

«Gidiyor musun?» diye sordu.

Acı bir sesle, «Seçme şansım mı var?» dedim. «Beni şeyimden yakalamış durumdalar. Her şeyi bırakıp gidersem, yatırımıma da veda etmem gerek. Bir kuruş kâr vermezler bir daha bana.»

«Bayılacaksın California'ya,» dedi Yance bana. «İklimi harika. Kadınları güzel.»

«Belki de Nikki Radburn'a rastlarım,» dedim. «O fena olmaz. Anladığıma göre, Yance, yılbaşında bu kulübü kapatıp yeniden dekore edecekler. Ben herhalde burası kapanır kapanmaz gideceğim. Sen buraya mı taşınacaksın?»

«Herhalde,» dedi. «Oturduğum dairenin kontratı nisanda bitiyor. O zaman buraya taşınırım sanıyorum.»

Biraz daha votka içtik, dekorasyon yapılırken nelerin değişmesinin iyi olacağını konuştuk. Yance yatak odalarından birini büyük kumar salonuna çevirmek istiyordu. Bir tanesi de porno video odası olabilirdi.

Her iki fikri de çok tuttum, bunların ikisini de California'daki yeni yerde uygulamak isteyeceğimi söyledim.

Yine votka içtik, birlikte çalışmaya başladığımızdan bu yana olmuş çılgın olayları hatırladık. Artık gücenik değildim ona. Benim ayağımı o kaydırmamıştı. Hiç değilse benim New York'dan sürülmemden o yararlanıyordu bari. Ona da söyledim bunu.

Hüzünlü, tatlı gülüşüyle gülümsedi. «Biliyor musun, Peter,» dedi. «Ta başından beri sende gözüm vardı.»

«Hiç çaktırmadın, Yance.»

«İlgilenmediğini biliyordum.»

«Kim nereden bilebilir ki...» dedim.

Ama votka lafıydı bunlar.

Sanıyorum.

170

En dolu Noel sezonumuzdu. Öyle çok yemek rezervasyonu geldi ki, milleti sığdırabilmek için Mardi Gras odasına da masalar koymak zorunda kaldık. Rüya Salonu her gece kalabalıktı. Planladığımız Yılbaşı Partisi'ne bilet satmayı kestik. Sığdıramayacağımız kadar insan gelecekti yoksa.

Yatak odaları şaşılacak biçimde çalışıyordu. Günde yüz seans artık olağanüstü sayılmıyordu. Ben durmadan Clara Hoffheimer'i arıyor, ondan yeni sıcak vücutlar istiyordum. Yine de tüm talebi karşılayacak eleman bulmamıza imkân yoktu.

Bazan ben, bazan Yance yardımcı oluyor, seans alıyorduk. Bir iki kere durum gerçekten sıkıştığında King Hayes'i bile tövbesinden vazgeçirip işe koştum.

Noelden bir hafta kadar önceki bir seans, unutulur gibi değildi. Kadının adı Tammy idi. Yatak odama girdiği anda tanıdım onu. Resmi, biyografisi, röportajları bölge gazetelerinde çıkıp duruyordu.

Kasım ayında Broadway'de perdelerini açan bir komedide, ikinci kadın oyuncu olarak rol almıştı ama, herkes ondan söz etmiş, asıl yıldız gölgede kalmıştı. Eleştiriler onu göklere çıkarıyordu. Carole Lombard ve Kay Kendall'dan sonra en büyük komedyen diyorlardı ona. Bir filmle bir televizyon dizisi için anlaşma imzalamıştı bile. Yaşı yirmi üçtü.

Neden bir seans için Peter'in Yeri'ne gelip de para verdiğini hiç bilemeyeceğim ama, herhalde kariyerinin şu noktasında, tanıdığı biriyle ilişki kurmanın riskini istememiş olmalıydı. Onun kadar başarıya ve üne sahip kadınlarda bu sorun sık sık görülür. Bu adam benimle mi sevişmek istiyor, yoksa yıldızla mı sevişmek istiyor?

Onu gördüğüm andan başlayarak sahnedeymiş gibi rol yapıyordu. Çok da komikti. Zengin bir repertuarı vardı. Garip gülümsemeler, sahte homurdanmalar, mimikler, operatik jestler, vücut hareketleri. Bunların hep rol olduğunu biliyordunuz ama, yine de karşı koyamıyordunuz.

«Şu haline bak,» diye bağırdı bana. «Kıçın kocaman!»

Avurtlarını şişirdi, gözlerini yuvalarında yuvarladı, kendini yatağa attı.

«İnsan çiviyi ince çekiçle çakamaz,» dedim.

«Sen de balyoz kullanacaksın,» dedi, yüzünü kıvırdı.

Bir an bile vazgeçmedi rollerinden. Yataktayken bile. Espriler durmadan dökülüp duruyordu. Genellikle tek satırlık şeyler... hepsi prova edilmiş. Bazıları bayağı iyiydi. Bazıları da öyle bayattı ki, boğmak istedim onu.

Ne kadar nazik ifade etmeye çalışırsam çalışayım, yatakta bir şeye benzemiyordu. Ama hiçbir aktristin yatakta iyi olduğuna da rastlamadım. Galiba narsisizmle ve rol yapmakla ilgili bir şey. Aktör veya aktristlerin çoğu ne sahnede, ne de yatakta, provasını yaptıklarından daha ileriye, daha derine gidemezler. Teslim olmazlar ve olamazlar.

Tammy ile geçirdiğim saat benim için arındırıcı bir tecrübe oldu. Ona baktıkça kendimi gördüm. Espriler, soytarılıklar, ama daha hazini, o sürekli sahtelik. Yaşamanın yerine geçen performans.

Anthony Cannis'le Michael Gelesco neyse oydu. Kaba, çirkef ayılar. Ama başka türlü görünmek peşinde değildiler. Bence kötü adamdılar. Ama beyefendi numarasına kalkışmıyorlardı. Bu canımı sıktı. Onları kendimden üstün gördüm.

Jenny'yi, Arthur'u, Martha'yı, Nikki'yi, Mabel'i Yance'i ve tüm diğer dostlarımla tanıdıklarımı kimbilir ne kadar sıkmıştım bu sürekli rol keser gibi halimle? Yorucu bir şeydi. Tammy'yle geçirdiğim saat bana bunu öğretti. Her an kafama vuruluyormuş gibi oldum.

Ama en kötüsü, bu durumun bana ne yaptığıydı. İnsanın tüm hayatı rol olunca, hayali gerçekten ayırma yeteneğini kaybediyor. Kimdim ben? Peter Scuro. O kadarını biliyordum. Bildiğim de o kadardı.

Bir soylu karar daha verdim. Bundan böyle kendi doğal, içten kişiliğime bürünecektim. Düşüncelerle değil, içgüdülerle hareket edecektim.

Herhalde Octavius Caesar (ve Gotwold'la Samuelson) beni kurnaz bir hafif siklet olarak görüyor, durmadan ortaya attığım kârlı fikirlere, ilhamlara heves ediyor, onları kullanıyorlardı ama beni ciddiye almıyorlardı. Ciddi bir insan değildim onların gözünde. Saygıya layık biri değildim.

Artık rol günlerimin geçmiş olduğuna karar verdim. Paydos. Batı kıyısında karşılaşacağım insanlar, sakin tavırlı, sessiz ve güvenli bir adam göreceklerdi karşılarında. Konuşmadan önce düşünen, ağır başlı bir insan. Kibar ve aklı başında bir insan.

Artık kendimi olmayacak şeylere inandırmak yoktu.

171

Noelden iki gece önce, pazar günü, elemanlar bana bir veda partisi verdiler. Partiyi Yancy Burnett organize etti ve kulüpte yaptı. Yiyecek ve içecekler Peter'in Yeri A.Ş.'dendi. Ama çocuklar bana çeşitli hediyeler verdiler. Kimi komik, kimi yararlı, kimi de zarif ve pahalı.

Bu çocuklarla hemen hemen üç yıldır birlikte çalışmıştım. Kısa teşekkür konuşmamda da onlara bunu söyledim. İnşallah batı kıyısında da bu kadar üstün bir kadro kurabilirim, dedim. Gecenin eğlenceleri arasında çocuklardan birkaçı yanıma gelip bana Hollywood'a taşınmak niyetinde olduklarını söylediler. Film ya da televizyon işi arayacaklardı. Benimle de temas edeceklerdi orada.

Yance, King, Seth Hawkins ve diğer birkaç kişiyle vedalarım daha kişisel oldu. İlişkimizin kesilmeyeceğine söz verdik... oysa kesileceğini biliyorduk. Sonra hepimiz sarhoş olduk. Elemanlardan bazıları ikişer ikişer üst kat yatak odalarına çıktılar. Eee?

Noel gecesi Mabel Hetter gece uçağıyla Kansas'a, bir haftalığına ailesinin yanına gidiyordu. Ona henüz bu diyardan gideceğimi, kendisini herhalde bir daha hiç görmeyeceğimi söylememiştim.

Ayrılmak yalnızca tatlı bir hüzün değil, resmen insanın canını yakan bir acıydı. Bana deli gibi aşık olduğunu biliyordum. Mesele onu bırakırken, öz-saygısını korumasına yardım etmekti. Kendini bırakıp ağlayacağından kor-

kuyordum. Kadınların gözyaşları beni çok kötü etkilerdi. Genellikle ben de onlarla birlikte ağlardım hep.

Veda için büyük hazırlıklar yaptım. Bir kere ona Noel armağanı olarak antika Victoria devri bir broş aldım. Güllü bir şey. Gerçekten göz alıcıydı. Bana hemen hemen bir binliğe patladı.

Sonra, uçağı saat dokuzda kalkacağından ve yemek pişirmeye vakti olmayacağından, Brasserie'den olağanüstü bir yemek ısmarladım, evine yollattım. Ben kapısına elimde iki şişe Dom Perignon '71'le dikildim. Bunları Peter'in Yeri'nin şarap mahzeninden kaldırılmış olduğumu da itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum.

Mabel Noel armağanına bayıldı, hemen göğsüne taktı, yolculukta da çıkarmayacağına söz verdi. O da bana altın bir para mandalı verdi. Dolar işareti biçiminde. Washington'dan gelen önemli kadının bir zamanlar bana yolladığının aynısı. Mabel'e bunun tam benim istediğim şey olduğunu, ama bu masrafa girmesinin fazla olduğunu söyledim.

Sonra şampanyayı açtık, birbirimizin şerefine içtik. Bol bol güldük, bir ağızdan şarkılar söyledik. Mabel öyle keyifli, öyle mutluydu ki, haberi ona vermeyi yemekten sonraya kadar erteledim.

Andivleri, ördek göğüslerini, mantarları, marul salatasını, tatlı olarak da pötifurları yedikten sonra gerçeğin açıklanması zamanı geldi. Mabel'i kucağıma oturttum, ona Batı'ya tayin olduğumu, herhalde uzun bir süre için son defa buluşmakta olduğumuzu söyledim. Onu sımsıkı tuttum, gözyaşlarını öperek yok etmeye hazırlandım.

Bir an sessiz kaldı, sonra, «Bu bir terfi mi, Peter?» diye sordu.

«Bir bakıma.»

«Daha çok mu para kazanacaksın?»

«Herhalde.»

«O halde gitmen gerek,» dedi ciddi bir sesle. «Seni bu kadar takdir etmeleri ve böyle bir fırsat tanımaları harika bir şey.»

İşler pek benim beklediğim gibi gitmiyordu.

«Mae, senden ayrılmaktan nefret ediyorum,» dedim üzgün bir sesle.

O neşeyle gülerek, «Bunu düşünme bile,» dedi. «Babam hep der ki, işin neredeyse oraya gitmek gerek. Ne zaman yola çıkıyorsun?»

«Sen New York'a döndüğünde gitmiş olacağım. Bu son görüşmemiz.»

Bileğimi tutup çevirdi, saatıma baktı. «Tanrım!» dedi. «Pek vaktimiz yok. Bir şipşak yapalım mı?»

«Tabii, Mae,» dedim erkekçe. «Neden olmasın?»

Daha sonra, giyinip bavulları aşağıya taşımaya hazırlandığımız zaman bana dedi ki,

«Peter, sizin kulübe üye bir kız tanıyorum. Bana orada harika bir delikanlı tanıdığını söyledi. Kızın kalçasında artrit var. Bu çocukla bir seanstan sonra geçti diye anlatıyor. Adı Seth'miş. Tanıyor musun onu?»

«Seth mi?» diye sordum. «Tabii tanıyorum.»

«Ondan hoşlanır mıyım dersin?»

«Elbette hoşlanırsın,» dedim. «Harikadır.»

172

Peter'in Yeri ocak ayının ikisinde yenilemeler amacıyla kapandı. Dekoratörler, boyacılar, marangozlar binaya girdi, ben de üçüncü kattaki yatak odama kapanıp eşyalarımı toplamaya koyuldum. Yanıma yalnızca iki bavul alıyordum. Yance geri kalanları, ben yerleştikten sonra, arkamdan postalayacaktı.

Octavius Caesar'ın odasındaki o toplantıda kazığı yedikten bu yana epey düşünmüş taşınmıştım. Sonunda olup bitenlerin zincirini çözdüm. Sanıyorum senaryo aslında şöyleydi:

Martha'yı ne Wilson, ne de Alice Bowker öldürmüştü. Bu cinayet Caesar tarafından planlanmış, yardakçıları tarafından da uygulanmıştı. Hatta belki Cannis ve Gelesco tarafından. Onlara kapıyı açar, içeri alırdı Martha.

Roman Enterprises, Bowker'in valilik kampanyasına epey para bağlamıştı. Ve her nasılsa adamın Martha'yla ilişkisini de öğrenmiş olmalıydılar. Büyük Beyaz Umut'un siyasal kariyeri mahvolmadan, kadının ortadan kaybolması şarttı.

Aynı zamanda Octavius Caesar, Martha'nın ölümünün ve benim budalalığımın kendilerine Peter'in yerinde çoğunluk hissesi sağlayacağını da biliyordu. Altın yumurtlayan tavuktu o kulüp. Peter'in Yeri'nin öbür şubeleri de kimbilir kaç milyon getirecekti! Caesar bu yüzden tam kontrolu elinde tutmak istiyordu bu işte. Bana her birkaç kuruş fırlattıklarında yerlere kadar eğilip minnet duymamı da istiyordu elbette.

Beni Batı'ya yollamak istemesinin nedenleri bir değil, daha fazlaydı. Bir kere Beverly Hill'deki yeri kurup açabilecek kadar zeki ve yetenekli olduğumu biliyordu. Ayrıca beni New York'dan uzaklaştırmak istiyordu. Burada kalırsam, meraklanıp Martha'nın ölümüyle ilgili sorular sormaya kalkabilirdim.

Octavius Caesar gibi kurnaz bir tilki, elbette Detektif Jules Slotkin'in tayinini de rahatça ayarlayabilirdi. Böyle bir tehlikeyi önceden sezip önlemek tam ona göre bir şeydi.

Benim gitmemi istemesinin bir nedeni daha vardı. Belki yine gülümseyeceksiniz, biliyorum ama... ben ne de olsa onun Clara Hoffheimer'le cici cici yaptığını bilen biriydim. Daha da beteri, kulüpteki seansı sırasında pantolon fermuarının donuna takılması gibi utanç dolu bir sahneye de tanık olmuştum.

Octavius Caesar belki birçok şeye dayanabilirdi ama, gülünç düşmek bunlar arasında değildi. Ben onu, utancını eski bir pardesünün arkasına saklayarak, kedi gibi kaçarken görmüştüm. O olaydan sonra bir daha kendisine asla gerçek saygı duymayacağımı biliyordu.

Evet, olayların böyle olduğunu sanıyorum. Yanılıyor olabilirim tabii, ama pek sanmıyorum. Hem zaten farketmez.

Zavallı Martha üst dünyayı anlatır, onun nasıl hareket ettiğine işaret ederken ne kadar haklıydı! Kendisi efendilerin parasını ve gücünü tehlikeye soktuğu için ölmek zorunda kalmıştı. Ben daha şanslı çıkmıştım herhalde. Beverly Hills'e, sürgüne yollanıyordum. Demek benden hâlâ yararlanacaklarını ummaktaydılar.

4 Ocak akşamı, eşyalarımı toplamış, yola çıkmaya hazırdım.. Gerçi marangozlarla dekoratörler binaya girmeden önce kulübün içki stokunu kilitlemiştik ama, ben akıl-

lılık etmiş, kendime yetecek kadar içkiyi bir kenara saklamıştım.

Votkaya su karıştırıp elime aldım, kulübün giriş katında dolaşmaya koyuldum. Mobilyaların çoğu satılmak üzere götürülmüştü ama, birkaç iyi parçayı saklamıştık. Şu sıra üstleri örtülmüş, boyalardan lekelenmemeleri sağlanmıştı.

Mezarlıkta dolaşır gibi hissediyordum kendimi. Üzeri örtülü eşyalar, mezarlıklardaki anıtları hatırlatıyordu. Hâlâ çalışır durumda olan tek tük ışıklar, onların gölgelerini köşelere doğru itmekteydi. Hortlaklar evi gibi bir yerdi burası. Ne müzik vardı, ne kahkahalar, ne doymazlık, ne ihtiraslar... yani elemanlarla müşterileri üst katlara yollayan etkenlerin hiçbiri kalmamıştı.

Rüya Salonundaki üzeri örtülü barın başında durdum, kendi geleceğimi düşündüm.

Büyük Okyanus'a bakan büyük bir taraçada duran yaşlı bir adam olarak gördüm kendimi. Üzerimde kahverengi kaşmir spor ceket, ipek pantolon, ayağımda Gucci pabuçlar... çorapsız tabii. Bileğimde bir Concord Mariner, parmağımda bir pırlanta yüzük, boğazımda bir ipek fular.

Kolum güneş yanığı, bikinili bir dilberin incecik belinde. Sarışın, meçli saçları ta kalçalarına kadar iniyor. Adı o California isimlerinden... Candy, Astra ya da Bliss.

«Baba,» diyor bana. «Para lazım bana. Guru'ma gidiyorum.»

Ama bu hayal benim canımı sıkmadı. Oynayabilirdim o rolü.

Ön kapının zilini duydum. Lobiye çıktım, gözetleme deliğinden baktım. Bir tek kadın. Kapıyı açtım.

Uzun boylu ve hayli güzeldi. Vizon giymişti.

Kartını uzatarak, «Ben üyeyim,» dedi. «Acaba...»

«Özür dilerim,» diyerek sözünü kestim. «Yeniden dekore edilmek üzere kapalıyız. İki haftaya kadar açılacak burası.»

«Yaaa,» dedi. «Bu üzücü işte.»

Hemen cazibe ampullerimi yakarak, «Ama arzu ederseniz belki size ben yardımcı olabilirim,» dedim.

Yüzüme baktı.

Soğuk bir gülümsemeyle, «Kusura bakmayın,» dedi. «Ben daha genç birini arıyordum.»

YAYINLARIMIZ

ÇAĞDAŞ ROMANLAR DİZİSİ

1/1. CASUSLAR VE İNSANLAR / Graham Greene
*** Türkçeleştiren: Mükerrem Üstündağ * 350 TL.**

Casusluk romanlarının yaşayan en büyük ustası olarak tanınan yazar, James Bond filmlerinde insanüstü yaratıklar olarak sergilenen gizli servis ajanlarını gerçek boyutlarıyla gösteriyor yapıtında. Tecrit edilmiş kutular içinde sürdürdükleri yaşamlarındaki gizlilikleri, yalnızlıkları ve tutkularıyla...

2/2. ERKEKTEN ERKEĞE / Elia Kazan
*** Türkçeleştiren: Osman Deniztekin * 500 TL.**

«Uzlaşma» (e yayınları) yazarı, bu romanı için diyor ki: «Piyasanın birbirinden daha açık, fakat aslında birbirine çok benzer sürüyle aşk romanıyla dolu olduğunu bilirsiniz. Ben baş kahramanı bir kadın olan bu ilk romanımda, daha önce hiç anlatılmamış bir öyküyü anlattım ve daha önce hiç sunulmamış bir kişiliği sundum. Bu kitabı okuyan binlerce kadın, kendi kendilerine de olsa, şöyle diyecektir: Evet, ben de böyleyim işte, belki gizliden gizliye, belki yalnızca düşlerimde ve hayallerimde, fakat kalbimin tâ içinde yatan bu işte.»

3/3. KÖR RANDEVU / Jerzy Kosinski
*** Türkçeleştiren: Osman Deniztekin * 300 TL.**

İçinde yaşadığı dünyanın bütün çarpıklıklarına, bunalımlarına, çirkinliklerine tanık olan, zaman zaman adaleti kendi eline alarak kendi iradesine göre bir düzen kurmaya çalışan kahramanı Levanter'in aracılığıyla Kosinski insanlığın geçirmekte olduğu —belki de— en güç dönemi tüm renkliliği ve çarpıcılığıyla bu yapıtında sergilemektedir. «Boyalı Kuş», «Bir Yerde», «Boşluk», «Şeytan Ağacı» gibi şaheserlerin yazarı Kosinski'nin belki de en iyi romanı...

4/4. BENCİLLER / Lawrence Sanders
*** Türkçeleştiren: Belkıs Çorakçı * 500 TL.**

«Mağrurlar», «Doyumsuzlar» (e yayınları) gibi ünlü polisiye romanların yazarı Lawrence Sanders, bu kez unutulmaz kahramanı Edward X. Delaney'e New York polis örgütünün içinden çıkamadığı bir dizi cinayet olayının izini sürdürüyor ve sonuçta hiçbir polisiye romanda karşılaşamayacağınız bir katille karşı karşıya getiriyor...

5/5. FORMÜL / Steve Shagan
*** Türkçeleştiren: Mehmet Harmancı * 400 TL.**

1945'de Sovyet işgaline uğrayan Berlin'den yola çıkan bir Alman konvoyu. Nazi Almanyasının en büyük sanayi gizini taşımaktadır. Bu giz, kömürden büyük çapta sentetik yakıt üretilmesine olanak veren bir buluştur. Ve yıllar sonra Los Angeles'teki bir polis müfettişi basit bir cinayet sanılan bir olayı incelerken, bu formülü gizli tutmak için OPEC ile uluslararası petrol şirketlerinin oluşturduğu bir cinayet şebekesinin ortasında bulacaktır kendini...

6/6. KADININ FENDİ/Anne Tolstoi Wallach
*** Türkçeleştiren: Güler Dikmen * 450 TL.**

Günümüz iş kadınının mutlak okuması gerekli bu romanı... Hiçbir erkeğin desteğine güvenmeden, kendi başına işinde yükselmek için uğraş veren genç ve yetenekli bir kadının önüne çıkan engelleri, bazan kendi cinsiyetinin gereği olan arzuları ve düşleri de kenara iterek aşmasını bir serüven romanı gibi anlatıyor, kendisi de başarılı bir iş kadını olan yazar...

7/7. TAKİP / Robert Fish
*** Türkçeleştiren: Alev Güven - Özay Süsoy * 500 TL.**

Nürnberg Savaş Suçluları Mahkemesinden kurtulmak için bir estetik ameliyatla yüzüne Yahudi ırkının özelliklerini verdiren bir SS subayı... Önce 'diğer' Yahudilerle birlikte toplama kamplarına gider, sonra da kaderin akışı onu İsrail'in bağımsızlığını kazanması sırasında oynadığı rol yüzünden bu ülkenin ulusal kahramanı olmaya kadar sürükler... Ama kara bir leke olan geçmişinin takibinden yine de **kurtulamayacaktır...**

8/8. MÜLTECİ / Evelyn Anthony
*** Türkçeleştiren: Belkıs Çorakçı * 400 TL.**

Serüven ve casusluk romanları yazarı E. Anthony'nin alışılmışın çok dışında bir romanı. Kadın kahramanı Davina Graham'ın başrolü oynadığı dörtlü bir roman dizisinin ilk kitabı... Davina'nın görevi, İngiltere'ye sığınan yüksek rütbeli bir KBG subayının vereceği bilgilere karşılık ailesini Rusya'dan kaçırtmaktır... Ama Davina'nın Sovyet mültecisiyle olan ilişkisi karşı konulmaz bir aşka dönüşünce, olay yepyeni boyutlar kazanır...

9/9. ÖLÜM YOLU / Evelyn Anthony
*** Türkçeleştiren: Belkıs Çorakçı * 400 TL.**

«Mülteci»nin devamı... Bu kez Davina, Sovyet mültecisi İvan'la yaşadığı ve mutlu bir evlilikle noktalanan aşkın, KGB ajanlarının bombalarıyla paramparça olması üzerine, bu cinayetin sorumlularından öç almaya and içer... Ve KGB'nin büyük bir operasyonuna karşı mücadeleye girişir...

12/10. ZORLU DÜŞMAN / Jack Higgins
*** Türkçeleştiren: Halit Kakınç * 200 TL.**

İrlanda'nın özgürlüğü uğruna giriştiği savaşımda bir avuç adi suçlu arasına düşen kahramanımız Rogan, insanın en zorlu düşmanının yine kendi zayıflığı olduğunu görecek ve kendisine bambaşka bir yol çizecektir.

14/11. ELMAS KAVGASI / Robert Fish
*** Türkçeleştiren: Melek Kaya * 400 TL.**

«Takip» yazarının aynı ölçüde sürekleyici, aynı ölçüde ilginç ve ibret verici bir yapıtı daha. Ekmeğini kazanmak için göç ettiği Güney Afrika'da bir elmas ve altın imparatorluğu kuran ve sonra bir anda her şeyi yitiren Barney Isaacs Barnato'nun çarpıcı yaşam öyküsü...

17/12. İHANET ÇEMBERİ / Steve Shagan
*** Türkçeleştiren: Melek Kaya * 400 TL.**

Güney Kore Cumhurbaşkanı Park'ın '79 Ekiminde Kore İstihbarat Örgütü Başkanı Kyu tarafından öldürülmesinin

perde arkasını ifşa eden, gerçek ile hayalgücünün çok ustaca bağdaştırıldığı bir casusluk ve gerilim romanı... CIA'nin elinin nerelere kadar uzandığını, Kore İstihbarat Örgütü'yle yaptığı alış-verişin nelere mal olduğunu romanda da olsa okumak, insanı düşündürüyor.

18/13. EROİN ÖRGÜTÜ / Evelyn Anthony
*** Türkçeleştiren: Belkıs Çorakçı * 350 TL.**

Yüksek sosyete ve eroinin getirdiği muazzam kârların hırsıyla aracı olarak kullanılan insanlar... Çok güncel bir konuyu romanlaştıran Anthony'nin bu kez de kahramanı bir kadın... ve romantik ilişkilerle gerilimin, şiddetin ustaca bağdaştırıldığı bir öykü.

20/14. HAYAT İKSİRİ / Fred Mustart Steward
*** Türkçeleştiren: Suğra Öncü * 350 TL.**

Ölümsüzlüğün sırrını, genç insanların beyninden şırıngayla alınacak bir enzimi yaşlılara zerketmekle çözdüğüne inanan bir doktor ve bu olağanüstü buluşu, tüm dünyayı denetimine alabilecek bir şirket kurmak için kullanmaya kalkan, bir «seçkinler» çetesi... Ne var ki, beyinlerinden «Hayat İksiri»nin alındığı genç insanlar, birden yaşlanmakta, kendilerine iksir zerkedilen yaşlılar ise, 40 yaş birden gençleşen vücutlarını korumak için bitip tükenmeyecek bir «Hayat İksiri» kaynağına gereksinmektedir...

21/15. KERTENKELE / Morris West
*** Türkçeleştiren: Aytunç Altındal * 500 TL.**

Yazarın romanlarının en önemlisi ve etkileyicisi olan Kertenkele'nin arka planı, çağdaş İtalya'nın karanlık yeraltı dünyasıyla, politika ve büyük paraların sarmaş-dolaş olduğu yüksek sosyetesinden oluşuyor. Bu arka plan üzerine aşk, entrika ve şiddet dolu bir öykü kuruluyor yapıtta.

22/16. TRUVANIN ALTINLARI / Robert Fish
*** Türkçeleştiren: Belkıs Çorakçı * 600 TL.**

«Takip» ve «Elmas Kavgası» yazarının zevkle okunan bir serüven romanı daha... Ünlü Alman kaçakçısı Schliemann'ın bulup Berlin'e kaçırdığı Truva Hazinesi, II. Dünya Sa-

vaşı'ndan sonra ortadan kaybolur; ilgili devletler birbirlerini suçlayadursunlar, yıllar sonra dünyanın tüm önde gelen müzelerine birer mektup gelir: Truva'nın paha biçilmez hazinesi, bazı kişilerin eline geçmiştir ve 15 milyon dolardan başlayan bir açık arttırmayla satılacaktır...

23/17. ALBATROS / Evelyn Anthony
* Türkçeleştiren: Belkıs Çorakçı * 400 TL.

«Mülteci» ve «Ölüm Yolu»nun kahramanı Davina Graham, İngiliz Gizli Servisi'nde Rusların hesabına çalıştığı tahmin edilen yüksek rütbeli bir casusu deşifre etmek üzere kendi başına cüretkâr bir operasyona girişir... Casusun şifre adı Albatros'tur... ve Davina'nın tahmin edemeyeceği kadar yakınındadır...

24/18. KOKAİN TUTKUNLARI / Marie Gisele Landes Fuss
* Türkçesi: M. A. Erginöz * 300 TL.

Fransız kadın gazeteci yazar Landes Fuss, on beş yıllık kokain iptilasından kurtulabilmek için California'nın Venice kasabasındaki rehabilitasyon merkezine sığınmıştır. Buradaki olağandışı yaşantısını anlattığı **Kokain Tutkunları** (Kırmızı Baraka), olağanüstü bir gerçekçilikle uyuşturucu alışkanlıklarının halüsinasyonlarını, bu beladan kurtulmak için verdikleri insanüstü çabayı, yeniden eski alışkanlıklarına dönmemek için tutunacak bir şeyler arayışlarını dile getiriyor.

27/19. TANRININ SOYTARILARI / Morris West
* Türkçesi: Hulusi Özaykun * 500 TL.

Bu kitap benzerine az rastlanan türde, sevginin, inancın, umudun derinliklerine inen cüretli bir roman. Öykü, Papa XVII. Gregory'nin makamından feragatıyla başlamakta. Papa, dünyanın sonunun yaklaştığına dair bir vahiy aldığını iddia etmiş, Vatikan'ın Kardinaller Meclisi ise Papa'yı akıl hastası olarak ilan etmekle tehdit ederek makamından indirtmişlerdir. Papa Gregory gerçekten bir çılgın mıdır, yoksa hızla silahlanan, kendi ürettiği pisliklerin içinde boğulacak duruma gelen insanlığın sonunun yaklaştığını sezen bir ermiş kişi mi? **Kertenkele** yazarının en son romanı,

bunun gibi sorularla, sürüklüyor okuyucuyu, en son sayfaya kadar. Tam bugünlerde okunması gereken bir roman.

28/20. ŞAYTAN / Max Ehrlich
* Türkçeleştiren: Kayhan Şentin * 550 TL.

Hinduların inancına göre kötü bir insan ruhunu taşıyan bir leopar, Hindistan'ın bir bölgesindeki köylere dadanmış, bir yıl içinde üç yüze yakın köylüyü parçalayıp yemiştir... Leoparı avlamak için peşine düşen en ünlü avcılar bile bu şeytan ruhlu hayvanın hakkından gelememişlerdir. Son çare, artık avcılığı bırakmış olan fakat hâlâ vahşi hayvan avında en usta kabul edilen Sir Dennis Brooke'dır...

32/21. AZİZLER ÇETESİ / Evelyn Anthony
* Türkçeleştiren: Azize Bergin

Mülteci, Ölüm Yolu, Albatros üçlüsünün devamı olan Azizler Çetesi'nde kadın casus Davina Graham'ı bu kez KGB'nin bile içinden çıkamadığı uluslararası bir suikast olayının araştırılmasında görüyoruz. Yüksek rütbeli bir Amerikan diplomatı ve kızı bir bombayla havaya uçurulmuştur; olayın sorumluluğunu hiçbir aşırı örgüt üstlenmez... Bir dizi rasgele cinayet daha işlenir... sonunda bir Azizler Çetesi çıkar ortaya... Kimdir ya da nedir bu Azizler Çetesi? İşte Davina'nın çözmek zorunda olduğu bilmece de budur...

33/22. PETER S'NİN İĞFALİ / Lawrence Sanders
* Türkçeleştiren: Belkıs Çorakçı

Benciller, Mağrurlar, Doyumsuzlar gibi hep liste başı olmuş polisiye romanlarının yazarı Sanders bu kez alışılmamış bir konuyu işliyor: Kadınlara kendilerini parayla satan «erkek fahişe»lerin yeraltı dünyası... İşsiz güçsüz bir aktör olan Peter Scuro, kaderin bir oyunuyla kendini kadınlara erkek kiralayan bir şirketin başında bulur... Yoksulluktan lüksün, refahın doruğuna çıkar... Bunun için sevdiği kızı da feda eder... ve kendini mutlu sanır... ama artık iş onun boyunu aşmış, işlettiği lüks randevuevinin tatlı kârları bu işin asıl erbabı olan Mafya patronlarını da cezbetmeye başlamıştır...

BİLGİ DİZİSİ

10/1. TANRILARIN AYAK İZLERİ / Erich Von Daeniken
*** Türkçeleştiren: Halit Kakınç * 350 TL.**

«Ahid Sandığı» diye kutsal metinlerde adı geçen şey neydi ve şimdi nerede? İlk insanları uzaydan gelen güçler mi yarattı? Malta'daki dev taş dikitleri ve Bretonya'daki menhirleri uzaylılar mı yarattı? Eski Çağlar'da nükleer bir patlama mı olmuştu?... Bunlar ve bunlara benzer daha birçok merak uyandırıcı soruyu irdeleyen Daeniken'in «Tanrıların Arabaları»ndan sonra en çok satan yapıtı...

11/2. NOSTRADAMUS / Kurt Allgeier
*** Türkçeleştiren: Halit Kakınç * 250 TL.**

Nostradamus'un birçok yorumcusundan biri olan yazar, Nostradamus efsanesini sözcük sözcük irdelemekte, çeşitli sorulara özlü ve açık karşılıklar vererek yüzyıllarca dünyadaki kehanet meraklılarını meşgul eden bir bilmeceyi çözmeye çalışmaktadır...

13/3. YILDIZLARA DÖNÜŞ/Erich Von Daeniken
*** Türkçeleştiren: Zeki Okar * 300 TL.**

Daeniken'in «Tanrıların Arabaları» ve «Tanrıların Ayak İzleri» dizisinin devamı... Bu kez, yazar, şöyle diyor: «Tanrıların insanlara yıldızlara dönebileceklerini vaadettikleri Tekvin XI, 6'da açıkça görülür: 'Ve RAB dedi. Ve yapmaya başladıkları şey budur: ve şimdi yapmaya niyet ettiklerinden hiçbir şey onlara men edilemeyecektir...' Yalnız bu nedenden ötürü, görünüşte hayal ürünü olan eski kitapların yorum ve açıklamalarını ve dünyanın dört bucağındaki somut kalıntıları çok büyük bir bilimsel dikkat ile incelememiz gerektiğine inanıyorum...»

15/4. DOLUDİZGİN BİR DENİZCİ:
JACK LONDON / Irving Stone
*** Türkçeleştiren: Fatma Muhterem * 450 TL.**

Ünlü biyografi yazarı Stone, dünya edebiyatının dev bir yazarının yaşamını bütün yönleriyle, roman gibi bir üslupla sergiliyor. Her edebiyat meraklısının dağarcığında bulunması gereken bir yapıt...

16/5. DEĞİŞTOKUŞTAN SÜPERMARKETE:
Ticaretin Tarihi / Rene Sedillot
*** Türkçeleştiren: Esat Nermi * 500 TL.**

Greklerin Agora'sından Romalıların Forum'una, Ortaçağ'ın panayırlaıından Ortadoğunun çarşılarına ve ilk bonmarşelerden. süpermarketlere kadar uzanıp gelen, tacirlerin ve alıp sattıkları malların sürükleyici bir öyküsü. Ticaret eğitimi görenler için zorunlu bir yapıt.

19/6. TANRILARIN STRATEJİSİ / Erich Von Daeniken
*** Türkçeleştiren: Halit Kakınç * 350 TL.**

Ünlü araştırmacı, bu son yapıtıyla da dünya dışı zeki yaratıkların çağlar öncesinde yeryüzünde bıraktığını savunduğu izleri sürmeye devam ediyor... ve Dünya'nın Sekizinci Harikası'nı Latin Amerika'nın cangıllarında keşfediyor...

25/7. DÜNYA DIŞI UYGARLIKLAR / Isaac Asimov
*** Türkçesi: Hulusi Özaykun * 400 TL.**

Batı'nın en büyük bilim yazarı Asimov, «Biz dünyalılar uzayda tek miyiz?» sorusunun yanıtını araştırıyor, ve «Belki de insan yalnız değildir,» diyor. İnsanoğlunun kafasını varoluşundan beri meşgul eden bu sorunun, şimdiye kadar yapılan en kapsamlı ve mantığa uygun araştırması bu kitap.

26/8. TOHUM VE EVREN / Erich von Daeniken
*** Türkçesi: Sezai Yalçınkaya * 300 TL.**

Daeniken'in dördüncü büyük araştırma gezisinin ürünü olan bu kitap, uçakla 123.000 kilometrelik bir dünya turunun sonucunda, Ekvator'da yerin 240 metre altında gizli bir mağara sistemi bulunuşunu, Cuence'da daha önce hiç fotoğrafı çekilmemiş bir altın hazinesini anlatıyor.

31/9. TANRILARIN ARABALARI / Erich von Daeniken
*** Türkçeleştiren: Zeki Okar * 300 TL.**

Son yılların en çok satan kitaplarından olan bu yapıt, yalnız Türkiye'de 47 baskı ve yaklaşık 250.000 tiraja ulaşarak

erişilmesi zor bir rekor kırmıştır. Her kitabı ayrı bir olay yaratan Daeniken'in adını tüm dünyaya duyuran da bu kitap olmuştur. Önsözünde, «on bin yıl öncesinin insanı için uzay yolculuğu bir sorun değil, bir gerçekti» diyen Daeniken, uzaylıların dünyanın çok eski çağlarında yeryüzüne indiğini ve bulduklarını «insansı yaratıkları kitle halinde yok ettikten sonra yeni, belki de ilk 'homo sapien' leri ürettiklerine kesinlikle» inandığını söylüyor. Tartışması daha yıllarca sürmeye aday bir belgesel bu...

BİLİMKURGU DİZİSİ

29/1. DÜNYALILARIN GELİŞİ / Asimov, Bradbury ve bşk.
*** Türkçeleştiren:** Yalçın **İzbul * 300 TL.**

20. yüzyılda başlıbaşına bir yazın türü haline gelen bilimkurgunun en usta kalemlerinden, en iyi örnekleri... Hacettepe Üniversitesi Sosyal Antropoloji Bölümü Yardımcısı Doçenti Yalçın İzbul'un önsözü ve derlemesiyle sunulan kitaptaki öyküler, günün birinde uzaydaki başka canlı yaratıklarla karşılaşan dünyalıların serüvenini konu alıyor...

30/2. SONSUZLUĞUN SONU / Isaac Asimov
*** Türkçeleştiren: Alperen Keleş * 300 TL.**

Sonsuzluğun olağanüstü, fantastik dünyasında, «Yarın'ın iptali» olanaklıydı... Gelecek'in egemen sınıfı olan Sonsuzlar, insanların yaşamı ve ölümü üzerinde karar verme gücüne sahip olduğu gibi, hangi yüzyıllarda doğacaklarını da saptayabiliyordu... Dün, Bugün ve Yarın onların iradesine bağlı olarak yaratılabiliyor ya da yok edilebiliyordu. Sonsuzlardan biri olmak için özel niteliklere sahip olmak gerekirdi. Andrew Harlan da böyle biriydi işte... Tek bağışlanmaz günahı işleyene, âşık olana dek...

Lawrence Sanders

Peter S'nin İğfali

*'**Mağrurlar**' ve '**Benciller**' gibi polisiye romanlarıyla tanıdığımız Lawrence Sanders'ten, bambaşka türde, yeni bir "bestseller" daha...*

*New York'ta ün ve para peşinde koşan yüzlerce işsiz güçsüz aktörden biri, **Peter Scuro**... Sahnede umduğunu bulamayınca, talihin önüne çıkardığı ilk fırsattan yararlanmaya karar verir, istediklerine ulaşmak için...*

Ve kendisini, bütün "sahnelerin" yatak odalarında geçtiği, kadın kahramanın her sahnede değiştiği, yardımcı rolleriyse bir dizi yakışıklı ve yatakta becerikli erkek "aktör"ün oynadığı ve oluk gibi para akıtan bir "kumpanya"nın direktörü olarak buluverir birden...

Kız arkadaşının kendisini terk etmesi, para kokusunu alan Mafya'nın işe sızması, etrafında örülmeye başlanan şiddet ve yolsuzluk ağının gitgide içinden çıkılmaz bir hale gelmesi umurunda değildir artık... Hepimizde var Peter S'den bir şeyler... Onun için de hem tahrik ediyor, hem de düşündürüyor insanı... hem güldürüyor, hem de korkutuyor...